

RALUCA
BUTNARIU
UMBRA
NOPTII
,

PROLOG

Franța, Paris, 25 mai 1814

Umbra Noptii și Rubinul străbăteau tăcuți străzile întunecate și pustii ale Parisului, evitând să-și vorbească. Deși era devreme, încă nu bătuse de zece seara, Capitala era ciudat de liniștită.

Pașii celor doi abia se auzeau pe caldarâmul murdar, acoperit de măzgă și gunoaie, ce emana un miros greu de îndurat. Parisul, în ciuda reputației sale de oraș încântător și civilizat, ascundea în periferii o populație care sfida orice regulă de igienă și bun simț. Fiecare dintre locuitorii acelor maghernițe își arunca nevoile și resturile menajere fix în stradă, nepăsători de faptul că în ziua următoare trebuiau să-și croiască drum prin propria mizerie. Acele străduțe înguste și întortocheate reprezentau un focar serios de infecții și epidemii. Dar nimănui nu părea să-i pese de acest lucru. Viața și obiceiurile lor continuau la fel ca întotdeauna, de zeci și sute de ani.

Rubinul se opri la o intersecție de alei, desfășurând în minte harta zonei ce i se înmânase la începutul misiunii, încercând să se orienteze. Parcurse mental tot traseul până în punctul în care se aflau și-i făcu semn însoțitorului său să-l urmeze pe străduța care se arcuia spre stânga lor.

Aleea era teribil de îngustă, nepermițându-le să meargă umăr la umăr. Rubinul o luă înainte, secondat de însoțitorul său, care-și dusesese batista la nas pentru a atenua mirosul înțepător de urină și fecale.

„Dumnezeule mare, gândi Umbra Noptii, oamenii ăștia sunt niște cretini inconștienți”. Oare cum suportau acea miasmă îngrozitoare zi de zi?

Se abținu să-și exprime dezgustul cu voce tare. Convenise cu cel care-și spunea Rubinul să nu vorbească decât numai atunci când era necesar. Poliția lui Fouché băntuia prin

Paris, în căutarea spionilor britanici și, deși amândoi vorbeau o franceză fluentă, totuși se putea sesiza urma unui ușor accent în exprimarea lor. Pentru cei dintre autoritățile locale care i-ar fi oprit, cerându-le să se identifice, erau niște negustori veniți din sud, din Marsilia, care trebuiau să se întâlnească cu un confrate de-al lor și să discute detaliile unui transport costisitor de mătase adusă din Orient. Omul de legătură fusese avertizat, deci li se putea confirma oricând povestea.

În principiu, asocierea lor n-ar fi trebuit să atragă atenția nimănui. Deghizarea aceea era, fără îndoială, cea mai bună pentru amândoi. Succesul misiunii consta în sincronizare și discreție.

Ajunseră la locul indicat cu câteva minute înainte de ora stabilită. Rubinul își consultă ceasul de buzunar în lumina slabă a unui felinar, cel care constituia reperul punctului de întâlnire. Cadranul arăta câteva minute peste zece și un sfert. Mai aveau aproape douăsprezece minute până la întrevedere cu agentul care avea să le livreze pachetul.

Cu simțurile în alertă, Rubinul cercetă cu ochi atenți împrejurimile. Străduța era prea îngustă pentru gustul lui și locul de întâlnire prea... lipsit de căi de retragere.

În eventualitatea în care misiunea ar fi luat alt curs decât cel preconizat, le rămâneau prea puține șanse pentru a se salva. Singurele ieșiri erau ori în susul, ori în josul aleii, dar nici acolo n-ar fi avut certitudinea că vor putea ieși la liman dacă aveau să fie încercuite. Intrările în imobile constituiau o șansă în plus, dar nici el și nici partenerul său nu cunoșteau acea parte a orașului. Drumurile se puteau înfunda, casele nu păreau să aibă curte interioară. Toate erau îngrămădite unele într-altele, iar acoperișurile prea înclinate pentru a le permite deplasarea pe deasupra lor.

Înghițindu-și preocupările și grija, își consultă încă odată ceasul. Minutarul indica un minut înainte de jumătatea de ceas și bărbatul îi închise încet capacul, dându-i drumul în

buzunar. Numără în gând șazeci de secunde, apoi își scoase tăcut pistoalele.

Însoțitorul lui îi imită gestul.

— Ceva nu este în regulă, șopti Umbra Noptii într-o franceză guturală. Ar fi trebuit să fie aici.

— Probabil că întârzie ca să se asigure că n-are „coadă”, răspunse Rubinul pe același ton scăzut, scormonind cu privirea capetele cufundate în beznă ale aleii.

Nici lui nu-i plăcea faptul că erau nevoiți să aștepte, dar nici nu putea face stânga împrejur și să abandoneze misiunea, chiar dacă instinctul tocmai asta-l avertiza.

Umbra Noptii expiră încet aerul pe care și-l reținuse în plămâni. Liniștea mormântală din jurul lor părea asurzitoare. Era ciudat. O mahala, așa cum era cea în care se găseau acum, era caracterizată prin mișcare, agitație și sunete specifice. Aceasta era al naibii de tăcută! În plus, prea puține ferestre erau luminate.

Se părea că și Rubinul nutrea gânduri asemănătoare deoarece se aplecă în față și-i murmură abia auzit:

— Plecăm. Încearcă să nu faci niciun zgomot și ține-te cât mai aproape de ziduri.

Umbra Noptii aprobă în tăcere ordinul și se întoarse să o ia pe drumul pe care veniseră, dar zgomotul înfundat al unor pași ce se auzeau din spatele lor îi opriră locul pe amândoi. Parcă sincronizându-și mișcările și gândurile, cei doi urcară cu repeziciune treptele unei case și se lipiră cu spatele de ușa acesteia, privind în direcția din care se auzeau pașii.

O jumătate de minut mai târziu, o siluetă de statură medie își făcu apariția în lumina difuză a felinarului. Era înveșmântată într-o pelerină lungă până-n pământ și avea chipul ascuns sub o pălărie cu boruri largi. Se uită dezorientată în jur și bombăni ceva în surdină.

— Ai întârziat!

Vocea joasă și înghețată a Rubinului îl făcu pe om să tresară. Privi speriat în direcția siluetei masive și extrem de

înalte care ieși din adăpostul întunericului și, recunoscându-i semnalmentele din descrierea primită, se relaxă și chiar își permise să zâmbescă.

— Am avut ceva probleme, recunosc bărbatul cu o ridicare ușoară a umerilor. Fouche a postat patrulare peste tot și a trebuit să urmez căi ocolitoare pentru a ajunge aici. Teoretic, dacă nu ar fi fost aceste mici inconveniente, te-aș fi așteptat eu pe tine.

— Ai adus pachetul? îi tăie Rubinul turuiala într-o franceză sadea.

— Bineînțeles! se grăbi să-l asigure noul venit, căutându-se cu febrilitate în buzunarul interior al jachetei de sub mantia ponosită. Poftim. Tre' să recunosc că abia așteptam să mă descotorosesc de el.

Îi întinse un pachet subțire, legat cu un fir de mătase roșie, iar Rubinul, cu un gest abia observat, își vârî un pistol la brâu, întinzând mâna liberă și intrând în posesia acelor informații de o importanță capitală pentru guvernul său.

— Mulțumesc, murmură el, strecurând pachetul în interiorul propriei haine.

Nu știu ce anume îl îndemnase în acea clipă să-și ridice ochii spre geamul casei cu etaj din stânga lui. Fusesse poate o presimțire sau poate doar o coincidență de moment, una dintre acele potriviri ale sorții când norocul pare să-ți suradă. Cert era că apucase să zărească mișcarea dindărătul unei ferestre aflate la etaj și mușchii trupului îi fremătară sub senzația pericolului iminent.

„Capcană!” fu singurul gând care-i fulgeră mintea, urmat de o emoție puternică, înecăcioasă. Îi era ciudă pentru faptul că nu-și ascultase instinctele și nu plecase când avusese șansa s-o facă. Nu atât pentru siguranța lui, cât pentru cea a însoțitorului său.

Privindu-l pe mesager în ochi, încercă să-și dea seama dacă și el este amestecat în acel complot. Bărbatul părea încordat, dar misiunea aceea ar fi slăbit nervii oricui.

— Păi, în cazul ăsta, cred că ar trebui să ne despărțim, sugeră mesagerul cu un zâmbet nervos. Ocoliți mijlocul orașului, îl mai sfătui el. Malurile Senei nu sunt foarte bine păzite și ideal ar fi să plecați în noaptea asta.

— Desigur, zâmbi subțire Rubinul, făcând un singur pas spre el.

Se mișcă ca un fulger: rapid, precis și mortal. Bărbatul îl înșfăcă pe mesager de beregată, smucindu-l spre el și răsucindu-l în aer pentru a-l aduce în fața lui, ca pe un scut viu. Dacă ar fi ezitat fie și numai o secundă, ar fi fost mort chiar în acea clipă.

Aerul reverberă sub descărcarea armelor și se umple de mirosul acru al prafului de pușcă. Rubinul simți trupul nefericitului zvâcnind sub impactul gloanțelor în timp ce se retrăgea din conul de lumină spre zona unde însoțitorul său îi asigura retragerea.

Usturimea ascuțită din umărul și brațul stâng îi dădu de știre că fusese nimerit.

Abandonând cadavrul ciuruit de gloanțe, Rubinul se ghemui lângă partenerul său și-și scoase și celălalt pistol, ochind ferestrele de unde se trăgea asupra lor. Arma i se descărcă, secondată de un strigăt de durere, și trupul unui bărbat alunecă peste cadrul geamului, atârănând o secundă pentru a cădea cu un zgomot sec pe pavajul aleii.

— Sunt prea mulți, șopti răgușit Rubinul, încercând să ignore pulsația surdă din coapsă, un alt loc în care fusese atins. Au știut că venim. Nu vom reuși amândoi să plecăm de aici. Nu le vom putea face față decât pentru puțin timp, după care ne vor sili să ne predăm. Așa că unul dintre noi va trebui să ducă misiunea la bun sfârșit.

— Du-te tu și-ți acopăr eu retragerea! rosti Umbra Noptii, continuând să tragă în inamici.

— NU! aproape că strigă el, furios pe partenerul său. Nu pot să te las aici. În plus, sunt rănit. Nu aş ajunge prea departe. Ține, făcu el, îndesându-i în brațe pachetul. Du-l la

destinație și... află cine naiba ne-a trădat!

Umbra Noptii dădu să se împotrivească dar privirea albastră a superiorului său îi opri protestele în gât. Știa că avea dreptate, dar asta nu-i făcea sarcina mai ușoară. Minteaa nu putea accepta acel deznodământ oribil. Pur și simplu era de neconceput ca unul dintre cei mai curajoși și mai străluciți agenți ai Serviciului Special, pentru care personal nutrea o profundă și fascinantă admirație, să cadă într-o asemenea ambuscadă absurdă.

Moartea lor n-ar fi fost decât o problemă de timp, deoarece, în cazul de față, nu exista nicio ieșire pentru amândoi. Unul avea să se sacrifice pentru succesul misiunii. Celălalt trebuia să supraviețuiască acelei încercări, oricum. Prin orice mijloc.

Umbra Noptii știa că dacă n-ar fi existat acel pachet pe care-l băga acum cu un gest grăbit în sân, ar fi rămas alături de bărbatul care adusese atâtea servicii coroanei britanice. Dar nu avea de ales. Misiunea trebuia îndeplinită, indiferent de pierderi.

— O să te aștept la han, rosti Umbra Noptii încet, într-un moment de respiro, în care se părea că toată lumea își încarcă armele pentru o nouă rundă.

— Să nu faci asta! se încruntă Rubinul amenințător, terminându-și de încărcat și ultimul pistol. O să-mi urmezi ordinele întocmai, m-ai înțeles?! Sunt cel mai mare în grad de aici așa că o să faci precum îți zic! Pachetul trebuie să ajungă în Anglia, așa că nu te oprești decât acolo! E clar?

— O să te aștept la han, repetă Umbra Noptii cu încăpățănare.

Ochii celui alt se îngustară periculos. Se izbi de aceeași neînduplecare. În cele din urmă, păru să cedeze.

— Dacă într-o oră nu am apărut la han, nu mă mai aștepți...

Se întrerupse și strânse nervos din fălci când un glonț suieră pe lângă urechea lui și se înfipse în zid, improșcând în jur cu bucăți de tencuială și moloz. Nu aveau de a face cu

amatori și amândoi o știau foarte bine.

— Du-te! îi strigă el, încercând să acopere detunăturile armelor celor care-i voiau morți cu orice preț.

Umbra Noptii se ghemui spre colțul celălalt al adăpostului, sfredelind întunericul cu inima bubuindu-i în coaste. Aruncă o ultimă privire peste umăr celui pe care avea să-l lase în urmă. Deși era întuneric, zări văpaia înghețată a acelor ochi albaștri și i se păru că zărește și umbra unui zâmbet.

— Îl voi prinde pe trădător! promise Umbra Noptii cu înrâncenare și durere în glas.

— Știu că o vei face, murmură Rubinul cu un surâs calm și liniștit, lipsit de orice urmă de îndoială. Într-o bună zi vei ajunge cel mai bun agent pe care guvernul îl va avea, probabil, vreodată. Ai toate calitățile și... avantajele necesare pentru asta. Acum, du-te!

Umbra Noptii șovăi o clipă, apoi țâșni ca o săgeată, alergând ghemuit și pierzându-se în întunericul aleii, în timp ce un val de gloanțe îi suierară ascuțit pe lângă urechi. Simți o mică arsură în partea de jos a coastelor, dar nu-i dădu atenție, continuând să alerge în zigzag, singura dorință, singurul gând fiind acela de a ieși din zona de pericol pentru a putea duce la bun sfârșit misiunea ce i se încredințase.

Rămas singur, Rubinul se trase și mai mult în adăpostul relativ al intrândului, reîncercându-și calm pistoalele. Știa că nu avea să mai iasă viu din acea poveste, dar dacă tot urma să pășească pe tărâmul celor drepti, măcar avea să târască după el cât mai mulți inamici. Pe toți sfinții că așa avea să facă!

Sărutându-și pistoalele cu un zâmbet amar, ieși la lumină și începu să tragă, fără să se gândească la nimic. Și totuși, când glonțul îl izbi în tâmpla stângă, curmându-i viața, ultimul gând al său fu destinat Umbrei Noptii.

Anglia, Londra, 3 iunie 1814

În cabinetul de lucru al lordului Harper domnea o atmosferă încordată, aproape sufocantă.

Misiunea de la Paris se soldase cu un succes răsunător. Informațiile obținute pe această cale erau neprețuite pentru guvernul britanic. Copiile corespondenței dintre Napoleon Bonaparte și ministrul său de război, mareșalul Davout, se aflau acum în fața sa, pe birou. Din ele aflaseră detalii importante despre strategia pe care corsicanul avea să o adopte în înfruntarea cu forțele armate ale lui Wellington. Totuși, prețul plătit pentru acele informații fusese unul greu de suportat de către Departamentul Serviciilor Speciale.

Moartea lui Theodor Davenport era o pierdere îngrozitoare. Căzuse pentru țară în cel mai glorios și mai onorabil mod posibil, însă asta nu diminuă cu nimic durerea surdă care mocnea în sufletul lordului Harper.

Îl cunoscuse pe Theo încă de când era un puști. Fusese prieten cu tatăl lui. Îl racolase în cadrul Departamentului în urmă cu opt ani, impresionat fiind de calitățile acestuia.

Theo avea pe atunci douăzeci și patru de ani, dar își dovedise deja curajul și inteligența sclipitoare în războiul cu Spania. Fusese decorat de nenumărate ori și condusese personal unele atacuri împotriva dușmanului, învingându-l chiar și când sorții păruseră potrivnici.

Era un erou pe care el îl transformase mai târziu într-un spion cu aptitudini remarcabile.

Era cu neputință să creadă că murise într-o misiune de acest gen, deși gradul de risc al acesteia fusese unul foarte ridicat. Nu cunoștea nici foarte multe dintre detaliile morții lui, decât doar pe cele pe care i le oferise cu zgârcenie bărbatul grizonat și distins din fața lui, care ocupa tăcut fotoliul incomod din fața biroului său.

Privindu-l încruntat, lordul Harper își dresе vocea, reînnoindu-și cererea din urmă cu cinci minute:

— Insist totuși să-l cunosc pe protejatul tău, Linus. Aș vrea să aud din gura lui ce dracu' a mers prost în misiunea

asta!

Lordul Stoneleigh susținu netulburat căutătura neînduplecată a lui Harper și, în cele din urmă, oftă.

— Thomas, știi foarte bine că nu pot să fac asta, replică lordul Stoneleigh pe un ton rezonabil. În special acum. Nu știm foarte clar unde se ascunde trădătorul: la noi sau dincolo, pe continent. Protejatul meu mi-a spus că nu pot exista decât două variante: ori a fost unul dintre ai noștri, ori omul nostru de legătură a fost deconspirat. Indiferent care dintre cele două explicații este adevărată, fii convins că o să fie foarte greu să-l dibuim pe nemernic.

— Nu și dacă acesta este una și aceeași persoană cu omul tău, sugerează mios lordul Harper.

Figura contelui de Stoneleigh se întunecă subit. Ochii îi deveniră ca niște sloiuri de gheață și buzele i se strânseseră într-o linie albită de enervare.

— Nu fi tâmpit, Thomas! se stropși el cu o voce disprețuitoare. Ai corespondența lui Bonaparte în fața ta! Crezi că dacă protejatul meu ar fi fost un trădător, ai mai fi citit foile alea? Mai gândește-te!

Preț de câteva momente cei doi se fixară furioși.

— Îl vreau pe ticălosul care l-a ucis pe Davenport! lătră Harper.

— Și Umbra Noptii urmărește același lucru, îl asigură cumva mai calm lordul Stoneleigh. Thomas, îți dau cuvântul meu că Umbra Noptii nu are niciun amestec în treaba asta.

— Nu înțeleg! izbucni Harper cu exasperare în glas. De trei ani omul acesta al tău a executat unele dintre cele mai complicate și mai dificile misiuni din Departament. Le-a dus pe toate la bun sfârșit și n-a urmărit nici gloria și nici recompensele bănești. Acest lucru mă duce cu mintea la faptul că este un bărbat care are o situație materială foarte stabilă, probabil că este și foarte privilegiat social, dar ce nu reușesc să pricep este de ce se ascunde în anonimat!

— Ai dreptate când afirmi că este o persoană foarte bogată,

surâse Linus cu o vădită plăcere. Iar faptul că preferă să rămână ascuns reprezintă cea mai bună protecție pe care și-o poate asigura, nu crezi?

— Dacă acolitul tău este străin de acest complot, cum tu singur susții, nu ar avea niciun motiv să se teamă de o discuție cu mine, mârâi Harper enervat.

— Thomas, de cât timp lucrăm împreună? îl întrebă lordul Stoneleigh în schimb.

Harper se încruntă, socotind în minte.

— Cincisprezece ani?

— Șaptesprezece, îl corectă Linus cu indulgență. În toți acești ani, ți-am dat vreun motiv să te îndoiești de mine sau de acțiunile mele?

Lordul Harper se văzu nevoit să nege din cap.

— Atunci, reluă contele cu blândețe, de ce nu te mulțumești cu ceea ce-ți pot oferi? Umbra Noptii s-a achitat de această sarcină cu brio. Faptul că Davenport a căzut în această misiune este o pierdere grea pentru toți. Dacă trădătorul se ascunde în acest Departament, atunci a știut că în misiunea de la Paris vor fi implicați doi oameni. Cu cine ai mai vorbit despre ea?

— Cu nimeni, la naiba! scrâșni lordul Harper posomorât. Doar noi doi, Davenport și... Umbra Noptii mai știa despre ea.

— Cine a mai avut acces la dosarele confidențiale? se interesă Linus, trecând peste pauza aluzivă a căpitanului.

— În principiu, doar noi doi, răspunse lordul Harper, frecându-și fața obosită cu palmele. Le țin pe toate încuiate în seif. Doar eu cunosc combinația cifrului.

— Faptul că scrisorile au ajuns totuși la destinație o să-l facă pe trădător să se întrebe cine l-a însoțit pe Davenport. Și să vrea să afle identitatea Umbrei Noptii.

Lordul Harper scoase un hohot de râs găunos.

— Dacă nici eu nu am reușit să aflui cine este protejatul tău, atunci în mod sigur că nici bastardul ăsta n-o să

reușească. Linus, te-am urmărit în ultimii doi ani zi de zi, ceas de ceas...

— Știu, zâmbi contele, netulburat de veste.

— Am stat cu ochii pe fiecare bărbat din înalta societate, supraveghindu-l pe fiecare în parte, continuă Harper, ignorându-i comentariul. De fiecare dată când trimiteai Umbra Noptii în misiune, oamenii mei stăteau cu ochii pe toți cei care ar fi putut fi implicați în secretomania ta. L-am urmărit inclusiv pe James.

— Sunt flatat, declară Linus, lărgindu-și rânjetul.

— Pe Jordan l-am scos din ecuație, aminti el de fiul cel mai mic al contelui. Este prea crud pentru asta și-n plus, flăcăului ăstuia nu-i stă mintea decât la fuste.

— Avantajul tinereții, Harper. N-are decât șaptesprezece ani.

— Tocmai de aia. Și cu toate eforturile mele, n-am depistat nimic! exclamă Harper cu ciudă, fără a-și putea ascunde admirația față de viclenia prietenului său de o viață.

— Nici nu aveai cum! Tot timpul, tu și oamenii tăi ați privit în direcția greșită.

— Ce naiba vrei să spui? își îngustă căpitanul ochii, privindu-l vulturește.

— Thomas, care sunt calitățile principale ale unui bun agent secret?

— Să aibă minte ascuțită, intuiție, sânge rece și inventivitate, i le înșiră Harper cu un aer plictisit. Să știe să se piardă oricând în mulțime, să izbutească imposibilul și să se facă neobservat.

— Umbra Noptii le îndeplinește pe toate, fără excepție. Faptul că totul trebuie să treacă prin mâinile mele te scoate din minți, nu-i așa, Harper? Nu ai acces direct la protejatul meu și nici nu ai cum să-l controlezi.

— Aș putea să te silesc să îmi divulgi adevărata identitate a Umbrei, amenință Harper.

— Dar amândoi știm la fel de bine că asta nu se va

întâmpla niciodată, pară lordul Stoneleigh cu un aer liniștit.

— Mda, oftă căpitanul cu lehamite. Știu asta.

— Bun, dădu contele din cap, ridicându-se-n picioare. Acum, lucrul la care trebuie să ne concentrăm este să întindem o cursă trădătorului. Încă nu am avut timp să mă gândesc la nimic concret, dar o să te țin la curent. Îl vom prinde, Harper, adăugă, văzând tristețea și durerea din ochii acestuia.

— Abia aștept.

Două zile mai târziu, agentul de teren Jonathan Liam Eldon veni să-și informeze superiorul că lordul Stoneleigh fusese găsit mort în mijlocul intersecției dintre Seymour Street și Portman Street la primele ore ale dimineții. Împușcat drept în cap.

Nimeni nu văzuse și nu auzise nimic.

Știrea tulbură întreaga Londră, mai ales că în acea dimineață, din apele Tamisei, fusese scos trupul de nerecunoscut al unei tinere femei, care purta urme de o violență bestială.

S-a presupus că acel trup mutilat aparținea lui lady Vanessa Bryde, a cărei dispariție fusese anunțată cu patru zile în urmă, însă apa mocirloasă și vietățile din ea o făcuseră să fie aproape imposibil de identificat.

Anglia, Stoneleigh Park, 7 iunie 1814

Dimineața senină anunța o zi splendidă. Cerul era albastru ca florile de nu-mă-uita și nu se zărea nicăieri nicio urmă de nor. Deși era cu puțin înainte de ora nouă dimineața, căldura se făcea simțită din plin.

Într-o rochie de vară din mătase albă, cu imprimeuri florale pastelate, lady Anne Marie Victoria Stoneleigh cobora grațioasă treptele din fața conacului. Înfrânându-și impulsul de a se arunca în șaua Minervei și de a o mânia nebunește peste pajiștile înflorite și de un verde fraged de la Stoneleigh

Park, se așeză pe băncuța joasă din dreapta intrării, înarmându-se cu răbdare și așteptându-și sora mai mică.

Emma nu era niciodată punctuală și oricât de des i se reproșase acest fapt, asta n-o făcuse să fie mai disciplinată sau mai responsabilă. În fond, nu avea decât paisprezece ani, cu șapte ani mai puțini decât ea, și încă nu era suficient de matură ca să-și asume anumite responsabilități sau să înțeleagă importanța anumitor reguli. Emma încă mai oscila la granița dintre copilărie și adolescență și, fiind cea mai mică, era și răsfățata casei. Anne știa că ar fi trebuit să înceteze cu toții s-o mai cocoloșească, dar Emma era pur și simplu adorabilă și avea un mod de a-ți zâmbi, că te îmbrobodea după cum voia ea. Era frumoasa familiei și promitea să fie în continuare.

Oftând, Anne își rezemă spatele îngust de spătarul vopsit în crem al băncuței, încercând să nu se gândească la condiția fizică încă fragilă în care se găsea. Ultimele patru zile și le petrecuse în pat, bolind de pe urma unei răceli stupide pe care o căpătase de pe urma ploii ce o prinsese pe drum, pe când se întorcea călare de la mătușa Margaret.

Anne știa că nu doar febra fusese cea care o pusese la pământ. Pentru prima dată în cei aproape douăzeci și unu de ani câți avea, se îndrăgostise lulea. Iar asta o dăduse peste cap, mai ales că bărbatul care îi răpise liniștea sufletească nu-i putea oferi absolut nimic din ceea ce ea și-ar fi putut dori vreodată. Pentru ei nu exista nici prezent și nici viitor. Soarta le fusese potrivnică și crudă. Iar durerea aceasta îi sfâșia inima. Și-i venea cu atât mai greu cu cât trebuia să-și ascundă disperarea în fața tuturor și să-și poarte agonia în tăcere.

Oftă adânc, întretăiat, iar junghiul din coaste îi dădu de știre că încă nu se refăcuse pe deplin. N-ar fi trebuit să cedeze rugămintilor Emmei și să accepte acea plimbare călare. Încă era slăbită după boală și după suferința pe care acel bărbat i-o pricinuise fără voie. Știa că ar fi trebuit să-l

uite, dar nu putea și, undeva, în adâncul ființei ei, o voce îi șoptea că n-o va face niciodată.

După o jumătate de oră de stat în bătaia soarelui, Anne se ridică enervată, cu gândul de a se duce să-și muștruluiască sora. În mod sigur că se luase cu altceva și uitase de întâlnirea lor, fiind o aiurită de prima clasă. Zgomotul înfundat care ajunsese până la urechile ei o făcu să se răsucească în loc. Își duse mâna streășină la ochi ca să vadă mai bine cine era vizitatorul de la Stoneleigh Park. Un oaspete extrem de matinal, gândi ea, reușind să distingă blazonul de pe portierele trăsurii care străbătea parcul imens, intrând pe aleea circulară cu viteză și ridicând în aer tot praful existent.

Inima începu să-i bată cu putere și se îndreptă spre trăsură tocmai când portiera se deschidea și silueta masivă a unui bărbat cobora din vehicul. Deși nu era persoana la care s-ar fi așteptat, totuși i se cuibări în brațe, la fel de bucuroasă.

— James! exclamă ea, fericită. Ce bine că ai venit! Mi-a fost îngrozitor de dor de tine!

Brațele fratelui ei i se închiseră strâns peste mijlocul subțire, făcând-o să geamă în surdină, în timp ce o ridica în sus, suspendând-o la câțiva centimetri deasupra pământului.

— Și mie mi-a fost dor de tine, frumoaso, rosti el încet în părul ei, măturând curtea conacului cu ochii îngustați. Unde este Emma?

Anne i se foi în brațe și el o lăsă jos. Tânăra îl privi serioasă câteva momente.

— Este încă sus, făcând Dumnezeu știe ce! oftă Anne exasperată. James, s-a întâmplat ceva?

Bărbatul o luă de cot și o trase deoparte, privind-o în ochi cu un aer încordat. Nici nu știa cum avea să-i dea vestea aceea oribilă. El însuși trecuse cu greu peste acel șoc, refuzând să accepte acea tragedie ce-i amputase fizic și sufletește familia. Dintre toți copiii, Anne probabil că-l iubise

cel mai mult pe tatăl lor. Ei avea să-i fie cel mai greu și din această cauză nu-și găsea cuvintele pentru a-i spune ceea ce se-ntâmplase.

— James?... Mă sperii!

Singurul gând care-i trecu prin minte lui James fu acela că nu-i putea spune asta privind-o în ochi. O trase în brațele sale într-o încheștare sufocantă.

— Îmi pare așa de rău, Anne! rosti el pe o voce răgușită, plină de durere și lacrimi. Tata a... murit!

O simți încordându-se ca un arc și zbatându-i-se-n brațe furioasă.

— Ce prostii vorbești! icni ea, furioasă. Cum să... moară?! Era în putere și sănătos și...

— A fost ucis, Anne!... Doamne, îmi pare așa de rău! Îmi pare așa de rău...

Anne îngheță, asimilând șocul cu răsufierea tăiată. Urletul ei răsună în curtea conacului ca cel al unui animal rănit. Se smulse din brațele fratelui ei, împleticindu-se câțiva pași îndărăt, îndoită de la mijloc, cu mâna dusă la gură, gemând și scâncind înăbușit. Ochii, larg deschiși, aveau o privire înnebunită de durere.

— NU! clătină ea din cap, zguduită, și lacrimi mari începură să-i șiroiască din ochii migdalați, de culoarea castanelor. Nu, nu, nu... Doamne, nu!

— Oh, draga mea, făcu James cu un glas frânt de suferință, întinzând o mână spre ea.

Anne se răsuci pe călcâie, șovăind o clipă dezorientată, neștiind încotro să se îndrepte. Primul impuls era acela de a se ascunde undeva, astupându-și ochii și urechile ca să nu mai audă nimic, să se ferească de durerea aceea copleșitoare, insuportabilă.

N-avea să-și amintească niciodată cum ajunsese să călărească peste întinderile de la Stoneleigh Park, nici când ajunsese să se afunde în pădure. Dorea să fugă de acea realitate grotescă, până când... până când...

Îl auzi pe James în spatele ei, strigând-o furios. Făcând un efort, Anne privi în urmă, intenționând să-i strige s-o lase în pace. Ca prin ceață, văzu chipul fratelui ei încremenit de groază în timp ce-i urla ceva.

Anne își suci gâtul cu o secundă înainte ca ramura joasă a copacului s-o izbească cu putere în tâmpla stângă. Zbură din șa, aterizând inconștientă în iarbă, cufundându-se pentru totdeauna într-un întuneric fără sfârșit.

Anglia, 24 iunie 1814, în apropiere de Londra

Încăperea de proporții impresionante era cufundată în semiobscuritate.

Draperiile grele de catifea, de culoarea cafelei cu lapte, împiedicau razele soarelui de amiază să pătrundă înăuntru și să mângâie mobila delicată de cireș, pereții tapetați cu Damasc și covorul vechi Aubousson, ce acoperea podeaua lustruită perfect, din esență tare, de stejar englezesc.

Totul în jur emana o eleganță rafinată și un lux amețitor, de la fotoliile în stil Ludovic al XIV-lea până la porțelanurile de Dresda și tablourile semnate de Gainsborough, Reynolds și Jan Vermeer. Tablourile în sine, deși reprezentau o mică parte din lucrările expuse în restul camerelor, valorau o avere.

În patul cu baldachin, îmbrăcat în voaluri străvezii, o siluetă stătea chircită între așternuturile moi de mătase, ce miroseau a ierburi aromatice.

Umbra Noptii jelea.

În urmă cu o săptămână, Wellington câștigase războiul contra Franței în bătălia decisivă de la Waterloo. O victorie însemnată a coroanei britanice, care fusese posibilă datorită efortului său și sacrificiului unui bărbat plin de onoare și noblețe.

Și cu toate acestea, nu se putea bucura de acel succes

triumfător. Lacrimi amare, tăcute, i se prelingeau pe obraji livizi și supti de suferință, udând mătasea rubinie a așternuturilor. Plângea înăbușit dispariția nedreaptă a celor doi bărbați care-i marcaseră existența în cel mai profund mod.

Theo Davenport, fost conte de Averly, cunoscut în cadrul Serviciilor Speciale sub numele de Rubinul, îi fusese partener. Îl întâlnise cu puțin timp înainte de Paris și, totuși, avusese senzația că-l cunoscuse dintotdeauna.

Linus Stoneleigh, fost conte de Stoneleigh, îi fusese mentor, prieten și... mult mai mult decât atât.

Îi admirase pe amândoi, îi respectase, îi iubise în egală măsură, și... îi pierduse.

Ambii pieriseră de aceeași mână criminală și trădătoare. Umbra Noptii știa acest lucru cu o certitudine zdrobitoare, fără echivoc. Moartea lor îi lăsase în suflet un vid imens, încărcat de durere și mânie, prin care acum își croia drum dorința fierbinte a răzbunării.

Avea să-l prindă pe nemernicul care se făcea responsabil de tot acel rău. Nu-și va găsi liniștea până când nu avea să-și răzbune partenerul și mentorul. Le-o datora la amândoi.

Umbra Noptii gemu, îngropându-și fața trasă de boală între pernele ude. Deocamdată nu putea întreprinde nimic pentru a-l descoperi pe asasin. Singura sa consolare era aceea că trădătorul nu știa cine este Umbra Noptii în realitate. Nu-i cunoștea adevărata identitate. Singurul care știuse cine era Umbra Noptii fusese lordul Stoneleigh, dar el murise, târând cu sine acel secret în mormânt. Acest lucru era un avantaj pentru el. Iar un al doilea avantaj important era timpul.

Umbra Noptii avea să se folosească de amândouă.

Nimic nu avea să-l întoarcă de pe drumul răzbunării.

Nici chiar moartea.

CAPITOLUL 1

Londra, mai, patru ani mai târziu.

Enorma sală de bal de la Almack's era ticsită de lume. Orchestra destul de numeroasă era înghesuită pe un postament amplasat în colțul opus intrării și tocmai ataca notele vesele ale unei polci, în timp ce perechile de dansatori se întrepătrundeau pe ring într-un ritm solicitant. Mesele cu aperitive fuseseră aliniate de-a lungul peretelui din stânga și o parte dintre platouri fuseseră deja golite. Lachei în livrele aurite și peruci albe, pudrate din belșug, alunecau printre grupurile de invitați, ducând într-un echilibru perfect tăvile din argint filigranat pe care se aflau pahare cu răcoritoare. Peste tot existau aranjamente florale superbe, ridicate pe niște trepiede de lemn frumos sculptat, și întreg tavanul era străbătut dintr-o parte într-alta de ghirlande de flori albe și roz. Ușile care dădeau înspre terase erau larg deschise și pe ele se vânturau cuplurile care ieșiseră să se răcorească și să scape de zăpușeala din interior.

Michael William Gerald Davenport, al paisprezecelea conte de Warwick, al patrulea conte de Symouth, viconte de Brimington și baron de Banbury își înghiți grimasa de dezgust. Nu obișnuia deloc să participe la chermizele date la Almack's. De fapt și de drept, fugea de ele ca dracu' de tămâie.

„Piața”, cum mai era poreclită acea clădire impunătoare, care asigura tinerelor din familiile bune debutul pe firmamentul londonez, era, fără niciun dubiu, o junglă. Dacă reușeai să supraviețuiești o singură seară fără să te trezești a doua zi că posezi pe lângă bunurile personale și o logodnică, intrai în topul celor mai curajoși burlaci de la White's.

Acea listă era extrem de scurtă și Michael se amuza la gândul că numele lui avea să fie scris a doua zi în cartea de pariuri a clubului.

Deocamdată, singurul lucru pe care-l avea de făcut era să-și țină promisiunea pe care James i-o smulsese aproape cu forța săptămâna trecută. Sora cea mică a prietenului său urma să-și facă intrarea în lumea bună iar prezența lui la acest eveniment avea să îi asigure tinerei domnișoare un statut aparte. Dacă nerozii tineri și plini de bani observau că cel mai curtat burlac al Londrei arăta o atenție specială vreunei debutante, atunci șansele ca aceasta să facă o partidă strălucită sporeau considerabil, deoarece toată lumea știa că Michael Davenport avea fler și gusturi ireproșabile în materie de femei.

Avea să o invite pe lady Emma la un singur dans, apoi avea să se scuze politicos și s-o șteargă cât mai repede, gândi Michael în timp ce cobora cele câteva trepte, ignorând agitația stârnită de anunțul maestrului de ceremonii ce-i înșiră titlurile pe nerăsuflute.

Pescuind un pahar cu limonadă de pe o tavă, luă o înghițitură zdravănă ca să-și răcorească gâtul uscat și-și îngustă ochii albaștri peste buza acestuia, măturând sala din priviri. Cam toată lumea bună venise acolo, constată el amuzat și aproape că rânji când îi zări pe contele de Northon și pe marchizul de Montrose, doi vechi prieteni de-ai săi, stând retrași lângă o coloană și afișând pe chipuri niște expresii chinuite. În mod sigur că James îi silise și pe aceștia să participe la bal și se mai relaxă puțin, știind că nu era singura victimă din această seară.

Bine dispus, Michael se îndreptă spre ei și-i salută.

— Slavă Domnului că ai venit! rosti Montrose pe un ton ușurat.

— Este chiar atât de rău? râse Michael, sorbind încă o gură din șampanie.

— Este dezgustător! mormăi și Nothon, strâmbându-se. Madame Castlereagh aproape că mi-a îmbrâncit-o pe fiică-sa în brațe. A fost penibil. Biata fată a fost cât pe ce să leșine de groază și jenă.

— Iar pe mine m-a luat în colimator lady Thenby, se plânse Montrose. Sper că prezența ta aici să-i abată atenția de la mine.

— Doamne ferește! făcu Michael încruntat, simțind o răceală pe șira spinării.

Lady Thenby era un fel de bau-bau al burlacilor. Avusese opt fete și pe șapte dintre ele le măritase cu bărbați foarte bine situați și respectați, dar care, aflase el mai târziu, nu fuseseră destul de vigilenți la timpul potrivit. Nu era cazul ca el să fie al optulea fraier din ecuațiile complicate ale acelei monstruoziități cu chip de om, medită el, căutând să o localizeze în mulțime pe lady Thenby, ca să știe să o evite din vreme.

— Prietene, ești ca și mort acum! se plecă Montrose spre el, rânjindu-i victorios și extrem de malițios. Draga doamnă Thenby tocmai te-a zărit și, din câte pot să observ, are acea *privire*.

— Iisuse! icni el. Unde este lady Emma Stoneleigh?

— Pe aici, pe undeva.

Avea s-o înșface pe sora lui James, s-o danseze indiferent ce, și Michael se rugă să nu fie unul dintre dansurile acelea complicate care erau la mare modă acum, ca apoi să se facă nevăzut, înainte ca madame Thenby să-i iasă în față.

Doar să treacă de blestematul ăla de dans și pe urmă avea să se bucure de o seară relaxantă la White's, unde avea să bea și altceva decât apa aia îndulcită și acrișoară caracteristică petrecerilor de la Almack's, urmată apoi de o noapte întreagă de amor susținut cu Margaret Sinclair, se încurajă el singur.

Făcu greșea să privească pe lângă șirul de mese și ochii i se opriră asupra figurii încă frumoase a contesei de Thenby. Femeia îi zâmbi și-și înclină grațioasă capul în direcția lui, iar Michael simți cum i se încrâncenează carnea pe trup. Îi răspunse distant la salut și privirea i se îndreptă automat spre tânăra care o însoțea. Nu-i urâtă, observă el într-o

doară, numai că are un aer comatos. Pare copleșită de personalitatea maică-sii și Michael bănuia că dacă lady Thelby i-ar fi cerut să-și taie venele cu cuțitul de deschis corespondența, fata ar fi urmat orbește acel ordin.

Bărbatul fu încercat de un sentiment de milă față de biata copilă. Madame Thelby, cu alura ei de general de armată, mutilase personalitatea și spiritul tinerei sale fiice iar acum era prea târziu pentru a se mai putea face ceva.

Își mută privirea în altă parte, ascultând cu o jumătate de ureche bârfa succulentă pe care Montrose o diseca metodic, căutându-l din priviri pe James. Dacă-l repera, atunci avea să ajungă și la micuța debutantă, să-i fie prezentat după protocolul de rigoare și să-i ceară dansul la care se angajase. În principiu, totul avea să se sfârșească în cel mult o jumătate de oră și după aceea avea să părăsească acel front de luptă.

Moștenind înălțimea impresionantă a celor din neamul Davenport, de aproape doi metri, Michael avea o imagine de ansamblu asupra sălii de bal. Problema era că mulțimea de invitați migra dintr-o parte-ntr-alta, într-o continuă mișcare, și singura posibilitate de a se întâlni cu James era ca acesta să-l zărească el primul.

Oftând, Michael se rezemă cu umărul de o coloană și se puse pe așteptat.

Este mult prea cald, observă el plictisit, terminându-și limonada și luându-și încă una.

Din lipsă de ocupație, începu să studieze cu un ochi critic frumusețile prezente.

Pe cele mai multe dintre ele le cunoștea foarte bine. Pe Michael îl amuza ideea de a se afla în aceeași încăpere cu atâtea femei care-i oferiseră favorurile lor de-a lungul anilor.

Ar fi trebuit să se simtă jenat de acest fapt, dar nu era. Rămăsese prieten cu fiecare dintre ele și-i era recunoscător fiecăreia pentru momentele petrecute împreună. Și ele lui, de asemenea.

Michael iubea femeile și le admira pentru ceea ce erau. Le prețuia inteligența și umorul, le aprecia frumusețea și senzualitatea, le înțelegea necesitățile, le cunoștea dorințele și le anticipa nevoile. Și, cel mai important, nu le subestima puterea, voința și viclenia. Întotdeauna își tratase partenerele de pat de la egal la egal, cu respect și considerație, lucru pentru care toate relațiile sale se terminaseră în mod amiabil. Când venea vremea să plece mai departe și să încheie o aventură, femeia care rămânea în urmă nu putea decât să ofteze și să-și pună amintirile și trăirile spectaculoase la păstrare.

Michael Davenport era cunoscut ca fiind un bărbat care niciodată nu se implica cu tot sufletul într-o legătură amoroasă. Stilul lui de a curta era considerat a fi cel mai dulce și mai pervers posibil. Nicio femeie nu putea rezista prea mult unui bărbat care știa s-o fleteze cu toată sinceritatea, s-o asculte cu atenție, s-o tachineze cu blândețe și s-o sărute dumnezeiește. Era un amant de o generozitate nemaîntâlnită, atât fizică dar și materială. Niciodată nu făcea promisiuni pe care să nu și le țină și niciodată nu fusese implicat în vreun scandal de natură romantică. Era de o discreție enervantă pentru toată lumea. Și extrem de invidiat pentru tot ceea ce posedă: tinerețe, frumusețe, bogăție și farmec personal. Faptul că era înzestrat și cu o inteligență pe măsura celolaltor calități îl făcea să fie respectat de egalii săi și temut de cei care nu se ridicau la nivelul său.

Michael își reperă prietenul cu o secundă înainte ca acesta să-l zărească la rândul lui. Probabil că în momentul în care el sosise, James fusese să ia o gură de aer și-i ratase intrarea, conchise Michael, abandonându-și paharul pe o măsuță joasă aflată în spatele coloanei și pornind spre grupul mixt care se formase în apropierea treptelor unei terase, în care contele de Stoneleight anima conversația.

— Mike! îl întâmpină James cu ochii strălucind de bucurie. Când ai ajuns?

— Puțin mai devreme, zâmbi Michael, salutându-i scurt din cap pe bărbații prezenți în anturajul lui James. Cam aglomerat pe aici, făcu el o observație inutilă.

Îl recunosc pe Jordan, fratele mai mic al lui James, pe vărul lor, Richard Burkley, pe Thomas Woodford, unul dintre vechii prieteni ai lui James de pe vremea când studia la Eton. Pe Henri Studon, viconte de Bathurst, îl cunoștea mai mult din vedere și știa că el și James aveau câteva afaceri împreună. În grup se mai aflau și Vanessa Redgrave, o tânără văduvă de douăzeci și cinci de ani, care-l însoțea pe Richard, precum și o brunetă cam anostă care părea să fi câștigat atenția lui Bathurst.

Știu cu precizie cine era puștoaica mignonă și blondă aflată în dreapta lui James încă dinainte de a-i fi prezentată oficial. Emma Stoneleigh era leită frate-său. Și mult mai drăguță decât acesta, notă el, aplecându-se deasupra mâinii înguste pe care fata i-o întindea sfioasă.

— Lady Julia Strangfield m-a rugat insistent s-o ajut cu debutul unei nepoate de-a fostului ei soț și nu am avut inima s-o refuz, îi explică James motivul pentru care era o asemenea înghesuială în acea sală imensă. Mi s-a plâns că s-a trezit prea târziu și că toate celelalte săli erau deja închiriate.

— Aha! făcu Michael edificat. Nu-i cumva vorba de sora lui Paul Harington?

— Chiar ea, zâmbi James ușor. Este încântătoare.

O sprânceană a lui Michael se înălță amuzată și întrebătoare. De obicei, James nu făcea comentarii generoase la adresa vreunei femei.

— Nu-ți fă iluzii, amice, râse contele de Stoneleigh bine dispus. Am făcut doar o afirmație sinceră și complet dezinteresată. Miss Harington este mult prea tânără pentru un ticălos bătrân ca mine.

Michael zâmbi și el. James era cu un an mai tânăr ca el, dar îmbrățișa aceeași cauză comună: niciunul nu avea să se

însoare înainte de sfârșitul copilăriei, adică pe la cincizeci de ani. Averile și titlurile le erau asigurate de moștenitori de gradul întâi. În cazul lui James, Jordan avea să preia controlul averii și al titlului, asta în eventualitatea în care actualul conte nu avea să lase în urma sa niciun moștenitor, iar în cel al lui Michael, succesorul său era desemnat prin testament ca fiind fiul fratelui său, Morgan Davenport, conte de Averly.

— Pe Anne nu ai întâlnit-o niciodată, nu-i așa? făcu James, aruncând o privire preocupată peste umăr, spre ușile larg deschise ale terasei, mutându-și locul apoi pentru a putea supraveghea mai bine treptele care urcau spre balconul ce dădea înspre grădini.

Michael își aminti că James mai avea o soră care-și făcuse debutul în urmă cu patru sau cinci ani, dar în perioada respectivă era înrolat în armata lui Wellington și ratase acel eveniment. Mai știa și că respectiva domnișoară ducea o viață destul de izolată la Stoneleigh Park, o proprietate extinsă și prosperă care aparținea de generații celor din familia Stoneleigh. James menționase odată, în treacăt, faptul că sora lui suferise un șoc teribil când primise vestea morții neașteptate a tatălui lor și că, din acel moment, se retrăsese complet din viața publică.

— Știi foarte bine unde eram acum cinci ani, replică Michael, răspunzându-i la întrebare.

— Dar parcă ai avut ceva permisiile atunci, se încruntă James, vag nedumerit.

— Am avut una singură, spuse Michael pe un ton mat. Mi s-au dat cinci zile de permisie ca să particip la slujba de înmormântare a lui Theo, după care m-am întors pe front.

Fața lui James se întunecă.

— Iartă-mă, rosti el încurcat și sincer jenat. Am uitat cu desăvârșire de asta. La vremea respectivă, și eu îmi îngropam tatăl, adăugă el ca o scuză.

— Nu-i nimic, zâmbi Michael, punând o mână

înțelegătoare pe brațul prietenului său. Amândoi am pierdut pe cineva drag. Bine că măcar am câștigat războiul, adăugă el pe o notă veselă.

— Să bem pentru asta, zâmbi și James, închinând cu un pahar de limonadă. Ah, uite-o și pe Anne!

Michael își întoarse fața spre cuplul care tocmai cobora treptele terasei. Îl văzu pe bărbatul înalt și voinic, îmbrăcat elegant, recunoscându-l în persoana lui pe ducele de Southampton, apoi ochii îi alunecară spre tânăra care pășea zâmbitoare la brațul acestuia.

Preț de câteva momente, Michael nu făcu decât să o privească ținând pe femeia care aluneca grațioasă spre grupul lor.

Era înaltă și zveltă, mai degrabă slabă, judecând după modul în care claviculele subțiri se evidențiau din decolteul decent al rochiei de culoarea mentei. Nu excela deloc prin forme, având o înzestrare destul de modestă în privința rotunjimilor îmbietoare pe care ar fi trebuit să le posede orice femeie. O constituție longilină, mai degrabă băiețoasă, ar fi putut-o descrie Michael, iar trăsăturile feței înguste erau combinate într-un amestec neobișnuit, mai mult interesant decât frumos. Îi observă perechea de ochi mari, alungiți, tiviți cu gene bogate, nasul acvilin, pomeții înalți și o gură lată, cu buze pline, precis conturate. Părul, de un castaniu deschis, era suit într-un coc roman și împodobit cu panglici satinat de un verde palid. La gât și urechi străluceau smaralde tăiate în formă de pară.

Michael întâlnise la viața lui zeci de femei, femei mult mai frumoase decât cea care tocmai se apropia de el, însă niciuna nu avusese un asemenea impact asupra lui. Deși ar fi putut fi considerată o femeie drăguță, termenul nu i se potrivea totuși.

Această femeie avea ceva special, ceva ce nu putea defini cu exactitate. Părea mult mai feminină și mai atrăgătoare decât oricare dintre suratele ei. Modul gingaș de a zâmbi,

senin și înțelept totodată, felul în care-și ținea capul înclinat ușor într-o parte în timp ce asculta sporovăiala însuflețită a companionului ei, mișcările ei atât de netede, toate făceau parte dintr-un soi de aură nevăzută ce străbătea spațiul, electrizându-te.

Michael aprecie că avea în jur de douăzeci și doi, douăzeci și trei de ani, poate chiar mai puțin. Când ajunsese în dreptul lor, îi simți parfumul subtil, de flori de liliac.

— Mai aveam puțin și porneam să te vânez, Southampton, făcu în glumă James, smulgând din partea acestuia un rânjat amuzat și pe jumătate provocator. Anne, dă-mi voie să ți-l prezint pe Michael Davenport, conte de Warwick.

Fata surâse și-și răsuci fața spre el, schițând o reverență plină de grație, în timp ce-i întindea o mână delicată și mică, împodobită cu niște degete subțiri și prelungi, lipsite de inele. Nu-l privea direct în față, de parcă s-ar fi sfiit s-o facă, dar Michael îi observă culoarea frapantă a ochilor. Aveau o nuanță caldă de căprui, spuzit cu licăriri aurii. Ochi de ciută, degete de pianistă, gândi el, sărutându-i ceremonios și abia simțit monturile fine.

— Sunt onorat să vă cunosc, lady Anne, rosti el cu o voce profundă.

— Plăcerea este numai a mea, vă asigur, replică ea cu blândețe, lărgindu-și zâmbetul.

Perfecțiunea acelei danturi sănătoase și surprinzător de albe era spulberată de o pereche de canini încălecați, care aveau un farmec absolut zdrobitor. James mi-a povestit o mulțime de lucruri despre Înălțimea Voastră, adăugă ea molcom.

— Să crezi numai jumătate din ce-ai auzit, o îndemnă el, râzând. Cele mai multe sunt invenții sau bârfe.

— James a avut numai cuvinte de laudă la adresa dumitale, dar dacă ziceți că nu trebuie să le dau crezare, atunci așa voi face.

— Păi, în cazul ăsta, situația se schimbă radical. James

probabil că a spus numai adevărul despre mine.

— S-ar putea totuși să exagereze, râse lady Anne fermecător. Numai Dumnezeu atinge perfecțiunea!

Michael se simțea flatat, dar găsea iritant modul ei de a-i fixa bărbia. De fapt, i se părea mai mult că privește în gol, distrată. Nu-i părea timidă, altfel nu l-ar fi tachinat mai devreme cu atâta ușurință.

Chiar în acel moment, orchestra atacă notele suave ale unui vals și-l văzu pe James luând-o pe Anne de mână.

— Ai dori să dansezi? o întrebă James cu blândețea ocrotitoare a fratelui mai mare.

— Mi-ar face plăcere, zâmbi Anne, întorcându-și fața spre el.

Michael profită de ocazie și-i ceru permisiunea lui James pentru a o conduce pe ringul de dans pe Emma. Odată ce se achita de această obligație, avea să fie liber să decidă cum avea să-și petreacă restul serii. În mod surprinzător, ideea de a părăsi acea petrecere nu i se mai părea chiar atât de atrăgătoare.

Când ajunseră în mijlocul ringului și o cuprinse pe Emma pe după talie, constată amuzat cât de mărunțică era. Abia dacă-i ajungea cu creștetul la nivelul pieptului.

În primul minut, nu făcură decât să se rotească printre perechile de dansatori. Michael se surprinse căutând-o din priviri pe Anne Stoneleight și se încruntă. Anne era sora lui James, așa că nu-și putea permite nicio libertate cu ea, oricât de nevinovată ar fi fost aceasta. Iar lucrurile la care-l instigau prezența acelei tinere erau oricum, numai decente, nu.

— Întotdeauna este atât de timidă? se trezi el chestionând-o pe Emma.

Fata își dădu capul pe spate ca să-l privească în ochi.

— Despre cine vorbești?

— Despre sora ta, Anne, făcu Michael pe un ton indiferent.

Ochii Emmei se căscară uimiți, apoi tânăra femeie începu

să chicotească.

— Anne? rosti Emma, clipind. Anne nu este deloc timidă, Înălțimea Voastră. Ba din contră, chiar. Este scandalos de îndrăzneată în tot ce face și este brutal de sinceră uneori. Deși îi apreciez aceste calități, câteodată mă exasperează.

— Atunci, dacă este o persoană atât de directă și onestă precum susții, de ce nu se uită în ochii celor cărora li se adresează? Este deranjant ca cineva să...

O simți pe Emma înghețându-i în brațe și-i zări expresia șocată din ochi.

— Am spus ceva ce nu trebuia? se încruntă Michael nedumerit.

Emma înghiți în sec și clipi des, alungându-și lacrimile care i se iviseră în mod neașteptat pe gene.

— James nu ți-a spus? îngăimă ea pe o voce stinsă, încetând să mai danseze.

— Ce să-mi spună? Își îngustă bărbatul ochii, simțind că tocmai făcuse o gafă.

— Anne nu vede, rosti fata cu un glas plin de mâhnire. A orbit complet acum patru ani, în urma unui accident stupid de echitație, pe care l-a avut chiar în ziua în care a aflat despre moartea tatălui nostru. A fost o neatenție din partea ei, dar era atât de răvășită, atât de zdrobită de durere, că nu a văzut ramura care a lovit-o la cap. A fost aruncată din șa și a zăcut în comă mai mult de o săptămână. Când și-a revenit, a fost... oribil. Își pierduse lumina ochilor și medicii nu i-au dat decât puține șanse ca vederea să-i revină. Miracolul pe care-l așteptam cu toții nu s-a întâmplat și Anne a fost silită să învețe să se adapteze acestei... situații neplăcute. Îmi cer scuze în numele fratelui meu pentru că a omis să-ți spună asta, milord.

— Nu, te rog, n-o fă! Mie-mi pare rău pentru... această tragedie, izbuti el să spună.

— Nu-i nimic, făcu Emma cu un zâmbet trist. Ne-am obișnuit cu toții, inclusiv ea.

Michael trase încet aer în piept, încercând să-și revină din stupoare. Luat complet pe nepregătite, se simți bulversat de această veste. I se părea îngrozitor de nedrept ca acea tânără încântătoare să fie atât de crud lovită de soartă.

Michael nu-și putea imagina cum ar fi fost să se simtă în situația ei. Înconjurat de o beznă fără sfârșit, într-o lume lipsită de culoare și formă, umplută doar de sunete și mirosuri. O lume în care te puteai ghida doar prin pipăit, unde depindeai de alții și în care-ți era îngrădită libertatea de mișcare.

Situația bieteii femeii era înfiorător de deprimantă. Acel neajuns explica retragerea ei din activă viață socială londoneză. Mai mult ca sigur că se afla în seara asta aici doar pentru a susține debutul surorii ei mai mici și Michael bănuia, că după acea noapte, nu avea s-o mai revadă, poate, niciodată pe Anne Stoneleigh.

Perspectiva aceea îl nemulțumea teribil. Și totuși nu era nimic de făcut în acest sens. Indiferent de cât de atrăgătoare i se părea Anne Stoneleigh, între ei nu putea exista nimic. Pe Michael îl încercă un soi de regret și oftă.

Observând privirile iscoditoare ale celorlalți perechi de dansatori, Michael reluă valsul cu Emma, ducându-l până la capăt, apoi o conduse înapoi.

Curând, James și Anne li se alăturară. Deși știa că nu face decât să se amăgească singur și să-și piardă timpul, Michael se hotărî să mai zăbovească o vreme pe acolo.

Rămase tăcut, ascultând conversația ce se țesea în jurul lui și studiind-o pe Anne Stoneleigh cu atenție.

La prima vedere, nimeni nu ar fi observat că tânăra femeie era nevăzătoare. Se comporta normal, râdea, tachina și discuta lejer cu toată lumea.

Emma avusese dreptate în privința surorii ei. Anne avea o fire șocant de sinceră și poseda o minte surprinzător de ageră și de profundă pentru tinerețea ei. În mod sigur avusese parte de o educație complexă și citise foarte mult în anii

adolescenței, sau, mă rog, până la acel accident care-i afectase vederea, altfel nu s-ar fi explicat maturitatea gândirii ei și nici originalitatea ideilor pe care le emitea.

Michael nu se putu abține să nu-i admire curajul și forța interioară. Era o femeie puternică, ce supraviețuise unei tragedii și o făcuse cu demnitate și grație. Se adaptase foarte bine noii ei vieți și nu părea să fie afectată de lipsa acelui simț atât de important.

În acea seară, Michael râse mai mult decât o făcuse în ultimii cinci ani. O singură dată atmosfera păruse să înghețe la o remarcă a Emmei Stoneleigh.

— Oh, Anne, dacă ai putea-o vedea pe marchiza de Lynden! exclamase Emma, pe un ton înecat de râs. Are o rochie care o face să arate ca o explozie de morcovi cu țelină, roșii și castraveți. Doamne, croitoreasa ei ar trebui împușcată!

Anne își înălță sprâncenele delicate și râse ușor.

— Slavă Domnului că sunt scutită de această plăcere! replică ea vesel, zâmbindu-i neafectată surorii ei. Dacă pe tine te-a oripilat, probabil că eu aș fi intrat deja în comă.

Toată lumea râse, cu excepția lui Michael, care se rezumă doar să zâmbească slab. Inima acelei femei era incredibil de generoasă dacă acea remarcă la adresa betesugul ei, deși făcută fără răutate, fusese depășită atât de ușor, ba chiar mai găsisese forța să se și amuze pe socoteala ei.

Dintr-odată, Michael simți că este imperios necesar să plece de acolo. Cu fiecare secundă care trecea, se simțea tot mai atras și mai vrăjit de frumusețea oarbă de lângă el. Îi admira logica și inteligența, îi aprecia farmecul fizic și se simțea înrobite de dulceața firii ei. Era o nebunie, dar Anne Stoneleigh părea să fie singura femeie care aduna la un loc toate lucrurile pe care el se așteptase să le găsească la femeia visurilor sale.

În loc să-și ia rămas bun de la toată lumea, cum intenționase de fapt, Michael se trezi invitând-o pe Anne la

un vals. Nici măcar nu gândise acest lucru când se aplecase ușor spre ea. Deschisese doar gura și cuvintele își luaseră zborul ca un stol de porumbei:

— Dansează cu mine, lady Anne!

Și, pe Dumnezeu, folosisese tonalitatea cea mai seducătoare a vocii sale pentru a lansa această invitație! Iar acum, o conducea încruntat și uimit spre ringul de dans, căldura mâinii ei pe brațul său părând să-l ardă.

Când îi cuprinse talia, aducând-o mai aproape, Anne ridică mâna liberă spre pieptul lui, netezind cu o mișcare abia ghicită materialul fin al jachetei de gală, urcând mângâietor spre umărul lui pentru a-și sprijini degetele de el. Zâmbi ușor și Michael expiră încet aerul blocat în plămâni. Atingerea ei, deși abia simțită, avusese un impact neașteptat asupra simțurilor lui, trezindu-i-le brutal la viață. Asta și parfumul delicat de liliac.

Înjurând în gând, Michael sili un zâmbet de ochii lumii, pornind să-și rotească partenera de dans în pași egali, conducând-o de-a lungul ringului în piruete largi.

Se potriveau perfect. Creștetul ei îi ajungea sub bărbie și mișcărilor ei se sincronizau cu ale lui într-un fel care-l surprinse dar îi făcu și plăcere.

— Sunteți îngândurat, milord, rosti Anne încet, dar Michael o auzi.

O privi și fu cuprins de un val de tandrețe. Anne valsa cu ochii închiși, pătrunsă de ritmul și plăcerea muzicii senzuale. Trăsăturile îi erau relaxate și senine, buzele curbate sub un surâs visător. Michael îi studie gura frumoasă și simți fiorul dulce al jindului străbătându-i măruntaiele.

— Doar fermecat de grația ta, milady, rosti el cu sinceritate.

Sprâncenele ei se înălțară o idee, parcă amuzate, dar nu deschise ochii. Surâsul i se lărgi și obrații i se colorară ușor.

— Sunteți foarte amabil, Alteță. Și, de asemenea, un dansator foarte bun.

— Mulțumesc, rosti el, simțindu-se dintr-odată stingherit.

De obicei, a conversa cu o femeie nu era o problemă pentru el. Stăpânea valoarea cuvintelor, știa cum să flateze și cum să seducă cu ele. Însă cu Anne, se simțea timid ca un adolescent. Era ceva la ea care-i bloca creierul și-i activa doar instinctele și nevoile primordiale. În plus, știa că mintea i se crampona de acel „neajuns” al ei.

Dacă ea ar fi putut să vadă, situația s-ar fi schimbat drastic. În primul rând, pentru că fiind o femeie cu toate simțurile sănătoase, ar fi putut-o curta fără să se simtă prea vinovat sau responsabil pentru asta. Iar în al doilea rând, efortul lui de a o atrage spre el ar fi fost considerabil sporit, pentru că Michael era un bărbat conștient atât de farmecul său personal, cât și de valoarea propriei frumuseți, și știa că impactul vizual asupra femeilor avea un factor hotărâtor asupra întregului proces de seducție.

Dar Anne își pierduse lumina ochilor și asta făcea din ea un caz special. Michael nu putea să n-o privească astfel. Era o femeie care necesita o atenție și o îngrijire permanente, chiar dacă lăsa impresia unei femei care se putea descurca și singură. În plus, era sora lui James, iar asta era un alt lucru de care trebuia să țină seama. Pe urmă, faptul că fata era nevăzătoare restrângea destul de mult cercul activităților pe care le-ar fi putut desfășura împreună. Și orice gând ar fi avut cu ea, finalitatea era una implacabilă: căsătoria. Iar el nu era genul de bărbat care să se însoare. Motiv pentru care toate relațiile sale sentimentale avuseseră ca parteneri tinere văduve, față de care nu trebuia să se simtă obligat să le ofere titlul și averea sa. De fapt, asta urmărise întreaga sa viață: aventuri comode, lipsite de pericol sau de implicații de natură etică.

Singurul lucru înțelept în cazul de față era să păstreze o distanță apreciabilă vizavi de lady Anne Stoneleigh. Îl încercau un soi de regret și amărăciune pentru necesitatea acestei decizii, dar nu avea încotro.

Valsul se termină și Michael o conduse pe tânăra femeie înapoi, după care își luă rămas bun de la toată lumea și părăsi Almack s-ul fără să se mai uite în urmă.

Umbra Noptii stătea rezemată de o coloană, privind agitația din sala de bal de la Almack's, și se gândea.

Petrecerea era fabuloasă, fără doar și poate, iar James Stoneleigh asigurase surorii lui mai mici un debut răsunător. Tatăl ar fi fost mândru de fiu, gândi Umbra Noptii cu un zâmbet abia schițat. Lady Emma se ridicase cu mult peste așteptările sale: timpul o transformase dintr-o zgâtie de fată într-o tânără femeie de o frumusețe remarcabilă.

Crescuse mult în ultimii patru ani. Umbra Noptii nici acum nu înțelegea cum de îi scăpase această transformare a mezinei lui Linus. Cert era că Emma devenise o adevărată încântare pentru ochii și inima oricărui bărbat. Avea să facă o partidă excelentă în acest sezon, mai mult ca sigur. Observase bărbații care o sorbeau din priviri. Spera doar ca fata să aleagă cu capul și nu numai cu inima, așa cum îi era firea.

Oh, cât și-ar fi dorit ca Linus să fi fost aici! Bucuria sa ar fi fost deplină atunci.

Oftând, Umbra Noptii își goli paharul cu răcoritoare și scrută mulțimea, amintindu-și de scopul inițial al prezenței sale aici. Îl reperă pe lordul Harper la nici cinci metri în stânga sa și zâmbi palid.

Seara se anunța cu adevărat palpitantă și Umbra Noptii își lărgi zâmbetul.

Lordul Harper arunca priviri atente în jurul lui, în speranța de a-l descoperi pe bărbatul care adusese în ultimul an atâtea servicii coroanei britanice.

În urmă cu aproape un an, Umbra Noptii îi trimisese un răvaș prin care îi cerea o întâlnire la miezul nopții, în Hyde Park. Thomas Harper privise biletul înmărmurit.

În cei trei ani care trecuseră de la moartea lui Theo Davenport și a prietenului său, Linus Stoneleigh, bătrânul

căpitan se convinsese că Umbra Noptii dispăruse pentru totdeauna de pe fața pământului. Fusese o enigmă nerezolvată, care-i bântuise deseori gândurile în ceasurile târzii ale nopții.

Se dusesse la întâlnire singur, respectând dorința Umbrei din acel bilet, și așteptase pe o bancă sosirea bărbatului.

Întâlnirea aceea fusese dezamăgitoare pentru el.

Umbra Noptii nu-și făcuse apariția, dar trimisese în locul său o prostituată ce-i înmânase un alt bilet. În el, Umbra Noptii își făcuse cunoscute pretențiile de a rămâne în continuare în anonim, dar că-și oferea pe viitor serviciile pentru țară. Mai scria că dacă el, lordul Harper, considera că are nevoie de ajutorul său, atunci nu trebuie decât să atârne la unul dintre geamurile de la etaj ale birourilor de pe Bow Street o eșarfă albă și atunci urma ca Umbra Noptii să intre în contact cu el pentru a ajunge în posesia informațiilor privitoare la misiunea ce i se încredința. Și insistase ca acest fapt să rămână ultrasecret pentru restul oamenilor din departament, din motive de siguranță.

În prima fază, Thomas se înfuriase. Aroganța acelui individ era incomensurabilă. După ce o băgase în toți sperieții pe târfa care livrase mesajul, nu reuși să obțină de la aceasta decât faptul că bărbatul care o plătise cu generozitate pentru treaba respectivă o acostase mai devreme pe stradă și-i dăduse instrucțiuni clare. Tot ce putuse să-i spună despre acel necunoscut misterios era că-i păruse foarte bogat, deoarece călătorea cu o trăsură foarte elegantă și scumpă, dar că nu avusese ocazia să-i vadă fața, deoarece pe stradă era destul de întuneric și el nu coborâse din trăsură.

Lordul Harper mârâise exasperat și se lăsase păgubaș. În săptămânile următoare, ideea de a-l întâlni cu orice preț pe acel bărbat fără identitate nu-i mai dădu pace. Se gândise nu odată să-i întindă o cursă, dar renunțase la idee. Până în urmă cu patru ani, serviciile pe care acel individ le adusese coroanei fuseseră deosebit de valoroase. În plus, dacă Umbra

Noaptea îi demasca intenția, atunci pierdea un agent valoros. Trebuia să meargă pe încredere și să se bazeze pe intuiția care-i șoptea că acel bărbat era unul corect și cinstit, care-și va onora întotdeauna misiunile. Un adevărat gentleman. Pe lângă asta, acele servicii aveau să fie ieftine pentru bugetul departamentului, deoarece, necunoscându-l pe acel bărbat, nu avea cum să-l plătească. Iar Umbra Noaptei avea să urmeze cu siguranță același tipar pe care-l stabilise până în urmă cu trei ani, nepretinzând niciun fel de recompense bănești pentru faptul că-și risca viața, timpul și energia.

Linus Stoneleigh antrenase un agent incredibil de bun. Faptul că individul acela era atât de secretos și discret îi conferea, după cum susținuse răposatul și regretatul său prieten, cea mai bună protecție împotriva trădătorului, asta dacă într-adevăr exista în departamentul lor și nu în tabăra franceză.

Lordul Harper întrezărise sub paravanul înălțător al patriotismului dorința Umbrei de a pune mâna pe asasinul trădător, căruia, el personal, nu reușise să-i dea de urmă până la acel moment. Nu-l deranja ideea ca Umbra Noaptei să rezolve acea problemă. Dacă trădătorul care-l vânduse pe Theo se număra printre agenții săi, iar Umbra Noaptei avea să îl demaște, atunci spiritul lui Theo și al lui Linus aveau să se odihnească în sfârșit în pace.

Și astfel, Thomas Harper ajunsese să încredințeze cele mai importante și mai delicate misiuni unui bărbat pe care nu-l întâlnise niciodată și despre care ajunsese să creadă că nici nu-l va întâlni vreodată. Pur și simplu se resemnase în fața acestei situații, în timp ce dosarele din seiful său de acasă, în care aduna rapoartele Umbrei, ajunseseră să crească în înălțime.

Retrăgându-se pe terasă, lordul Harper își aprinse un trabuc, dorindu-și ca în paharul pe care-l ținea în mână să aibă un coniac vechi și bun, și în niciun caz zeama aia lungă.

Cu o săptămână în urmă, dăduse de știre Umbrei că avea

o nouă misiune pentru el, în aceeași manieră obișnuită de până atunci: o eșarfă albă atârnată la fereastra din biroul său de pe Bow Street. Umbra Noptii îl contactase două zile mai târziu și-i ceruse să aducă profilul acelei misiuni la balul dat de James Stoneleigh pentru debutul lui lady Emma la Almack's. Avea să-l contacteze el.

Thomas încerca să anticipeze modul în care Umbra Noptii avea să-i ceară informațiile respective, dar niciun scenariu nu i se părea plauzibil. În niciun caz nu avea să i le ceară personal. Se obișnuise deja cu maniera prudentă și alambicată a bărbatului de a obține informațiile care-l interesau. Dacă nu-i cerea să se ducă în nu știu ce librărie ca să pună în interiorul nu se știe cărei cărți scrisoarea prin care îl înștiința despre misiunea pe care o avea de îndeplinit, atunci opta pentru alte mijloace, la fel de inventive. Dar niciodată contactul direct.

Seara aceea era una nefiresc de caldă. Parfumul florilor primăvăratice din grădină ajungeau până la el, odată cu râsetele perechilor care se plimbau sub stele, răcorindu-se după zăpușeala din interior. Thomas mai luă o gură de limonadă, zâmbind spre un cuplu de logodnici care se priveau cu dragoste în ochi și-și murmurau cuvinte dulci de amor.

Își termină trabucul și se întoarse cu gândul de a intra în sală și de a-și invita soția la un vals, când îl zări pe James înaintând spre el, având-o la braț pe sora lui, Anne.

Frumoasă femeie, păcat de soarta ei tristă și nedreaptă, gândi Thomas, zâmbindu-i afectuos contelui de Stoneleigh și îmbrățișând-o delicat pe Anne.

Familiile lor fuseseră apropiate dintotdeauna, dar după moartea prematură a lui Linus, relațiile deveniseră și mai strânse între ei. Îi iubea pe cei patru copii ai lui Linus la fel de mult pe cât îi iubea pe ai săi și în ultimii patru ani își asumase rolul de părinte pentru Anne, Emma și Jordan. Pe James, fiind bărbat în toată firea, îl consiliase în unele

afaceri și-i oferise sfatul și sprijinul său ori de câte ori acesta i le ceruse. Thomas îl respecta și-l admira pe noul conte de Stoneleight. Era un bărbat matur, corect și onorabil, făcând cinste rangului său social. Păcat că nu-i stătea mintea la înșurătoare, oftă el tăcut.

— Este o petrecere reușită, îl complimentă el pe James. Emma este cu adevărat răpitoare. Iar tu, draga mea Anne, ai făcut realmente furori.

— Chiar așa? zâmbi larg Anne, încântată de compliment dar îndoindu-se vizibil de sinceritatea acestuia.

— Ducele de Southampton nu te-a slăbit nicio clipă din ochi întreaga seară și l-am văzut și pe craiul de Warwick gudurându-se pe lângă tine.

— Amândoi nu au făcut decât să fie amabili, zise Anne, amuzată. Cum o mai duci, Thomas? schimbă ea subiectul cu grație.

— Minunat, răsă distinsul căpitan. Abia aștept să nască Vanessa. Prezența unui nepot sau al unei nepoate îmi va umple inima de bucurie.

— Nu mai are mult, spuse Anne cu duioșie în glas. Într-o lună cel mult o să sărbătorim nașterea primului moștenitor al contelui de Raleigh.

— Nașterea primului meu nepot, o corectă Thomas, aproape cu posesivitate.

— Așa e, îi dădu Anne dreptate, râzând, știind că bătrânul ei prieten încă nu se împăcase cu ideea că ultima lui fiică îl părăsise în favoarea altui bărbat. Nu vii cu noi la o plimbare prin grădină?

— Îmi pare rău că trebuie să te refuz, dar Sophia mă așteaptă. Știi cât de mult îi place să valseze și dacă nu bifăm măcar trei dansuri în această seară, nici nu vreau să mă gândesc ce-or să-mi audă urechile mâine dimineață.

— Du-te, atunci, dar neapărat să ne faceți o vizită pe săptămâna viitoare, zise Anne cu un zâmbet fermecător.

Thomas promise și-i sărută mâna îngustă și fină, apoi

coborî treptele în sala de bal, îndreptându-se spre grupul în care își abandonase soția. Era îngrozitor de aglomerat acolo, își zise el, nemulțumit că trebuia să-și croiască drum prin mulțime aproape cu forța. Și teribil de cald. Avea să mai zăbovească o jumătate de oră, și dacă Umbra Noptii nu-l contacta, atunci va pleca, își zise el într-o doară, știind totuși că nu-și putea permite asta. Misiunea pe care i-o încredința acum Umbrei era o treabă delicată și vitală pentru securitatea puterii britanice.

Când ajunsese în dreptul soției sale, își băgă mâna în buzunarul interior al jachetei ca să verifice dacă nu cumva boțise scrisoarea și îngheță.

Mesajul pentru Umbra Noptii dispăruse!

Clipind perplex, Thomas se răsuci în loc, încercând să-și amintească pe lângă cine trecuse în drum spre soția sa. Chipurile care se perindaseră pe lângă el îi apăreau vag în minte, și asta pentru că nu fusese atent în jurul lui.

Oare se înmuiase?... Avea cincizeci și patru de ani, dar nu le simțise niciodată povara. Până acum, în această seară, când vigilența lui fusese învinsă de îndrăzneala unui individ acoperit de mister.

Fusese furat, pur și simplu furat, și el nu se îndoi nicio clipă cine era autorul unui asemenea gest revoltător și... absolut surprinzător de inteligent.

Se trezi chicotind încetișor, apoi începu să râdă în toată regula, atrăgând asupra lui privirile nedumerite și curioase ale invitaților.

CAPITOLUL 2

Umbra Noptii traversă tăcut strada învăluită de ceață și întuneric, evitând să intre în conul de lumină difuză a felinarelor. Din când în când se auzea uruitul monoton al trăsurilor care străbăteau Sackville Street, ducându-și pasagerii spre balurile sezonului aflat acum în toi.

Ajungând în colțul străzii, Umbra Noptii coti la stânga, parcurse cei șaiszeci de metri până la următorul colț și intră pe alea îngustă care permitea accesul spre intrarea discretă a imobilului cu garsoniere selecte din Albany, rugându-se să nu se întâlnească cu nimeni pe drum. Deghizarea îi era perfectă, de la jobenul căptușit cu saten negru și lucios până la pelerina lungă, care-l acoperea complet până la vârful cizmelor strânse pe picior. Pentru oricine ar fi trecut drept un tânăr aristocrat privilegiat care-și vizita un prieten cazat într-unul dintre apartamentele din clădirea cu aspect îngrijit și elegant.

Parcurgând cu pași întinși alea, se strecură neauzit pe lângă portarul care moțăia la intrare și începu să suie scara care ducea spre apartamentele de la etaj. La cel de-al doilea nivel, făcu dreapta și numără a patra ușă pe stânga. Aruncând o privire atentă în susul și josul culoarului, Umbra Noptii apăsă ușor clanța și oftă teatral, în timp ce buzele frumoase i se arcuiău într-un rânjel batjocoritor. Ușa era încuiată, dar asta nu era o problemă. Își duse mâna la buzunarul interior al mantiei și extrase cu grijă o legătură de chei, pe care le introduse pe rând în broască și începu s-o meșterească fără grabă. Curând, aceasta cedă și Umbra Noptii intră în încăperea cufundată în întuneric.

Câteva secunde, nu făcu decât să stea nemișcat, cu urechile ciulite, obișnuindu-și ochii cu întunericul. I se mai întâmplase odată, în urmă cu cinci ani, tot aici în Albany, să intre în locuința unui individ care vindea secretele țării pe bani grei și să se trezească cu amanta acestuia, dormind

bine-merci în patul larg. Femeia nu-i simțise prezența, dar Umbra Noptii nu riscase. Se retrăsese din lucru în acea seară, dar revenise în următoarea și, spre marea-i ușurare, găsise încăperea așa cum se așteptase: adică goală. De atunci, se învățase minte. Chiar dacă o încăpere ar fi trebuit să fie teoretic pustie, elementul surpriză putea interveni oricând.

În asta nu era nimeni, concluzionă Umbra Noptii după un minut întreg de tăcere. Doar prezența sa și... unele secrete care așteptau să ia drumul Franței.

Aprinse o lumânare de pe poliță și se apucă metodic să umble prin lucrurile gazdei sale. Individul ăsta era unul enervant de ordonat, gândi Umbra Noptii cu un zâmbet distrat. Toate cămășile îi erau împachetate corect, pantalonii îi erau așezați pe umerase la dungă, cele trei perechi de cizme aliniate perfect. Un maniac al curățeniei, își zise Umbra Noptii, observând că nu exista niciun fir de praf pe nicăieri. Probabil că-i lipsea vreo doagă la cap, îl etichetă sec pe posesorul acelei garsoniere, în timp ce lucra îngrijit, lăsând totul în urmă la fel precum găsise. După o oră de căutat în zadar, Umbra Noptii începu să se enerveze.

Proptindu-și mâinile în șolduri, trecu încă o dată în revistă încăperea. Era destul de spațioasă, mobilată cu gust și decorată în culori exclusiv masculine: albastru deschis, gri, argintiu și bordo. Covorul Aubousson era foarte bine întreținut, ca și restul, de altfel. Pardoseala era atât de bine ceruită, că te-ai fi putut rade în reflexia ei. Ridicând un colț al covorului, Umbra Noptii cercetă cu atenție fiecare centimetru din podea, în ideea unei ascunzătorii secrete. O totală dezamăgire...

Lăsă covorul să cadă la loc, apoi începu să ciocănească ușor pereții. Nimic. Căută sertare duble sau compartimente ascunse în mobilă, dar degeaba. Fu cât pe ce să renunțe la acea incursiune când atenția îi fu atrasă de statueta delicată de bronz, ce o reprezenta pe zeița Artemis, care trona pe un

suport în apropierea șemineului. Îngustându-și ochii, își aduse aminte că postamentul lucrării fusese imposibil de urnit, deoarece proprietarul i-l bătuse în cuie de podea. Apropiindu-se, Umbra Noptii își aduse lumânarea mai aproape de bronz, cercetându-l din toate unghiurile. Lucrarea era splendidă și Umbra Noptii bănuia că era semnată de Michelangelo Buonarroti. Detaliile erau atât de fin lucrate, că te-ai fi așteptat ca în orice clipă săgeata nemuritoare să fie slobozită din arc. Cu un surâs apreciativ, Umbra Noptii își lăsă un deget să alunece de-a lungul piciorului fandat în poziție de tragere al zeiței și tresări când statueta se adânci un milimetru în soclu, atrăgând după ea un sunet hârâit, care se auzea din direcția peretelui din spatele acesteia.

Făcând un pas în spate, Umbra Noptii își simți un colț al gurii arcuindu-i-se sub un rânjet surprins. O bucată din șemineu, acționată de un resort, alunecă în lături, dezvelind o ascunzătoare secretă. Scobitura nu era foarte mare și, din câte putea să observe, avea pereții izolați cu un fel de amalgam metalic, care probabil că avea rolul de a ține căldura focului departe de conținutul său, atunci când șemineul era aprins.

Umbra Noptii băgă o mână în ascunzătoare și extrase cu atenție un pachet legat cu sfoară. Îl așază pe podea și desfăcu nodul legăturii, extrăgând cu grijă conținutul alcătuit dintr-un raport plin cu cifre distribuite unele sub altele în coloană și încă unul în care erau trecute câteva nume și diverse însemnări în dreptul fiecăruia. Umbra Noptii le parcurse rapid, îngustându-și ochii plini de revoltă. Împături rapoartele și le vâri în sân, apoi scoase niște foi asemănătoare și le împachetă frumos în ambalajul de hârtie original. Refăcu legătura la fel cum fusese și puse pachetul îndărăt. Apoi se ridică și încercă să-și dea seama cum să acționeze dispozitivul de închidere. Statueta rămăsese ușor adâncită în soclu așa că Umbra Noptii o apucă de talie și o trase în sus. Bucata de șemineu alunecă la loc în poziția

inițială, ceea ce atrase după ea un chicotit de ușurare.

Asigurându-se că totul era la fel precum găsisese, Umbra Noptii stinse lumânarea și făcu doi pași spre ușă, dar se opri, încordându-și auzul. Inima începu să-i bată cu putere când își dădu seama că sunetele de pași care răzbăteau de pe coridor se apropiau chiar de ușa acelui apartament. Într-o fracțiune de secundă, realiză că singura cale de retragere îi era blocată. Aruncând o privire rapidă în jur, blestemă cu ferocitate. Nu existau prea multe opțiuni pentru a se ascunde în acea încăpere.

Auzind cheia vârată în broască, optă pentru cea mai nebunească acțiune.

Bărbatul păși în încăperea spațioasă, urmat de un altul, cu fața acoperită sub o pălărie cu boruri largi. Aprinse toate lumânările dintr-un sfeșnic și-l așeză în centrul unei măsuțe de ceai.

— Dorești un coniac? se oferă gazda cu o amabilitate relaxată.

Bărbatul cu pălărie refuză printr-o mișcare a capului, alegându-și un scaun cu fața orientată spre ușa de la intrare. Nu strica să fii vigilent, chiar dacă, teoretic, te aflai printre prieteni.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, făcu el pe o voce nemulțumită.

— Care întrebare? mimă celălalt inocența, în timp ce-și turna licoarea arămie într-un pahar fin de cristal.

— Henri, nu mă enerva, mârâi bărbatul, îngustându-și ochii cenușii pe sub boruri.

— Am informațiile, desigur, declară Henri vesel. Credeai că am dat greș?

— *Lebăda* pleacă în dimineața asta la patru, replică sec bărbatul. Mai am o oră la dispoziție ca să ajung la bordul ei, așa că n-am timp de pierdut aiurea.

— Firește, aprobă Henri, îndreptându-se spre statueta. De când ai avut eșecul ăla, la Paris, niciodată nu ți-ai mai

încredințat misiunile altora.

— Treaba făcută cu mâna ta este cea mai sigură și, categoric, cea mai bună, zise celălalt cu duritate și Henri își ascunse zâmbetul răutăcios, în timp ce acționa resortul, știind că oaspetelui său nu-i plăcea deloc să i se amintească despre acel insucces. Dacă nu ar fi fost tâmpitul ăla de Claude, scrisorile originale n-ar fi ajuns atunci în Anglia și noi nu am fi pierdut războiul. Dacă nu murea împușcat în seara aia, atunci cu siguranță că l-aș fi strâns de gât cu mâna mea! mârâi cu furie și dezgust.

— N-a fost vina ta, încercă Henri să-l îmbuneze. Individul acela era novice în breaslă. Și totuși, cine a adus scrisorile în Anglia, dacă Davenport a murit ucis la Paris?

Bărbatul își înalță capul ca să-și privească interlocutorul în ochi. Reflectă un moment, apoi se gândi că, oricum, nu mai conta acum dacă îi spunea adevărul sau nu.

— A existat un bărbat, începu el cu o voce disprețuitoare, sub care mocnea o ură fără margini. Un alt agent al departamentului care l-a însoțit pe Davenport în Franța. Un individ fără chip sau nume real, un protejat al lui Stoneleigh, care-și spunea, în mod ridicol, Umbra Noptii.

— Își spunea? Își înalță Henri o sprânceană mirat.

— După misiunea de la Paris, a dispărut fără urmă, se strâmbă dezgustat bărbatul. Am încercat să-l găsesc, chiar l-am interogat și pe Stoneleigh, dar tâmpitul ăla a preferat mai degrabă să moară decât să-mi dezvăluie numele celui nenorocit. Și-a dat duhul râzând și sfidându-mă, asigurându-mă că Umbra Noptii mă va găsi într-o zi și că voi plăti pentru tot.

— Dar de ce nu l-ai întrebat pe Harper cine este Umbra Noptii? făcu Henri încruntându-se nedumerit. În mod sigur că el știa cine este.

Bărbatul râse, pe jumătate agasat, pe jumătate amuzat.

— Nici Harper n-avea habar de identitatea celui care se ascundea în spatele Umbrei. Stoneleigh se pare că a căzut la

o înțelegere cu Harper. Acesta nu îl forța să-i divulge numele protejatului său, în schimb beneficia de serviciile acestuia fără nicio recompensă bănească sau de altă natură. Absolut convenabil. Harper își atingea scopul iar baierile pungii rămâneau la fel de strânse.

— Dar tu cum ai aflat despre existența acestei... fantome?

— Într-un mod cu totul întâmplător. Am intrat într-o zi la Harper în birou ca să-i duc un raport și l-am surprins citind ceva atât de concentrat, că nici nu m-a auzit. Când mi-am făcut simțită prezența, l-am văzut sărind în sus ca ars cu plumb topit. După ce momentul de uluială a trecut, a închis repede raportul pe care-l citea și l-a încuiat în seif. Asta mi-a trezit curiozitatea și chiar în acea seară, după ce toată lumea plecase acasă, am intrat în biroul lui și i-am meșterit seiful. Existau acolo mai mult de șase rapoarte, toate misiuni indeplinite cu succes de către un bărbat despre care nu auzisem nimic până atunci. În acea noapte, am avut parte de o lectură foarte... interesantă, pot să spun. Omul ăsta era de un curaj împins spre limita nebuniei și de o inventivitate ieșită din comun. Era un individ incredibil, care-ți stârnea admirația până la cel mai înalt nivel. L-am considerat un fel de erou, până în seara în care am aflat că Davenport căzuse la Paris, dar că scrisorile dintre Davoult și Bonaparte ajunseseră totuși în Anglia. Eram furios și încercam să-mi explic cum naiba fusese posibil lucrul ăsta. Rubinul, mândria Departamentului, căzuse glorios, lucru pe care mi-l dorisem din tot sufletul. Atunci, cum de misiunea fusese dusă la bun sfârșit?... Câteva zile mai târziu, oamenii mei din Paris mi-au comunicat că Davenport mai era cu cineva și, printr-o anchetă discretă, am aflat că niciun agent din Departamentul meu nu fusese implicat în acel fiasco. Singurul agent demn de încredere și care să reușească să treacă de vigilența poliției lui Fouché nu putea fi decât Umbra Noptii. Imbecilul îmi încurcase socotelile, fapt care m-a costat o mică avere. Era cât pe ce să ajung în închisoarea datornicilor din cauza

lui, blestemat fie-i sufletul!... Am încercat să-i dau de urmă, dar efortul meu a fost complet în zadar. Umbra Noptii a dispărut la fel precum a apărut. N-am mai auzit nimic de el de patru ani încoace.

— Poate că acest agent necunoscut a fost rănit și a trăit doar atât cât să ducă misiunea la bun sfârșit, opină Henri serviabil, întinzându-i pachetul pe care-l scosese din ascunzătoare.

— Poate, admise musafirul, părând totuși circumspect în timp ce apuca pachetul și-l vâra în interiorul jachetei. Sper ca sufletul să-i ardă pe veci în iad! și râse din nou, un râs scăzut, plin de răutate și dispreț.

— Amin, toastă Henri în aer, terminându-și băutura.

Bărbatul se ridică, trăgându-și și mai mult pălăria peste ochi, pregătindu-se să plece. În spatele lui, la cinci metri, în afara ferestrelor, Umbra Noptii atârna în gol, înconjurat de întuneric, pradă deznădejdi, mâniei și a unei dureri copleșitoare. Stătea agățat de pervazul de piatră, susținându-și greutatea corpului doar în buricele degetelor, ignorându-și durerea din mușchii solicitați ai brațelor. Prin fereastra întredeschisă, auzise întreaga conversație și făcuse un efort supraomenesc să nu sară înăuntru și să împrăstie pe pereți creierii aceluia trădător ticălos.

Încercase să vadă fața dușmanului său, dar individul avea capul acoperit de o pălărie diformă și stătuse tot timpul întors cu spatele la geam, lucru care-i înmiise sentimentul adânc de frustrare. Nici măcar vocea nu i-o recunoscuse. Dacă individul ar fi fost singur, atunci nu ar fi ezitat să-l înfrunte și să-l ucidă. Pentru Theo și Linus!...

Dar mai era și nevolnicul acela de Henri Browman, care avea reputația unui adevărat diavol în lupta corp la corp. Nu, nu avea sens să riște mai mult decât o făcuse deja în acea seară. Tot ce se ruga era ca ticăloșii să iasă odată din încăpere ca să poată părăsi acea poziție periculoasă și teribil de incomodă. Nu știa cât mai avea putere să atârne în gol și-i

era ciudă că-și pierduse jobenul în hăul amenințător ce i se deschidea sub picioare.

Umbra Noptii mulțumi cerului când îl auzi pe Henri propunându-i trădătorului să-l însoțească până la trăsură și să-l lase în drum la Knightbridge. În încăpere se făcu întuneric și Umbra Noptii mai așteaptă două minute, apoi auzi pași pe pavajul străduței și, înghițindu-și geamătul de efort și durere, se ridică anevoios în brațe, împingând cu capul fereastra și prăvălindu-se pe podeaua încăperii, sfârșit de epuizare.

Timp de câteva minute, nu făcu decât să stea în poziție ghemuită, blestemându-și mușchii amortiți care-l împiedicau să se ia după acei viermi infecți. Suferința din umeri și brațe era acum pe deplin compensată: își dusesese misiunea la bun sfârșit, ca întotdeauna, avea certitudinea acum că trădătorul lui Theo și asasinul lui Linus era una și aceeași persoană, că era englez și că în seara aceea avea să-l facă să plătească pentru tot.

Tot ce trebuia să facă era să ajungă cât mai repede în docuri și să se strecoare la bordul *Lebedei*. În seara aceea avea să încheie socotelile cu trecutul.

Ridicându-se de jos, Umbra Noptii își scoase ceasul din buzunar și-l consultă. Era puțin trecut peste ora trei dimineța. La ora asta, balurile erau pe sfârșite și oamenii se întorceau la casele lor. Traficul avea să fie relativ intens iar trăsurile de închiriat mai greu de găsit. Trebuia să se grăbească. Să pună undeva în siguranță pachetul pe care-l sustrăsese de la Browman și să ajungă înainte ca *Lebăda* să-și ridice ancora și să părăsească portul. Coborî scările înguste și trecu pe lângă același portar adormit, apoi o luă la fugă spre Piccadilly, în speranța că va găsi vreo birjă liberă.

Mai târziu avea să-și dea seama că norocul fusese de partea sa doar până în clipa în care Browman și însoțitorul lui părăsiseră apartamentul din Albany. După aceea, ghinioanele se ținuseră lanț. Nu găsise nicio trăsură

disponibilă, așa că se trezise alergând pe străzile pustii și îndreptându-se spre docuri, iar când ajunse acolo în sfârșit, abia se mai putea ține pe picioare de oboseală. Și-i veni să urle de ciudă când află că *Lebăda* părăsise portul de nici zece minute, cu destinația finală Calais.

Umbra Noptii realizează că pierduse acea partidă, dar mai exista o cale de a-l prinde pe trădător. Avea să-l încolțească pe Browman și să smulgă de la el numele celui șarpe. Și trebuia să se gândească la o strategie aparte, deoarece Browman nu trebuia ucis. Nu încă. Cel puțin, nu până când lordul Harper nu-și dădea aprobarea.

Și, oricum, nu era treaba sa dacă Departamentul hotăra dacă Browman trebuia sau nu eliminat, pentru că el nu făcuse niciodată parte dintre aceia care „curățau țara de gunoaie”. Singurul lucru pe care-l dorea Umbra Noptii era să dea de urma celui care-i ucisese pe acei doi bărbați pe care îi iubise și-i stimase din toată inima. Iar jocul dublu pe care Browman îl făcea cu Anglia și Franța încă mai prezenta avantaje viitoare pentru siguranța coroanei britanice. Atâta vreme cât Serviciile Secrete puteau controla și manipula scurgerea informațiilor din țară spre Franța, securitatea națională nu avea de suferit.

Așa că trebuia să acționeze astfel încât să obțină lucrul pe care-l dorea și asta fără să-și divulge identitatea, deoarece dorea să-i facă o surpriză celui vierme trădător, care-l vânduse pe Theo taberei adverse și-l ucisese cu sânge rece pe Linus. Dorea să stea în fața lui și să-l privească în ochi, înainte de a-l trimite în iad.

Lebăda își ridicase ancora de zece minute, dar cel care trebuia să fie la bordul ei străbătea Londra spre Pall Mall Street, în interiorul luxos al unei trăsurii, ura încetoșându-i judecata.

Henri Browman îl trăsesese pe sfoară. Îl umilise și-și bătuse joc de el cu zâmbetul pe buze.

Îi venise să urle de furie și blestema cu ferocitate clipa în

care ar fi trebuit să verifice conținutul acelui pachet și n-o făcuse din motive stupide, cum ar fi încrederea și comoditatea de moment. Iar astea îl costaseră enorm. Întregul său plan, atât de minuțios pus la punct și cronometrat la secundă, se dusesse dracului din propria-i vină.

Scrâșnind din dinți, se gândea cu o plăcere sadică la momentul în care avea să pună laba pe tâmpitul de Browman. Bine că măcar nu apucase să traverseze canalul ca să livreze acelor oameni influenți, care-l recompensau atât de gras, niște foi pe care erau înșiruite niște date și informații măsluite. Dacă nu ar fi cunoscut pe dinafară detaliile a doua din lucrurile trecute acolo, lucruri asupra cărora nu avea cum să se înșele deoarece el însuși le obținuse pentru Departament, nici nu ar fi bănuir că informațiile acelea nu aveau un suport real. Dar totul era o minciună, un fals, iar cei cu care făcea afaceri nu erau niște oameni care să înghită prostia sau înșelăciunea. Iar în cazul lui, asta ar fi reprezentat a doua abatere, ceea ce însemna că în cea mai fericită situație l-ar fi lăsat în viață, și asta doar pentru a-l învăța să se descurce până la sfârșitul zilelor lui cu un singur ochi sau picior, ori poate fără vreo mână.

Ajunse la Knightbridge în jur de ora patru dimineața și, plătind vizitiului, coborî și intră în club, compunându-și o expresie plictisită.

Nimeni nu-și râdea de el fără să plătească cu viața pentru afrontul adus.

La două zile de la debutul oficial al lui lady Emma, la orele zece ale dimineții, lordul Harper se așază comod în cabinetul de lucru, aprinzându-și un trabuc și deschizând ultimul număr al revistei *Times*. Începu să parcurgă articolele fără grabă, de la coada revistei spre început, așa cum se obișnuise, pufăind din țigara groasă de foi aromate și îngustându-și ochii ca să și-i protejeze din cauza fumului.

Ca de obicei, erau descrise balurile celui sezon cu lux de amănunte, în termeni critici sau elogiatori, insistându-se cu precădere asupra aranjamentelor matrimoniale sau ale bârfelor cu iz de scandal. Thomas Harper rânji când citi de ultima cucerire a contelui de Warwick și-i aprecie gustul rafinat în privința descendentelor Evei. Are fler băiatul ăsta, gândi el, lecturând distrat rubrica mondenă. Margaret Sinclair era, fără-ndoială, o femeie încântătoare.

Trecu mai departe la paginile despre politică, apoi înregistră numele campionilor de la cursele de cai de pe Newmarket și sumele câștigate din pariurile făcute. Nimic interesant. John Stanford avea același noroc porcesc ca întotdeauna; iapa April, care se afla în posesia lordului Geofrey, era încă favorita curselor, menținându-și poziția de privilegiată în topul clasamentului, iar Bursa avea niște cotații înviorătoare.

Când ajunse la prima pagină, întreaga dispoziție i se prăbuși într-un amestec de stupeoare, șoc și neîncredere. Henri Browman, moștenitorul direct al contelui de Vanbrugh, fusese găsit în acea dimineață cu gâtul tăiat, pe o străduță dosnică de la periferia Londrei.

Cazul era descris cu lux de amănunte, făcându-se speculații pe seama morții acestuia. Cel mai probabil, crima avusese la bază gustul insațiabil al victimei de a participa la jocuri de noroc și imposibilitatea de a-și achita datoriile.

Fruntea lui Thomas se acoperi de o peliculă fină de sudoare. Cu o zi în urmă, Umbra Noptii îi trimisese pachetul care conținea informațiile sustrase de la Browman, alături de un raport amănunțit al misiunii. În cadrul celui raport, Umbra Noptii afirmase că făcuse o descoperire neașteptată și surprinzătoare: Browman îl cunoștea foarte bine pe individul care se făcea responsabil de moartea lui Theo Davenport și de cea a lui Linus Stoneleigh și că intenționa să-l prindă pe asasin și să-l predea Departamentului. Singurul lucru pe care Umbra Noptii îl pretindea era acela de a i se lăsa mână

liberă în direcția asta, iar dacă el, Thomas Harper, era de acord cu acea acțiune, atunci avea să agațe de fereastra cabinetului său o eșarfă roșie. Lucru pe care Thomas îl și făcuse, încântat de perspectiva de a-l prinde pe acel ticălos. Avea încredere în Umbră, știind că-și va onora angajamentul în același mod caracteristic de până atunci: prompt, elegant, silențios și precis.

Nicio secundă nu se gândise că Umbra Noptii îl va ucide pe Browman. Că el, Thomas, consimțise la asta, chiar dacă fără voie. Îl surprindea, îl consterna și-l nedumerea complet faptul că Umbra Noptii acționase atât de... nefiresc stilului său!

Umbra Noptii nu ucidea. Părea să meargă după modelul că orice acțiune, oricât de riscantă ar fi fost ea, trebuia să fie îndeplinită fără vărsare de sânge. Chiar refuzase în termeni cât se poate de categorici orice misiune în care i se pretindea acest lucru. Harper avusese agenți care se declinau ca niște mercenari adevărați, care ucideau fără remușcare dacă li se dădea această libertate. Umbra Noptii nu făcea parte din această categorie, pentru că el lucra întotdeauna „curat”.

Oare ce îl apucase acum? De ce-l omorâse pe Browman? Oare situația se complicase și cei doi se încăieraseră, iar Umbra Noptii fusese nevoit să ucidă? Sau pur și simplu îl omorâse din plăcere pe acel individ, numai pentru simplul motiv că-l cunoștea pe asasinul mentorului și partenerului său?

Harper avea nevoie de răspunsuri și, din nefericire, știa că nu avea cum să le capete prea curând și nu în mod direct, cel puțin. Trebuia să ia legătura cu Umbra Noptii și să îi pretindă niște explicații.

Nerăbdarea îl făcu să strângă din dinți. Dacă atârna acum eșarfa albă de geam, avea să dureze între două și opt zile până când primea un răspuns de la Umbră. Nu putea să aștepte atât și, totuși, nu avea de ales.

Ciocănitul discret din ușa cabinetului îl făcu să se încrunte și mai mult. Mărâi un „intră”, și în cabinet păși vicontele de

Neville.

— Ce e? făcu Harper pe un ton nervos.

— Florăreasa Maude, cea din colț... începu să-i explice Neville.

— Da, ce-i cu ea?

— A venit să vă dea un bilet pe care i l-a lăsat un domn acum câteva minute.

Thomas simți cum stomacul începe să-l ardă. Întinse mâna peste tăblia biroului, făcând un gest grăitor. Neville îi dădu un bilet sigilat cu ceară, și se retrase.

Lordul Harper rupse sigiliul și desfăcu biletul, încruntându-se la scrisul frumos și ordonat, pe care l-ar fi recunoscut oriunde, și citi:

„Nu eu l-am ucis pe Browman. Regret teribil, dar acum, singura șansă de a-l prinde pe asasin este să organizați o ședință urgentă prin care să dezvăluiți informații privitoare la activitățile mele trecute în cadrul Departamentului Special. Nu omiteți nimic. Dacă trădătorul se află printre oamenii dumitale, și sunt aproape sigur că nu mă înșel în această privință, atunci va ști dacă mințiți sau nu. Subliniați mai ales faptul că Browman era un trădător și că eu am reușit să-i distrug acoperirea, luând de la el niște informații vitale pentru siguranța țării. Lăudați-mă pentru priceperea mea și afirmați faptul că mă considerați cel mai bun om pe care Departamentul l-a avut vreodată. Asta ar trebui să zgândăre mândria criminalului. Păstrăm legătura”.

Lordul Harper reciti încă o dată biletul, apoi îi dădu foc și-l lăsă să ardă în scrumieră, privind cum hârtia se mistuie, răsucindu-se sub flacăra lacomă. Și reflectă la cuvintele Umbrei. Dacă într-adevăr nu-l omorâse pe moștenitorul lui Vanbrugh, atunci mai mult ca sigur că cel care ar fi trebuit să scoată din țară informațiile obținute de Browman se prinsese că fusese tras pe sfoară și se întorsese pentru a-l

pedepsi pe acesta. Așa stând lucrurile, mai mult ca sigur că asasinul, dacă era una și aceeași persoană cu cel care îl vânduse pe Theo Davenport inamicului și-l asasinase ulterior pe Linus, după cum susținea Umbra Noptii, dorea să afle cine i-o copsese. Dacă trădătorul făcea parte din Departamentul său, atunci avea să dorească să se răzbune pentru umilința îndurată și să pornească pe urmele Umbrei.

Da, Umbra Noptii făcuse și de această dată dovada unui plan inteligent și fezabil.

Thomas Harper oftă, știind cu certitudine că avea să participe la întinderea acelei curse de șobolani. Motiv pentru care programă chiar în acea zi o ședință specială, în care să le aducă la cunoștință oamenilor săi activitatea merituoasă și lăudabilă a celui care ajunsese să fie într-adevăr mândria Departamentului Serviciilor Speciale Secrete Britanice.

Trădătorul simțea că-i plesnește capul de durere. Iar durerea îi era cauzată de ură, teamă și furie. Îl ucisese pe Browman de pomană. Tâmpitul ăla nu fusese vinovat de nimic. Și nu s-ar fi ajuns aici, dacă Browman, în momentul în care-l acuzase de minciună și înșelăciune, nu ar fi sărit la bătaie la el. Henri era afumat bine și se încăierase cu el în plină stradă, iar el fusese mult prea nervos să nu-i dea satisfacția aceea, însă îl scosese efectiv din minți faptul că dobitocul naibii îl atacase cu cuțitul. Până să-și dea seama ce face, propriul său cuțit secționă jugulara nefericitului iar sângele țâșnise ca dintr-o fântână arteziană. Șocul propriei fapte necugetate îl făcuse să slăbească strânsoarea și Browman îi alunecase moale din brațe, cu țipătul de uimire și durere gâlgâindu-i în gât, prăbușindu-se mort pe caldarâm.

Acum știa cine se făcea răspunzător pentru eșecul dezastruos al acelei nopți.

Umbra Noptii reapăruse de nicăieri și-și reluase activitatea în cadrul serviciului secret, dându-i din nou planurile peste

cap și făcându-l să-și piardă partenerii de afaceri și sumele importante pe care le obținea de la aceștia. Îi era foarte greu să-și redobândească credibilitatea în fața celor cu care încheiase atâtea târguri profitabile în ultimii zece ani, și pentru asta simțea nevoia să urle de furie și neputință.

Trădătorul își turnă un pahar de coniac și sorbi din el, fixând mohorât focul care ardea în căminul de piatră albă de Bath, gândindu-se la ceea ce avea de făcut în continuare.

Singura opțiune de a afla cât mai repede cine era Umbra Noptii ar fi fost aceea de a-l descoase pe Harper, dar se îndoia sincer că bătrânul ticălos ar fi cunoscut adevărata identitate a celui individ, mai ales că la ședința din acea după-amiază recunoscuse deschis faptul că Umbra Noptii prefera să-și păstreze anonimatul chiar și față de el, lucru pe care el îl știa de mult, chiar din noaptea în care-l ucisese pe Linus Stoneleigh. De aceea se întreba de ce naiba pomenise tocmai acum despre acel agent fantomă, când până în urmă cu câteva ceasuri păstrase secretă existența celui nemernic odios, care-și vârâse nasul în două dintre cele mai importante afaceri ale lui!?

Bărbatul rumegă în tăcere această problemă, care-i mirosea puternic a capcană. Instinctul său, care rareori dăduse greș, îl avertiza la o maximă prudență. Dacă Umbra Noptii urmărea să-l demaște pe criminal și Harper colabora cu el, atunci orice tentativă din partea sa de a obține informații suplimentare despre Umbră ar fi stârnit suspiciuni. Ori chiar asta îi mai lipsea, Harper și „D-l Minune” suflându-i amândoi în ceafă.

Ipoteza asta era mai logică și mai plauzibilă. Browman fusese găsit mort. Deocamdată nimeni nu ar fi avut cum să-și îndrepte privirea în direcția lui. Probabil că tot ce aveau la dispoziție Harper și acolitul său erau doar simple speculații.

Luând încă o înghițitură de tărie, bărbatul rememora discuția pe care o avusese cu Henri în apartamentul acestuia din Albany. În seara aceea îi pomenise lui Browman de

misiunea de la Paris și recunoscuse nonșalant că-l mazilise pe Stoneleight. Presupunând că Umbra Noptii se aflate undeva, prin apropiere, în mod sigur auzise totul. Asta trebuia să-l fi înfuriat pe individ peste măsură. Dacă presupunerea lui era corectă, atunci bărbatul acela misterios ar fi trebuit să-l atace. Nimeni nu ar fi ratat acea ocazie unică de a-și răzbuna partenerul și mentorul! Dar de ce n-o făcuse? Poate că rațiunea învinsese resentimentele și individul își calculase corect șansele destul de reduse de a ieși învingător din acea ofensivă neașteptată.

Să presupunem că fusese acolo, își zise bărbatul cu mintea în plină activitate. Unde s-ar fi putut ascunde, asta în cazul în care apariția lui și a lui Henri îl luase prin surprindere? Mental, își proiectă imaginea acelei camere spațioase și elegante. Nu prea existau locuri care să-i mascheze prezența, constată el, îngustându-și ochii. Apoi, brusc, mintea lui frână. Când intraseră în apartament, observase că ferestrele erau întredeschise. Deși fu tentat să respingă acea teorie absurdă, își aminti că Umbra Noptii avea un stil de acțiune complet inedit și imprevizibil. Pentru un bărbat foarte bine antrenat, să stai suspendat în gol, agățat de pervazul unei ferestre aflate la douăzeci de metri distanță de sol, aproape o jumătate de ceas, nu i se părea ceva dificil sau imposibil de realizat. Cel puțin, nu și pentru Umbră.

Această variantă explica o groază de lucruri, legând faptele între ele. Dacă individul optase pentru o asemenea metodă de salvare, una a dracului de riscantă în cazul în care Henri s-ar fi putut decide să nu părăsească apartamentul în acea seară, însemna că-i auzise „spovedania” și faptul că urma ca el să plece la bordul *Lebedei*, lucru pe care avea cum să-l verifice, interesându-se a doua zi în port dacă existase vreun individ care să întrebe despre vasul care l-ar fi traversat canalul în acea noapte. Pe lângă asta, acum își putea explica de ce Umbra Noptii nu acționase pe moment. Dacă individul fusese agățat de pervaz, atunci poziția aceea incomodă trebuie că-i

solicitase mușchii și energia destul de mult, fapt pentru care orice atac ar fi fost sortit eșecului, pentru că dacă ar fi avut curajul să sară înăuntru, nu ar fi putut face față unor bărbați de talia lui și a lui Browman, chiar și mizând pe elementul surpriză. Iar el stătuse tot timpul cu spatele la ferestre, cu pălăria trasă pe ochi, lucru care probabil că-l frustrase teribil pe acel nemernic.

Trădătorul rânji, gândindu-se la sentimentele și neputința cu care-l torturase în mod involuntar pe dușmanul său din ultimii patru ani. Să fii atât de aproape de cel care ți-a ucis partenerul și profesorul, și să nu poți face nimic pentru a le răzbuna moartea trebuie să fie ceva al naibii de greu de îndurat.

În fine, dacă toate deducțiile sale erau corecte, asta explica de ce lordul Harper întrunise acea ședință specială din urmă cu câteva ceasuri. În mod sigur că Umbra Noptii îi raportase tot ce auzise în seara aceea și Harper era genul de individ care nu lăsa niciodată lucrurile nerezolvate. În acea întrunire cu caracter omagial, Harper pomenise de activitatea neloială a lui Browman și de cineva care se făcea vinovat de deconspirarea lui tocmai în ideea ca cel care fusese tras pe sfoară de Umbră să știe cine-l umilise, lucru care să-i lovească orgoliul și să-i stârnească mânia, împingându-l să facă un pas greșit și să se dea de gol.

Harper și protejatul lui făcuseră niște aprecieri complete vizavi de persoana lui. Îi subestimaseră inteligența și răbdarea. Acum, știa că nu se putea implica direct în tentativa de a afla cât mai multe detalii care să-l ducă la Umbră. Și totuși știa că trebuia să-l găsească pe cel care-și bătuse joc de el în două rânduri, stricându-i relațiile și afacerile cu cei de pe continent. Pur și simplu, nu putea să meargă mai departe până nu-și răzbuna umilința îndurată.

Sorbind din paharul de tărie, plimbă lichidul arzător prin gură, disecând situația detestabilă în care se afla. Era legat de mâini și de picioare, pus în imposibilitatea de a acționa

direct. Ar fi putut să-l atragă pe Harper într-o cursă și să-l tortureze până când avea să vorbească și să-l ucidă, așa cum procedase și cu Stoneleight, dar se îndoia că bătrânul ticălos știa acum ceva mai mult despre Umbra Noptii decât știuse în urmă cu patru ani. Și-n plus, asta ar fi fost o prostie din partea lui. Umbra Noptii dispăruse imediat după moartea lui Linus Stoneleight iar el nu-și mai putea permite luxul să lase ca acest lucru să se repete. Pe urmă, mai exista posibilitatea ca, supraveghindu-l atent pe Harper, să ajungă la Umbră mult mai repede decât ar fi putut estima.

Tocmai când înghițea gura de coniac, o idee îi fulgeră orbitor creierii înfierbântați.

Un zâmbet lent i se întinse pe buze, apoi începu să râdă zgomotos, felicitându-se singur pentru inteligența sa.

Ideea era strălucită. Ba nu, genială, se corectă singur, chicotind în pumn. Avea să afle cine se ascundea în spatele Umbrei și asta fără să se implice deloc. Nu trebuia decât să dea un brânci unui bulgăre aflat pe vârful muntelui și să privească cum avalanșa rade totul în calea ei.

Fluierând vesel, trădătorul se așeză în spatele biroului și trase în fața sa o coală albă de hârtie. Începu să-i scrie unui bărbat care ar fi fost mai mult decât interesat să vâneze Umbra Noptii în locul lui.

CAPITOLUL 3

În acea seară, Michael Davenport se pregătea să iasă.

Urma să-l însoțească pe Morgan și pe Jessica la un bal dat la Carlton House. Avea să o ia cu el și pe Margaret ca să-și condimenteze cele două ore pe care intenționa să le piardă acolo, apoi să o conducă acasă și să prelungească acea seară în cel mai plăcut și mai satisfăcător mod posibil.

Înnodându-și eșarfa în jurul gâtului într-un nod complicat, Michael își încheie nasturii jachetei elegante de gală, de culoarea grafitului, și coborî sprinten scările șerpuitoare și largi ale locuinței sale de pe Promenade Street. Majordomul îl aștepta în holul de la intrare, cu pelerina și mănușile pregătite.

— Dă liber servitorilor în seara asta, Nediand, i se adresă el bărbatului aflat în slujba sa de opt ani, în timp ce-și arunca pelerina de satin negru, cu căptușeală albă, peste umerii largi. Mă întorc dimineată, așa că să nu mă aștepte nimeni.

— Prea bine, Alteță, încuviință din cap intendentul. Aveți o scrisoare pe birou, sosită acum o jumătate de oră. Să v-o aduc?

— Nu, o s-o citesc mâine, refuză Michael, răsfirându-și degetele de la o mână și flexându-le de câteva ori pentru a trage mai bine mănușa de piele, moale și fină, de culoarea untului.

— Cum doriți, șir, se înclină majordomul ceremonios. O seară frumoasă vă doresc!

— Și ție, Nediand, zâmbi Michael bine dispus.

Balul la Carlton House fu absolut splendid. Cea mai mare parte a lumii bune se strânsese acolo, constată Michael cu un zâmbet distrat și inima începu dintr-odată să-i bată cu putere când privirea lui poposi asupra lui Anne Stoneleigh, aflată la brațul lui Southampton, alături de James, Emma și viconte de Sussex, care părea subjugat de frumusețea

mezinei familiei Stoneleigh.

Preț de o clipă, i se păru că tânăra femeie îl privea drept în ochi, dar realizează imediat absurditatea acelei senzații. Fata nu vedea, își aminti el, și fusese doar o părere faptul că privirile li se întâlneau. Studiind-o mai atent, observă opacitatea acelor superbi ochi morți care, deși priveau înspre el, păreau să se piardă în gol, și oftă în adâncul său.

Timp de patru zile, nu și-o putuse scoate din minte pe Anne Stoneleigh, și asta ajunsese aproape să-l exaspereze. Și tocmai când reușise performanța de a nu mai visa la ea cu ochii deschiși, o revăzuse din nou.

Cu privirea ațintită asupra ei, o găsi mult mai frumoasă decât i se păruse la Almack's. Purta o rochie decoltată, de culoare cireșelor coapte, ce-i lăsa goi umerii ispititor de albi, iar ca bijuterii purta un set magnific de rubine și diamante, tăiate în formă de lacrimă. Părul castaniu era răsucit în creștet într-o împletitură complicată de cozi înguste, din mijlocul căreia izvora o cascadă involburată de șuvițe lungi, spiralate și grele, care-i trecea de linia umerilor. Chipul, lipsit de farduri, avea o luminozitate aparte și era de o naturalețe atrăgătoare.

Anne zâmbea plăcut, cumva visător, în fața vorbelor lui Southampton și Michael simți din nou acel fior subit de dorință care-l chinase și în noaptea de la Almack's, însoțit de un alt sentiment, mult mai neplăcut, care-l descumpăni.

— Cine e?

Michael își înalță o sprânceană în maniera răutăcioasă, arogantă și incredibil de fermecătoare a bărbaților din neamul Davenport, și-și privi cumnata pieziș.

— Cine e cine? făcu el pe prostul.

— Minunăția aia de la brațul ducelui de Southampton, refuză Jessica să se lase păgubașă.

Michael trase încet aer în piept, știind că Jessica îl luase în cătare. Oftând, zise:

— Lady Anne Stoneleigh, sora contelui de Stoneleigh.

— Și?

— Și ce?

— Scutește-mă, Michael, de mutra asta nevinovată, îl admonestă contesa de Averly. Nu-mi place când îmi este insultată inteligența.

— Ce vrei să știi? se dădu Michael bătut, știind că nu ar fi scos-o la capăt cu ea până nu-i satisfăcea curiozitatea.

— Totul, preciză Jessica pe un ton conspirativ.

— Păi, nu este nimic de povestit, își ridică el umerii cu un aer indiferent. Am cunoscut-o acum câteva zile la Almack's.

— La Almack să! făcu Jessica ochii mari, consternată. Dumnezeuule, dar ce-ai căutat acolo? îl iscodi ea, știind că Michael, ca orice burlac care se respectă, n-ar fi pătruns în „Piață” decât cu pistolul la tâmplă.

— James m-a rugat să vin ca să susțin debutul surorii lui mai mici, lady Emma.

— Aha, făcu Jessica, edificată. Și câte zile au trecut de atunci? aruncă ea cu un aer aparent dezinteresat.

— Patru, răspunse Michael fără să se gândească și imediat îi veni să-și muște limba.

Jessica zâmbi încet, cu ochii strălucindu-i de încântare.

— Deci patru zile, concluzionează ea târăgănat, făcându-l pe Michael să-și dea ochii peste cap cu un aer deja exasperat. Aruncând o privire spre ringul de dans, acolo unde Morgan o valsa pe Margaret, tânăra contesă de Averly își calculează timpul de încolțire a cumnatului ei. Trebuie să fi fost o adevărată tortură pentru tine să te duci acolo, între atâtea mămici disperate și tinere... deosebit de încântătoare, după câte îmi dau seama.

— Las-o baltă, Jess! făcu Michael ursuz. Între mine și Anne Stoneleigh nu poate exista nimic.

— Și de ce, mă rog? se încruntă Jessica dezamăgită.

— Unul, pentru că este sora lui James, începu el să-i explice, sperând ca după aceea să-l lase în pace. Doi, pentru că este o tânără de condiție bună, cu o reputație imaculată,

și știi foarte bine ce presupune lucrul ăsta. Trei, pentru că această tânără a suferit în urmă cu patru ani un accident care a lăsat-o complet fără vedere.

Simți consternarea Jessicai înainte de a o privi și de a-i vedea expresia șocată a feței.

— Oh, Doamne! îngăimă ea, cu o voce plină de compasiune față de tragedia care o lovise pe Anne Stoneleigh. Privind-o, Jessica se simți cuprinsă de milă pentru soarta crudă care fusese rezervată acelei tinere absolut fermecătoare. Atât de frumoasă și de... nenorocită! murmură contesa cu milă.

— S-a adaptat perfect acestei situații, rosti Michael pe un ton din care răzbătea o adâncă admirație. De fapt, dacă nu ai ști că acei ochi și-au pierdut lumina, nici nu ai bănuî că nu vede. Se comportă perfect normal, mult mai firesc, poate, decât oricare dintre noi. Are o fire tare plăcută și gândește mult mai sănătos și mai cu bun simț decât cei mai mulți cunoscuți de-ai mei. Și, ceea ce este cu adevărat remarcabil la ea, este faptul că, în ciuda situației dramatice în care se află, posedă un ascuțit simț al umorului și este mult mai tonică, mai deschisă și mai veselă decât mulți dintre acei oameni care chiar au motive să se bucure de tot ceea ce viața le-a oferit și totuși sunt mult prea blazați ca s-o facă. Este... făcu el cu un zâmbet în colțul gurii...este pur și simplu uluitoare!

— Înțeleg că o placi foarte mult, constată Jessica cu un zâmbet înduioșat și o idee trist.

— O admir foarte mult, într-adevăr, dar o să mă rezum doar la atât, rosti Michael, tăindu-i astfel orice comentariu în plus.

Jessica se încruntă nemulțumită. În alte condiții nu ar fi abandonat subiectul atât de ușor, dar valsul se sfârșise și Morgan cu Margaret se îndreptau deja spre ei.

Michael rămase tăcut în următorul sfert de ceas, trăgând de timp. Știa că trebuia să-l salute pe James, bunele maniere și prietenia ce-i unea încă de la Eton obligându-l la asta, dar

știa că astfel ar fi ajuns mai aproape de Anne și, din motive foarte bine știute, nu dorea asta.

Pândi momentul în care Anne fu invitată de Jordan să valseze și porni spre James. Prea târziu constată că nu luase în calcul faptul că era destul de dificil de străbătut o sală aglomerată în numai câteva minute iar James deja îl zărise, așa că nu mai putea face cale întoarsă. Ajunse lângă prietenul său chiar când valsul se sfârșea iar James îl reținu, cerându-i părerea despre una dintre afacerile lui cu Orientul.

— Mătase și condimente, astea sunt cele mai căutate, rosti Michael iute, prăgătindu-se din nou să se scuze.

Îi simți prezența înainte de a o vedea. Parfumul subtil de liliac îi gădila nările, răscolindu-i simțurile. Se întoarse spre Southampton, răspunzându-i la salut, apoi sărută ceremonios mâna îngustă și răcoroasă a lui Anne, care-l răsplăti cu un zâmbet amețitor.

Resemnăt, se văzu nevoit să mai rămână puțin, o chestie deloc inspirată din moment ce Anne Stoneleigh îi capta întreaga atenție, răvășindu-l complet. Niciodată nu mai văzuse o femeie care să împrăștie în jurul ei atâta senzualitate, farmec și vitalitate. Teoretic, nu era mai frumoasă decât Margaret Sinclair sau oricare alta dintre fostele lui iubite, și totuși era mai feminină și mai seducătoare decât toate la un loc. Când, în cele din urmă, se retrase, Michael avea în stomac un nod cât toate zilele și un gol dureros în coșul pieptului.

Ce mama dracului se întâmpla cu el? Ce-i naiba-i făcea Anne Stoneleigh?...

Mai mult ca înainte, Michael știa că trebuia să păstreze distanța față de ea, să o evite cât mai mult posibil. Acea femeie era periculoasă pentru pacea lui sufletească și pentru libertatea inimii lui. Îl făcea nu doar să o dorească pentru trupul ei longilin și delicat, ci să o dorească pentru bogăția și puterea firii și a caracterului ei. Pentru mintea ei.

Următoarea oră pe care și-o mai îngădui la Carlton House

fu și cea mai chinuitoare. Se trezi de cele mai multe ori căutând-o din ochi pe Anne prin mulțime și holbându-se la ea nedumerit, furios și ofticat.

Michael avea atâta minte ca să realizeze că dacă s-ar fi decis să se lămurească în privința vrăjii pe care Anne o țesea inconștientă în jurul lui, s-ar fi trezit și mai rău prins în acea urzeală ademenitoare. Anne Stoneleigh era prima femeie pe care, deși o dorea nespus, nu-și permitea luxul de a o avea.

Erau prea multe în joc. Și orice demers în direcția asta nu ar fi avut decât o singură finalitate: căsătoria.

Iar el nu dorea să se însoare. Și de ce ar fi făcut-o? Era încă tânăr, împlinise de curând douăzeci și opt de ani, deci, teoretic, avea o viață întreagă de distracții în fața sa. În plus, putea avea orice femeie își dorea pentru necesitățile sale fizice sau spirituale. O soție nu ar fi făcut decât să-l încurce. Iar Anne nu părea genul de soție care să accepte compromisuri. Era mult prea isteță. În plus, handicapul ei impunea o mare responsabilitate și un surplus de atenție. Ar fi fost legată de el, dependentă de el, iar asta i-ar fi îngădit libertatea.

Nu, categoric, Anne nu avea ce să caute în viața lui, cum nici el nu avea ce să caute în viața ei. Avea s-o uite, sau măcar să se străduiască s-o facă. Sezonul avea să se sfârșească într-o lună și ceva iar ea urma să se retragă la Stoneleigh Park, asta în cazul în care nu-și găsea un bărbat care să-și asume obligațiile pe care o soție în situația ei le impunea.

Când, în cele din urmă părăsiră recepția, Michael se simțea ușurat dar și nervos. Seara își pierduse complet savoarea și perspectiva strălucitoare. Anne i le sugrumase pe amândouă.

O conduse pe Margaret acasă și făcu dragoste cu ea de două ori, dar de fiecare dată, satisfacția încercată până atunci după o partidă de amor incendiar se lăsase îndelung așteptată, nemaipunând la socoteală faptul că experiența în

sine nu-i alungase neliniștea care-l scurma în piept. Făcuse dragoste cu o femeie tânjind după trupul alteia, o chestie nedemnă și umilitoare pentru orgoliul și conștiința lui.

Fără chef, îngrozitor de plictisit și de nemulțumit de ceea ce se petrecea cu el, Michael pretextă o scuză mincinoasă și-și părăsi amanta puțin după miezul nopții. Nici cele două ceasuri irosite cu încăpățănare la White's, în compania prietenilor săi, nu-i alungară acea indispoziție supărătoare.

Îndreptându-se spre locuința sa, Michael și-ar fi dorit să se întoarcă la Carlton House, dar știa că era mult prea târziu pentru asta, deoarece ceasul indica trecut de trei și la ora aceea toate balurile se închideau, fără excepție. Așa că se duse acasă și se încuie în birou, turnându-și o porție generoasă de whisky. Cu paharul într-o mână, se lăsă pe vine în fața șemineului de marmură și aprinse focul, apoi bău două gâturi zdravene de whisky, privind țintă flăcările care lingeau hămesite buștenii uscați.

Mintea îi era plină de imaginea lui Anne și Michael oftă dezgustat. Se simțea ca un adolescent în călduri și se întrebă dacă nu făcuse cine știe ce fixație pentru tânăra în cauză. Niciodată nu se mai simțise atât de neîndemânatic, încins și emoționat în preajma vreunei femei așa cum se simțise în cele două dăți în care stătuse alături de Anne Stoneleigh.

Întorcându-se spre birou, zări scrisoarea de care-i pomenise Nediand și, punând paharul pe consolă, străbătu încăperea, luând plicul simplu de pe birou și răsucindu-l pe toate părțile. Nu exista decât un nume, numele său, trecut pe spatele plicului și, îndemnat de curiozitate, Michael se așeză într-un fotoliu, deschizând scrisoarea și extrăgând fila împăturită în două din interior.

Începu să citească calm, dar după primele patru rânduri, țâșni în picioare, cu inima bubuindu-i cu putere în piept. Gâtul i se uscaseră și carnea i se înrâncenase pe trup când reluă scrisoarea de la capăt, parcurgând-o de această dată cu mai multă atenție.

Scrisul îngrijit și apăsător anunța un mesaj șocant:

„Alteță, deși știi că fac tardiv acest gest, conștiința mă silește să vă mărturisesc adevărul. Cu toate că aș fi preferat să ne întâlnim, mi-e teamă că acest lucru nu este posibil. Viața mea se află în mare pericol, deoarece cunosc împrejurările în care a fost asasinat fratele dumitale în urmă cu patru ani, la Paris.

Moartea lui a fost săvârșită printr-un act de trădare, un act înfăptuit chiar de către cel care ar fi trebuit să-i apere spatele în acea misiune, un bărbat misterios, cunoscut sub numele de Umbra Noptii. Acest ticălos colaborează îndeaproape cu fostul superior al fratelui dumitale, lordul Thomas Harper. Căpitanul susține că nu cunoaște adevărata identitate a Umbrei dar eu cred că minte, ca să protejeze reputația acestui ticălos. Cred, de asemenea, că Umbra Noptii l-a făcut pe lordul Harper să creadă că adevăratul trădător își are sălașul pe continent. Ceea ce însă știu precis este că acest individ, care se ascunde ca un nemernic în anonimat, v-a omorât fratele și și-a ucis protectorul, pe lordul Linus Stoneleigh.

Vă rog aflați Domnia Voastră adevărul. Faceți dreptate acolo unde legea ezită. Prindeți-l pe cel care v-a ucis fratele și răzbunați trădarea sa. Singurul care vă va conduce la Umbră este Thomas Harper.

Aționați cu prudență, sir. Nu-l lăsați pe lordul Harper să bănuiască adevăratele voastre intenții în privința Umbrei Noptii, pentru că astfel vă va zădărnici căutările. Și nu pomeniți nimic de această scrisoare, altfel o să vă distrugeți și ultima șansă de a-l găsi pe vinovat”.

Era semnat: „un prieten”.

Câteva secunde, Michael nu făcu decât să se holbeze năuc la bucata de hârtie din mâinile lui, citind-o și recitind-o de zeci de ori, memorându-i conținutul cuvânt cu cuvânt, inclusiv semnele de punctuație.

În cele din urmă se împletici spre măsuța de băuturi și turnă în stomacul revoltat mai mult de jumătate din conținutul unei sticle cu whisky. Apoi se prăbuși pe covor, în genunchi, cu umerii căzuți și bărbia în piept, luptându-se cu durerea atroce care-i sfâșia inima, cu neputința și jalea de moment.

În săptămâna în care Theo murise, lordul Harper îl înștiințase personal pe Morgan despre tragedia petrecută. Morgan trimisese prin amiralitate o scrisoare pe continent, cerându-i superiorului lui Michael să-i îngăduie fratelui său o permisie de câteva zile ca să participe la funeraliile lui Theo. Desigur, nu recuperaseră niciodată trupul acestuia, mormântul de la Marcham fiind gol. De aceea, slujba religioasă se făcuse în absența rămășițelor pământești ale contelui de Averly.

Morgan îi relatase discuția avută cu lordul Thomas Harper, comandantul lui Theo. Harper le spusese că Theo căzuse într-o misiune dificilă și că moartea lui era o pierdere îngrozitoare pentru toți, atât pentru familie, cât și pentru coroană, și că nimeni nu regreta mai mult decât el această tragedie.

Michael știa că Thomas Harper îl iubise pe Theo ca pe un fiu. În anii tinereții, Marcus Davenport, tatăl lor, și lordul Harper fuseseră prieteni apropiați și mai știa și că amândoi lucraseră pentru guvernul Maiestății Sale de-a lungul anilor. Când Marcus se retrăsese din activitate, îl împinsese pe Theo în față, pentru a face din el un bărbat adevărat, unul demn de numele Davenport. Așa că Thomas Harper îl luase sub aripa lui ocrotitoare și-l învățase tot ce trebuia să știe un bărbat ca să supraviețuiască.

Michael știa că Theodor fusese nestemata Departamentului Serviciilor Speciale și că Harper era nespus de mulțumit de performanțele lui. Îl considera mândria secției sale și fusese realmente distrus când acesta căzuse pentru țară.

Michael îl jelise pe Theo și se-ntorsese pe front. Participase la marea bătălie de la Waterloo cu o ură mistuitoare și cu o cruzime de neimaginat, aruncându-se în rândurile francezilor cu un curaj de sinucigaș, căutând să semene cât mai multă moarte în jurul lui, să ucidă câți mai mulți oameni din cei ai căror conaționali îi ucisese fratele. Fusesse surprins, plin de amărăciune și de furie când se trăsese semnalul de victorie al englezilor. Deși făcuse prăpăd în jurul lui, setea de răzbunare și gustul de a mai vărsa sânge, de a mai lua vieți, încă nu i se potolise.

Apoi, cum războiul se încheiase și cum stagiul militar se sfârșise, Michael fusese nevoit să se întoarcă în țară și să-și reia viața de acolo de unde o lăsase. Numai că-i venise foarte greu să se reintegreze în societate. Războiul săpase răni adânci în trupul, mintea și inima sa, răni care se vindeau într-un ritm exasperant de lent.

Absența lui Theo din viața lui îl durea mai presus decât putea să-și imagineze. El, Morgan și Theo fuseseră foarte uniți ca frați și afecțiunea unuia pentru celălalt era de nezdruccinat. Fiind cel mai mare, cel mai înțelept și mai cumpătat dintre ei, Theo fusese un model de tărie, noblețe și cinste pentru Michael. Moartea lui Theo îi zguduise ființa și viața cu totul. Era de neconceput ca un bărbat atât de puternic, inteligent, plin de vitalitate și forță creatoare să sfârșească pe pământ străin iar trupul să nu-i fie recuperat niciodată. O blasfemie, un sacrilegiu. Poate că și din această cauză, lui Michael îi venise foarte greu să asimileze moartea fratelui său, deoarece mormântul de la Marcham era gol. Și atâta vreme cât rămânea gol, mai existau speranțe. Dar lunile au trecut, urmate de ani, și orice nădejde ca Theo să fi rămas totuși în viață se stinsese. Dacă ar fi trăit, Theo s-ar fi întors până atunci în Anglia. Sau măcar le-ar fi trimis un mesaj.

Cu timpul, Michael a început să accepte moartea lui Theo și să încerce să uite acea perioadă sângeroasă, plină de

moarte, suferință și orori, pe care și-o petrecuse pe front, luptând pentru țară și regalitate. Theo luptase pentru Anglia, ca și el și Morgan de altfel, și toți trei știuseră din capul locului la ce se înhămaseră. Michael și Morgan scăpaseră, dar Theo, nu. Căzuse ca un erou și memoria sa fusese cinstită ca atare.

Iar acum, afla că Theo ar fi putut fi în viață la ora asta, dacă nu ar fi existat acel individ, Umbra Noptii, care-l vânduse dușmanului. Un bărbat în care, probabil, Theo avusese o încredere oarbă și care-l trădase fără nicio mustrare de conștiință. Un bărbat căruia el, Michael, îi permisesse să trăiască liber și nestingherit atâția ani, datorită propriei ignoranțe. Dacă s-ar fi interesat mai îndeaproape în ce condiții murise Theo, în mod sigur că ar fi întors fiecare palmă de pământ în căutarea acelui vierme meschin și trădător. Dar, dacă era să se ia după spusele celui „binevoitor” care-i trimisese scrisoarea, Harper nu i-ar fi oferit nicio informație referitoare la Umbra Noptii din simplul motiv că serviciile acestuia erau probabil mai valoroase pentru Departamentul Serviciilor Speciale decât fuseseră cele ale lui Theodor Davenport.

Michael se adună în capul oaselor, cu sângele clocotindu-i de ură și durere, încheștându-și pumnii cu furie în străduința de a nu sfărâma totul în jur. Avea să pună mâna pe ticălosul care-l asasinase pe Theo, își jură el cu patimă. Iar șarpele ăla avea să-și blesteme propria-i mamă pentru că-l născuse ca să cunoască într-o bună zi cruzimea și setea de răzbunare ale lui Michael Davenport.

În acea seară, Umbra Noptii urmărea intensul trafic pietonal de la fereastra dormitorului său, întrebându-se dacă procedase corect când îl îndemnase pe lordul Harper să lanseze știrea de senzație cu privire la existența și activitatea sa în cadrul departamentului. Dăduse drumul la momeală dar, din păcate și spre marea sa frustrare, încă nu știa pe

sub nasul cui o fluturase. Individul pe care-l vâna avea un avantaj egal cu al său, adică acela de a nu avea o identitate precisă. Putea fi oricare bărbat care lucra în cadrul Departamentului, un bărbat care nu era prost deloc din moment ce-și acoperise crimele cu atâta dibăcie. Un bărbat al cărui nume l-ar fi putut afla dacă nu l-ar fi anihilat pe Browman. Deși nu avea nicio dovadă că ucigașul lui Browman era una și aceeași persoană cu criminalul pe care-l vâna de mai bine de patru ani, intuiția îi șoptea tocmai acest lucru. Și rareori instinctul îi înșelase așteptările.

Dacă ar fi putut prevedea șirul de evenimente din acea noapte...

Acum era prea târziu pentru regrete. Singurul lucru care-i alimenta frustrarea și furia era faptul că Browman era mort. Singurul om care ar fi putut să-i ușureze căutările se odihnea în iad, la doi metri sub țărână.

Oftând, Umbra Noptii începu să analizeze variantele pe care le avea în vedere pentru a-l prinde pe asasin.

Putea să-i sugereze lui Harper ideea unei misiuni-fantomă, pe care s-o discute cu oamenii săi, urmând să-i anunțe pe toți că acea treabă delicată avea să-i fie încredințată în exclusivitate Umbrei. În acea seară, la Browman, asasinul recunoscuse că i-ar fi făcut o deosebită plăcere să se răzbune pe Umbră pentru faptul că-i încurcase socotelile atunci, la Paris, așa că nu credea că ar fi ratat ocazia de a-i tăia gâtul dacă aceasta i s-ar fi oferit pe tavă. Mai ales că acum, când trădătorul aflase de la Harper că eșecul de la Browman se datorase tot Umbrei, în mod mai mult ca sigur că dorea să se răzbune pentru proaspăta umilință îndurată.

Dar totul era prea tras de păr pentru ca acel nemernic să cadă în cursă. În primul rând, faptul că Harper convocase acea ședință prin care să-și informeze oamenii despre existența unui alt agent, un agent fantomă, despre care nimeni nu știa nimic, nici măcar Harper, cu siguranță că-i stârnise suspiciunea criminalului. Cel puțin, dacă ar fi fost

să fie în locul acelui ticălos, Umbra asta ar fi simțit în toată povestea lui Harper: un miros înțepător de capcană. Ideea era ca trădătorul să se simtă în siguranță iar Harper să-i înșele vigilența. Numai așa îl puteau ademeni în interiorul pânzei de păianjen.

Brusc, Umbrei îi veni în minte o idee, un plan simplu, surprinzător de simplu, dar care ar fi putut să funcționeze la fix. Desigur, gândi Umbra Noptii, îndepărtându-se de fereastră și începând să străbată încăperea cu pași înceți, în timp ce rumega ideea pe toate părțile. Tot ce trebuia să facă era să aibă răbdare și să aștepte ca Harper să întindă meticolos firele lipicioase în care insecta aia trădătoare avea să se prindă, mai devreme sau mai târziu.

Tot ce avea de făcut Harper era să stabilească scenariul unei misiuni fantomă și să întocmească un dosar pe care să scrie „Umbra Noptii”, pe care să-l uite din „greșeală” la birou. Dacă trădătorul reușise să afle despre existența Umbrei în urmă cu patru ani, printr-o neglijență al lui Harper, același lucru se putea repeta și acum, numai că de data aceasta „neglijența” avea să fie premeditată. În mod sigur că acel ticălos căuta să afle cât mai multe informații despre Umbră, într-un mod cât mai discret posibil. Găsirea acelui dosar ar fi putut fi privită ca o mană cerească pentru el.

Și dacă planul nu funcționa, atunci aveau să găsească o altă cale de a pune mâna pe acel netrebnic. Întotdeauna existau mai multe poteci care să ducă în vârful muntelui. Avea să le străbată pe toate, hotărî Umbra Noptii cu înrâncenare, tocmai în clipa în care cineva ciocăni în ușa odăii sale.

— Intră, strigă Umbra Noptii pe o voce nu prea ridicată.

Ușa se deschise și în dormitor păși James Stoneleigh, într-un superb costum de seară, dintr-o stofă fină de lână de culoarea antracitului.

— Ești gata? întrebă contele de Stoneleigh, măsurându-i ținuta cu un ochi critic, dar apreciativ. Suntem în întârziere

și doamnele deja dau semne de nerăbdare.

Umbra Noptii zâmbi încet, fermecător, făcând un pas spre fiul lui Linus.

— Sunt gata. Să mergem.

CAPITOLUL 4

Thomas Harper nu avea chef să iasă în acea seară în oraș. Avea o invitație de onorat la balul familiei Tate și Sophia era sus, pregătindu-se pentru recepție de mai bine de două ceasuri. Thomas se gândea ce scuză să inventeze ca Sophia să nu-i facă vreo scenă pentru că el dorea să rămână acasă, închis în bibliotecă, în compania unui coniac bun și a unui trabuc fin, rumegând la evenimentele din ultimele cinci zile.

Dacă motiva o indigestie, Sophia avea să se alarmeze și să-i rămână pe cap, dădăcându-l în continuu și umplându-l de nervi. Trebuia să se gândească la ceva serios și asta repede, pentru că în mai puțin de un ceas, soții Turner aveau să-și facă apariția în salonul lor ca să meargă împreună la acea petrecere.

Un ciocănit discret în ușa cabinetului îl făcu să mormăie. Un servitor își făcu apariția, frământându-și mâinile cu un aer încurcat.

— Iertați-mă, șir, dar este un gentleman care insistă să vă vadă. I-am spus că nu se poate, deoarece vă pregătiți să ieșiți cu milady, dar a zis că este urgent și important. Să-l las să intre?

— A spus cum îl cheamă, Tobey? făcu Harper, încruntându-se nemulțumit.

— A zis că-i contele de Warwick, milord, făcu Tobey în șoaptă.

Figura lordului Harper se luminează de plăcere. I se comunicase în acea după-amiază că Michael îl mai căutase de două ori acasă, în absența lui, și era curios să afle ce dorise tânărul de la el, din moment ce nu-l mai vizitase de când era copil.

— Bineînțeles că-l poștești înăuntru! tună el, ridicându-se de la birou.

Câteva secunde mai târziu, Michael Davenport intră în biroul modest, cu mobile din esență tare, din lemn de nuc,

având pe buze un zâmbet forțat.

— Bună seara, Thomas, îl salută tânărul bărbat cu un aer aproape distant.

— Michael! îi ieși Harper în întâmpinare, prinzându-i mâna întinsă și scuturându-i-o viguros. Ce plăcere să te văd! Ia un loc, te rog. Bei ceva? Un whisky, un brandy, vin?

— De care vin ai? se interesă Michael, refuzând să se așeze, dar acceptând invitația.

— Madeira și Bordeaux.

— Bordeaux, atunci. Sper că nu te deranjez.

— Nici vorbă, răsă Harper în timp ce destupa o sticlă de vin roșu pe care o scosese din micul bar aflat încastrat în biblioteca uriașă. De fapt, s-ar putea ca tu să fii salvarea mea.

Tânărul își înalță o sprânceană, încercând să-și păstreze cumpătul și să fie amabil și calm, când de fapt, îi venea să-l strângă de gât pe Harper.

„Cuminte! își porunci Michael, acceptând cu un zâmbet crispat paharul cu vin. Nu te repezi cu capul înainte, trăgând concluzii pripite. Omul ăsta a fost prietenul familiei tale, îi cunoști cinstea și justetea, așa că are dreptul la o șansă. Acordă-i-o, vezi ce are de spus, și pe urmă acționează!”

— În ce sens o să fiu salvarea ta? întrebă Michael, gustând vinul și privindu-l pe bătrânul gentleman peste buza paharului.

— Păi, chicoti Harper înveselit, în seara asta trebuia să mă duc la un bal dat de Richard Tate și, mărturisesc, n-am nicio dispoziție de chefuit. Tu o să fii scuza mea față de Sophia.

— S-ar putea să te servesc, rânji Michael, fixându-l cu o pereche de ochi de culoarea fumului.

Harper îl privi, simțind că ceva nu este în regulă cu bărbatul din fața lui. Michael părea încordat și, deși zâmbea, era ceva în ochii lui, ceva ce-l îndemna la prudență.

Are ochii lui Marcus, gândi Harper, în timp ce-și ocolea biroul elegant pentru a se așeza în fotoliul comod din piele de

culoarea vișinei. Și același mod de a privi pe cineva: direct, pătrunzător, parcă scormonindu-i prin suflet pentru a-i smulge secretele. În anii tinereții, Marcus fusese un anchetator strălucit. Nu existase niciun bărbat care să reziste acelor ochi reci și minții sale ascuțite, viclene și pline de încăpățănare. Toți cei care picaseră în mâinile lui Marcus Davenport sfârșiseră prin a-și recunoaște crimele și trădarea în urma lungilor și inchizitorialelor lui întrebări. Avea o metodă unică de a interoga, utilizând intimidarea, forța fizică și tortura psihică într-un amestec năucitor, căruia nimeni nu-i făcuse față până la capăt.

Iar Michael îi moștenise talentul. Rapoartele din timpul perioadei în care luptase pe front erau absolut impresionante. Michael avea curajul unui nebun sinucigaș, puterea de a se adapta oricăror condiții de luptă, fusese un soldat bun și un strateg strălucit, calități care-i aduseseră un șir de avansări și decorații pentru meritele sale deosebite, propulsându-l până la rangul de căpitan.

Harper încercase să-l coopteze în cadrul secției atunci când Michael fusese lăsat la vatră, dar acesta îi refuzase oferta, oricât de generoasă și de ademenitoare fusese ea. Pe de o parte, îl înțelesese atunci. Băiatul era sătul de război, de moarte și de ororile văzute. Dar când, doi ani mai târziu, reinnoindu-și oferta, Harper fusese refuzat din nou, știu că tot ce-și dorea acel bărbat era să-și uite trecutul și să-și trăiască viața liniștit.

Ar fi fost un agent foarte bun, medită Harper cu regret, luând o gură de brandy, în timp ce-l privea pe fiul cel mai mic al lui Marcus. La fel de bun ca nefericitul Theo.

— Cu ce te pot ajuta, Michael? făcu Harper, zâmbindu-i afectuos și sincer.

Bărbatul îl privi fără să spună nimic, părând că trage de timp.

Harper îl urmări cum soarbe gânditor din paharul cu vin, în timp ce ochii lui îi păreau ca două sloiuri de gheață. Pe

unii bărbați, războiul îi umplea de răutate, pe alții îi termina psihic, iar pe cea mai mică parte dintre ei îi umplea de cinism și le împietrea inimile, își zise Harper cu un oftat. Michael făcea parte din ultima categorie. Era de un pragmatism ieșit din comun și rareori se vedea vreo emoție zugrăvită pe chipul acela cu linii aspre, serioase, și totuși atât de atrăgătoare.

— Aș vrea să-ți cer o favoare, Thomas, începu Michael pe un ton lipsit de emoții, așezându-se comod pe fotoliul din fața biroului și privindu-l în timp ce-și întindea picioarele lungi în față.

— Numai să-mi stea în putere să te ajut, fiule, răspunse Harper, schițând un gest oarecare cu mâna.

— Îți stă în putere să o faci, îl asigură Michael încet și un zâmbet palid îi apăru în colțul gurii frumoase. De fapt, ești singurul om care poate și știe cum să mă ajute în problema pe care o am în acest moment.

— Te ascult.

— Aș vrea să-mi aranjezi cât mai curând o întâlnire cu Umbra Noptii.

Expresia de pe figura lui Harper nu se modificase niciun pic. Ochii cenușii ai bărbatului continuau să-l privească fix, zâmbetul acela amabil rămăsese la locul lui, dar Michael îl cunoștea mult prea bine pentru a ști că sub acea mină aparent netulburată, șocul creat de pretenția lui îl zdruncinase pe bătrânul gentleman până-n străfunduri.

— Nu înțeleg despre ce vorbești, rosti Harper cu grijă, simulând nedumerirea cu o asemenea ușurință, că Michael nici nu se miră cum de ce acel bărbat ocupa una dintre cele mai înalte funcții în cadrul Departamentului de Război.

Avea un autocontrol remarcabil și, în alte condiții, Michael l-ar fi felicitat pentru această performanță, dar acum îi venea să-și îndese degetele mari ale mâinilor peste traheea acestuia, zdrobindu-i cartilajele gâtului până când își dădea ultima suflare.

— Ba firește că înțelegi, îl contrazise Michael calm, luând

încă o gură de vin și continuând să-l sfredească cu privirea. În misiunea aceea de la Paris, când Theo a murit, a existat un bărbat care l-a însoțit. Știu că sub acoperire, numele acelui nemernic era cel de Umbra Noptii, așa cum Theo îl avea pe cel de Rubinul. Ceea ce vreau de la tine, Thomas, este numele acestui șarpe, nimic mai mult, gesticulă el cu paharul prin aer într-un fel care părea să sugereze că favoarea cerută era extrem de ușor de îndeplinit. Mi-l dai acum, iar eu o să trec cu vederea faptul că atâtia ani i-ai acoperit fundul trădător și o să te las să trăiești, continuă Michael, zâmbind subțire. Nu mi-l dai, ei bine, atunci mă voi vedea nevoit să-l găesc de unul singur, și o să-l găesc mai devreme sau mai târziu, dar te previn că după aceea voi face în așa fel încât să-ți pară foarte, foarte rău pentru refuzul tău de acum. Theo a fost fratele meu și a fost ucis. N-a căzut pentru țară, așa cum ne-ai îndrugat atunci, ci a fost ucis. Trădat și ucis. De un om pe care tu îl cunoști foarte bine. Dacă va trebui să ajung în iad ca să-i răzbun moartea, atunci așa voi face. Gândește-te bine înainte de a-mi da un răspuns, Thomas, oricare ar fi acesta. După aceea, nu va mai exista cale de întoarcere pentru niciunul dintre noi. Te deranjează dacă îmi aprind o țigară? făcu cu nonșalanță, scoțându-și tabachera scumpă și extrăgând o țigară îngustă de foi, pe care o aprinse fără să-i mai aștepte permisiunea.

Privindu-l cu ochii îngustați pe tânărul bărbat din fața lui, lordul Harper știa că nu avea decât o singură cale de urmat: adevărul. Trebuia să-i spună întregul adevăr și se ruga ca Michael Davenport să-l și creadă. Trebuia să-l facă pe Michael să înțeleagă că nu Umbra Noptii era cel care-i era dușman, ci un alt bărbat, pe care Umbra Noptii începuse deja să-l vâneze.

— Cum ai aflat despre Umbra Noptii? întrebă lordul Harper într-un târziu, aprinzându-și, la rândul lui, un trabuc.

— N-are importanță asta, replică Michael sec. Importante

sunt faptele, iar una dintre ele este că individul mi-a ucis mișelește fratele iar eu, preț de patru ani, i-am îngăduit să-și ducă zilele!

— Lucrurile nu merg chiar așa, Michael! zâmbi subțire lordul Harper. Qui pro quo! Eu îți spun tot ce știu despre Umbra Noptii, tu îmi spui exact cum ai ajuns în posesia acestei informații.

Michael îl privi lung, fumând și reflectând în tăcere. Harper părea sincer în intenție iar cuvântul lui atârna mai greu decât cele câteva rânduri așternute pe o hârtie, autorul preferând să-și păstreze anonimatul. Dacă refuza oferta acelui bărbat trecut prin viață și uns cu toate alifiile, atunci știa că ar fi bătut pasul pe loc, încercând să dea de urma unui individ despre a cărui existență se părea că numai Harper și acel „prieten” știau. Iar dorința de a-l prinde pe trădător îl ținea ca pe jar. Îi consuma liniștea și-i alunga somnul. Trebuia să-l găsească pentru ca viața lui să meargă mai departe iar conștiința să i se liniștească.

— Este un târg cinstit, acceptă Michael într-un târziu.

— Bine, rosti Harper pe o voce mohorâtă, ridicându-se să-și mai ia un pahar de coniac.

Luând cu sine sticla de tărie cât și pe cea cu vinul din care-l servise pe Michael, se înapoie la birou și turnă câte o porție generoasă la fiecare, presimțind că seara aceea avea să fie una foarte lungă.

Câteva clipe nu făcu decât să se gândească la cum să-i istorisească cursul acelor evenimente de acum patru ani, așa cum și le amintea, în urma cărora el își pierduse un om valoros și un prieten de nădejde.

Începu prin a-i povesti cum ajunsese Umbra Noptii să lucreze pentru el și, implicit, pentru guvern, cât și condițiile în care acesta își ducea misiunile la bun sfârșit. Îi povesti de Linus Stoneleight, singurul care cunoștea adevărata identitate a Umbrei, și despre felul în care acesta fusese ucis după tragedia de la Paris.

Michael îl ascultă atent, în minte revenindu-i discuția pe care o avusese cu Emma Stoneleigh despre Anne, în seara debutului ei de la Almack's. Era ciudat modul în care lucrurile se legau între familia lui și cea a lui James, prietenul său de o viață. După ce Theo fusese omorât la Paris, Linus Stoneleigh cunoscuse și el aceeași soartă câteva zile mai târziu, dar la Londra. Datorită morții tatălui ei, Anne își pierduse complet vederea. Tragedia și durerea care marcaseră familia Stoneleigh erau mult mai profunde decât cele pe care le încercase el. Trădătorul ăla trebuia să plătească pentru trei crime: pentru uciderea lui Theo, pentru cea a lui Linus Stoneleigh și pentru faptul că Anne va rămâne oarbă până la sfârșitul zilelor ei.

— Pe urmă, Umbra Noptii a dispărut cu totul, continuă Harper încruntat, îndreptând atenția lui Michael asupra discuției prezente. Vreme de trei ani, am crezut că individul este mort. Și, brusc, anul trecut, la sfârșitul lui aprilie, a reluat legătura cu mine.

— Ai încercat să afli de la el ce s-a întâmplat în realitate la Paris?

— Am făcut-o, dar singurul lui răspuns a fost acela că știam adevărul deja de la Linus și că nu era nimic de adăugat.

— Bine, susții că nu l-ai văzut niciodată. Atunci, cum ajungi să-i încredințezi misiunile?

Harper schiță ca pentru sine un zâmbet amuzat.

— Când am nevoie de abilitățile lui, îmi leg la fereastra de la birou o eșarfă albă. Țsta este semnalul convenit, prin care eu îl înștiințez că am o treabă pentru el. În câteva zile mă contactează printr-un mesaj scris, de obicei mi-l trimite acasă, prin care îmi indică locul în care să-i las detaliile misiunii. Eu îi urmez instrucțiunile și... el îmi rezolvă problema.

— Și nu v-ați temut niciodată că s-ar putea ca biletul acela să cadă în mâini străine?

— Umbra alege locurile care implică riscul cel mai scăzut în a fi descoperit când ridică mesajul și, de obicei, indică ascunzișuri foarte la vedere, dar în care nimeni nu s-ar gândi să caute sau măcar să arunce vreo privire. Făcu o mică pauză, apoi oftă și-l privi pe tânărul bărbat cu un aer preocupat. Michael, indiferent cine este acest bărbat, nu el ți-a ucis fratele. Nu avea niciun motiv s-o facă, și, în plus, a riscat foarte mult când a plecat cu Theo pe continent.

— Poate că l-a ucis pe Theo tocmai ca el să nu-i poată divulga identitatea, sugeră Michael printre dinți. Și pe urmă l-a ucis și pe Stoneleigh, ca nici acesta să nu i-o poată trăda. Și-a acoperit urmele în cel mai avantajos mod posibil, nu crezi?

Harper se încruntă, simțind o oarecare logică în teoria lui. Dar scutură vehement din cap.

— Linus era un bun judecător de caractere și un bărbat plin de justete și onoare. Nu ar fi ales să instruiască un bărbat care să-i înșele așteptările. Eu am crezut foarte tare în judecata lui Linus, și cred și acum, când nu mai este. În plus, au intervenit unele lucruri în ultimele zile, care contrazic ipoteza ta.

Și încep să-i relateze despre ultima misiune pe care i-o încredințase Umbrei, povestindu-i despre Browman și despre descoperirile pe care omul său le făcuse în acea noapte. Și, ca să-și întărească spusele, acționează seiful ascuns în spatele bibliotecii și scoase din el toate dosarele cu rapoartele misiunilor rezolvate de Umbra Noptii, punându-i-le lui Michael în față.

— Aceste hârtii nu vor părăsi această încăpere, dar îți las cât timp dorești ca să le citești, spuse Harper pe un ton care nu admitea niciun fel de negociere.

Michael se încruntă la vrafal de dosare din fața lui, ros de curiozitate. Individul ăsta fusese ocupat, nu glumă. Deși era al naibii de tentat să le deschidă și să le citească din scoarță-n scoarță, își spuse că putea să mai aștepte puțin.

— Zi-mi mai departe, îi ceru el lui Harper, servindu-se singur din sticla cu vin.

— Poate că ar fi mai bine să citești personal raportul Umbrei cu privire la această misiune, sugera Harper, întinzându-i primul dosar care trona deasupra grămezii. Eu mă duc să-i spun soției mele că în această seară rămân acasă, așa că scuză-mă puțin.

Michael îl luă încruntat și, sprijinindu-și glezna pe genunchi, deschise dosarul. Nu cuprindea decât trei pagini, încărcate cu două feluri de caligrafie: un scris mărunț, ordonat și citet, și un scris mai elaborat și, categoric, mai elegant. Michael le parcurse fără să se grăbească, asimilând informațiile înserate acolo. Prima foaie nu specifica decât scopul acelei misiuni, coordonatele, ținta finală și numele agentului care opera, și bănuia că însemnările fuseseră făcute de către Harper. Celelalte două pagini reprezentau o descriere detaliată a acelei misiuni, cu adresa și orele între care Umbra Noptii acționase în casa lordului Browman din Albany.

Omul acesta era ținut la cap, constată Michael aproape cu un șoc, când parcurse pasajul în care Umbra descria modul absolut nebunesc în care intrase în posesia informațiilor care atestau existența asasinului trădător ce-i ucisese fratele și-l omorâse și pe cel care îi fusese mentor Umbrei.

Să stai suspendat în gol, la mai mult de douăzeci de metri deasupra solului, timp de mai bine de o jumătate de ceas, fără nicio garanție că cei pe care-i spionezi nu intenționau să-și petreacă întreaga noapte în imobil, asta era o dovadă clară de sminteală sau de curaj împins la extrem. Umbra Noptii își asumase un risc enorm procedând așa. Ar fi putut să-i mazilească pe Browman și pe însoțitorul lui, dar preferase să-și pună propria-i viață la bătaie decât să acționeze astfel, silit de împrejurări. În plus, Michael își aminti că scopul acelei misiuni a fost acela de a recupera informațiile confidențiale pe care Browman le sustrăsese din arhivele

departamentului și înlocuirea lor cu altele înainte ca acestea să părăsească pământul englez, și asta în cel mai discret mod, iar Umbra Noptii se achitase de sarcină cu brio. În plus, gestul acela disperat de a nu fi prins îi adusese o răsplată neprețuită. Dacă nu ar fi stat atârnat de pervaz, ar fi ratat acea discuție dintre Browman și musafirul acestuia.

Michael termină de citit raportul, frustrat pe de o parte de faptul că Umbra Noptii nu ajunsese să se urce la bordul *Lebedei* pentru a-l prinde pe viermele ăla nenorocit, mulțumit pe de cealaltă parte că răzbunarea încă-i mai aparținea lui.

Și, ca totul să fie cât mai complicat cu putință, Browman fusese găsit mort. Michael citise despre asta în *The Times*. Știrea nu-l impresionase prea mult, mai ales că îl cunoștea pe Browman și nu putea spune că-l agreea în vreun fel. Și, deși intuiția îi spunea că nu Umbra fusese autorul acelei crime, la fel de bine știa că s-ar fi putut și înșela.

Punând dosarul pe birou, Michael începu să-l caute pe cel al misiunii în care Theo fusese asasinat. Îl găsi destul de repede, mai ales că fiecare misiune avea data și locul trecute pe copertă.

Paris, 25 mai, 1814

Michael deschise dosarul, simțindu-și mâinile nesigure și transpirate. Îngustându-și ochii, începu să citească. Umbra Noptii și fratele său părăsiseră Anglia în seara zilei de 21 mai, la bordul unui vas comercial, Blue Mermaid, care pleca din Dover, acostând la Calais și Boulogne în drum spre Orientul îndepărtat. Pe 24 mai, după-amiaza, ajunseseră la Paris și se cazaseră la un han din periferia capitalei franceze, numit Laleaua Roșie. Urmau să ia legătura cu un anume Jean-Claude Titier în seara următoare, la orele zece, punctul de întâlnire fiind situat într-o zonă dubioasă de la periferia Parisului. Ceea ce trebuiau să recupereze era o corespondență de război între mareșalul Davout și împăratul Bonaparte.

Michael parcurse raportul misiunii cu inima strânsă de

durere și amărăciune.

Umbra Noptii făcuse rezumatul misiunii într-un fel concis, lipsit de emoții. Fratele său alesese să se sacrifice pentru ca misiunea să fie dusă la bun sfârșit. Umbra Noptii relata cum reușise să se strecoare în afara zonei de conflict, despre cum se întorsese la han și cum își așteptase partenerul întreaga noapte, înainte de a părăsi Parisul, în dimineața zilei de 26 mai. În raport specificase că atunci când îl lăsase în urmă, Rubinul era deja rănit și că șansele ca el să supraviețuiască acelei curse fuseseră extrem de mici. Datorită faptului că poliția lui Fouche blocase toate ieșirile din Paris și împânzise toate drumurile care duceau spre insulă, Umbra Noptii a fost nevoit să aleagă rute ocolitoare pentru a ajunge în Anglia. Trecuse granița cu Luxemburgul și intrase în Olanda, unde tocmise un echipaj care să-l ducă până în apropiere de Harwich. Pășise pe pământ englez pe 2 iunie dimineața și timp de aproape douăzeci și patru de ore, călărise neîntrerupt. Predase corespondența lordului Stoneleigh pe data de 3 iunie, la orele opt dimineața.

Nota din subsol prevedea impresiile Umbrei legate de acea misiune dificilă. Umbra Noptii sublinia existența fără echivoc a unui agent al guvernului francez infiltrat în Departamentul Serviciilor Speciale britanice, un spion care aflase despre scopul misiunii din Paris și-l avertizase pe Fouche în legătură cu asta.

Michael închise dosarul și-și sprijini capul de spătarul moale a fotoliului. Închise ochii și trase adânc aer în piept, încercând să-și înăbușe durerea, neputința și furia care-i mocneau acolo.

Fratele său își dăduse viața pentru țară, într-adevăr, iar cel care-l trădase nu fusese prins. Nu se îndoia că lordul Harper făcuse cercetări pentru a-l descoperi pe acest criminal trădător și înțelegea de ce acesta scăpase. Indiciile care ar fi trebuit să-l ducă pe Harper sau pe Umbră la acel vierme ticălos erau al dracului de puține. De fapt, erau ca și

inexistente. Trădătorul acela ar fi putut fi oricine din cadrul acelei secții pe care Harper o conduce de mai bine de un sfert de secol. Și era un individ inteligent, dacă reușise să-și acopere urmele atât de bine.

Frustrat, Michael alege un alt dosar la întâmplare. Îl citește, îl închide și luă altul. Pe măsură ce lectura activitatea Umbrei în cadrul Serviciilor Speciale Secrete, admirația și respectul pentru curajul și inventivitatea acelui bărbat creșteau considerabil. De câteva ori, Umbra Noptii fusese prinsă în situații limită, din care reușise să iasă grație unei minți agere și unui fler deosebite. Era un bărbat antrenat, periculos, extrem de inteligent și care posedea un sânge rece pe care puțini bărbați îl aveau. Un om integru, care-și onora întotdeauna misiunile, și o făcea într-un stil elegant și original.

Când termină de parcurs toate dosarele, Michael își aprinde o țigară, rumegând pe îndelete informațiile aflate.

Tot ceea ce citise despre Umbra Noptii îl dusese cu mintea la două mari concluzii: ori individul era cel mai inteligent, mai curajos și mai puternic bărbat pe care și l-ar fi putut imagina vreodată, ori era un criminal de o inteligență diabolică, care-l dusese de nas inclusiv pe Stoneleigh și care, la capacitatea lui de a se adapta oricărei situații, făcea un joc dublu și periculos cu forțele inamice. Dintre aceste două ipoteze avea să i se confirme numai una și asta doar în clipa în care va reuși să se întâlnească cu Umbra Noptii și să poarte o discuție dură cu el.

Dacă se dovedea a fi într-adevăr un erou patriot, atunci avea să aibă de partea sa un aliat puternic în a-l prinde pe ucigașul lui Theo. Însă dacă se-nșela, atunci trădătorul era chiar Umbra Noptii, iar situația se simplifica.

Până una alta, trebuia să-și păstreze părerile pentru sine, fără a i le comunica și lui Harper. Thomas credea cu tărie în cinstea și onestitatea Umbrei, așa că nu avea niciun rost să încerce să-i schimbe convingerile în ceea ce-l privea pe acel

individ misterios și, de ce nu, dubios.

Aprinzându-și încă o țigară, Michael se întrebă ce anume ascundea, de fapt și de drept, Umbra Noptii. De ce nu dorea să iasă din anonim? Ce anume ar fi putut să-l împiedice s-o facă? În fond, toate activitățile sale în slujba coroanei nu-i aduseseră nicio răsplată, deși acest bărbat riscase de fiecare dată. Era greu să-ți imaginezi un asemenea om, lipsit de orice urmă de vanitate. Un om care nu voia nimic, care posedea o groază de talente, un om care se putea mișca peste tot fără a fi observat. Un om care nu lăsa urme. O umbră a nopții.

La câteva dintre acțiunile care avuseseră loc la Londra, Harper își trimisese doi dintre agenți care să fie pe post de observatori. Acei oameni nu făcuseră decât să supravegheze două clădiri în care Umbra Noptii trebuia să acționeze. Niciunul nu avusese nimic de raportat în decursul celor câtorva zile de observație, dar Umbra Noptii își făcuse treaba în tot acest timp. Practic, individul acela secretos, era de neprins.

Atunci, cum avea să-l întâlnească el? se întrebă Michael, știind instinctiv că Umbra Noptii nu ar fi acceptat niciodată asta. Și trebuia să-l cunoască, era chiar vital s-o facă, altfel cum ar fi putut să-și dea seama dacă acel bărbat era sau nu ceea ce pretindea că este?

Trebuia să-i întindă o cursă, dar cum? Harper n-ar fi consimțit niciodată să-l ajute dacă Umbra Noptii refuza orice întâlnire cu el.

— Ei, cum ți se pare?

Michael aproape tresări sub tonul amuzat al lui Harper. Strânse din dinți cu putere, înciudat că nu-l auzise când intrase în încăpere. Oare-și pierduse abilitățile pe care le câștigase în timpul anilor grei de război? își răsuci capul ca să-l zărească pe bătrânul lord așezat pe un scaun lângă ușă, o parte din frustrare dispărându-i când își aminti cu cine avea de a face. Acel bărbat trecut de cincizeci de ani își

câștigase în tinerețe reputația de cel mai bun spion pe care coroana îl avusese vreodată. Asta-l formase să se miște neauzit, să acționeze cu sânge rece și...

Mintea lui Michael frână, gândindu-se că poate însuși Thomas Harper s-ar fi putut ascunde în spatele Umbrei. Dar, dacă ar fi fost să se ia după acest lucru, atunci restul era o mare minciună.

Singurul loc unde ar fi putut căuta indicii era Stoneleigh House. Avea să discute cu James și să afle dacă acesta avea cunoștință de activitățile tatălui său. Trebuia să înceapă dintr-o parte și se ruga ca norocul să nu-l părăsească tocmai acum.

— Sunt impresionat, răspunse el întrebării lui Harper. Acest bărbat pare o adevărată comoară pentru siguranța coroanei.

— Este un om valoros, într-adevăr, admise Harper, ridicându-se și îndreptându-se spre birou, unde începu să aranjeze dosarele în ordine. Le alinie pe toate și le închise în seif, apoi se așeză în spatele biroului și, împletindu-și degetele mâinilor, îl privi drept în ochi pe tânărul bărbat. Michael, în urma morții lui Browman, Umbra Noptii mi-a cerut să fac publică în cadrul secției existența lui și să le povestesc oamenilor despre activitatea sa din ultimii ani. Crede astfel că cel pe care-l caută de atâta timp se va înfuria, știind că Umbra Noptii este în viață, și că asta-l va împinge să facă vreo greșeală. Acum îmi spui cum ai ajuns să afli despre existența Umbrei?

Michael ezită, dar știu că trebuia să-și onoreze partea de înțelegere.

— Am primit ieri după-amiază o scrisoare din partea unuia care s-a semnat ca fiind „un prieten”, rosti el fără chef. Îmi scria despre misiunea de la Paris, despre faptul că Theo a fost trădat și ucis, și că autorul este un individ care-și spune Umbra Noptii și care lucrează pentru tine. Că tu cunoști detaliile acelei trădări dar că acoperi fundul Umbrei. Îmi

sugera să n-am încredere în tine, dar pe de altă parte m-a lăsat să înțeleg că ești singurul care știe cine este în realitate Umbra Noptii.

Lordul Harper schiță un zâmbet ironic.

— Și, după tot ce ai citit mai devreme, care îți sunt concluziile?

— Cred că tipul care mi-a trimis scrisoarea intenționează să se folosească de mine, se strâmbă Michael, vizibil dezgustat. Mi-a subliniat clar că Umbra Noptii este criminalul care l-a trădat și ucis pe Theo. Prin urmare, eu am tot interesul să-l prind pe ucigaș iar el are tot interesul să anihileze Umbra Noptii, așa că de ce nu l-aș scuti pe cretinul ăsta de o corvoadă în plus, vânând Umbra în locul lui? Simplu, curat, fără implicații din partea sa. Înteligentă încercare, n-am ce zice!

— Aș putea să văd scrisoarea?

— Desigur. Ți-o aduc mâine în jurul prânzului, e bine așa?

— E perfect. Și acum, ce ai de gând în continuare?

— Nu știu, declară Michael, simulând deplina sinceritate. O să mă gândesc la tot și când o să-mi vină vreo idee, o să vin să te consult.

— Chiar ai s-o faci? își arcui Thomas o sprânceană cu scepticism.

Michael surâse, de fapt, mai degrabă rânji.

— O să mă strădui, Thomas, promise el, ridicându-se în picioare și consultându-și ceasul. Sprâncenele i se înălțară mirate când realizează că stătuse acolo mai bine de trei ore. Îmi cer scuze că te-am ținut atât.

— Nicio problemă, îi respinse el vorbele cu o mână, ridicându-se la rândul lui și ocolind biroul ca să-l conducă. Michael, aș aprecia foarte tare dacă nu mi-ai încurca socotelile și te-ai sfătui cu mine de acum înainte.

— O să mă strădui, repetă Michael, luându-și rămas bun și dispărând în întunericul nopții.

Harper stătu o clipă nemișcat în pragul casei sale de pe

Shepherds Street, urmărind silueta masivă a contelui de Warwick până când bezna o înghiți, apoi închise ușa încet și se reîntoarse în birou.

Îl aștepta o noapte lungă în față.

CAPITOLUL 5

În ziua următoare, la ora unsprezece și jumătate fix, Michael Davenport bătea în ușa masivă de stejar lăcuit a unei construcții elegante, de pe Henrietta Street, peste al cărei fronton iedera și glicina își răsfiraseră trupurile subțiri, scaldând fațada într-un verde suav, plăcut ochiului. Mica grădină, care încadra aleea pavată cu dale de piatră cenușie și care ducea spre intrarea înălțată de cele câteva trepte largi, era superb concepută. Exista o explozie de flori primăvăratice așezate în perimetre trasate geometric, iar soiurile erau combinate în așa fel încât să dea acelui loc un farmec exotic. Parfumul mărgăritarelor reușise cumva să învingă mirosurile grele ale străzilor, iar cel suav al narciselor se încăpățâna să-l urmeze.

După câteva secunde de așteptare, ușa de la intrare se deschise și în cadrul ei se profilă silueta unui majordom înalt, ciolănos și țeapăn.

— Da? făcu înțepat bărbatul, al cărui vârstă Michael o aprecia în jurul a cincizeci de ani.

— Stăpânul dumitale este acasă? îl întrebă Michael pe un ton la fel de glacial.

— Cine să-i zic că-l caută? făcu majordomul inexpressiv, măsurându-i din priviri ținuta elegantă și scumpă.

— Conte de Warwick, se încruntă Michael la el, nemulțumit de faptul că era ținut în stradă.

Vechiul majordom l-ar fi recunoscut, cu siguranță, dar își amintea că James îl pensionase cu câteva luni în urmă, angajând în locul lui pe această creatură, care părea picată din cer.

— Mă duc să-l anunț pe stăpân că sunteți aici, rosti majordomul cu o voce hârăită, dându-se la o parte ca să-i facă loc să treacă.

Michael intră încruntat în antreul spațios și decorat în nuanțe dulci, de miere și mahon, înmânând pelerina și

mănușile unui lacheu.

— Pe aici, îl pofti majordomul, indicându-i ușile duble ale salonului mic.

Înainte ca Michael să facă vreun pas, ușile livingului se deschiseră încet și în hol apăru tăcută Anne Stoneleigh. Michael privi încremenit la cascada moale și grea de bucle arămii care i se unduiau până mai jos de sâni, la rochia simplă de casă, de un galben stins, aproape alb, la chipul oval și palid. N-o văzuse niciodată cu părul desfăcut iar imaginea ei era de-a dreptul amețitoare.

— Cine a venit, Sparkson? întrebă ea suav, dar înainte ca vreunul dintre ei să vorbească, Anne își lungi gâtul, părând că adulmecă aerul, apoi întreaga figură i se luminează sub un zâmbet spontan. Ah, lord Davenport! exclamă ea, surprinsă. Ce plăcere ne faceți. Intrați, vă rog, îl invită ea în livingul spațios, bogat luminat de ferestrele mari și largi, care acopereau peretele ce dădea înspre stradă

Michael se încruntă uluit și o urmă, fiind tentat să se adulmece singur ca să vadă dacă nu cumva mirosea într-un mod neplăcut. Era exclus, tocmai făcuse baie în urmă cu o oră și hainele îi erau proaspăt spălate. După părerea lui, mirosea bine.

— E o adevărată plăcere să vă reîntâlnesc, lady Anne, rosti el amabil.

Parfumul ei de liliac era doar o părere, totuși îl simți atunci când trecu pe lângă ea.

— Renunțați, vă rog, la titulatură, îi ceru fata, în timp ce ocolea o măsuță joasă de ceai pentru a ajunge la barul stilizat din colțul încăperii. Sunteți unul dintre cei mai buni prieteni ai lui James, așa că m-ați bucura dacă mi-ați spune simplu, doar Anne. Doriți ceva de băut? îl întrebă.

Michael o privi, simțindu-se puțin cam încordat și o idee stângaci. Fata nu vedea, își aminti el din nou, deși îi admirase mai devreme grația și siguranța cu care ocolise obstacolele pentru a ajunge la bar. Probabil că știa pe

dinafară topografia locului și Michael se gândi că ar fi fost nepoliticos s-o refuze.

— Un brandy, te rog.

O urmări cum destupă sticlele pe rând și le miroase conținutul, până când ajunse la cea de coniac. Cu gesturi calme, luă unul dintre paharele aliniate pe poliță și turnă cu o precizie admirabilă exact cantitatea de tărie necesară, și asta fără să verse nicio picătură pe alături. Anne puse paharul pe tăviță, apoi își turnă și ei un pahar de ceai cu lămâie.

— De ce nu luați loc până coboară James? îi sugeră ea, luând tăvița în mâini și apropiindu-se de el într-un foșnet seducător de mătase.

Michael avu pornirea de a-i ieși în față ca s-o ajute, dar ceva îl îndemnă să n-o facă. Tânăra părea să se descurce perfect cu totul și gestul lui nu ar fi făcut decât să creeze o situație penibilă, amintindu-i de handicapul ei.

Oftând, se așează pe un fotoliu stil Ludovic al XIV-lea, întrebând-o dacă nu cumva deranja la ora aceea cu prezența lui. De fapt, știa că nu deranjează, dar vorbind, o ajuta să se ghideze în spațiu. Anne surâse și se așează pe fotoliul aflat în fața lui, întinzând tava ca el să-și ia băutura.

— Este miezul zilei, milord, replică ea, amuzată. La ora asta, mai toți ai casei sunt trezi demult. Desigur, cu excepția lui James, care s-a întors acasă astăzi dimineață la opt și cred că va trebui să mă suporti pe mine până se dezmeticește el. Întotdeauna se trezește mai greu dacă nu doarme suficient.

— Păi, nu trebuie să se trezească pentru mine, protestă Michael. Pot să revin și mai târziu.

— Dar trebuie să se trezească! spuse Anne cu un zâmbet ușor malițios. Astăzi trebuie să mă întorc la Stoneleigh Park și îmi mai trebuiau niște lucruri din oraș, iar el a tot amânat cumpărăturile, așa că acum este obligat să mi le facă pe toate înainte de amiază.

— Și cât intenționezi să stai acolo? se trezi Michael întrebând, cuprins de un soi de dezamăgire față de iminenta ei plecare.

Expresia de pe fața ei era evident surprinsă. Își înălțase sprâncenele subțiri cu mirare și un zâmbet ușor i se ivi în colțul gurii.

— Pentru totdeauna, firește, răspunse ea pe un ton care parcă ar fi vrut să spună că era de la sine înțeles acest lucru.

Michael tăcu o clipă, încercând să-și ignore senzația de greu din coșul pieptului. Era furios pentru faptul că tânăra îi inspira sentimentele pe care nu ar fi trebuit să le aibă. Deși nu o cunoștea decât de puțin timp, Anne Stoneleigh i se băgase pe sub piele și în ciuda străduinței lui de a nu se implica afectiv sau oricum altcumva într-o relație cu ea, se simțea tot mai atras de acea femeie pe care o găsea tot mai frumoasă și mai complexă.

— De ce-ți refuzi viața, Anne, retrăgându-te la Stoneleigh Park? o întrebă el pe un ton aproape acuzator.

Anne clipi de două ori sub duritatea tonului.

— Nu mi-o refuz, milord, ci doar... mi-o trăiesc în propriul stil.

Glasul ei era rigid, la fel ca și linia spatelui și a umerilor.

— Trăiești izolată de lume și nu ar trebui. Te-am văzut strălucind în societate, Anne. Ești perfect capabilă să te descurci în lume, chiar dacă nu...

Se opri, încurcat, fără să poată rosti cuvântul. Dar Anne o făcu.

— Văd? făcu ea, zâmbind ușor.

— Da, confirmă Michael grav.

— Și de ce ar trebui, după părerea dumitale, să apar în public? Ce mi-ar putea oferi societatea... în afara unui soț pe care nu mi-l doresc? îl întrebă pe un ton tranșant.

— De ce să nu-ți dorești să te măriți? făcu el, derutat pentru o clipă de vehemența din vocea ei. Ești o femeie frumoasă, inteligentă, cultă și educată.

— De ce? repetă ea încet, cumva uimită. Păi, niciun bărbat întreg la minte nu va accepta de soție o femeie care este complet oarbă.

Michael încremeni sub vorbele ei. Era o cruzime să declare acest lucru într-un fel atât de direct și de brutal, dar nu contesta realitatea neîndurătoare a spuselor ei. Marea majoritate a bărbaților vedeau în soții și amante doar niște simple accesorii sociale, cu rol decorativ și prolific. Prea puțini se osteneau să le cerceteze în amănunt și le tratau cu superficialitate nevoile și dorințele. Totul se reducea la aranjamente financiare cât mai profitabile între marile familii nobiliare și la continuitatea numelor acestora.

— Ducele de Southampton părea mai mult decât dornic s-o facă, zise Michael, încruntat, încercând să diminueze din dramatismul discuției.

Anne începu să râdă, acel râs fermecător și profund, care-i atingea sufletul până în cele mai adânci și mai întunecate locuri.

— Southampton își imaginează că este îndrăgostit de mine, dar eu sunt mult mai realistă ca să știu că acest lucru nu este suficient pentru a mă determina să-i accept cererea în căsătorie. Deși par, în ochii multor persoane, un caz fără speranță, am descoperit fericirea în cele mai simple și mai firești lucruri. Și, ca să fiu sinceră, agreez mult mai mult ideea de a-mi conduce singură viața decât cea de a împărți această decizie cu altcineva. În plus, nu înțeleg ce l-ar putea atrage așa la mine. James mi-a povestit că este o adevărată abundență de frumuseți în acest sezon.

— Aici chiar n-ai dreptate, Anne, mormăi Michael ursuz. Tu ești o femeie înzestrată cu multe calități, calități ce lipsesc cu desăvârșire celorlalți grații. Mulți bărbați s-ar simți onorați să-ți ofere numele și averea lor, dacă le-ai îngădui această șansă.

— Mulți bărbați s-ar simți insultați și șocați când o femeie le demonstrează că are un creier propriu și idei personale

despre... cursul firesc al vieții, făcu Anne cu o nuanță voalată de zeflema în glas.

— Nu vorbesc de filfizoni și nevolnici, Anne, ci de bărbații adevărați, o contrazise el cu asprime. Bărbați care sunt suficient de puternici și inteligenți ca să realizeze valoarea reală a unei femei puternice și inteligente lângă ei.

Anne zâmbi, cu privirea ațintită undeva în direcția pieptului său, pe limbă plutindu-i întrebarea: „Bărbați ca tine?”, dar se abținu.

Privindu-i ochii atât de frumoși, de luminoși și de calzi, Michael simți un fel de tremur în coșul pieptului. I-ar fi plăcut ca acei ochi să se umple de imaginea lui, să-l privească și să-l vadă așa cum era...

— Este drăguț din partea ta să-mi spui asemenea lucruri, rosti Anne într-un târziu.

— Sunt sincer, sublinie el franc.

— Știu, dădu ea din cap cu un zâmbet plăcut. Ești un bărbat plin de noblețe și simțire, Alteță.

— Michael, o corectă el, simțindu-se încălzit și mișcat de sinceritatea și blândețea cu care-i făcuse complimentul. Dacă eu îți spun pe nume, va trebui să faci și tu la fel.

Tânăra zâmbi larg și aprobă în tăcere, fără a se simți deloc stânjenită de această permisiune, așa cum s-ar fi simțit oricare alta în locul ei. O clipă mai târziu, o văzu devenind serioasă și ronțăindu-și preocupată un colț al gurii, cu capul înclinat ușor într-o parte, ca și cum s-ar fi gândit la vreo problemă de o importanță capitală.

— Aș putea să te rog ceva? făcu Anne, cu vocea o idee ezitantă.

— Spune, își înalță Michael o sprânceană, curios de ce ar putea ea să-i ceară.

— Probabil că o să ți se pară o impertinență din partea mea să-ți pretind așa ceva, dar... sunt doar curioasă! murmură ea, îmbujorându-se ușor.

— Ce anume vrei să știi? făcu el, intrigat de aerul ei

încurcat.

— Ai o voce foarte profundă și plăcută, începuse Anne sovăitoare. Și, desigur, miroși altfel decât cei mai mulți bărbați... Oh, făcu ea, devenind roșie în obraji ca macul și ducându-și consternată o mână la gură. N-am vrut să spun asta! șopti ea, șocată.

Michael rânji amuzat, surprins de vorbele ei.

— Și-ți place cum miroși? o tachină el, fără milă.

— Oh, Doamne, probabil că ți-am părut complet idioată! îngăimă Anne, cumplit de jenată. Am vrut să spun că ai un parfum care cred că ți se potrivește. Este aspru, cu o tentă de tutun... dar foarte plăcut. L-aș putea recunoaște oriunde. Santal? întrebă.

— Un amestec de santal și mosc, răspunse el cu un surâs în colțul gurii. Asta voiai să-mi ceri, rețeta parfumului pe care-l folosesc?

Era cea mai aiurită conversație pe care o avusese vreodată, dar una care-l distra și îl incita într-un fel unic.

— Oh, nu, răsese ea, relaxându-se, aceasta era doar o introducere către miezul problemei mele. Acum nu mai sunt sigură că vreau să merg până la capăt. Mi-a pierit curajul între timp, mărturisi ea pe un ton confidențial, aplecându-se ușor în față.

— Nu fi rea, Anne! o dojeni Michael pe un ton glumeț. Este o cruzime să stârnești curiozitatea unui bărbat și pe urmă să-l lași așa, în ceață.

Anne trase adânc aer în piept și oftă.

— Dacă te va deranja ceea ce-ți voi cere, nu va trebui decât să-mi spui, rosti ea cât se poate de serioasă. N-o să mă supăr dacă mă refuzi.

— Anne, nu mai lungi vorba și spune-mi ce anume vrei să știi, îi ceru Michael, având grijă ca vocea să-i sune la fel de serioasă.

— Bine, făcu ea, oftând din nou. Mă întrebam dacă m-ai putea ajuta să-mi creez mental o imagine a trăsăturilor feței

tale. Mi-ar fi mai ușor să discut cu tine având o imagine a ta în cap.

— Vrei să mă apuc să-ți descriu cum arată fața mea? făcu el, complet surprins.

— Ar fi mai bine dacă aș face eu aceste constatări, rosti Anne încet, colorându-se în obraji în acea minunată nuanță de roz, pe care el ajunsese s-o găsească de-a dreptul fascinantă.

Michael o privi lung, înțelegând brusc ce anume îi cerea ea. Punând pe podea paharul de coniac, de care nici nu se atinsese măcar, Michael se lăsă pe vine în fața ei și-i luă mâinile într-ale lui, zăbovind așa o clipă înainte de a i le ridica încet spre fața sa.

Anne zâmbi, un zâmbet încet și minunat, care-l făcu și pe el să zâmbească și să simtă un soi de tandrețe nemaîntâlnită până atunci.

Michael n-ar fi crezut niciodată că pielea feței putea constitui un imens organ erogen, dar asta se întâmplă sub atingerea răcoroasă a mâinilor lui Anne. Tânăra îl cerceta delicat cu vârfurile degetelor, conturându-i fruntea, arcadele și tâmpilele, trasându-i linia înaltă a pomeților și pe cea voluntară a bărbiei. Îi pipăi ușor nasul, apoi își trecu degetele peste bogăția genelor lui, mângâindu-i obrajii fini după bărbieritul din acea dimineață, ezitând ușor înainte de a-i atinge gura. Toate acele mișcări lente erau de un erotism coplesitor, care-l lăsară fără suflu și excitat până la paroxism. Parfumul ei avea, de asemenea, un impact fără precedent asupra simțurilor sale. Când degetele ei îi atinseră buzele, trasându-le conturul, Michael își pierdu cumpătul. Fără să realizeze ce face, își strecură o mână spre ceafa ei și o trase spre sine, acoperindu-i gura cu a lui.

Anne încremeni, luată prin surprindere. Sprâncenele i se înălțară spre creștetul capului, lărgindu-i ochii plini de șoc, apoi, tocmai când Michael începea să-și dea seama ce naiba făcea, schițând deja gestul de a se retrage, pleoapele ei

căzură și mâinile ei i se pierdură în păr, în timp ce din gât îi izvorî un geamăt mic și păcătos de senzual.

Și aia i-a fost!

Pierdut în dulceața gurii ei, amețit de frumusețea și mireasma caldă de liliac a trupului ei, Michael își împlini una dintre cele mai acute dorințe ale sale, o dorință care-l fulgerase încă din clipa în care o zărise la Almack's: aceea de a o gusta, de a o simți.

Adânci treptat sărutul, savurându-i gustul minunat, uimit de inocența și gingășia acelei făpturi încântătoare. Probabil că nu mai fusese sărutată înainte, dar învăța al naibii de repede. Michael se trezi sedus de două ori. Prima dată, de atingerea ei delicată, apoi de abandonul și senzualitatea ei arzătoare. Dorința pentru ea îi tăia respirația și făcea sângele să-i fiarbă-n vene. Nu-și amintea să mai fi fost atât de stărnit doar dintr-un simplu sărut. Și totuși...

Când Michael puse capăt sărutului, pleoapele lui Anne se ridicară încet și ochii ei se fixară într-ai lui cu o precizie care-l blocă. Preț de o clipă, avu iarăși senzația că-l vede, dar la o a doua privire, observă opacitatea acelor lacuri de ambră topită și oftă.

Anne zâmbi încet și vocea îi sună ca și catifeaua moarăată:

— Ești un bărbat frumos, milord. Cea pe care o vei alege într-o bună zi va fi, cu siguranță, o femeie foarte norocoasă.

— Anne, eu... începu el încurcat.

— Nu! scutură ea încet din cap, curmându-i avântul. În niciun caz să nu te scuzi pentru asta, adăugă Anne cu un surâs drăgălaș. Ar fi o ipocrizie să regreți ceva ce ne-a făcut plăcere la amândoi. Adică, sper din toată inima că nu te-am dezamăgit, altfel aș fi foarte... jenată.

Michael deschise gura să spună ceva dar o închise la loc, din lipsă de inspirație oratorică. Ar fi vrut să-i facă un compliment, să-i spună ceva drăguț, ceva care să alunge penibilul momentului, dar nu găsea nimic strălucit sau măcar rezonabil. Tot ce-i trecea prin cap era prea siropos sau

înflorit, replici răsuflăte, iar Anne era o ființă mult prea inteligentă ca să nu se simtă insultată de lipsa lui de sinceritate.

Și atunci, ce i-ar fi putut spune? Adevărul în niciun caz!

Anne îl lăsase pur și simplu fără grai. O adevărată performanță din partea unei femei atât de tinere și... inocente. Niciuna nu-l redusese așa la tăcere, lăsându-l excitat, frustrat, buimac și neputincios. Și se simțea iritat de faptul că Anne nu părea să fi fost atât de răscolită de puterea aceluia sărut precum fusese el.

Acum o privea încruntat cum stătea nemișcată, cu mâinile împletite cuviincios în poală, având un zâmbet vag pe buze și trăsăturile feței imobile. Și totuși, în brațele lui fusese precum ceara lichidă: fierbinte, parfumată și moale. Îi simțise tremurul de plăcere când o ținuse la piept și-i dezmiardase gura.

— Nu sunt dezamăgit și nici nu-mi regret gestul, Anne, reuși Michael să spună într-un târziu. Doar că... doar că n-ar fi trebuit să fac asta!

— Nu găsești că ar fi de-a dreptul plictisitor ca toți să ne ghidăm acțiunile după niște reguli, de cele mai multe ori absurde, care ne spun ce trebuie să facem și ce nu? făcu Anne cu umor. Câteodată, un mic impuls de o clipă ne poate aduce un strop de culoare în existență. Eu una, îmi voi aminti cu drag de acest moment.

Michael se mai relaxă puțin și zâmbi.

— Mă bucur că ți-a făcut plăcere, rosti el cu blândețe în glas.

Expresia feței ei se luminează și Anne zâmbi larg, etalându-și acei canini încălecați fermecător.

— Cred că ar trebui să-l trimit pe Sparkson să-l zorească pe James, spuse Anne, aplecându-se în lateral și tatonând cu vârfurile degetelor tăblia măsuței de ceai, până descoperi clopoțelul pentru chemarea servitorilor. Îl scutură ușor, umplând aerul de zurgălăi, și-l puse înapoi cu grijă. Nu cred

că am cunoscut vreun bărbat mai vanitos decât James. Niciodată nu coboară fără să fie aranjat la patru ace, nici chiar atunci când ia micul dejun cu familia.

— Mda, mie-mi spui? rânji Michael, cunoscându-și prietenul foarte bine.

Sparkson își făcu apariția în living împreună cu James.

— Da, milady? făcu majordomul cu un aer plin de servitudine.

— Doream să-ți spun să-l trimiți de Joshua să-l grăbească pe James, dar constat că te-am deranjat degeaba. Bună dimineața, leneșule.

Michael își înălță sprâncenele, uimit de percepția ei deosebită, deoarece James nu scosese niciun sunet atunci când pășise în încăpere. James zâmbi amuzat de expresia de pe fața prietenului său, părând a fi obișnuit cu senzitivitatea surorii sale.

— Bună dimineața și ție, răutăcioaso. Micke, i se adresă el chipeșului vizitator, strângându-i mâna cordial. Ce vânt te aduce aici?

— Unul serios, răspunse Michael, privindu-l pe contele de Stoneleight cu un aer grav. Putem discuta în cabinetul tău pentru câteva minute?

— Desigur. Anne, te rog să ne scuzi.

— Vă rog, surăse Anne cu grație.

Michael se înclină ceremonios în fața ei, sărutându-i mâna subțire și luându-și rămas bun de la ea, apoi îl urmă pe James în cabinetul lui.

Când ușa se închise în urma lor, Anne respiră adânc, încercând să nu se gândească la ceea ce i se întâmplase. Ducându-și absentă o mână la gură, își presă vârfurile degetelor pe buze, rememorând fiecare senzație pe care sărutul celui bărbat fascinant i-o dăruise.

Fortase nota cu el, o știa foarte bine, dar pur și simplu nu se putuse abține. Dorise să vadă până unde putea merge acel bărbat, să-i probeze reputația. Auzise atâtea chestii

scandaloase despre el, încât curiozitatea îi dăduse practic brânci, iar așteptările îi fură întrecute cu mult, depășind limita propriei imaginații. Iar Anne se putea lăuda cu o imaginație ieșită din comun.

Niciodată nu ar fi crezut că un bărbat te putea face să te simți atât de vie, atât de... delicios de irațională.

Feminitatea ei, proaspăt trezită la viață dintr-o amorțeală de care nici nu fusese conștientă, gemu în tăcere. Avusese nevoie de întreaga ei voință pentru a-și suprima emoțiile violente care o zguduiau în clipa în care el pusese capăt acelei dulci nebunii și să afișeze o expresie cât de cât neutră, speriată fiind de slăbiciunea pe care el i-o indusese cu atâta ușurință.

Nu ar fi trebuit să facă lucrul ăla! Nu când știa cine era el și... cine era ea!

Și totuși, era primul bărbat care o făcuse să se simtă cu adevărat femeie. Primul care o făcuse să *simtă* și singurul care n-ar fi trebuit s-o facă.

Pentru prima dată în ultimii patru ani, Anne își dori ca situația ei să fi fost cu totul alta și... trecutul ei să fi avut o altă formă.

Jumătate de oră mai târziu, James se reîntoarce în salon. Anne îl aștepta, știind că trebuia să-i încredințeze lista cu cumpărăturile pe care el trebuia să le facă până la ora amiezii.

— Ai lista? o întrebă James pe un ton încordat, trecând peste maniera drăguță și ocrotitoare pe care o folosea în permanență cu ea.

— Da. Este pe scrin. I-am dictat-o Emmei încă de ieri seară, ca să nu mai pierdem vremea astăzi. S-a-ntâmplat ceva, James?

Îl auzi cum străbate încăperea în drum spre scrin, ca să ia lista cu pricina.

— Este absurd! exclamă el cu o voce supărată.

— Ce anume? se răsuci Anne cu fața spre el, încercând să-

și dea seama ce-l deranjase pe lista de cumpărături.

James ezită o secundă înainte de a-și descărca amarul.

— Discuția din biroul meu! Michael caută un individ care, afirmă el, i-a ucis fratele și care este una și aceeași persoană cu nemernicul care l-a omorât pe tatăl nostru.

Anne îngheță și sângele i se scurse din obraji.

— Cum așa? izbuti ea să îngaime.

James se încruntă, rememorând discuția avută cu Michael Davenport.

— Fratele lui Michael, Theodor Davenport, lucra în cadrul serviciilor secrete, ca și tata, după cum bine știi. Theo era în slujba lui Harper și a murit în Franța, acum patru ani, în cadrul unei misiuni la Paris. Michael susține că a avut un partener, un individ misterios, care fusese instruit să devină spion chiar de către tatăl nostru. Acest bărbat era cunoscut sub numele de Umbra Noptii. Michael crede că Umbra Noptii l-a trădat pe fratele său și ne-a ucis tatăl.

— Dar de ce să facă așa ceva? articulă Anne, lividă.

— Pentru că singurul care cunoștea identitatea Umbrei era bietul tata. Era singura persoană care l-ar fi putut demasca și da pe mâna autorităților, ca să-și plătească crimele. Doamne, n-ar fi trebuit să-ți spun despre treaba asta, mai ales că tu erai atât de apropiată de el!

— Nu, nu, este-n regulă! se grăbi Anne să-l asigure, mușcându-și buzele cu putere și silindu-se să zâmbească. Mă bucur că mi-ai spus.

— Te-am tulburat, rosti James cu blândețe, apropiindu-se de ea și luându-i mâinile într-ale sale. Ai mâinile reci și ești foarte palidă. Ești sigură că nu ai nimic?

— Absolut!... James, nu sunt deloc o fire slabă, știi asta foarte bine, se forță ea să râdă, dar râsul îi suna amar. Voi supraviețui, te asigur! Sunt un pic șocată, e adevărat, dar vreau foarte mult ca ucigașul tatii să fie prins. Dar aș vrea să nu-i spui asta Emmei sau lui Jordan. N-are sens să-i tulburăm și pe ei.

— Ai dreptate, murmură James, trăgând încet aer în piept.

— Cred că ar fi bine să pleci ca să-mi iei ce te-am rugat, rosti Anne calmă. Și, te rog, nu omite nimic din tot ceea ce este pe listă. Chiar am nevoie de toate acele lucruri.

James parcurse lista grăbit și își arcui o sprânceană.

— Cămăși bărbătești, mărime medie, și patru perechi de pantaloni?

— Pentru băieții domnului Knight, îi explică ea, zâmbind moale.

— Nu exagerezi prea mult și cu accesoriile aferente? o tachină James cu duioșie. Eșarfe, pelerine și cizme de călărie?

— Sunt niște băieți tare drăguți și imediat vine ziua lor. Vreau să le fac o surpriză.

— Bine, acceptă James, zâmbind în fața generozității surorii sale. De când o știa, Anne fusese întotdeauna pentru alții, numai pentru sine nu. Îi privi fața frumoasă și i-o atinse tandru cu nodurile degetelor. Sper să mă întorc până la două.

— Te rog să te străduiești, îi ceru Anne, serioasă. Vreau să ajung la Stonepark înainte ca să se întunece, pentru că vreau să fac cu May-May o plimbare în jurul lacului.

— Voi face tot ce-mi stă în putință, promise el, sărutând-o pe frunte și părăsind încăperea.

Anne ascultă nemișcată pașii lui James îndepărtându-se pe hol și se lăsă moale pe marginea unui scaun tapițat cu brocart albastru. Îngropându-și fața în palme, își ținu respirația câteva clipe, ascultându-și bătăile puternice ale inimii.

Michael Davenport se înșelase. În afara tatălui ei, mai exista cineva care știa despre adevărata identitate a Umbrei. Cineva care cunoștea Umbra Noptii mai bine decât oricine.

Anne știa cu precizie cine se ascundea în spatele aceluia personaj misterios pe care Michael Davenport îl voia mort cu orice preț. Existau câteva dosare despre Umbra Noptii în

seiful secret al fostului conte de Stoneleigh și singura persoană care știa de existența acelei ascunzători era doar Anne.

Și acum, tânăra se gândea cu înfrigurare la ceea ce avea să urmeze. Contele de Warwick era recunoscut pentru tenacitatea și cruzimea cu care-și trata inamicii. Îi știa reputația și realiza pericolul care plana asupra Umbrei. Davenport nu s-ar fi lăsat până când nu ar fi răzbunat moartea fratelui său. Acest bărbat nu ar fi făcut decât să incurce lucrurile și mai rău.

Întrebarea era: cum aflase el despre Umbra Noptii? Și, mai ales, cine îi inoculase ideea că Umbra Noptii îi trădase fratele și-l ucisese și pe tatăl ei? Singurele persoane care ar fi putut face asta nu putea fi decât lordul Harper sau... adevăratul criminal. Thomas ieșea din discuție, pentru că el protejase întotdeauna interesele Umbrei și avusese încredere în nevinovăția acestuia, deci nu mai rămânea decât acel ticălos care-i omorâse tatăl în încercarea sa de a ajunge la Umbra Noptii.

Până la urmă, planul Umbrei de a-l face pe trădător să iasă la înaintare dăduse roade. Numai că apăruse o complicație neprevăzută: trădătorul se folosea de Michael Davenport pentru a ajunge la Umbră. Se folosea de singura persoană care ar fi avut toate motivațiile din lume ca să ucidă Umbra Noptii.

Anne analiză pentru o clipă întreaga situație. Nu avea cum să protejeze Umbra Noptii de mânia și dorința de distrugere a contelui de Warwick decât dacă se ducea la el și-i explica adevărul. Tot adevărul, așa cum era el: șocant, incredibil, sfidând orice regulă a bunului simț și a decenței!...

Dar știa că asta nu putea s-o facă. În primul rând, sendoia că Michael Davenport ar fi crezut-o pe cuvânt, iar în al doilea rând, ea ar fi riscat absolut totul!

Trebuia să găsească o cale de a-l scoate pe Michael Davenport în afara jocului. Ceva care să-i abată atenția de la

Umbra Noptii.

Datora protejarea identității Umbrei atât memoriei tatălui ei, cât și ei însăși. Dacă nu ar fi existat Umbra Noptii, care să-i insuflă dorința de a lupta cu soarta, de a învinge tragedia care o marcase pentru tot restul zilelor ei, Anne nu ar fi supraviețuit acelui accident care era cât pe ce s-o coste viața.

Lăsându-și mâinile să-i alunece în poală, Anne își sprijini spatele de spătarul scaunului și închise ochii, punându-și mintea la contribuție.

Michael părăsi Stoneleigh House într-o stare de dezamăgire și frustrare.

Nu aflate nimic din ce i-ar fi putut fi de folos în găsierea Umbrei, dar trăise în decursul acelei ore petrecute acolo una dintre cele mai tulburătoare experiențe ale sale în relațiile cu sexul opus.

Întâlnirea cu Anne Stoneleigh îl bulversase. Nu s-ar fi așteptat ca o femeie ca ea să-i anime simțurile într-un mod atât de brutal, incendiindu-l efectiv.

Michael fusese atras întotdeauna de un anumit gen de femei. Cele mici, delicate, frumos proporționate și cu forme generoase. Anne era opusul idealului său. Prea înaltă pentru gustul său, prea slabă, cu forme abia ghicite. O constituție delicată, longilină, de adolescent. Dar avusese asupra lui un impact cu adevărat răvășitor și fără precedent.

Deși încerca să-și explice ce anume îl atrăgea atât la ea, nu reușea să înțeleagă. Nu reprezenta deloc idealul lui de femeie și totuși o dorea la un nivel irațional. Și-l incita mai mult decât oricare alta.

Încă mai încerca să se lămurească asupra emoțiilor sale față de Anne Stoneleigh în clipa când intră în locuița lordului Harper.

Thomas îl invită în biroul său și, după un dialog de complezență, Michael îi dădu scrisoarea care declanșase infernul în viața lui. Bătrânul căpitan o citi fără grabă, apoi o

mai parcurse odată și-și ridică ochii spre Michael.

— Nu recunosc scrisul, mărturisi el, dar nici nu mă așteptam la asta. Și eu mi l-aș fi modificat în situația dată.

— La asta m-am gândit și eu, dădu Michael din cap. Am vorbit astăzi cu James Stoneleight. Nu știe nimic despre Umbra Noptii și chiar a fost mirat să afle că tatăl său a avut un discipol.

— Dacă mi-ai fi spus ce ai de gând să faci, te-aș fi scutit de pierderea asta inutilă de timp. Pe vremea când Linus trăia și-mi oferea serviciile Umbrei, l-am urmărit ca să văd cine se ascunde în spatele acestui personaj. Cu ocazia asta, l-am pus sub supraveghere și pe James, gândindu-mă, logic, că Umbra ar putea fi el. De fiecare dată când Umbra Noptii își îndeplinea misiunile, James se afla în locuri publice, cu o groază de martori de față. Adevărul este că eram atât de curios cine era discipolul lui Linus, încât am stat cu ochii pe el timp de aproape doi ani, fără să descopăr nimic. Pur și simplu, Umbra Noptii se declină aidoma numelui său: ca o umbră. Sper ca tu să ai mai mult succes decât am avut eu.

— Nădărduesc asta, zâmbi Michael încet, privindu-l pe Harper cu o expresie sumbră în ochii de culoarea cobaltului. Am un plan care o să funcționeze la fix. Vom atrage Umbra Noptii într-o cursă.

— În cazul ăsta, răspunsul meu este categoric nu.

— Thomas, ai cuvântul meu că nu intenționez decât să stau de vorbă cu el, rosti Michael grav, privindu-l în ochi pe căpitan cu expresia sa cea mai sobră. Vreau să știu exact ce s-a întâmplat la Paris, în seara zilei de 25 mai. Sunt aproape convins că omul tău nu este amestecat în moartea lui Theo, dar vreau să cunosc detaliile acelei nopți, iar după aceea poate-l conving ca, împreună, să întindem o cursă adevăratului trădător.

Harper tăcu, frământat de îndoieli, gândindu-se la propunerea tânărului bărbat. Dacă accepta să atragă Umbra Noptii în capcană și acesta le mirosea intențiile, s-ar fi putut

să piardă contactul cu acel bărbat pentru totdeauna, pentru că o asemenea acțiune l-ar fi făcut să-și piardă încrederea în cinstea lui. Iar vremurile erau încă prea tulburi ca să-și permită luxul de a pierde un agent atât de valoros. Dar dacă planul lui Michael funcționa, atunci, cu această ocazie, avea să afle cine se ascundea în spatele Umbrei Noptii. Iar o asemenea ocazie era mult prea tentantă pentru a fi ratată.

Dacă Umbra Noptii decidea să colaboreze cu Michael, atunci șansele de a-l prinde pe criminal se dublau. Criminalul alesese să se folosească de Michael pentru a ucide Umbra Noptii. Era clar că acel individ lucra pentru el, ca și Umbra, pentru că Michael primise scrisoarea chiar în seara zilei în care el ținuse acea ședință specială cu toți membrii Departamentului Serviciilor Secrete. Ceea ce-l frapa era viteza cu care trădătorul acela ticălos reacționase și ingeniozitatea planului său. Era un nemernic inteligent, viclean, și care nu suporta să piardă. În urmă cu patru ani, îl vânduse pe Theo dușmanului. Dacă ar fi urmărit numai moartea acestuia, în mod sigur că l-ar fi lăsat pe Linus în pace. Dar îl ucisese și pe Linus, ceea ce însemna că știa cine era omul de legătură al Umbrei cu Departamentul și sperase că, poate așa, va ajunge prin el la cel care dusesese misiunea de la Paris la bun sfârșit.

Oftând, Harper îl privi pe Michael în ochi.

— Bine, să zicem că sunt de acord să forțăm mâna Umbrei și poate că, dacă nu-l călcăm prea rău pe coadă, o să-l convingem să coopereze cu noi. Cum ai de gând să-l prinzi pe șarpele ăla ticălos?

Michael zâmbi, știind deja că Harper era de partea lui. Aprinzându-și tigară, începu să-i explice bătrânului căpitan ce anume avea el în minte.

CAPITOLUL 6

Balul mascat de la reședința de la țară a marchizului de Kensington cuprindea peste opt sute de suflete, poate și mai mult de atât. Proprietatea se afla la o oră distanță de Londra și era una dintre cele mai întinse și mai bogate moșii de pe o rază de trei sute de mile de jur împrejur.

Construcția fusese înălțată în timpul domniei reginei Elisabeta I și, deși inițial fusese concepută ca o fortăreață, șirul de moștenitori ai ilustrului titlu își pusese amprenta fiecare asupra arhitecturii, lărgind încăperile sau adăugând altele noi, până când aceasta ajunsese la niște dimensiuni impresionante, astfel încât Kensington Place se putea lăuda cu unele dintre cele mai mari săli de bal concepute vreodată.

Desigur, mai era și biblioteca enormă, care adăpostea mii de cărți, unele dintre ele în ediție princeps, altele atât de vechi și de valoroase, încât mulți râvneau să le aibă, dar prea puțini și le-ar fi permis cu adevărat din punct de vedere financiar. Grădinile din jurul conacului erau și ele imense, atât de elegant amenajate și de bine întreținute, încât frumusețea lor te lăsa fără grai.

Luxul și opulența de la Kensington Place te izbeau la modul fizic. Te năucea, și te făceau să te simți mic și neînsemnat. Toți cei care vizitau proprietatea rămăneau atât de uluiți încât, după fiecare petrecere ținută acolo, lumea bună a Londrei numai despre asta vorbea o lună întreagă.

Ca de fiecare dată, excentricul marchiz de Kensington întrecu toate așteptările. Invitase aproape toată crema londoneză acolo pentru un weekend prelungit, punctat de un bal mascat, două partide de vânătoare și una de pescuit, competiții de tot felul, petreceri în aer liber, excursii și serate muzicale, risipind mii de lire pe focurile de artificii ce încununau fiecare noapte petrecută la Kensington Place. Totul era un vis din care nimeni nu mai voia să se trezească. Mâncarea și băutura din abundență acopereau toată gama

de pretenții, astfel încât gustul fiecăruia dintre cei invitați să fie pe deplin satisfăcut.

Fumând în tăcere, Michael își plimba ochii peste mulțimea de invitați, înțelegând foarte bine de ce Umbra alesese tocmai acel loc pentru a ridica mesajul lordului Harper.

Era o groază de lume prezentă, o mare de măști și costume, unele banale, altele pline de originalitate, lucru care i-ar fi permis cu ușurință Umbrei să se amestece sau să se piardă prin mulțime.

Un domino apărură în stânga lui. Michael îi aruncă o privire din spatele măștii de catifea de culoarea smoalei ce-i acoperea doar o jumătate de față, așteptând ca personajul să spună ceva.

— Am plasat biletul în interiorul Templului Roman, în cea de a treia nișă din dreapta, se auzi vocea lui Harper răzbătând până la el prin zgomotul făcut de conversațiile din jur. Îți urez succes. Și, Michael, te rog, procedează cu prudență. N-aș vrea să-l pierd pe acest om.

— Fii liniștit, Thomas, știu ce fac. Mulțumesc, prietene, surâse Michael cu recunoștință, după care se răsuci pe călcăie și ieși pe una dintre terase.

Coborî treptele până în grădina vastă, marcată cu o hartă de alei ce se ramificau parcă la nesfârșit, ducând spre diferitele puncte de atracție și divertisment. Existau o mulțime de chioșcuri și paravane construite din vegetație cățărătoare, ce ofereau intimitate sau liniște, depinde de cine-ce căuta, băncuțe joase pe care erau așternute perne moi ce promiteau confort și relaxare, fântâni arteziene și statuete din marmură ce reprezentau personaje din mitologia greacă. Și o groază de tufișuri și alei secundare, cufundate în întunericul smolit al nopții fără lună, remarcă Michael mulțumit.

Aleile principale erau cele mai bine luminate de torțe și Michael se bucură că nu vedea țiipenie de om pe nicăieri. Toată lumea se afla în interiorul conacului ca să prindă

momentul în care mâncarea și băutura aveau să fie servite. Nu aveau să iasă la plimbare decât mai târziu, ca să-și facă siesta sau să ia o gură de aer proaspăt.

Ocolind zonele inundate în lumina pâlpâitoare a torțelor, Michael se îndreptă spre Templul Roman alegând un traseu mai lung și care nu i-ar fi semnalat prezența.

Se mișca neauzit, ca o pisică, pășind cu atenție și ascultând sunetele din jur. Întunericul nopții îi camufla perfect silueta înveșmântată complet în negru, contopindu-se cu el, făcându-l să pară o umbră între umbre.

Anii în care luptase pe continent îi ascuțiseră simțurile, instinctele și reflexele.

În ciuda dimensiunilor sale, atunci când era provocat, Michael se mișca și lovea aidoma unei cobre regale: iute, precis și letal. Nu se implica emoțional, nu gândea. Doar acționa, lăsându-se ghidat de intuiție. Și niciodată nu greșea.

Spera ca Umbra Noptii să fie o persoană rezonabilă și cooperantă, și să nu-l forțeze să folosească argumente de ordin fizic pentru a se face ascultat. Pentru că, indiferent ce-i promisese el lui Thomas Harper, în seara aceea avea să obțină o explicație amănunțită de la Umbră despre ceea ce se-ntâmplase la Paris în urmă cu patru ani. Fie că individul dorea sau nu să mărturisească adevărul. Iar Michael avea metodele sale în stoarcerea acestuia de la cineva care nu dorea să vorbească.

Michael voia din toată inima ca Umbra Noptii să nu înțeleagă totul greșit și să-l împingă spre gesturi pe care, mai târziu, să le regrete amândoi.

El îl respecta și-l admira pe Umbra Noptii. Îi aprecia curajul și inteligența, modul inedit în care acționa, spiritul liber, neîncorsetat. Dorea să-l cunoască îndeaproape pe acest bărbat plin de bravură și onoare, care nu s-ar fi dat înapoi de la nimic. Personalitatea acestuia îl fascina și-l făcea curios. Dacă Theo îl acceptase ca partener, el, care niciodată nu acceptase pe nimeni să-l urmeze în vreo misiune pe motiv că

nu avea nevoie de nimeni, însemna că într-adevăr era ceva de capul acelui individ. Iar el de abia aștepta să-l întâlnească.

Apropiindu-se de templu, Michael își ținu respirația și-și ciuli urechile. Nu se auzea nimic în aerul nopții, doar șoapta unui vânticel care adia prin frunzișuri și viorile răgușite ale greierilor. Sunetul gutural al unei bufnițe sfâșie brusc liniștea, iar fâlfâitul unor aripi îl înștiință că o pasăre își luase zborul, îndepărtându-se în noapte.

Templul era gol. Michael simți un nod de nervi în stomac la gândul că poate Umbra Nopții fusese deja acolo iar el ratase momentul. Cercetând nișa cu pricina, Michael oftă ușurat. Mesajul era încă acolo, ceea ce însemna că Umbra Nopții putea apărea oricând.

Ascunzându-se în spatele unei coloane, Michael se puse pe așteptat.

Simți Umbra Nopții cu două secunde înainte de a-l vedea. Aerul păru să tremure sub un soi de vibrație ciudată, care-i ridică părul pe ceafă și-l făcu să se încordeze tot.

Din locul unde își alesese postul de observație, Michael putea vedea cu claritate cele două intrări în templu. Umbra Nopții o alesese pe cea din spate.

Michael rămase nemișcat, urmărind mișcările silențioase și sigure ale Umbrei.

Era un individ relativ înalt, înveșmântat ca și el, în negru. Fața îi era acoperită în întregime de o mască de catifea închisă la culoare iar silueta și-o ascunsese sub o pelerină bogată, lungă până-n pământ. Din cauza asta, lui Michael îi fu foarte greu să aprecieze dimensiunile fizice ale acelui bărbat.

Ca să evite orice confuzie, Michael așteptă ca bărbatul să ridice mesajul din nișă. Numai așa ar fi avut certitudinea că nu se află în fața vreunui amețit care plecase să se plimbe aiurea, deși instinctul îi spunea că cel care intrase în templu era unul și același bărbat cu cel pe care el dorea să-l întâlnească.

Bărbatul se îndreptă spre centrul templului, oprindu-se brusc și aruncând priviri iscoditoare în jur. Oare-i simțise prezența? gândi Michael, retrăgându-se și mai mult în umbră.

Câteva secunde, totul rămase împietrit în nemișcare. Acordurile unui vals vienez se auzeau în depărtare, ajungând abia ghicit până la ei. O broască orăcăi deranjată, o altă vietate, probabil vreun șoarece, chițai la o mică distanță de templu.

Umbra Noptii păru în sfârșit a fi convins că era singur, drept pentru care se răsuci pe călcâie și se duse ață la cea de a treia nișă aflată în dreapta intrării principale. Băgă mâna în spatele urnei stilizate și extrase mesajul simplu, făcut sul și legat cu o sfoară de cânepă.

Michael ieși din ascunzătoare și păși spre el tocmai când bărbatul făcea mesajul nevăzut între faldurile pelerinei. Simțindu-i prezența, Umbra Noptii se răsuci fulgerător pe loc și se retrase un pas, încordându-se, gata de atac.

— Nu vreau decât să vorbesc cu tine, rosti Michael grav, ridicându-și mâinile în sus ca Umbra Noptii să vadă că nu este înarmat. Doar să vorbim, sublinie el calm. Regret că a trebuit să uzez de un asemenea tertip pentru a ajunge la tine, dar eram absolut convins că, dacă aș fi optat pentru altă cale, cu siguranță mi-ai fi respins această propunere.

Bărbatul nu se mișcă. Nu făcu decât să tacă și să-l privească cu prudență.

— Numele meu este Michael Davenport, spuse Michael, scoțându-și masca pentru ca bărbatul să-i vadă fața. Sunt fratele lui Theodor Davenport.

Umbra Noptii continua să tacă. Nu schița niciun gest, doar îl privea și aștepta.

Michael lăsă mâinile să-i cadă pe lângă trup, încercând să găsească o formulă prin care să-i dea de înțeles Umbrei că nu-l considera un dușman al său. Făcu un pas involuntar spre individ, lucru de departe cel mai neinspirat, pentru că

Umbra Noptii păru să-i considere gestul altfel decât intenționase el.

Pivotând fulgerător în loc, individul țâșni ca o săgeată eliberată din arc spre intrarea secundară.

Michael oftă în sinea lui. Nu avu de ales decât să se ia după el. Nu putea să-l lase să-i scape! Știa că dacă l-ar fi pierdut, ar fi pierdut orice șansă de a-l mai întâlni vreodată pe acel individ.

Din trei pași mari, ajunse aproape de el și, întinzând o mână, îl înșfăcă de spatele pelerinei, smucindu-l îndărăt. Bărbatul se dezechilibra, dar reuși să se redreseze și, răsucindu-se pe loc, îl pocni în față cu toată forța. Și avea o forță considerabilă, gândi Michael o idee buimăcit, simțind cum furia începe să-i clocotească în sânge. Se așteptase ca el să lovească, dar nu fusese pregătit pentru o asemenea viteză de reacție.

Aproape că nu realizează când ajunseseră să se încaiere unul cu celălalt.

Ceea ce-l ului și-l enervă peste măsură era faptul că Umbra Noptii avea un stil de a se lupta cu totul nemaivăzut. Se folosea cu același succes și de picioare și de pumni. Loviturile erau rapide, precise, destul de puternice, parându-le pe ale lui cu o agilitate surprinzătoare. Cel mai greu îi era să se apere de picioarele care spintecau aerul cu o viteză năucitoare, țintindu-i gâtul, umerii sau pieptul. Reușise cumva să le evite aproape pe toate, dar efortul depus era considerabil și-l făcea să obosească.

Undeva, în timpul acelei confruntări, Umbra Noptii se descotorosise de pelerina care-l încurca, rămânând în pantaloni și haină. Era suplu, aproape slăbănog, dar plin de fibră. Faptul că un individ aproape jumătate cât el îl ținea la respect îl făcu pe Michael să turbeze. Avea să-l toace mărunt și pe urmă să stea de vorbă cu el, își promise Michael, mănios atât pe sine, cât și pe adversarul său.

După aproape un sfert de oră de confruntare, Michael

realiză că singurul mod în care putea să-l învingă pe Umbra Noptii era să-i străpungă bariera pe care și-o crea cu picioarele și să ajungă cât mai aproape de el. În lupta corp la corp, uzând doar de pumni, Michael știa că avea să-l supună.

Așa că pândi clipa cu răbdare, ferindu-se de loviturile furioase ale celuiilalt, care se înteteau pe măsură ce vedea că Michael reușea să se eschiveze din fața lor. Știind că nu rezolva nimic dacă riposta, ba din contră, se expunea benevol atacului celuiilalt, Michael se mulțumi să rămână în defensivă și să-și obosească agresorul. Își eliberă mintea de orice gând și lăsă intuiția să-și facă treaba, parându-i loviturile cu mult mai multă ușurință decât înainte.

Momentul așteptat apăru când Umbra Noptii calculă greșit o distanță, apropiindu-se prea mult de el și încercând să-i țintească fața cu o lovitură de picior aplicată lateral. Michael își flexă genunchii, iar piciorul Umbrei trecu razant pe deasupra capului său. Inerția loviturii îl făcu pe bărbat să se răsucească cu spatele la el, lucru de care Michael profită din plin. Îi trânti doi pumni scurți și îndesați în rinichi, făcându-l pe celălalt să icnească și să cadă în genunchi, arcuindu-se de durere.

Brațul lui Michael se închise peste gâtul acestuia într-o strânsoare sufocantă și-l smuci în capul oaselor, răsucindu-i o mână la spate. Michael fu surprins de cât de ușor era. Nu părea să cântărească mai mult de cincizeci de kilograme, lucru care probabil că-l avantaja în mai multe sensuri.

Umbra Noptii începu să se zbată aproape cu disperare, dar un surplus de presiune în brațul care-i strângea gâtul ca o menghină cât și în cel care-i împingea mâna răsucită la spate într-o poziție dureroasă, îl făcură să înceteze. În liniștea nopții, singurul lucru care se mai auzea erau gâfăitul respirațiilor tăiate de efort.

— N-am vrut să se ajungă aici, idiot încăpățânat ce ești! mârâi Michael în urechea lui, luptându-se să-și normalizeze ritmul respirației. Nu am vrut decât să...

Se opri brusc, când simți în nări parfumul pe care-l degajau hainele acelui bărbat.

— Ce naiba! exclamă el, stupoarea făcându-l să slăbească strânsoarea cu care-și imobilizase agresorul, lucru de care Umbra Noptii profită imediat.

I se răsuci în brațe și-i trânti un cot ascuțit și puternic în stomac, lăsându-l fără aer.

Michael se retrase un pas împleticit, dând drumul Umbrei și încovoiindu-se de mijloc, ținându-și mâinile presate pe locul dureros în încercarea de a-și recăpăta suflarea. Durerea îi împăienjenise privirea și-i luase din forța brațelor. Văzu prin multitudinea de scânteieri verzi care-i jucau în fața ochilor cum Umbra Noptii străbătea cu pași mari templul, ieșind pe intrarea principală și pierzându-se în întuneric.

Michael nu schiță niciun gest ca să plece în urmărire. Știa exact unde avea să găsească Umbra Noptii. Aproape că-i venea să râdă în fața acelui mic și nesemnificativ amănunt care deconspirase identitatea Umbrei.

Șocat de acea descoperire năucitoare, Michael se îndreptă de spate și porni fără grabă spre ieșirea din templu, îndreptându-se agale spre conac. Se simțea amețit, buimac și peste măsură de furios.

În vecii vecilor nu ar fi bănuțit cine se ascunde în spatele Umbrei Noptii! Tehnic vorbind, nu ar fi crezut că este posibil.

Mintea lui lucra metodic, înțelegând acum de ce Umbra Noptii preferase anonimatul și de ce lordul Stoneleigh îi protejase secretul în fața tuturor, chiar și față de Thomas Harper.

Unele întrebări își căpătaseră răspunsul în acea noapte, altele urmau să-și primească dezlegările în curând, de asta era ferm convins.

Thomas îl aștepta în bibliotecă, fumând unul dintre legendarele lui trabucuri. Se ridică imediat ce-l văzu intrând.

— Ei? făcu el, nerăbdător și emoționat.

— L-am pierdut, rosti Michael, ducându-se țintă spre

măsuța cu băuturi pentru a-și turna o porție consistentă de whisky. A luat mesajul înainte ca eu să ajung acolo, minți el fără să clipească.

Dădu paharul peste cap dintr-o înghițitură, spălându-și gustul amar din gură, apoi îl puse pe masă, concentrându-și privirile înghețate și furioase asupra focului care ardea vesel în șemineu.

— Și acum, ce facem? îl întrebă Thomas pe o voce încordată.

— Mă mai gândesc și-ți spun, rosti Michael, inspirând aerul cu lentoare. Te rog să mă scuzi, dar trebuie să plec.

Se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea grăbit, făcându-l pe Thomas Harper să-și îngusteze ochii bănuitor.

— Pe dracu' l-ai ratat! mormăi bătrânul căpitan, trăgând adânc din trabuc.

CAPITOLUL 7

Anne tocmai își făcuse plimbarea obișnuită de dimineață de la Stoneleight Park în compania cameristei sale, May-May, o tânără chinezoaică mai mică decât ea cu câteva luni, care se afla în slujba sa de mai bine de opt ani, de pe vremea când tatăl ei, făcând o călătorie în Macao pentru a obține un transport important de mătase și ceai, i-o adusese pentru a o servi cu pricepere.

May-May era o prezență plăcută, deseori tăcută, și poseda o minte pe care Anne se străduise cu succes să i-o șlefuiască de-a lungul timpului. Amândouă avuseseră de învățat una de la cealaltă și ceea ce le lega în primul rând era o prietenie profundă și sinceră, care se situa deasupra relației de stăpân-servitor. Acea relație, care la început îi făcuse pe James, Jordan și Emma să strâmbe din nas, iar pe restul personalului să clevească, începuse să fie privită cu îngăduință și respect în urma accidentului care o lăsase pe Anne fără vedere.

În urma acelei tragedii, May-May își îngrijise stăpâna cu afecțiune și răbdare, veghind-o zi și nopte cu devotamentul unui câine credincios. Și reușise acolo unde dăduseră greș cei mai specializați medici în boli psihice, aduși din Londra sau de pe continent să lecuiască profunda depresie a Annei.

May-May fusese cea care o ajutase să depășească acea traumă, pentru că o cunoștea pe Anne cel mai bine, chiar mult mai bine decât pretindea Anne că se cunoștea pe sine. Îi cunoștea virtuțile și defectele, știa cum s-o ia sau cum s-o calmeze. O ajutase să se adapteze și o învățase să se descurce în absența aceluia simț vital. O forțase să se ridice din patul de suferință, să se plimbe, să-și reia o parte din activități, să guste viața din nou și... să trăiască.

Pentru asta, Anne îi datora totul și știa că niciodată nu avea să o poată recompensa pe deplin pentru strădania, credința și afecțiunea ei.

Cât timp zăcuse în pat, Anne fusese o companie îngrozitoare pentru toată lumea. Când nu plânea, urla și-i rănea pe toți din jurul ei. May-May îi răbdase crizele până-ntr-o zi, când îi spusese foarte clar că ea s-a săturat s-o vadă cum se complăce în acea stare de jale și disperare, că era o ființă patetică și lașă, și că ea avea să-și încaseze chiar în acea zi banii muncii până atunci și să se întoarcă acasă, în Macao. Economisise destui bani de-a lungul anilor în slujba ei cât să-și plătească drumul până în țara de baștină, așa că o părăsea!

Asta se întâmplase la vreo trei-patru luni de la oribilul accident și perspectiva de a o pierde pe May-May o îngrozise de moarte pe Anne. May-May reprezenta ochii ei. Deși era încăpățânată și mereu o bătea la cap, Anne o iubea cu adevărat. Era mai legată afectiv de May-May decât fusese vreodată legată de Emma. Nu că nu și-ar fi iubit sora. Anne o adora pe Emma, dar relația ei cu May-May era ceva aparte, special.

Șocată și speriată, Anne se dăduse jos din pat, bâlbâindu-și scuzele și făcând promisiuni negândite. Că avea să iasă din casă, că avea să învețe să se descurce singură... I-ar fi promis atunci și stelele de pe cer ca s-o facă să rămână. May-May o ascultase fără să scoată un sunet, iar când Anne își terminase tirada de făgăduieli, îi replicase foarte calmă că avea să țină minte fiecare promisiune în parte și că l-a prima încălcare a uneia dintre ele, avea să părăsească Anglia pentru totdeauna.

Așa începuseră plimbările de dimineață, prânz și seara, în timpul cărora May-May îi povestea despre copilăria ei, despre întâmplări trăite de câte una din nesfârșitele ei rude, distrând-o și readucând-o treptat la dispoziția și firea de altă dată.

După aproape o jumătate de an, în care Anne reușise să se adapteze foarte bine noii ei condiții, se întâmplă ceva ce nici chiar ea nu sperase să i se mai întâmple vreodată. Un lucru

pe care numai lui May-May i-l mărturisise. Și amândouă îl păstraseră secret. Conveniseră împreună că așa era cel mai bine. Păstrând acel lucru în mare taină, ar fi slujit intereselor tuturor.

Anne se așeză pe un fotoliu Queen Anne și lăsă boarea care pătrundea pe ferestrele larg deschise să-i mângâie și să-i răcorească fața încinsă după plimbarea prelungită și după efortul depus timp de o oră la adăpostul sălciilor plângătoare ce mărgineau lacul. Se sculase în zori pentru că numai efortul fizic ar fi putut-o ajuta să scape de o parte din frustrarea și mânia care o chinuiseră întreaga noapte. Se înșelase. Supărarea ei avea rădăcini mult prea adânci pentru a le scoate doar trudindu-și trupul îndurerat.

Simți o mișcare în spatele ei dar nu se ridică.

— Ce este, May-May? întrebă ea pe o voce apatică.

— A venit un domn aici, rosti tânăra pe o voce încordată.

— Cine? se ridică Anne în picioare, întorcându-se cu fața spre ea.

— A spus că este contele de Warwick, doamnă.

Inima Annei începu să bată cu putere. Ce naiba căuta *el* aici?!

— Bună dimineăta, Anne, auzi vocea inconfundabilă a lui Michael Davenport. Te deranjez?... Eram în trecere spre Luton și m-am gândit să-i fac o vizită lui James.

— James nu este aici! replică Anne înțepată, apoi realizează că era ostilă și forță un zâmbet politicos. Credeam că știi că este la Londra, își îndulci ea tonul. Niciodată nu dă Londra pe Stoneleigh Park, mai ales când este sezon. Acum cu atât mai mult cu cât trebuie s-o escorteze pe Emma peste tot.

— Îmi pare rău să aud asta, rosti bărbatul, părând sincer dezamăgit. Speram să-l întâlnesc. Am ceva foarte important să-i comunic. L-am căutat azi-dimineăta la Londra, dar majordomul vostru a spus că-i plecat din oraș. Am presupus logic că a venit aici.

— Mi-ar fi plăcut să fi venit aici, rosti Anne cu cel mai suav

ton al ei. Duc deseori lipsă de companie.

— Îi veni să-și muște limba. Nu trebuia să-i dea niciun motiv să rămână.

Michael profită pe loc de prilejul ivit.

— Păi, în cazul ăsta, aș fi onorat să mai zăbovesc un ceas sau două.

— Credeam că te grăbești, făcu Anne, încruntându-se ușor și simulând uimirea.

— Nu mă grăbesc deloc, declară Michael pe un ton senzual, care-i dădu fiori pe șira spinării. De fapt, făcu o pauză scurtă, ca și cum și-ar fi consultat ceasul, cred că pot să rămân până-n ora prânzului.

Până-n ora prânzului?! gemu Anne în tăcere. Asta însemna patru ore, la naiba!

— Michael, n-aș vrea să te simți obligat să-mi ții de urât. A fost o necuviință din partea mea să mă plâng de lipsă de companie...

— Ba deloc, o asigură Michael pe un ton plăcut. Este o bună ocazie să vizitez domeniul. James mi-a povestit o groază despre el și, sincer, abia aștept să-l văd.

Nu insista, își porunci Anne. Fă-i pe plac și descotorosește-te de el elegant.

— Atunci, îmi va face plăcere să te conduc, rosti Anne, zâmbind reținută. May-May, te rog, pregătește tu niște ceai și câteva gustări.

May-May aruncă o privire scurtă pe sub gene bărbatului masiv și izbitor de chipeș de lângă ea, se înclină cu grație și se retrase fără un cuvânt.

— Dorești ceva de băut? îl întrebă Anne, amabilă.

— Un coniac, te rog, dacă ai, acceptă Michael, măsurând din ochi încăperea.

Era o cameră de zi spațioasă, decorată în tonuri de bej, maro și verde, foarte plăcute ochiului. O masă mare, de douăsprezece persoane, trona în mijlocul ei, având pe tăblia perfect lustruită un platou mare, plin cu fructe proaspete,

mere, struguri și pere, aranjate frumos, iar de o parte și de alta a platoului se aflau două sfeșnice înalte, cu câte șase brațe. Lumânările de ceară erau noi, își notă el în treacăt. Pe pereți se aflau tablouri mari cu peisaje de toamnă și două suporturi de arme, unul în care se aflau două săbii de samurai, cu lama ușor curbată, așezate suprapus, iar în celălalt, alte două săbii clasice, aranjate cu lamele în cruciș. Covorul Aubousson era foarte vechi dar bine întreținut. Nimic ostentativ sau care să încarce spațiul.

O urmări pe Anne cum se îndreaptă grațioasă spre măsuța aflată în celălalt colț al încăperii, pe care fusese improvizat un mic bar. Deși mânia încă-i mai fierbea în sânge, asta nu-l putu împiedica totuși să nu-i admire silueta zveltă, modul în care rochia de culoarea violetelor îi punea în evidență îngustimea taliei înalte și a umerilor rotunzi. Își purta părul strâns în ceea ce bănuia el a fi o împletitură în spic-de-grâu iar în lobii urechilor licăreau două picături de ametist.

Părea delicată și fragilă ca un porțelan, dar Michael știa prea bine că unele aparențe puteau fi ale dracului de înșelătoare.

Întinzând mâna spre fructieră, luă un măr și-l cântări în palmă cu un aer gânditor. Apoi, zâmbind încet în colțul gurii, îi strigă:

— Anne, păzeal!

Anne se întoarse tocmai în clipa în care mărul săgetă aerul, țintindu-i fața. Nu avu timp să gândească, ci doar să acționeze. Mâna îi tășni în sus, prinzând proiectilul cu o fracțiune de secundă înainte ca acesta s-o lovească drept în față.

Brusc, totul îngheță.

Anne rămase blocată, privind țintă mărul din mâna ei. Nu-i venea să creadă că se dăduse singură de gol, că picase ca o idioată în acea capcană stupidă. Totul se întâmplase mult prea repede și rezultatul fusese dezastruos. Michael Davenport o luase complet pe nepregătite, mizând pe

elementul surpriză, și acum era prea târziu pentru a mai îndrepta ceva.

Încet, foarte încet, își ridică ochii spre el și inima-i făcu un salt în spate. Bărbatul drăguț și fermecător, care pășise în încăpere acum zece minute, dispăruse fără urmă. În locul lui răsărise un alt bărbat, ai cărui ochi străluceau sub un val de mânie ucigătoare, ce-i promiteau toate focurile iadului.

Știa precis cine era ea, își dădu seama Anne, simțind cum stomacul i se ridică în gât. Știa exact cu cine avea de a face, de asta era perfect convinsă.

Vreme de câteva secunde, niciunul dintre ei nu se mișcă. Stăteau tăcuți și se măsurau din priviri, amândoi furioși și încordați.

— Foarte inteligent din partea ta, murmură Anne cu un surâs slab, returnându-i mărul cu o viteză îndoită și țâșnind pe lângă masă spre suportul de săbii.

Înșfăcă una, răsucindu-se în loc și ținându-i vârful îndreptat spre el.

— Nu-i așa? replică Michael, zâmbind subțire și mușcând o gură zdravănă din mărul pe care-l recuperase din zbor.

Sub expresia relaxată a figurii lui, Anne știa că se ascunde o adevărată tornadă, gata să izbucnească și să măture totul în calea ei. Habar n-avea cât de mult se înșela.

Michael se simțea ca un vulcan în plină erupție, peste al cărui coș fusese îndesat un bolovan. Iar bolovanul îl constituia autocontrolul său legendar.

Îi venea s-o strângă de gât până-și dădea duhul. Femeia din fața lui își bătuse joc de o serie de bărbați, printre care se număra și el. Îl mințise, îl amăgise și-l făcuse să arate ca un prost în fața propriilor ochi.

Când aruncase mărul, știuse că riscă enorm. Aproape că-și regretase gestul impulsiv, gândindu-se că poate apreciasse greșit unele lucruri, când mâna ei o zbughise în sus, prinzând fructul cu o dexteritate care-l lăsase aproape cu gura căscată.

Șocul de a primi astfel confirmarea tuturor bănuielilor sale îl ameți preț de o clipă.

Trăgând încet aer în piept, Michael se luptă cu acea senzație copleșitoare de a privi în ochii ei. Ochi de culoarea coniacului, ochi pe care îi crezuse morți și care acum ardeau cu furie și dispreț. Ochii Umbrei.

Amintirile nopții trecute năvăliră în mintea lui, provocându-i furia și mai mult.

Se luptase cu o femeie, Cristosul mamei ei de viață! Lovise o femeie, pentru numele îndurătorului de sus!... Nu conta că el habar nu avusese cu cine se luptase, important era faptul că atacase și lovise o femeie, o gravă încălcare a codului său etic. N-avea să se mai poată privi niciodată în ochi, fără a-și aminti ce făcuse... ce-l silise ea să facă!

Oricâte scuze și-ar fi oferit, Michael știa că nu avea să se poată ierta vreodată pentru asta. Și nici pe ea n-avea s-o ierte!

Mda, își zise el încrâncenat, înghițind cu noduri îmbucătura de măr, avea s-o strivească ca pe un gândac pe acea drăcoaică de muiere!

— Anne, unul dintre lucrurile pe care le detest sincer este să-mi fie subestimată inteligența, începu el calm să-i explice, punând fructul înapoi pe platou. Iar un altul, care mă înrăiește ca naiba, este să-și rădă cineva de mine. Ieri seară te-ai distrat copios pe seama mea, Anne? o întrebă pe un ton lejer, de conversație.

— Puțin, recunosc eu cu un zâmbet fad, scrâșnind enervată din dinți. Tu te-ai distrat, milord?

— Oh, eu de abia acum încep, rânji Michael cumva amuzat, ștergându-și tacticos mâinile pe o batistă simplă de pânză. Deci, tura asta ne duelăm, scumpo? făcu pe un ton excesiv de amabil.

— Doar dacă nu-mi dai de ales, replică Anne, mușcându-și buzele încruntată, simțind că situația îi scapă de sub control.

— Poate că este mai bine așa, rosti el după câteva clipe de

tăcere, zâmbind ironic. Nu sunt într-o dispoziție chiar de zile mari și-n mod sigur că aș fi foarte tentat să uit pentru un ceas de bunele-mi maniere ca să te jupoi de vie pentru ceea ce m-ai împins să fac.

— Domnule Davenport, indiferent ce tinzi să crezi despre mine, aș dori să-ți spun un singur lucru: eu nu mă număr printre dușmanii tăi. Și nici nu aș vrea să mă obligi să devin unul dintre aceștia.

— Chiar așa? Își arcui el sceptic o sprânceană.

— Da, chiar așa, repetă Anne, enervată de ironia acidă și sarcasmul mușcător din glasul lui.

— Păi, în această încăpere, singura persoană înarmată ești tu, remarcă Michael pe un ton mieros, făcând doi pași spre ea și silind-o să bată în retragere.

— Este pentru siguranța amândurora! îl informă Anne, continuând să dea cu spatele. Acum ești furios pe mine și orice ți-aș spune, nu m-ai crede!

Deși părea perfect stăpână pe ea, în voce i se ghicea un tremur.

Un colț al gurii lui tresări. Simțea o satisfacție mărunță, dar incredibil de plăcută, la gândul că persoana lui părea să-i inspire lui Anne motive de teamă. Ar fi preferat s-o știe băgată-n sperieți de-adevăratelea, dar era bine și așa. Oricum, lecția pe care dorea să i-o dea abia acum urma să-nceapă, gândi Michael, luând cealaltă sabie din suport.

Avea s-o zdrobească sub călcâiul său fără milă, știind că numai așa putea să-și recupereze o bună parte din orgoliul și demnitatea lui făcute praf.

Se luptase cu o femeie!... Și aproape că-l învinsese în lupta corp la corp. Numai și amintindu-și de experiența asta, simțea că i se face rău. N-avea să-i treacă nicicând acel gust amar lăsat de „prestația” ei.

— Ai dreptate, încuviință Michael cu răceală. Nu aș putea avea niciodată încredere într-o femeie care înșală cu aceeași ușurință cu care ai făcut-o tu.

— Am fost nevoită s-o fac, zise Anne, în timp ce rușinea îi colora fața.

— Nu zău! rosti el sec. Ai fost nevoită la Londra să-mi pipăi fața, să mă ametești cu farmecele tale și să mă faci să te doresc?... Să îngenunchezi un bărbat cu intenția clară de a-l excita de moarte este un gest de o perversitate extremă, nu crezi, draga mea?

Anne păli și se-nroși toată, trecând prin amândouă stările aproape simultan.

Înghițind în sec, Anne se văzu nevoită să-i dea dreptate în sinea ei. Acea scenă n-ar fi trebuit să aibă loc. Acum înțelegea resentimentele ce-l animau vizavi de persoana ei. Profitase cu nerușinare de neștiința și naivitatea lui iar el se simțea acum penibil. În mod cert, crezuse că atunci își bătuse joc de el și de aceea era atât de pornit împotriva ei. Nu avea niciun sens să-i spună adevărul. Că se simțise atrasă de el și dorise să-l atingă, știind că niciodată nu avea să-și permită mai mult de atât. Că se lăsase în voia unei nebunii de moment...

Concentrându-se asupra prezentului, Anne îl privi prudentă.

— Și ai de gând să mă ucizi pentru atâta lucru? rosti tânăra cu ironie în glas, urmărindu-l cum rotea lama sabiei prin aer, testându-i flexibilitatea și centrul de greutate.

— Mi-o doresc sincer, mărturisi bărbatul cu un surâs abia schițat. Chiar îmi vine să te omor pentru ce mi-ai făcut, Anne, dar... n-ar fi tocmai înțelept din partea mea. Căile de răzbunare pe care le am în minte în ceea ce te privește sunt cu mult mai satisfăcătoare decât moartea-ți inutilă. În plus, James nu m-ar ierta niciodată dacă i-aș ucide prețioasa surioară. Iar Thomas ar fi realmente distrus. Nu, Anne, ceea ce am de gând este să-ți ofer o mică lecție a umilinței. Dar, pentru că sunt totuși robul educației mele, care m-a format să fiu un bărbat generos și gentil cu femeile, o să-ți ofer șansa de a-ți salva mândria. Asta în cazul în care, la modul

absurd vorbind, chiar m-ai putea învinge. Dacă nu reușești, ei bine, amazoano, o să-mi satisfaci anumite pretenții, care nu sunt negociabile.

— Astea fiind? vru ea să știe, neplăcându-i deloc modul arogant și crud în care rânjea.

Era un licăr diabolic în privirile lui, ceva ce-i încrețea carnea pe ea.

May-May le întrerupse discuția făcându-și intrarea în încăpere, aducând cu ea o tavă delicată de argint filigranat pe care se afla un ceainic, două cești fine de porțelan chinezesc și un platou oval plin cu gustări. Făcu câțiva pași și-și ridică privirile, încremenind. Ochii negri și lamelați i se măriră surprinși în timp ce și-i plimba de la unul la celălalt.

Anne știa că dacă i-ar fi dat mână liberă lui May-May, micuța și delicata chinezoaică ar fi șters podelele cu Michael Davenport. În ciuda înfățișării gingașe, May-May era mai iute ca un fulger și la fel de puternică. Anne îi respecta forța și iuteala, pe care rareori reușea să i le întrecă în timpul antrenamentelor zilnice de lângă lac.

O văzu îngustându-și ochii oblici și mai mult, în timp ce-l măsura pe tânărul bărbat cu o privire de cloșcă care-și apăra puii.

— Doamnă? rosti ea într-o șoaptă melodioasă.

— Lasă-ne singuri, May-May, îi ceru Anne, zâmbindu-i liniștitor. E-n regulă, mă descurc, rosti ea cu convingere, când o văzu pe May-May ezitând.

— Cum doriți, murmură chinezoaica, străbătând cu pași mărunți încăperea până la măsuța de ceai, pe care așeză cu grație tava.

Se retrase tăcută, înclinându-se ceremonios în fața amândurora.

Michael o privi pe Anne printre gene.

— Asta ce-a vrut să însemne? gesticulă el înspre ușă cu sabia.

— Nimic, surâse Anne, gustând absurdul situației pentru

prima dată de când el intrase în salon.

— Și ea îți cunoaște secretul, nu-i așa?

— Categorie.

— Și n-o să dea alarma printre servitori? o privi el batjocoritor.

— May-May știe când trebuie să-și țină gura, îl informă Anne, zeflemitoare. Deci, spuneai ceva despre niște chestii care m-ar putea interesa, dar pe care nu vrei să le negociezi, îi reaminti pe un ton de o amabilitate silită.

Michael o privi lung, cu un mic zâmbet în colțul gurii.

— Așa e, nu le negociez. Sunt trei de toate. Dacă te înving, mi le satisfaci pe toate trei fără mofturi.

— Să le auzim mai întâi! îl invită ea cu un gest înflorit al mâinii.

— Prima, o să-mi povestești tot ce s-a întâmplat în noaptea aia de la Paris, de acum patru ani.

Expresia zâmbitoare a feței ei păli o idee. Peste ochii ei trecu un val de mâhnire amestecată cu furie, care se stinse imediat. Îl privi cercetător, cu capul înclinat într-o poziție nehotărâtă.

— Și o să mă crezi pe cuvânt? îl chestionă pe un ton circumspect.

— Voi vedea, promise Michael.

— Bine, sunt de acord, acceptă Anne cu un oftat, după câteva secunde de gândire. S-o auzim pe a doua.

— A doua ar fi că o să renunți la toată nebunia asta cu spionajul...

— Asta s-o crezi tu! replică ea vehement, râzându-i în față.

— Anne, nu mă ispiti să-ți fac rău cu adevărat! o preveni el pe un ton sumbru. Lui Harper n-o să-i placă când o să afle cine se ascunde în spatele Umbrei Noptii. Îți garantez că n-o să mai primești nicio misiune pe viitor.

— N-ai cum să dovedești că eu sunt Umbra Noptii, îi aruncă Anne cu dispreț.

— Nu, dar o să-i sugerez lui Harper să stea cu ochii pe tine

și să verifice unde te găsești când Umbra Noptii operează. O să ajungă și el la niște concluzii, nu crezi?

Anne își îngustă ochii, buzele i se strânseseră într-o linie subțire de furie. Michael știa că-i câștigase acum întreaga atenție.

— Dacă îmi promiți că te potolești, atunci voi păstra secretă identitatea Umbrei, îi promise pe un ton grav. Vei deveni o legendă vie. Vei rămâne în memoria tuturor...

— Cine naiba te crezi?!... se răsti Anne, cu o voce sufocată de indignare. Nu te privește ce fac eu cu viața mea, cum *aleg* să mi-o trăiesc! se bătu ea cu pumnul în piept.

— De acum încolo, o să mă privească direct și personal, promise Michael, zâmbind alene. Însă poate că nici nu va fi necesar să renunți la ea, Anne. S-ar putea să câștigi acest duel, și-n acest caz, pretențiile mele vor rămâne doar la stadiul de simple vorbe, sugeră el cu viclenie.

Anne îl privi și pe buze i se ivi un mic surâs.

— Așa e, nu? făcu ea, relaxându-se vizibil. Dacă te înving, tu o să-ți ții cuvântul că o să păstrezi secretă identitatea Umbrei Noptii și n-o să te mai amesteci în viața mea niciodată.

— Absolut, își făcu el o cruce în dreptul inimii, jurând în tăcere.

— Bine, sunt de acord și cu asta. A treia?

— A treia ar fi să-mi oblojești orgoliul suferind, rânji Michael cu o aroganță pur masculină.

— Adică? se încruntă Anne, nedumerită și suspicioasă.

— Adică o să terminăm ce-am început la Stoneleigh House, îi explică el calm.

— Poți fi și mai explicit de atât?

— Desigur. Când te-am sărutat la Stoneleigh House, m-ai făcut să mă întreb.

— Te-am făcut să te întrebi... ce?! mârâi Anne, fixându-l printre gene, enervată de faptul că o făcea să roșească atât de ușor.

— Cum ar fi dacă între noi doi ar putea exista ceva mai mult decât atât.

O văzu căscând ochii mari, șocată. Culoarea îi pieri din obraji într-o clipită.

— Ai înnebunit?! icni ea, revoltată.

— Posibil. Nici pe asta n-o negociez, amazoano. Dacă pierzi această confruntare, va trebui să-mi accepți prezența în calitate de iubit.

— Niciodată! șuieră Anne printre dinți.

— Astea sunt vorbe fără sens, draga mea, dădu el a lehamite din mână, respingându-i protestele. Știu când o femeie mă dorește, așa că nu fi ipocrită.

— Scena aceea n-ar fi trebuit să aibă loc, motiv pentru care-mi cer scuze că te-am făcut să crezi că...

Se întrerupse singură când îl văzu înălțându-și amuzat o sprânceană groasă.

— Ești lașă, Anne? o înțepă el sarcastic. N-aș fi crezut. Sincer.

Fața ei se întunecă, trăsăturile i se crispară.

— Foarte bine! replică ea pe un ton înghețat. Dacă ies învingătoare, eu cu ce mă aleg mai exact?

— Vei fi liberă să-ți trăiești viața în continuare după cum consideri iar eu voi dispărea din ea și te voi uita. Voi uita totul.

— Pari foarte convins că o să câștigi, altfel n-ai fi atât de generos, remarcă tânăra, arcuindu-și o sprânceană într-o manieră zeflemitoare.

— Sunt doar modest, zâmbi bărbatul într-un fel pe care ea îl găsi de-a dreptul agasant. În plus, toate pretențiile mele, pe care tu le consideri absurde, te vor face să dai totul din tine. Vei lupta ca să-ți asiguri independența și libertatea. Sper că știi ce să faci cu aia, nu? arătă el sceptic spre sabia din mâna ei.

— Fii convins! zâmbi Anne strepezit. Foarte bine. Sper din toată inima să nu-ți mai văd mutra niciodată.

— Aroganța ta n-are seamăn, scumpo, o tachină el. Unde

vrei s-o facem?

Dublul înțeles al vorbelor lui o făcu să strângă din dinți, dar Anne își înghiți replica usturătoare.

— Aici este foarte bine, rosti ea sec. Ah, și pentru siguranța ta, ar fi mai bine să aduci floretele din sala de antrenament. N-aș vrea să fiu nevoită să-ți mai oblojesc și rănile după aceea. Sala este cea din capătul holului din stânga.

— Mă flatează grija ta, rosti Michael ironic. Mă întorc repede. Să nu fugi, o avertiză peste umăr, în timp ce se îndrepta spre ușă.

— Nicio grijă, pufni disprețuitor tânăra femeie. N-aș rata pentru nimic în lume plăcerea de a te vedea îngenuncheat.

— Nu te îmbăta cu apă rece, amazoano, mormăi el și ieși.

Anne puse săbiile la locul lor în suport și trase încet și adânc aer în piept. N-ar fi recunoscut nici moartă că ceea ce avea să urmeze o cam speria, dar lucrurile ajunseseră într-un punct de unde nu mai avea cum să dea înapoi. Michael avea reputația unui foarte bun spadasin, poate chiar cel mai bun pe care-l avea Anglia la acea oră. Auzise de la James că era și un țintaș de excepție și că nu pierduse niciodată vreo confruntare în câmp deschis.

Trebuia să câștige acel duel, își zise Anne cu înrâncenare, ca să-și poată continua viața pe care și-o alesese și ca să-l prindă pe ticălosul care-l trădase pe Theo și-i omorâse tatăl. Jurase asta de două ori: o dată, bărbatului care își dăduse viața la Paris pentru a o salva pe a ei, și a doua oară, când fusese să viziteze mormântul tatălui ei. Și nu avea de gând să renunțe până când nu-și îndeplinea această dublă promisiune.

Michael se înapoie destul de repede, aducând cu el două florete de antrenament cu vârful bont. Puse una pe tăblia mesei și-i făcu vânt în direcția ei. Floreta patină ușor pe suprafața lustruită și când ajunse gata să cadă, fata întinse o mână și o apucă cu îndemănare de mânerul în formă de

treflă.

— E cam îngust pe aici, remarcă el cu voce tare, analizând cu ochi nemulțumiți mobilele masive care se aflau împrăștiate peste tot în încăpere.

— Ai dreptate, se încruntă Anne, îngustându-și ochii gânditoare. Trage totul într-o parte cât timp mă pregătesc eu. Va fi destul loc dacă împingi masa lângă un perete și duci scaunele lângă ușă.

Michael încuviință tăcut din cap, apucându-se de treabă. Degajă spațiul dintre masă și perete, ducând scaunele și fotoliile înspre ușă, apoi împinse masa până o lipi de zid. Auzea foșnet de haine în colțul unde Anne se retrăsese, dar nu-i dădu atenție. În sinea lui, jubila. Știa că avea s-o învingă. Nu pierduse niciun duel până acum și nu avea să-l piardă nici pe ăsta. Cu atât mai mult pe acesta!

Acum, în mijlocul camerei nu se afla decât covorul Aubousson, cu motive florale în roz și verde.

— Ești gata, amaz... se răsuci spre ea, dar vorbele îi muriră în gât.

Se holbă la ea consternat, simțind cum îl trec toate nădușelile.

Anne își scosese rochia și și-o aranjase frumos pe speteaza unui scaun, rămânând doar într-o cămășuță de mătase străvezie, un corset din dantelă liliachie și ciorapi fini de mătase roz, prinși cu un portjartier de culoarea ametistului. Lenjeria intimă era atât de scandalos de provocatoare și-i venea atât de minunat, încât rămase fără grai.

Avea niște picioare interminabile, realmente superbe, o talie ca de viespe, iar sânii pe care-i crezuse mici erau bine conturați de împingerea în sus a corsetului. Priveliștea aceea amețitoare îl făcu să înghită convulsiv în sec, de mai multe ori.

— Ce naiba faci?! reuși el să îngaime într-un târziu.

Anne zâmbi felin, luându-și nepăsătoare floreta și rotind-o prin aer cu ușurință.

— M-am făcut comodă, i-o servi ea pe o voce amuzată. Rochia m-ar fi împiedicat să mă mișc și nu vreau să-ți las niciun avantaj.

Să-i lase vreun avantaj? scânci creierul lui, ajuns în fază lichidă. Iisuse Cristoase, mare minune dacă avea să-și mai amintească de care capăt se ține floreta și la ce mama naibii serveau fandările.

— Îmbracă-te! îi porunci el pe o voce răgușită, plină de disperare. Dacă intră careva?!... La asta te-ai gândit?

— De ce nu încui ușa, atunci? sugeră ea dulce.

Michael își încleștă fălcile, frustrat și neputincios. Cum naiba avea să lupte cu ea când mintea nu avea să-i stea decât la cum s-o pună la podea și s-o posede până-și dădea obștescul sfârșit?!...

Se duse totuși și încuie ușa, ca pe o măsură de precauție, înjurând furios în gând. Inspirând adânc, se întoarse spre ea, pregătit să... își înghită limba!

Anne era o sursă inepuizabilă de surprize pentru el. Când o văzuse dezbrăcată, crezuse că nimic nu avea să-l șocheze și mai mult decât asta. Se înșelase, evident!

Anne își ridicase un picior lateral de corp, susținându-l întins cu ajutorul mâinii, balansându-se ușor în față și-n spate pe un câlcâi, într-un echilibru perfect.

— Maică Precistă! articulă el pierit, uluit de flexibilitatea ei, cu mintea plină de scene în care acea elasticitate a picioarelor ei putea fi folosită într-un scop mult mai plăcut și mai educativ. Acum, îmi spui și mie ce urmează? Un număr de circ?

— Nu fi sarcastic, milord! îl certă ea pe un ton vesel. Nu fac decât să-mi încălzesc mușchii. Te deranjează?

— Nu, mă excită!

Anne îl privi dezgustată și repetă procedura și cu celălalt picior, rostind ironică:

— Nu-i nevoie să fii grosolan!

— Anume o faci, nu-i așa? mârâi el, exasperat și nervos.

— Ce fac anume? îl întrebă ea candid.

— Să mă scoți din sărite! izbucni Michael cu ciudă, simțindu-se la un pas de a exploda.

— N-o fac înadins, dar nu mă plâng dacă-mi reușește asta, zâmbi tânăra suav. Când adversarul este furios, sortii de izbândă înclină mai mult în favoarea ta. Filosofia chineză, îl lămurii amabilă.

— Deșteapto! bombăni el, înșfăcându-și floreta.

Mda, uite că-i reușise performanța s-o apuce de capătul care trebuia, se ironiză în sinea lui.

— Dacă stau bine și mă gândesc, cred că nu pot decât să-ți mulțumesc pentru inspirația de a te duela cu mine în ținuta asta, rosti Michael cu un rânjet arogant și plin de sarcasm. După ce-o să termin cu tine, o să-mi fie mult mai ușor să-mi satisfac anumite curiozități în legătură cu... trupul tău, adăugă după o mică pauză, lăsându-și privirile să alunece de-a lungul corpului ei într-o mișcare lentă și extrem de sugestivă.

Anne încremeni și ochii i se îngustară mânioși și revoltați. Își luă floreta și porni spre el, șuierând:

— În visele tale, milord!... En garde!

Michael îi răspunse la salut, încrucișându-și lama cu a ei.

Și totul începu în forță.

Anne îl atacă furioasă și cu o violență ieșită din comun, căreia Michael, în prima clipă, luat prin surprindere de forța și iuțeala ei, de abia-i făcu față. Dar redresă situația aproape imediat. Își aminti cu această ocazie să n-o subestimeze pe femeia din fața sa. Anne nu era o femeie obișnuită, cu preocupări normale, împinse spre banal. Dosarele lui Harper îi atestau din plin inteligența, curajul și tăria.

După primele cinci minute, amândoi realizează că fiecare avea în față un adversar pe măsură. Acolo unde Michael se impunea prin forță și precizie, Anne compensa prin agilitate și viclenie. Era mai ușoară decât el, avea o tehnică bună, posedă intuiție și, cel mai important, niște reflexe excelente.

— Nu te lupți ca o fată, o tachină el, parând cu lejeritate o lovitură complicată.

— Nici tu, i-o întoarse Anne, zâbind flatată și abordându-l din alt unghi.

Remarca ei îl făcu pe Michael să râdă.

— Anne, lasă-mă să fiu supărat pe tine, îi ceru el, încolțind-o între două scaune. Îmi este mai ușor așa.

O forță să bată și mai mult în retragere și fu plăcut surprins de cât de bine se orienta în spațiu și cât de precis își calcula șansele și mișcările.

Iisuse, are niște picioare remarcabile! notă el distrat, văzând-o cum își aruncă unul peste spătarul unui scaun pentru a se urca pe masă, peste care păși sprintenă pentru a sări din nou în centrul încăperii.

— Admirabil! făcu el, rânjind. Aș aplauda, dar am mâinile ocupate.

Anne se strâmbă.

— Taci și luptă, Michael, îl sfătui ea ironic. Până acum, n-ai făcut decât să-mi demonstrezi că ai avea ceva șanse să supraviețuiești unui duel adevărat.

Ochii lui se îngustară și un mârâit gros îi izvorî din gâtlee. Câteva minute, se lansară într-o înclăstare furioasă, punctată de atacuri și contraatacuri, care îi lăsară gâfâind.

— Ai obosit, milord? îl întrebă Anne dulce, alunecând ca o apă pe lângă lama lui, răsucindu-se în loc cu iuțeală și lansându-se într-o ofensivă atât de aprigă, încât Michael abia dacă avu timp să-i blocheze atacul.

— Nu. Tu? se redresă el, inversând rolurile.

— Niciun pic. Mă antrenez zilnic câte două ceasuri.

— Mincinoaso! o gratulă Michael, fixând-o amuzat. Sufli ca un cal de curse pe pista de la Newmarket.

— O observație plină de tact și delicatețe, rosti ea caustic. Nu-mi dau seama dacă suflu chiar așa cum spui tu, pentru că domnia ta gâfâi într-un asemenea hal, că-mi omori efectiv auzul.

Michael izbucni în hohote de râs. Furia începea să i se topească, plăcerea confruntării instalându-se-n loc. Era o adevărată provocare să te lupți cu ea. Era un adversar plin de spirit și extrem de bine antrenat, fu nevoit să recunoască în sinea lui.

Anne realiză cât era de dificil să se lupte cu el și să converseze în același timp, drept pentru care renunță la orice dialog.

Timpul trecea, luând câte un pic și din rezistența ei. Anne începu să simtă cărcei în gambe, de la fandările solicitante, și dureri în mușchii brațelor. Era nevoită să jongleze cu floreta, mutând-o dintr-o mână-ntr-alta, ca să și le odihnească pe rând, în timp ce-și doza energia în continuă scădere.

Michael părea să stea mai bine decât ea. Deși arăta și el destul de încercat, parările și atacurile îi rămâneau la fel de constante în forță și iuțelă. În plus, spre marea ei exasperare, nu-i mai tăcea gura. O complimenta întruna, o tachina și o enerva metodic, îndrugându-i verzi și uscate. Și o încolțea mereu între mobile, de unde Anne făcea adevărate eforturi ca să iasă din nou în câmp deschis.

Nu mai știa de cât timp se duelau, dar Anne resimțea consecințele acelei confruntări cu fiecare celulă a trupului ei. Brațele îi atârnavă din ce în ce mai greu și o ardeau plămânii de atâta efort, lucru care o încrâncena să se repeadă asupra lui cu și mai multă îndârjire.

Și cu fiecare secundă care se scurgea, devenea din ce în ce mai conștientă de ceea ce bărbatul acela urmărea: s-o aducă la capătul puterilor, în acel punct în care i-ar fi cedat victoria de bunăvoie. Se mulțumea doar să se apere, atacând din când în când, și doar pentru a o împinge spre alte zone din care-i era dificil să iasă.

— Aș putea să-ți propun un meci remiză, Anne, dar nu mă lasă inima s-o fac, rosti el cu un surâs diavolesc în colțul gurii. N-o să te las până când n-o să cazi în genunchi și o să-mi cerșești îndurarea. Și nu mai este mult până atunci,

presimt asta...

— Du-te dracu'! scrâșni Anne, simțind înțepătura lacrimilor în fundul gâtului.

Îl ura, îl ura pentru ceea ce-i făcea, pentru că proceda așa!

— Sunt deja în iad, scumpa mea. Am intrat acolo încă de astă noapte și teamă îmi este că nici n-o să mai ies vreodată la lumină.

— Știu că i-ai spus lui James că Umbra Noptii ți-a ucis fratele, dar greșești îngrozitor! izbucni ea disperată, respirând anevoios în timp ce se ținea cu o mână de muchia mesei. Nu eu l-am omorât pe Theo!

Tremura toată din cauza epuizării și numai mândria și încăpățânarea o mai susțineau în poziție verticală.

— Știu asta, replică el grav.

Anne clipi derutată.

— Știi?! făcu ea cu un aer confuz. Atunci de ce...

— Asta este doar între noi doi, Anne! replică el cu duritate, amintindu-și scopul pentru care se afla aici. Dacă știai despre discuția dintre mine și frate-tău, de ce naiba n-ai venit să-mi spui adevărul? De ce astă noapte ai făcut totul ca să complici o situație deja complicată? Credeai că astfel o să-ți protejezi interesele, că o să continui cu șarada asta la nesfârșit?!... Cu cât vorbea despre lucrul acesta, cu atât mai rău se înfuria pe ea. M-ai silit să lovesc o femeie, pe toți sfinții! mârâi Michael pe o voce plină de mânie. Acesta este motivul pentru care te afli aici cu mine, fix așa. M-ai făcut să-mi pierd respectul pentru propria-mi persoană, ticăloasă nemernică ce ești!

Anne făcu ochii mari în fața cuvintelor lui. Era atâta ostilitate în glasul lui, atâta amărăciune, că știa că nu avea cum să le evite. Toate aveau să se reverse asupra ei. El voia asta cu orice preț și, pentru prima dată de când el pășise în living, simți un fior de teamă autentică încolăcindu-i-se strâns în jurul inimii.

— Dacă atât de mult contează pentru tine faptul că m-ai

lovit, atunci te iert pentru asta, spuse ea pe un ton disperat. Pentru Dumnezeu, habar nu ai avut cu cine te lupți!

— Nu cred că mă interesează acum acest aspect, Anne, rosti bărbatul încet. Ai avut șansa să împiedici ceea ce s-a întâmplat astă noapte și n-ai făcut-o!... Acum, ai ales să lupți, așa că luptă!

Ar fi făcut-o, dar se simțea atât de vlăguită!...

Fiecare respirație era ca o tortură vie pentru ea, trimițându-i junghiuri ascuțite prin torace. Era transpirată toată și-și simțea carnea arzând ca de febră. Picioarele îi tremurau de efort și tâmpilele-i zvâcneau dureros. Părul i se desfăcuse din coadă și șuvițele umede i se lipiseră de gât și ceafă, încingând-o și mai rău.

Lui Anne îi venea să se facă ghem pe covor și să plângă de oboseală și frustrare. Ideea de a îngenunchea în fața lui, oricât de tentantă ar fi fost pentru trupul ei îndurerat, îi întorcea stomacul pe dos. Mai bine murea decât să fie nevoită să înghită acea umilință covârșitoare!

— Mi-e sete, reuși să bolborosească pe o voce tremurătoare.

— Și mie, recunosc el sec, dar consideră că ești angajată într-o confruntare cu altcineva, cineva care te vrea moartă, așa că trebuie să-ți aperi viața. Nu-ți poți permite pauze și mofturi. Nu ai de ales decât să rezisti până la capăt. Așa că luptă, amazoano! îi ceru el fără pic de cruțare.

Michael intuia că era la capătul puterilor și-i era milă de ea într-un anume fel, dar nu avea de gând să cedeze, mai ales când știa că în scurt timp ea avea să-și recunoască înfrângerea. Abia atunci avea să-și permită să fie generos și să-i ofere lațul cu care avea să se spânzure singură.

În plus, Anne fusese cea care inițiasse acea nouă măsurare de forțe și Michael era încântat că alesese această cale. Nu credea că ar fi putut suporta ca ea să-l atace iarăși cu pumnii sau cu picioarele și el să fie silit să riposteze în același fel, fie și doar pentru a se apăra.

Amintindu-și de cei doi pumni pe care i-i administrase în rinichi, îngenunchind-o în noaptea trecută, Michael simți cum îl ia cu greață. Sub un asemenea atac, orice bărbat zdravăn la trup ar fi urinat sânge. Michael își cunoștea foarte bine forța și impactul nimicitor al propriilor pumni. Cu ei zdrobise arcade, maxilare, nasuri, gâturi, rupsese rinichii și splinele multor bărbați. Ideea că s-ar fi putut ca ea să suporte consecințele mâinilor lui grele îi strângea măruntaiele într-un ghem de silă și groază. O lovise cu sete, se cutremură el de șoc și repulsie, și...

— Nu mai pot, murmură Anne, istovită, strângând din dinți sub durerea cumplită de cap ce-i împăienjenea vederea. Nu mai pot...

Michael aproape că răsuflă ușurat. Nu-l mai răbda inima s-o vadă cum se chinuie așa, purtată de mândrie, încăpățănare, ambiție și, într-un anume fel, de auto-distrugere.

— Atunci, rosti Michael, înălțându-și o sprânceană cu un aer răutăcios, în genunchi, amazoano.

— Nici moartă! găsi ea resurse să strige, dar vocea ei, răgușită de oboseală, nu se ridică mai mult de nivelul unei șoaapte.

— O s-o faci de bunăvoie, ca să nu te forțez eu s-o faci, Anne! rosti Michael printre dinți, făcând un pas amenințător spre ea. O să o faci, chiar de ar fi nevoie să...

Anne îl văzu pâlind și privind-o cu un aer înspăimântat. Floreta lui căzu cu zgomot pe podea și el țâșni spre ea. Anne se dădu un pas îndărăt și-și ridică propria-i floretă cu un efort colosal, care o făcu să geamă, pentru a-ipropti vârful bont în piept.

— Ai pierdut! făcu ea cu o voce sleită.

— Pe dracu'! îi dădu Michael mâna deoparte cu un gest furios, luându-i fața în palme și împingându-i cu blândețe capul pe spate. Te simți bine?... Îți curge sânge din nas!

Anne clipi uimită, ducându-și mecanic mâna spre față.

— Îmi curge sânge din nas? repetă ea, ușor confuză, Retrăgându-și mâna cu un aer neîncrezător.

O clipă, nu făcu decât să se holbeze prostește la sângele de pe degetele ei, iar în următoarea, își dădu ochii peste cap și leșină.

Se trezi în poala lui.

Michael stătea turcește pe covor, ținând-o în brațe și legănând-o încetișor, ca pe un copil părăsit și orfan. Îi sprijinise ceafa de pliul cotului și-i presa ceva pe nări, probabil vreo batistă, împiedicând-o să respire.

Anne deschise ochii încet și-l privi nedumerită.

— Bună, amazoano.

Vocea lui suna suspect de blândă iar ochii îi licăreau amuzați. Anne dădu să se ridice și gemu când junghiuri de durere îi săgetară trupul.

— Mai stai puțin, îi ceru el, reținând-o.

— Ce... bâigui ea, începând să se dezmeticească.

— Ți-a dat sângele pe nas. Din cauza efortului, cred, îi explică Michael cu un zâmbet vag în colțul gurii. Cum te simți?

Anne clipi, amintindu-și totul foarte clar. Cu excepția acelui accident din urmă cu patru ani, care o lăsase oarbă pentru aproape o jumătate de an, niciodată nu-și mai pierduse cunoștința. Faptul că acest lucru se întâmplase în prezența acelui diavol arogant și misogin o umplea de silă și amărăciune.

Se comportase ca o femeie slabă de înger, pentru numele lui Dumnezeu!

Știa că avea probleme la vederea propriului sânge, dar niciodată nu leșinase din cauza asta. I se făcea cumplit de greață în astfel de situații, dar, de regulă, reușea să se controleze și să le depășească. Probabil că oboseala fusese cea care o îngenunchease și o făcuse să se comporte ca o zdreanță.

Acum ajunsese în brațele lui, destul de la-ndemână ca el s-

o strângă de gât dacă avea chef. Îl privi din nou, printre gene, ignorând fiorul de teamă care i se cuibărise adânc în stomac.

Arată cam palid la față, constată ea mirată, fără a înțelege prea bine de ce simțea o oarecare tandrețe în fața acestui fapt. Probabil că nici ea nu se prezenta mai bine, dar să-l vadă privind-o atât de îngrijorat, ei bine, asta o surprinse... în mod plăcut.

— Ți-am creat emoții? Îngăimă Anne, și buzele îi tresăriră.

— Când nu-mi crezi tu emoții? se strâmbă Michael. M-ai făcut să trec prin toate chinurile iadului în clipa în care ai devenit moale ca o cârpă și mi te-ai scurs la picioare.

— Pentru c-am leșinat?

— Am crezut că ți-a crăpat, naibii, ceva la cap! Am văzut soldați care au pierit pe front doar pentru că nu erau obișnuiți cu efortul și cu tensiunea nervoasă din timpul bătăliilor. Cădeau secerăți și... asta le era.

— Înțeleg, se încruntă Anne, deși îi era greu să-și imagineze bărbați în toată firea murind într-un fel atât de stupid. Vreau să mă ridic.

Cu chiu cu vai, reuși să se ridice în poziție verticală, ajutată mai mult de el.

— Să înțeleg că a fost meci egal? îndrăzni Anne să sugereze, încercând să pară cât mai dezinvoltă și mai demnă.

— Ți-ar conveni ție! rosti Michael, bine dispus. Nu, ai pierdut, sublinie el cu un zâmbet arogant pe față.

— Nu cred, bolborosi Anne, ținându-se zdravăn de muchia mesei și încercând să-și alunge amețea. Ți-am pus prima floreta la gât, așa că...

— Aia nu se pune, și o știi foarte bine! De abia te mai țineai pe picioare, Anne, iar dacă eu nu aș fi fost preocupat de ceea ce ți se întâmpla, ai fi suportat pe propria-ți piele o înfrângere umilitoare.

Anne îi aruncă o privire urâtă pe sub sprâncenele subțiri. Știa că el avea perfectă dreptate și, cumva, fu bucuroasă că neplăcerea suferită o scutise de o asemenea înjosire.

— Și acum? vru ea să știe, tamponându-și cu batista nasul care nu-i mai sângera.

— Te duci sus, faci o baie, mănânci ceva și te culci, rosti Michael pe un ton care nu admitea replică. După ce te trezești, o să vorbim.

— Destul de rezonabil, aprobă ea, simțindu-se cumva mai ușurată.

— Sunt un tip rezonabil, întări el, desfăcându-și brațele în lături și privind-o cu un rânjat sâcâitor pe buze.

— Hai, nu mă-nnebuni! îl ironiză Anne, privind-l chiorâș, cu o grimasă de dispreț pe buze.

Făcu doi pași spre ușă, dar genunchii i se tăiară. Se agăță rapid de spătarul unui scaun și mai găsi un strop de putere ca să-l plesnească peste mână când el sări s-o ajute.

Anne rămase câteva clipe așa, cu ochii strânși cu putere, blestemându-și neputința în tăcere. Niciodată în viața ei nu fusese atât de stoarsă de vlagă.

— Nu mă fă să te urăsc și mai mult decât o fac deja! se stropși ea, gemând când un cârcel îi încheștă mușchiul gambei stângi. Nimeresc și singură propria-mi odaie.

Avea s-o nimerească cu siguranță, numai că distanța pe care o avea de străbătut până acolo i se părea la fel de lungă precum cea de la cer la pământ.

Doar două holuri de douăzeci și ceva de metri și o scară între ele. Nimic mai simplu. Putea s-o facă, se încurajă ea, încercând să-și stăpânească tremurul trădător al picioarelor și să-și ignore durerea surdă ce-i pulsa în fiecare fibră a trupului secat de energie.

— Nu mă îndoiesc că poți, zâmbi el zeflemitor. Haide, hopa-sus!

— Hopa's...

Anne făcu ochii mari când el se întinse și o luă în brațe, purtând-o spre ușă cu pași întinși. Pentru o clipă, dădu să protesteze, dar se răzgândi. Știa cu certitudine că dacă ar fi lăsat-o să se descurce singură, ar fi ajuns în patul din

camera ei cam a doua zi, pe la amiază, asta în cazul în care ar fi fost foarte sprintenă.

— Stai! se încordă Anne, tocmai când el își flexa genunchii ca să rotească cheia în broască. Trebuie să mă îmbrac, altfel o încurcăm amândoi. Dacă mă văd servitorii așa, or să vorbească și o să afle și James, iar tu o să te trezești potcovit cu o nevastă.

Michael o privi lung, reflectând o clipă la vorbele ei. Ideea nu-i repugna deloc. Ba chiar, în mod absurd și inexplicabil, o găsea al naibii de atractivă.

Oare cum avea să-i fie viața alături de o femeie ca Anne?

Palpitantă, concluzionă el distrat. Avea destulă pasiune cât să incendieze o Romă întreagă, era isteată și avea curaj. Fiecare zi alături de ea avea să fie o nouă surpriză și o continuă provocare. Spera din toată inima să fie-n stare să facă față unei femei cu temperamentul și energia lui Anne.

— Așa crezi? făcu el cu un aer îndoielnic. Va trebui, în acest caz, să-ți verificăm teoria, propuse, descuind ușa și deschizând-o larg cu piciorul.

— Ce faci?! se alarmă tânăra femeie, când el păși în hol și o luă înspre scări. Ți-ai pierdut mințile?

— Cred că da, replică Michael, râzând amuzat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Michael, nu fi tâmpit! i se zbuciumă ea în brațe. Dă-mi drumul!... Știi foarte bine că o să iasă scandal...

— Scandalos a fost să mă lupt cu tine despuiată, replică Michael, fără a se opri din mers.

— Nu-s despuiată! protestă Anne, ajunsă la granița dintre isterie și nebunie.

— Atunci să auzim și părerea celorlalți, propuse Michael netulburat. Sunt gata să bag mâna-n foc că or să-mi dea cu toții dreptate.

— Pune-mă jos imediat! șuieră ea, îngrozită, văzând că se apropiau de scări.

— Nu. Și nu mai fi așa de năzuroasă, Anne. Dacă te iau de

nevastă, împuşc trei iepuri dintr-un foc: îmi spui tot ce vreau să ştiu, o să renunţi la aventură şi o să-mi încălzeşti aşternuturile în nopţile reci de iarnă. Mi le datorezi pe toate trei, amazoano.

— Te-nşeli amarnic, idiot cretin ce eşti! găfâi Anne în culmea indignării şi a mâniei. N-o să fac nimic din toate astea dacă mă forţezi să te iau de bărbat!

— Mai vedem, oftă el, cu expresia unui părinte în faţa copilului recalcitrant şi neascultător. Şi termină cu insultele la adresa mea. Nu eşti cu nimic mai bună decât mine, să ştii. Şi-mi plăceai mai mult înainte să devii aşa o scorpie. Nu mă înţelege greşit. Nici acum nu mă pot plânge, zâmbi el pervers. Ador să am sub mine o femeie care nu dă nimic pe degeaba şi fără luptă.

— Michael, dacă faci asta, o să te urăsc până la moarte! ameninţă Anne pe o voce care, spre marea ei necaz, ieşi tânguitoare.

Îi plăcea teribil cum îi suna numele pe buzele ei. Se-ndoaia că măcar era conştientă că i se adresează atât de intim. Dar nu-i atrase atenţia asupra acestui lucru. Ştia că dacă avea să-i mărturisească cât de mult îi place s-o audă spunându-i pe nume, Anne ar fi făcut pe dos, doar aşa... de-al naibii!

— Tu ieşi în pierdere, draga mea, zise Michael, cu ochii strălucindu-i de maliţie. Cei din familia mea sunt extrem de longevivi. Desigur, asta doar în cazul în care nu-i împuşcă nimeni între timp.

— Desigur! zâmbi Anne greţos de dulce, întreaga expresie a feţei sugerându-i lui Michael că n-avea să aibă parte de o moarte naturală, cauzată de bătrâneţe, dacă avea s-o silească să se mărite cu el.

Michael îşi înghiţi zâmbetul amuzat şi puse piciorul pe prima treaptă când o voce baritonală bubui în spatele lui, făcând-o pe Anne să-i tresară în braţe şi să scoată un ţipăt sugrumat.

— Ce mama naibii se petrece aici?!!

Michael se răsuci în loc, cu Anne în brațe, înfruntând privirea furioasă a lui James, care se holba la ei cu o expresie lividă.

— Cred că este evident, replică Michael calm, în mod voluntar lăsându-l pe James să-și creeze cea mai greșită impresie despre ceea ce vedea. Motiv pentru care intenționez să mă însor cu ea cât mai curând. Deja Anne mi-a acceptat cererea, așa că sper să n-ai nimic împotriva.

Anne dădu să protesteze, dar brațele lui Michael o strânseseră scurt, dureros și sugestiv. Fata interpretează corect amenințarea nerostită din acest gest: ori îi confirma versiunea, ori avea să-l oblige să-i spună lui James adevărul. Amintindu-și de câte ori își mințise fratele în decursul ultimului an, încercând să-și acopere absențele de la Stoneleigh Park, decise că era mai simplu să-și continue răfuiala personală cu acel idiot care o ținea în brațe, decât să se confrunte cu dezaprobarea și disprețul glacial al fratelui ei. James nu suporta să fie mințit, iar înșelăciunea ei l-ar fi scos din minți.

— Anne? rosti James pe un ton înghețat.

— Mă voi mărita cu el, articulă Anne cuvintele cu mare greutate.

James îi aruncă o privire, interpretând roșeața de pe chipul ei ca fiind rușine și jenă, și în niciun caz furie ucigătoare și disperare.

— O s-o duc în camera ei și pe urmă cobor să stăm de vorbă, zise Michael pe un ton degajat.

— Te aștept la mine în birou! lătră James, sfredelindu-l cu ochi plini de mânie.

Michael dădu din cap, îi întoarse spatele și-și văzu de drum.

— O să-ți fac viața un iad pentru asta, murmură Anne pe o voce gătuită de lacrimi, mușcându-și buzele până la sânge ca să nu plângă.

— Nu mă-ndoiesc că o să încerci, rosti Michael, încercând

să nu se simtă vinovat.

— O s-o fac! promise Anne cu jale. Îți jur că o voi face!

— O să-ncerci, Anne, dar n-o să-ți meargă, o contrazise pe un ton ferm. Eu nu sunt Harper, să-ți intre bine-n cap asta!... Unde este camera ta? întrebă, odată ajuns în capul scării, unde se desfăcea în stânga și-n dreapta lui câte un culoar lung, slab luminat.

— Pe stânga, a doua ușă din dreapta...

O duse până-n camera ei și o puse cu grijă în capul oaselor lângă patul elegant cu baldachin.

Pumnul ei îl prinse cu garda jos, drept pentru care îl încasă din plin. Capul îi zvâcni într-o parte, dar Michael rămase ferm pe poziție. Încet, își întoarse fața spre ea, fixând-o cu ochii îngustați periculos. Privirea ei, batjocoritoare și sfidătoare, îl scoase din sărite.

Se mișcă mai iute decât putu Anne să vadă și să apuce să se ferească. O înșfăcă strâns de păr și-i smuci capul spre spate, simțindu-se uns la suflet când vertebrele gâtului ei pârlă. Ochii ei se umplură de lacrimi de mânie, revoltă și durere, dar nu scoase niciun sunet.

— Este pentru ultima dată când mai faci asta! mârâi Michael printre buzele strânse într-o linie albită de enervare. Dacă mai îndrăznești o singură dată să mă pocnești, o să regreti amarnic și pentru toată viața lucrul ăsta, m-ai înțeles?!... N-am lovit nicio femeie cu bună știință până acum, dar pe tine te toc mărunț. Și, crede-mă, la câți draci mi-ai făcut în ultimele douăzeci și patru de ore, cred că este singura chestie care m-ar putea răcori cât de cât. Așa că, amazoano, pe viitor, o să-ți controlezi impulsurile și istericalele care te animă vizavi de mine, chiar și dacă ar fi să sucombi din cauza asta, ai priceput?

Îi trase și mai mult capul pe spate, știind că-i provoacă durere, privindu-i ochii care-i străluceau cu ură.

— Nu te-am auzit, își arcui el o sprânceană, așteptându-i răspunsul, fără să-și slăbească încheștarea necruțătoare a

pumnului.

— Du-te naibii! şuieră ea cu venin, privindu-l sfidătoare.

— Mă duc, rosti el târăgănat, luând răspunsul ei ca pe o afirmație, dar o să vii și tu cu mine, de asta poți fi sigură.

Îi dădu drumul brusc, îmbrâncind-o în pat. Anne căzu drept pe spate, șuvițele umede împrăștiindu-i-se în jurul capului pe așternutul de culoarea colilieii. Respirația anevoioasă îi ridica și-i cobora sânii într-o manieră provocatoare. Picioarele lungi, învăluite în mătase roz pal, păreau nesfârșite. Picioare nervoase, suple, cu glezne subțiri, care încolăcite unde trebuie ar fi scos din minți orice bărbat.

Michael trase adânc aer în piept, luptându-se să-și controleze spasmul crud de dorință din vintre, ce i se aprinse atât de subit și de intens, că-l luă total pe nepregătite.

— Acum, te rog să mă scuzi. Mă duc să te pețesc lui frate-tău! o anunță sec, răsucindu-se în loc și pornind spre ușă cu o expresie neguroasă pe față.

În prag, dădu cu ochii de chinezoaica cu aspect de porțelan, care-i servise cu ceai în salon. Îl privea mânioasă iar Michael își aținti privirea rece în ochii aceia ca două fante de cărbune, arcuindu-și suveran o sprânceană, până când May-May își plecă ochii supusă și i se dădu la o parte din cale.

May-May nu ar fi dat un asemenea semn de slăbiciune dacă nu ar fi fost martora discuției dintre cei doi. Acel bărbat avea să se însoare cu stăpâna ei, ceea ce însemna că avea să devină și stăpânul ei, iar ea nu-și putea permite să-și piardă slujba doar pentru că-și iubea stăpâna și-i era devotată. Acum își dădea seama că Anne avea nevoie de ea mai mult decât înainte.

Închizând încet ușa în urma lui, May-May se îndreptă spre pat și o privi pe Anne.

— S-a sfârșit? întrebă ea pe o voce domoală.

Anne se uită în direcția ei, fără s-o vadă din cauza lacrimilor care-i împăienjneau privirea, după care se răsuci

pe o parte, aducându-și picioarele în față și încercuindu-și-le cu brațele.

— Da, May-May, se tângui ea cu o voce plină de jale. S-a terminat.

După care începu să suspine cu fața îngropată în așternuturile parfumate.

May-May oftă și se așeză pe pat lângă ea, mângâindu-i părul umed și meditând la evenimentele acelei dimineți.

CAPITOLUL 8

Michael intră în cabinetul lui James, negru la față din pricina mâniei.

În timp ce coborâse scările arcuite, se gândea la cât de rapid evoluaseră lucrurile în viața lui. În urmă cu trei săptămâni, totul era aranjat în existența lui într-o ordine firească. În ceea ce priveau viitorul, planurile lui erau clare și cât se poate de simple. Preocuparea principală era aceea de a-și înmulți averea și de a se bucura de toate privilegiile care rezultau din acest lucru.

Nu urmărise să se însoare atât de curând. De fapt, dacă cineva i-ar fi spus în urmă cu o lună că avea să-și ia de nevastă un drac de muiere, s-ar fi tăvălit pe dușumele, prăpădindu-se de râs.

După standardele societății, era o *partidă*. Era destul de bogat, încă tânăr, poseda patru titluri nobiliare semnificative și avea o înfățișare agreabilă. Orice femeie s-ar fi simțit extrem de flatată să-i devină soție.

Anne nu era. Dimpotrivă. Ideea de a se mărita cu el îi părea la fel de tentantă ca înghițirea unei cupe pline ochi cu zeamă de cucută.

Michael încercă să-și dea seama de ce naiba dorea să se însoare cu ea. Era o femeie dificilă, încăpățânată și afurisită. Gândea și se lupta ca un bărbat, și totuși era mult mai feminină și mai senzuală decât oricare dintre suratele ei. Îl atrăgea totul la ea: curajul, inteligența, temperamentul arzător, firea-i năbădăioasă, umorul și frumusețea-i exotică.

Anne era cea mai complexă și puternică femeie pe care avusese norocul, sau poate ghinionul, încă nu era sigur care din două, s-o întâlnească vreodată. O femeie care, în loc să învețe să brodeze, să cânte, să administreze o gospodărie și să organizeze petreceri, își petrecea timpul în cel mai primejdios mod posibil: spionând pentru țară și făcând treburi extrem de riscante, unele destul de dificile chiar și

pentru un bărbat.

Oare ce naiba fusese în mintea lui taică-său de o lăsase să-și aleagă viața asta? Linus Stoneleigh încălcase niște reguli nescrise. Ceea ce făcuse el constituia o gravă insultă adusă și o palmă grea dată în general bărbaților: introdusese în cadrul Serviciilor Secrete o femeie, pe propria-i fiică.

Rememorând conținutul dosarelor pe care le citise la Harper despre palmaresul de misiuni ale Umbrei Noptii, văzu roșu în fața ochilor. Din ceea ce reieșise din unele rapoarte, Anne trecuse razant pe lângă moarte de cele mai multe ori. Unele misiuni fuseseră pe continent, vizând obținerea de informații secrete despre războiul în care el însuși luptase.

Pentru o femeie atât de tânără, Anne trăise cât pentru cincisprezece vieți.

Acum înțelegea de ce Harper nu descoperise identitatea Umbrei. Nu privise în direcția în care trebuia. Nimeni nu ar fi putut bănui vreodată că în spatele aceluia personaj misterios se ascundea, de fapt, o femeie. O femeie cu o înfățișare delicată, care zâmbea fermecător și... mințea cu nerușinare. O actriță talentată, periculos de inteligentă, care manipula totul în jurul ei fără pic de remușcare.

Michael se întrebă dacă nu cumva Anne îi pătrunsese pe sub piele mai mult decât voia să admită. În ciuda evenimentelor din ultimele douăzeci și patru de ore, Anne nu-și pierduse deloc din puterea de atracție pe care o exercita inconștient asupra simțurilor sale. Ba chiar, concluzionă el cu o grimasă de autodezgust, ajunsese s-o placă și mai mult, așa să-l ajute Dumnezeu!

Viața alături de ea avea să-i fie oricum, numai simplă și liniștită nu. Trebuia să găsească o cale ca să-i canalizeze acea energie clocotitoare care părea s-o definească până în măduva oaselor. Avea să se gândească la asta mai târziu, își promise el, privind spre mutra împietrită a contelui de Stoneleigh aflat la trei pași de el.

— James, știi că...

Pumnul lui James porni atât de repede, că Michael nu avu timp să-l evite. Oftând în sinea lui, Michael se întrebă într-o doară dacă nu cumva trebuia în decursul aceleiași zile să se încaiere cu toți cei din neamul Stoneleight.

Frecându-și falca îndurerată, Michael încercă să nu se enerveze, zicându-și că-l meritase din punctul de vedere al lui James. Îl durea disprețul și furia pe care le citea în ochii acestuia și-i înțelegea modul în care vedea el lucrurile. Îi dezonorase sora și-i făcuse reputația praf. Ba, mai mult, după modul în care-i surprinsese în holul conacului mai devreme, James se simțise trădat și insultat de faptul că el alesese să consume mariajul înainte ca acesta să aibă practic loc. Nu-l putea condamna pentru asta, dar nici nu se putea dezvinovăți. A-i garanta că Anne nu i se dăruise trupește, ar fi însemnat să-i lase tinerei femei o porțiță prin care să scape de el, ori asta era exclus. Până n-avea să-și regleze socotelile cu ea, avea s-o țină din scurt.

— James, eu...

Se întrerupse când James se aruncă asupra lui, mânat de furie și durere, lovindu-l cu sălbăticie. Nu avu de ales decât să tacă și să se apere.

— Ticălosul naibii! urlă James, atacându-l cu ferocitate. Dintre toate femeile de pe pământ, tocmai pe Anne ți-ai găsit s-o batjocorești?!... Ai profitat de inocența ei, de situația ei, transformând-o într-o târfă. Pentru asta o să te omor, bastardule!

Vorbele lui James declanșară toată furia și frustrarea pe care i le produsese Anne în ultimele douăzeci și patru de ore, și pe care duelul cu ea nu le consumase nici măcar pe jumătate. Se năpusti la rândul lui asupra viitorului său cumnat, răspunzându-i cu aceeași monedă.

Discuția pe care intenționase s-o poarte cu James se consumă într-un meci de box în toată regula. Își împărțeau pumni în loc de replici, tocându-se reciproc într-un ritm amețitor, fiecare vărsându-și amărăciunea și furia asupra

celuilalt. După aproape un sfert de ceas de încăierare bestială, ajunseră la concluzia că fiecare-și demonstrase punctul de vedere.

Amândoi aveau câte o falcă vânătă, buzele sparte și mai multe locuri sensibile la atingere. Ochii le scăpaseră totuși intacti, grație reflexelor iuți cu care se puteau lăuda fiecare din ei, și acum stăteau în șezut pe podea, cu respirațiile trudite și resentimentele consumate într-o mică măsură.

— Acum îmi spui și mie de ce Dumnezeu vrei să te însori cu ea? făcu James, abia suflând. Adică, nu mă înțelege greșit, Anne este sora mea și o iubesc, dar voi doi nu v-ați văzut mai mult de câteva ori, și atunci de abia dac-ați apucat să vorbiți...

— A fost dragoste la prima vedere, minți Michael fără să clipească.

James îl privi lung, apoi oftă.

— Înțeleg, făcu el încruntat. Anne are o sumedenie de calități...

„Habar n-ai tu câte!” gândi Michael distrat.

— ...și este o femeie care are multe de dăruit, rosti James cu un aer preocupat, dar... este într-o situație foarte delicată, Michael. Această căsătorie îi va schimba viața. Căsătorindu-te cu ea, o vei duce la casa ta, așa cum este și normal, dar asta înseamnă un loc străin, și-i va fi greu să depășească această... tranziție.

„Mă-ndoiesc!” cugetă Michael în sinea lui, înghițindu-și hohotul ironic care-i pulsa în gât.

— La Stoneleigh Park cunoaște fiecare centimetru de loc. Până se va adapta altui spațiu va trece mult timp, continuă el să pledeze cauza surorii lui.

— Nu-ți fă griji, James. Știu ce fac și crede-mă, o să stau tot timpul cu ochii pe ea, promise Michael, știind că acesta era adevărul. Bem ceva?

— Whisky, aprobă James scurt din cap. Sau, mai bine, șampanie, ca s-o asortăm evenimentului?

— Whisky-ul este mai bine venit acum, se ridică Michael de jos, masându-și cu un oftat coastele învinețite. Ai un pumn surprinzător de greu, James, îl complimentă peste umăr, în drum spre măsuța care servea în loc de bar.

— Lasă că nici tu nu ești mai gingaș, i-o întoarce James, rânjind răutăcios. Doamne, nu credeam în veci pururi c-o să apuc clipa în care Anne se răzgândește în privința căsătoriei.

— De ce zici asta? deveni Michael brusc atent, în timp ce turna băutura în două pahare de cristal.

— Păi, făcu James, ridicându-se cu un geamăt surd în picioare și scărpinându-se în cap cu un aer oarecum nedumerit, acum câțiva ani a jurat să nu se mărite niciodată.

— A avut vreun motiv anume? se interesă Michael, venindu-i în întâmpinare și întinzându-i băutura cu un gest calm.

James își îngustă ochii, întunecându-se la față când își aminti.

— Unul al dracului de bun, oftă el, cu nările dilatate din cauza disprețului și mâniei ce-l încercau. Când s-a ntâmplat... accidentul, articulă el cu greutate, Anne era logodită cu Waligrave. Ticălosul a rupt logodna imediat după ce Anne și-a revenit din comă și a aflat că avea să fie nenorocită pentru tot restul vieții ei. A căzut într-o depresie profundă când a aflat de trădarea lui. Desigur, asta alături și de șocul morții tatălui nostru. Anne era foarte atașată de el, mult mai mult decât oricare dintre noi, iar vestea morții lui neașteptate a zdrobit-o efectiv. Aruncându-i o privire posomorâtă lui Michael, întreabă: ai mai aflat ceva despre individul pe care-l căutai?

Michael trase de timp, ducându-și paharul cu tărie la gură și sorbind din el fără să se grăbească. Îi promisese lui Anne că avea să-i păstreze secretul și avea de gând să-și respecte făgăduiala. Pe de altă parte, nu Umbra Noptii fusese cea care-l trădase pe Theo și-l ucisese pe Linus Stoneleigh. Altcineva o făcuse, iar el avea să-l dibuiască pe acel bastard

nenorocit.

— Nu, rosti el purul adevăr. Încă îl mai caut.

— Ai vreo pistă?

— S-ar putea. Trebuie să mai verific niște chestii.

— Ține-mă la curent, bine? Dacă presupunerea ta este corectă, atunci vreau să-l privesc în față pe acel dement care l-a omorât pe bătrân.

— Desigur.

James îl privi cu un zâmbet grav, ridică puțin paharul cu whisky și toastă:

— În cinstea ta și a lui Anne! Noroc, înțelegere și viață lungă împreună. Mă bucur că ești tu bărbatul care va avea grijă de ea, dar te avertizez, Michael, că dacă o s-o faci nefericită, o să trebuiască să-ți anunți secunzii. Și nu glumesc, să știi, îl preveni James cât se poate de serios.

— Mda, o să țin minte, schiță Michael un zâmbet vag în colțul gurii.

Înjură în surdină, căci buza îi crăpă, sângerându-i din nou. Își goli paharul dintr-o dușcă, ținându-și respirația sub arsura binecuvântată a tăriei. Se gândi la Anne, la tripla pierdere suferită în urmă cu patru ani, la cât de greu îi fusese să treacă peste toate.

Îl pierduse pe Theo în misiune, tatăl ei fusese ucis iar logodnicul o părăsise. Își pierduse partenerul, mentorul și iubitul în decursul a câtorva zile. Și orbise temporar, de asta era aproape sigur. N-ar fi putut juca atât de bine rolul nevăzătoarei dacă nu ar fi trăit acea experiență traumatizantă. Și nu-și putea imagina disperarea, durerea și mânia pe care le simțise Anne, știind că primii doi fuseseră anihilați de aceeași mână ucigașă iar bărbatul pe care-l iubea îi întorsese spatele cu o crudă nepăsare.

Cunoscând-o acum, Michael știa că dacă nu ar fi fost acel accident care o încetinise din drum, ar fi găsit o cale de a ajunge la asasinul tatălui ei și al lui Theo. Era o fire tenace și perseverentă, avea o minte speculativă și ingenioasă. Și

suficientă loialitate pentru a dori să răzbune cele două crime, cât și restul de consecințe pe care le suferise inertial din această cauză.

Apoi se gândi la Waligrave. Era un bărbat realmente frumos, cu o constituție și o înfățișare de viking, blond cu ochi albaștri, de un farmec incontestabil. Dulce la vorbă, afemeiat și cu o mare pasiune pentru jocuri de noroc, care-l împinsese aproape de ruină. Michael știa că la ora actuală era aproape falit și că avea datorii calculate în averi, însă întotdeauna reușea să supraviețuiască situației de a ajunge în închisoarea datornicilor. De fiecare dată când creditorii îl strângeau cu ușa și-i cereau să-și plătească datoriile, reușea cumva să seducă vreo matroană bogată, dispusă să-l „sponsorizeze”.

Robert Waligrave era un parazit infect, care trăia din înșelătorie și minciună. Își căuta întotdeauna prăzi ușor de amețit, femei singure, majoritatea cu un fizic mai puțin agreabil, care erau extrem de flatate și încântate de atenția pe care un bărbat atât de chipeș și manierat ca Waligrave le-o arăta.

Oare cum ajunsese s-o prostească pe Anne astfel încât ea să-i accepte cererea în căsătorie? Anne era o femeie rațională și înțeleaptă. Nu-i venea să creadă că un păun înfumurat și profitor ca Waligrave îi luase ochii! Atuul tinereții nu ar fi putut constitui o scuză în cazul ei. Citise rapoartele misiunilor de dinaintea celei de la Paris. Numai o persoană adultă, responsabilă și cu picioarele pe pământ s-ar fi putut implica în asemenea acțiuni, care cereau curaj, sânge rece și o inteligență ascutită.

Atunci, cum Dumnezeu de nu văzuse defectele lui Robert, când erau atât de evidente, că-ți săreau practic în ochi? Oare fusese îndrăgostită de acel fanfaron profitor și fără pic de scrupule, de acel vânător de zestre narcisist și pervers? auzise că dragostea te face orb în fața defectelor persoanei iubite. Asta se întâmplase și-n cazul lui Anne?

Și de ce mama naibii îl frământa chestia asta acum? Waligrave plecase din viața lui Anne cu mult timp în urmă. Se bucura că se-ntâmplase așa, pentru că altfel s-ar fi trezit în situația neplăcută și dezgustătoare de a râvni la bunul altui bărbat.

— Când o să fie nunta? întrebă James, trezindu-l din cugetare.

— Cât mai curând posibil. Trebuie să fac rost de licențe ca să ne putem căsători sâmbătă.

— Sâmbăta asta? făcu James ochii mari.

— Da, azi este luni, deci am la dispoziție cinci zile ca să fac din soră-ta o femeie respectabilă.

— Nu cred că trebuie să te grăbești așa, se încruntă James, nemulțumit. Anne nu pleacă nicăieri.

Michael nu era prea sigur că tânăra femeie nu avea să dispară în neant, doar așa, ca să-l oftice pe el și să-i dea peste nas. Prin urmare, dacă tot avea s-o ia de nevastă, măcar s-o facă repede, până ce Anne nu apuca să se dezmeticească. Pentru faptul că o silise să facă ceva împotriva voinței ei, Michael anticipa deja faptul că o să-i bage în viitor bețe-n roate cât cuprinde. Nu-i promisese iadul pe pământ dacă avea s-o forțeze să-l ia de bărbat? Iar Anne nu părea genul care să profereze amenințări deșarte. Îl aștepta o perioadă grea în față, până avea s-o îmblânzească.

— Știu, spuse Michael cu o expresie serioasă pe față, dar niciunul din noi nu vrea să mai aștepte. O să fie o ceremonie restrânsă și o nuntă mică, în familie. Asta-și dorește Anne, minți el fără să clipească.

— Îmi imaginez, se resemnă James, zâmbind pieziș. Niciodată nu s-a dat în vânt după baluri sau petreceri, cum face Emma.

„Păi da, avea chestii mult mai importante de făcut decât să dea din gene și să bea limonadă, zâmbind filfizionilor cu caș la gură!” gândi Michael ironic.

— Bine, acceptă James fără tragere de inimă. Atunci, așa

rămâne.

Michael încuviință tăcut, anticipând reacția viitoare sale mirese. Era convins că Anne n-avea să fie încântată deloc din cauza acestei precipitări, dar nu se mai găsea în situația în care să-și impună părerea. Avea să se mărite sâmbătă cu el, indiferent că-i convenea sau nu asta.

— Rămâi la cină? întrebă James, privindu-l zâmbitor.

— Sunt invitat? își arcui Michael o sprânceană.

James râse.

— Bineînțeles. Acum, că s-a lămurit totul, sunt încântat că o să faci parte din familia mea, îl bătu el prietenește pe umăr. Eu trebuie să mă înapoiez la Londra cu niște acte, dar mă întorc înainte de cină. Cu ocazia asta, o să-i anunț pe Jordan și Emma despre fericitul eveniment de sâmbătă.

Evenimentul de sâmbătă avea să fie oricum numai fericit nu, își zise tânărul conte de Warwick cu un oftat adânc în sinea lui. Cel puțin, nu pentru Anne, de asta era sigur.

— Vin și eu cu tine la Londra, se decise Michael pe loc. Trebuie să-mi schimb ținuta, schiță un gest grăitor spre hainele mototolite de pe el, să fac o baie și să trag câteva sfori ca să obțin hârtiile până vineri seara. În plus, trebuie să fac și anunțul în *Gazette*.

— Dacă nu ai timp de toate, pot să te ajut cu licențele. Cunosk pe cineva care ar putea să mi le dea în două, maximum trei zile.

— A, perfect, zâmbi Michael îndatoritor. Atunci las treaba asta în seama ta. Tu cu ce-ai venit?

— Cu trăsura. James se încruntă nedumerit. Pe a ta n-am văzut-o.

— Am venit călare, îl informă Michael.

— Păi, în cazul ăsta, leagă-ți calul în spate și călătorește cu mine.

— E-n regulă. Să mergem, atunci. E deja ora două și trebuie să ne grăbim dacă vrem să ajungem diseară la timp.

— Stai să-mi iau hârtiile și mergem.

Un sfert de oră mai târziu, cei doi bărbați lăsau în urmă domeniul, trăsura elegantă a contelui de Stoneleigh înscriindu-se pe drumul prăfuit care ducea spre Londra.

Cina de la Stoneleigh Park din acea zi zbuciumată căpătase pentru mintea lui Anne proporțiile unei scene din romanele horror.

Ambii bărbați arătau hidos. Fratele ei avea un obraz tumefiat, Davenport se lăuda cu o falcă învinețită, și amândoi aveau buzele crăpate. Anne nu se îndoia că „discutaseră” problema ei într-un fel caracteristic arogantei specii masculine. Dacă Jordan sau Emma se întrebau ce anume îi făcuse pe cei doi să se încaiere, din delicatețe, niciunul dintre ei nu deschisese subiectul ca să-și stingă curiozitatea.

Și, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Michael întreținea atmosfera cu lejeritate, discutând despre o groază de lucruri lipsite de importanță, bârfe și cancan-uri, iar James, Emma și Jordan îi țineau isonul, distrându-se copios și fraternizând cu... însuși diavolul!

De dragul familiei sale, Anne strânse din dinți și răbdă cu stoicism manifestarea plină de efervescentă a acelui ticălos sadic și lipsit de orice brumă de simțire cu care avea să se mărite peste patru zile.

Avea impresia că fusese zidită de vie. Își reluase conștiințioasă rolul pe care și-l asumase în urmă cu patru ani și avea limba ca un aluat pus la dospit, atât de rău și-o mușcase în străduința epuizantă de a nu sări în picioare ca să-i verse toată mâncarea în cap acelui nemernic arogant și să-l trimită la origini. Din cauza lui suferea într-o sută de feluri. Dacă era să scoată din calcul febra musculară cu care se pricopsise în acea zi și care o chinuia până la lacrimi, cel mai rău o durea mândria. Acel bărbat o manipulasă cu cruzime iar ea îl lăsase. Fusese suficient de naivă și de proastă ca să creadă că putea să-l înfrângă, și se alesese cu ogoliul șifonat zdravăn și cu viața distrusă iremediabil.

Ținându-și privirea îndreptată în față și afișând un aer cât

se poate de senin, Anne spumega de furie și nervi, mai ales pentru că știa că Michael Davenport se amuza copios pe seama ei. Viitorul ei soț era așezat în dreapta ei și, din când în când, încerca s-o atragă în discuție, atingându-i mâna cu o tandrețe admirabil jucată sau aplecându-se asupra ei pentru a-i asculta cu atenție răspunsurile monosilabice. Toate astea îi întorceau stomacul pe dos și o făceau să se dea pe dinăuntru cu capul de stânca dură, nemiloasă, a propriei idioțenii.

— Anne, nu te simți bine, scumpa mea? o întrebă Emma într-un târziu, surprinsă de aerul posac al surorii ei. Ești incredibil de tăcută.

— Este emoționată, nu-i așa, iubito? răspunse Michael în locul ei, luându-i mâna pentru a i-o săruta cu afecțiune, ceea ce o făcu pe Anne să scrâșnească din măsele și să forțeze un zâmbet strepezit.

— Am avut o zi agitată, articulă Anne cu un efort printre buzele înțepenite în ceva ce începea să semene a grimasă, încercând fără succes să-și tragă mâna dintr-a lui.

Cum Michael continua să nu-i dea drumul, Anne își propti tocul pantofului pe bombeul cizmei lui cu putere. Îl auzi inspirând întretăiat și se întoarse să-i zâmbească în felul cel mai dulce al ei, absurd de încântată de faptul că-i produsese o cât de mică suferință.

— Am luat-o prin surprindere când i-am cerut mâna, le explică Michael celorlalți cu o voce surprinzător de liniștită, ducându-i din nou degetele la gură.

Fu rândul ei să inspire poticnit când dinții lui se înfipseră fără milă în pielea montului de la degetul ei arătător. Anne își reprimă cu greu geamătul de durere, înghițindu-și-l cu o gură zdravănă de vin. Știa că frații și sora ei nu vedeau în ei decât un cuplu de tineri îndrăgostiți iar asta-i provoca arsuri la stomac.

Cum naiba ajunsese ea în situația asta fără ieșire? Cum reușise el să-și dea seama că ea era persoana care se

ascundea în spatele Umbrei Noptii?!...

Asta fusese întrebarea care o frământase întreaga zi. La Kensington Place nu făcuse nimic prin care să se dea de gol. Nu vorbise ca el să-i poată recunoaște vocea, iar costumația de bal mascat fusese concepută astfel încât să-i ascundă feminitatea. Părul îi fusese legat la spate iar coada vârâtă pe sub cămașa albă și largă. Și-atunci, unde greșise?

După cină, Michael o invită la o plimbare prin grădină. Deși avu pornirea de a-l refuza, știa că nu avea încotro decât să-i facă pe plac și să-l urmeze.

Michael îi ținu scaunul cât timp se ridică și îi luă mâna, petrecându-și-o pe sub braț și conducând-o agale spre ieșire.

Anne se supuse cu docilitate, până ieșiră în grădina din spatele conacului și se îndepărtară suficient cât să nu-i audă nimeni. Abia atunci își smuci mâna și se răsuci spre el, șuierând pe o voce înecată de supărare și revoltă:

— Marchizul de Sade a fost mic copil pe lângă tine, Davenport! Tu ești infect!... Probabil că simți o plăcere perversă, jucând toată șarada asta dezgustătoare! Îmi faci silă și...

— De cât timp joci rolul ăsta, Anne? o întreabă el în schimb, curmându-i tirada pe un ton neașteptat de blând, lucru care o descumpăni pentru un moment. Nu mă-ndoiesc că a duce o viață dublă este un lucru foarte obositor, chiar și pentru mintea unui bărbat. Să te controlezi în permanență ca să nu dai nimic de bănuiră nimănui, să inventezi tot felul de pretexte pentru a evada de acasă ca să-ți riști viața aiurea, fără niciun fel de compensație materială sau...

— Te-nșeli! îl contrazise Anne cu vehemență. Asta este ceea ce-mi place să fac și o fac bine. Nu te privește deloc faptul că nu am ales să duc o existență inutilă, concentrată doar pe reproducerea speciei umane ori a stilului de a mă împoțona cât mai artistic, pentru a clăti ochii masculilor aroganți și misogini ca tine!... Mă pricep să smulg secretele celor care conspiră împotriva țării și, pentru că o fac din pură

pasiune, nu mă obosește deloc. Ba, din contră chiar, îmi motivează viața. Asta poți să pricepi, dracului!?...

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi reaminti Michael, părând netulburat de tirada ei încărcată de venin și ostilitate.

— Acum avem discuția aia? făcu ea, privindu-l răutăcioasă și disprețuitoare.

— Dacă nu ai chef de destăinuiți în plus, atunci începe măcar prin a-mi explica ce s-a întâmplat cu fratele meu în urmă cu patru ani, la Paris! mârâi el pe un ton scăzut, pierzându-și răbdarea în fața atitudinii ei dușmănoase. Povestește-mi despre Theo!

— Theo... repetă ea încet, vocea frângându-i-se sub un val de emoții amestecate.

Îi era extrem de greu să vorbească despre asta, după atâta timp, dar bărbatul acesta, care stătea în fața ei drept și neclintit și care-i transformase existența într-un calvar în mai puțin de o zi și o noapte, merita și avea dreptul să știe ce anume se întâmplase atunci cu fratele său.

— A fost un bărbat minunat, continuă Anne cu o voce răgușită, închizând ochii, pentru a se putea conecta cu ușurință la trecut. Un om excepțional și... moartea lui a fost o pierdere îngrozitoare pentru toți.

— În special pentru tine, remarcă el, simțindu-și stomacul strângându-i-se sub un val puternic și neașteptat de gelozie.

Nostalgia și durerea cu care Anne rostise acele cuvinte de laudă la adresa fratelui său îl făcură să se întrebe dacă nu cumva între ea și Theo existase și altceva în afara unei relații simple, de camaraderie. Cunoscându-l pe Theo, nu se-ndoia că fusese la rândul său fascinat de Anne.

Anne tăcu câteva momente, rememorând întâlnirea din urmă cu patru ani dintre ea și Theodor Daveport. Își amintea fiecare detaliu al acelei misiuni, fiecare discuție pe care o purtase cu acel bărbat uluitor și complex, și de care fusese atât de îndrăgostită. Oftând, deschise ochii.

— Da, îi răspunse ea, schițând un zâmbet amar în colțul

gurii. Misiunea aceea era oarecum simplă, începu ea să-i povestească pe o voce reținută, încercuindu-și trunchiul cu brațele, ca și cum i-ar fi fost dificil să reînvie trecutul și să retrăiască din nou acele clipe. Trebuia să ajungem la Paris și să preluăm niște scrisori extrem de importante dintre Bonaparte și Davoult, și să ne întoarcem în Anglia. Călătoream ca soț și soție ca să nu atragem atenția asupra noastră. Fouche avea oameni peste tot și, chiar și dacă ar fi existat posibilitatea să fi fost avertizat de către unul dintre spionii săi infiltrați în sistemul nostru, că ne trimiteam un om pe continent, s-ar fi uitat după un bărbat singur și în niciun caz după un cuplu de tineri căsătoriți. Era a cincea sau a șasea mea misiune în cadrul Departamentului, și eram extrem de încântată de importanța rolului meu. Nu eram deloc nervoasă, pericolul mă atrăgea și compania lui Theo era... absolut neprețuită. Mă trata ca pe egalul său, îmi povestea despre alte misiuni și mă învăța tot felul de trucuri. Eram tânără și foarte dornică să învăț totul despre ceea ce făceam, iar Theo avea o experiență vastă, de care intenționeam să profit cât mai mult. Îmi amintesc foarte bine că mi-a spus că faptul că sunt femeie era cel mai mare avantaj al meu. Nimeni nu se obosește să dea atenție unei femei pentru că bărbații desconsideră foarte mult aptitudinile sexului frumos și slab, sublinie ea ultimul cuvânt cu ironie.

Făcu o nouă pauză, punându-și ordine în idei.

— În noaptea aceea, cea mai neagră din viața mea, îl așteptam pe mesager să livreze corespondența. Nu-mi plăcea locul ales pentru acea întâlnire și Theo era de aceeași părere. Era situat undeva în sudul Parisului, într-o mahala care putea îngrozitor, cu case îngrămădite unele într-altele și alei atât de înguste, că nu puteai să-ți întinzi brațele în lături fără să te atingi de ziduri cu coatele. Dar ceea ce mă alarma era liniștea nefirească din jur. Prea multă liniște. Nu era normal să fie așa. Maghernițele alea trebuia să fie animate de sunete specifice, plânsete de copii, strigătele bețivilor și altele. În

plus, deși era numai zece seara, nu se vedea țipenie de om pe nicăieri.

Făcu o nouă pauză, pe chip ivindu-se o expresie încrâncenată.

— Individul care trebuia să ne livreze corespondența a apărut la timp, continuă ea cu o voce mohorâtă. Era nervos și ne avertiza că Parisul mișună de oamenii lui Fouché, și i-a înmănat pachetul lui Theo. O secundă mai târziu, s-a dezlănțuit iadul pe pământ. Se trăgea în noi de la ferestrele caselor într-un foc neîntrerupt. Theo fusese rănit și ne adăpostisem într-un intrând. Nu aveam prea multe opțiuni și amândoi eram conștienți că unul dintre noi trebuia să rămână pe loc și să acopere retragerea celuilalt. Ar fi putut să se salveze, dar a preferat să moară ca un erou, sacrificându-se pentru binele țării și... al meu. Anne strânse din ochi cu putere. Probabil faptul că eu eram femeie și tânără pe deasupra, a avut un cuvânt greu de spus în hotărârea lui... nu știu precis dacă așa a gândit, dar ăsta a fost cursul evenimentelor. Mi-a strigat să-l găsesc pe trădător, pentru că știa precis că cineva trădase acea misiune, și m-a îmbrâncit în josul străzii. Nu am avut de ales decât să fug, ducând cu mine scrisorile alea nenorocite...

Glasul i se frânse și Anne își plecă privirea.

— L-ai iubit? rosti Michael încet.

Anne îl privi cu capul înclinat într-o parte, ascunzându-și emoțiile.

— Problema asta nu te privește, replică ea suav.

— Dar cu Waligrave, care a fost treaba?

Privirea ei deveni uimită și surprinsă.

— De unde știi de... Ah, James! concluzionează Anne sec, zâmbind subțire. Ei bine, aceasta este o altă istorie despre care nu vreau să vorbesc.

— Înțeleg, făcu Michael, respectându-i decizia și încercând să-și înghită frustrarea.

Câteva clipe, nu scoase o vorbă. Îi lăsă lui Anne impresia

că reflecta la spusele ei, cele legate de misiunea în care murise Theo la Paris, dar adevărul era că-l preocupa o problemă mult mai lipsită de importanță decât asta. Încerca să-și dea seama dacă Anne fusese sau nu îndrăgostită de vreunul din cei doi bărbați de care fusese legată în două feluri diferite. Îl seca la suflet ideea că s-ar fi putut ca imaginea unuia dintre cei doi să stăruiască în inima ei și acum, după atâta timp...

— Și acum? făcu Anne, privindu-l în ochi cu o expresie greu de descifrat.

— O să-l vânăm pe nemernicul care ne-a schilodit familiile, rosti el grav, luându-i o mână într-a lui pentru a se juca cu degetele-i lungi și fine. Și o s-o facem împreună.

Anne clipi surprinsă, încercând să ignore furnicăturile delicioase de sub pielea palmei provocate de atingerea blândă a degetelor lui.

— Deci, mă crezi?

— Da. Ai tu o groază de cusururi, dar ești loială, Anne. O să rezolvăm povestea asta și o s-o îngropăm definitiv.

— Mulțumesc, zâmbi ea, părând ușurată.

— N-ai de ce. Este în interesul nostru s-o facem.

— Acum îmi spui și mie cum ai aflat despre existența Umbrei Noptii?

— Te roade chestia asta, nu-i așa? rânji Michael cu un aer plin de sine. Ei bine, părerea mea este că nemernicul pe care-l vânăm amândoi a ajuns la capătul nervilor și și-a pierdut răbdarea, tot încercând să te găsească. Cred că știa că de la Harper nu putea obține nimic care să-l conducă la tine, așa că m-a asmuțit pe mine împotriva ta.

— Mi-am dat seama de asta încă din ziua în care l-ai vizitat pe James la Londra și ați discutat despre mine în cabinetul lui, însă ceea ce vreau să aflu este cum a procedat nemernicul ăla? zise Anne, încercând să-și tragă mâna dintr-a lui, dar Michael nu părea dispus să i-o lase-n pace.

— Mi-a trimis o scrisoare prin care mă informa că știa în

ce condiții murise Theo și cine era ucigașul, și că trebuia ca cineva să facă dreptate și să-i răzbune moartea. În esență, mă împingea să-l descos pe Harper în legătură cu identitatea Umbrei, fără a-mi divulga intențiile deoarece, îmi scrisese el, Thomas avea să-mi zădărnicească efortul de a găsi Umbra Noptii dacă știa că doream să-i curm zilele.

— Aha! făcu Anne, complet edificată. Inteligentă mișcare. Tu erai cea mai indicată persoană care să pornească pe urmele Umbrei și cea mai motivată. Era convins că n-o să te lași până n-o să găsești Umbra Noptii.

— Perspicace mai ești, o tachină el, privind-o amuzat.

— O eroare a naturii, comentă Anne cu un ușor sarcasm. Și cum de ți-ai dat seama că Umbra Noptii sunt eu?

Michael zâmbi și se aplecă încet spre ea. Anne încremeni, privindu-l încruntată și nedumerită. Când ajunsese cu fața aproape lipită de a ei, Michael inhală aerul din jurul obrazului ei cu zgomot, făcând-o să-l privească de parcă i-ar fi sărit o doagă.

— Umbra Noptii mirosea ca tine, Anne, rosti bărbatul încet, privindu-i gura frumoasă, apoi ridicându-și ochii albaștri spre ai ei. Aș fi putut recunoaște oriunde acest parfum. Miroși ca o tufă de liliac, scumpo, adăugă pe un ton scăzut, învăluitor, reducând distanța dintre gurile lor într-un mod aproape insesizabil.

— Eu nu folosesc parfum deloc, făcu Anne, dându-se un pas în spate ca să pună o distanță sigură între ei.

Inima îi bătea cu putere la gândul că el s-ar fi putut s-o sărute. Era prea aproape de ea și gestul îi era la îndemână. Iar ea știa ce pățise prima dată când el o sărutase la Londra. Pur și simplu nu se mai putuse controla. Sărutul lui o luase complet prin surprindere și o făcuse să se simtă slabă și înspăimântător de vulnerabilă. Chestia asta nu trebuia să se mai repete niciodată.

Michael se îndreptă de spate cu un oftat. O privi în ochi cu un aer imposibil de citit.

— Înseamnă că ăsta este mirosul tău specific.

— Eu nu simt nimic, spuse Anne, adulmecându-se fără să vrea.

Michael râse.

— Nici n-ai cum, din moment ce miroși așa dintotdeauna. Face parte din tine, dar sincer, Anne, chiar miroși a liliac. Într-un fel păcătos, așa zice.

— Termină! îi ceru Anne, privindu-l încruntată, reușind în sfârșit să-și recupereze mâna, apoi adăugă, pe un ton plin de necaz: Nu vreau să mă mărit cu tine!

— Știu. Dar acum am ajuns amândoi într-un punct din care nu ne mai putem întoarce.

Se instalează o pauză scurtă, după care Anne își vărsă năduful.

— Chiar a trebuit să-i lași lui James impresia că ne-am tăvălit pe canapea? gemu ea cu durere în glas, privindu-l lezată.

— Nu, dar mi-a servit scopului.

— De ce Dumnezeu vrei să te însori cu mine?! strigă ea, profund nedumerită. Cum el nu-i răspunse, nefăcând decât s-o privească gânditor, Anne continuă cu patimă în glas: Nu înțeleg ce anume speră de la mine! Voi fi o soție catastrofală, asta ți-o garantez. Nu-mi place să cos, n-am talent la desenat și detest să izbesc în clapele pianului, în încercarea chinuită de a face muzică, gesticulă ea nervoasă. Nu am avut niciodată chemare spre activitățile pe care orice femeie obișnuită știe să le facă. Pur și simplu, smuci ea în lături cu brațele, eu m-am născut altfel!... În plus, în momentul ăsta, mă placi la fel de mult ca oțetul pe răni. Atunci, lămurește-mă, de ce mă vrei? Numai ca să te răzbuni pentru ceea ce s-a-n întâmplat astă noapte? Dacă lucrurile stau astfel, atunci ești demn de milă.

— Poate că ți-am lăsat impresia asta, Anne, dar nu sunt chiar atât de crud și de josnic precum tinzi tu să crezi. Îmi place de tine la modul cel mai serios. Te-am plăcut încă de

când te-am văzut la Almack's. Te consider... înviorătoare.

— La fel este și apa de izvor, bombăni ea.

— Mda, dar nu pot s-o car în pat.

Anne îl privi ultragiată, simțindu-se absurd de dezamăgită și rănită de declarația lui brutal de directă. Nu-și putea explica prea bine de ce, dar ar fi vrut ca el s-o dorească pentru ceea ce era ca persoană, și nu pentru ce ar fi putut să-i ofere ca femeie.

— Nu fi stupidă, Anne, o dojeni el cu o blândețe amuzată. Te tachinam, doar. Nu fac un secret din faptul că te doresc în modul cel mai intim și mai absolut cu putință, dar sfera preocupărilor mele în ceea ce te privește nu se rezumă strict la ceea ce porți între picioare sau la ceea ce-ți umple decolteul. Te găsesc frumoasă, puternică, cu o judecată limpede și sănătoasă. Te admir pentru ceea ce ești, pentru ceea ce ai reușit să faci, pentru faptul că ai supraviețuit tuturor încercărilor. Te doresc așa cum ești, în întregime. Și chiar dacă nu ești dispusă să accepți ceea ce-ți voi spune, eu tot o voi face: și tu mă dorești pe mine și... poate că mă și placi puțin. Dacă nu ar fi așa, nu m-ai fi lăsat să te sărut la Londra. Nu ești curioasă câtuși de puțin de cum ar fi să-ți împarți viața cu mine?

— Nu sunt pregătită să mă mărit cu tine, recunosc eu cu greutate.

Michael o privi cu un zâmbet înduioșat.

— Bine, atunci îți propun un târg, făcu el sobru. Te măriți cu mine sâmbătă iar eu îți voi lăsa libertatea de a alege singură momentul în care acest mariaj se va consuma cu adevărat.

Anne îl privi suspicioasă.

— S-ar putea să n-o fac niciodată, rosti ea morocănoasă, pândindu-i reacția.

— Mă-ndoiesc sincer, replică Michael vesel. Ești o fire iscoditoare, draga mea. Pe tine te atrage tot ce este interzis, periculos și neconvențional.

— Nu te flata singur, Davenport, i-o întoarce ea cu o ironie acidă. Încă sunt al naibii de furioasă pe tine.

— Știu, își lărgi el zâmbetul într-un rânjel pervers. O să-ți placă să fii măritată cu mine, Anne, te asigur, adăugă pe un ton plin de insinuări.

— Am dubii serioase în privința asta, bombăni tânăra femeie, încruntându-se. Pentru Dumnezeu, de ce nu-ți iei de nevastă o femeie normală?

— Una delicată, dragălașă, care să leșine când mă încrunt la ea, să-mi fie supusă și să n-aibă creier ori șira spinării? sugeră Michael pe un ton suav. Glumești, desigur! râse el cu poftă.

Tânăra zâmbi fără să vrea. Adevărul era că nu-l vedea lângă o asemenea femeie.

— O să-ți blestemi zilele pentru că ți-ai încurcat viața cu mine, prezise Anne, privindu-l lung, cântăritoare, cu capul înclinat ușor într-o parte, ca și cum i-ar fi evaluat potențialul.

— Îmi asum riscul.

— Și promiți că o să respecti ceea ce mi-ai făgăduit mai devreme?

— Ai cuvântul meu de onoare.

— Și că nici n-o să-mi impui anumite interdicții, plusă Anne, prinzând curaj.

— Asta este altă poveste, draga mea, o dezumflă Michael scurt. De îndată ce-l prindem pe viermele ăla trădător, Umbra Noptii va înceta să existe cu desăvârșire. Nu negociez lucrul ăsta, Anne, și ar fi bine să mă ascuți, fiindcă o să mă prind dacă încerci să mă duci de nas și o să iasă prăpăd, ți-o garantez.

Anne își mușcă buzele, venindu-i să plângă.

— Și eu ce o să fac după aia!? izbucni ea cu o voce deznădăjduită.

Era atât de nefericită, de disperată și de supărată, că Michael se abținu cu greu să nu rădă.

Era incredibilă. Orice femeie cu mințile laolaltă ar fi fost

fericită să ducă o viață liniștită, normală, alături de un bărbat suficient de influent, bogat și respectat încât să-i satisfacă toate poftele.

Anne Stoneleigh sfida orice închipuire. Pentru ea, viața însemna trepidație, provocare, aventură și risc continuu. Avea să fie foarte greu să revină la un trai normal, după ce, până acum, avusese parte de o viață plină și agitată.

— O să găsim noi ceva cu care să-ți umpli timpul, promise el, zâmbind.

— Ce?!

— Nu știi. Nu te-ar atrage ideea să călătorești prin lume? riscă Michael.

— Cu tine?

Aproape că scuiase cuvintele.

— Haide, Anne, pot fi extrem de drăguț și fermecător când îmi propun. Dă-mi o șansă, ce naiba!

Anne își masă fruntea, reflectând la propunerea lui.

— Bine, făcu ea. Poate că așa vom acoperi primii cinci ani de chin. Și pe urmă?

— Facem câțiva copii? sugeră el, micos. Cinci sau șase cred că te-ar ține ocupată pentru tot restul vieții.

Anne îl privi șocată.

— Șase!?... Păi, ce-s eu, iepure? icni ea, îngrozită și dezgustată.

— Nu-ți dorești copii? făcu Michael, derutat.

— N-am zis asta, dar, pentru Dumnezeu! n-am de gând să-mi petrec tinerețea cu burta la gură, turnându-ți ție o armată de copii!

— Bine, facem doi sau trei bebeluși, și pe urmă mai vedem.

— Doamne, își vârî ea mâinile în păr cu un gest exasperat, începând să se învârtă în loc surescitată, cum naiba am ajuns să vorbim de copii, când nici măcar nu m-am măritat cu tine?!... Ca să faci copii, trebuie să le oferi un cămin plin de iubire, armonie și înțelegere. Tu mă scoți din minți numai când te vâd!

— O să-ți treacă odată cu timpul, prezise Michael netulburat, amuzându-se în sinea lui. O să obosești să mă tot urăști, Anne.

— Pe asta n-aș miza, i-o trânti ea cu necaz în glas, privindu-l cu ochii strălucitori de supărare. Sunt foarte perseverentă când urăsc pe cineva.

— Iisuse, enervantă mai ești! Bine, dacă vrei să mă urăști, n-ai decât, o invită el cu un gest ultimativ al mâinii. O să ajungi acră ca o murătură și ai să faci riduri înainte de vreme. Treaba ta.

— Exact! replică ea cu năduf. Treaba mea.

— Acum, că am lămurit și aspectul ăsta, trecem la următorul capitol. Cât mai ai de gând să continui mascarada asta față de familia ta? Nu poți să-i minți la nesfârșit, pretinzând că ești la fel de oarbă ca o cârțiță!

Anne îi aruncă o uitătură încruntată.

— După ce-l prindem pe criminal, mormăi ea, după câteva clipe de tăcere.

— Și o să le spui adevărul?

— Nu! se împotrivi ea categoric. O să le zic că am căzut de pe scările de la ține de acasă, că m-am izbit cu capul de trepte și că mi-am pierdut cunoștința. Și, după ce mi-am revenit din leșin, ce să vezi, minune! pocni ea din degete cu o expresie triumfătoare. Mi-a revenit vederea! flutură ea din gene teatral.

— Minți înfiorător de bine, observă Michael, privind-o lung, cu ochii mijiti.

— Sunt expertă la mințit, recunosc eu ea fără pic de jenă. Partea frumoasă este că țin minte tot ce spun când vând gogoși, altfel ar fi absolut tragic pentru mine.

— Îmi imaginez. Ești o femeie periculoasă, Anne.

— De ce? făcu ea, zâmbind. Pentru că mint? Toată lumea o face, într-un fel sau altul. Iar minciunile mele sunt inofensive. N-au rănit pe nimeni până acum.

Michael o privi lung, vrând s-o contrazică. Simțea că-l

paște curând o migrenă. Anne îl zăpăcea de cap. Când credea că nimic nu avea să-l mai surprindă la Anne, tocmai atunci mai descoperea ceva la ea, ceva care să-l consterneze sau să-l revolte peste măsură.

În ultimele treizeci și șase de ore, Anne îi provocase șoc după șoc.

Pentru moment, simți că nu-i mai poate face față. Era extrem de obosit pentru că nu dormise mai deloc în noaptea care trecuse, își petrecuse aproape trei ore duelându-se cu ea, după care se încăierase cu James, se întorsese la Londra, făcuse rapid o baie și se schimbase, apoi fusese să dea anunțul logodnei lor în *Gazette*. Și, după aceea, timp de aproape două ceasuri, intrase în fiecare magazin de pe Bond Street, căutându-i un inel de logodnă potrivit, dar niciunul nu-i plăcuse.

Gândindu-se la bijuteria pe care o avea cu el în buzunarul interior al jachetei, Michael se întreabă dacă era sau nu momentul să i-o ofere.

— Am ceva pentru tine, rosti el cu un oftat.

Anne își înălță sprâncenele, fixându-l mirată. Îl urmări cum scoate din buzunarul jachetei o cutie prelungă și îngustă, împachetată în hârtie argintie. I-o întinse cu un zâmbet inexpresiv, iar Anne o luă, cântărind-o în mână.

— Ce este?

— Uită-te și ai să constăți și singură. Este un dar de logodnă, preciză el grav...

Anne trase încet aer în piept, roasă de curiozitate. Îndepărtă ambalajul fără să se grăbească, dezvelind o cutie de catifea rubinie.

Ezită o clipă, înainte de a deschide cutia, uitându-se în ochii lui în tot acest timp. Apoi își coborî privirile și buzele i se curbară sub un zâmbet moale, surprins.

Pe un pat de satin alb se afla un lanț subțire de aur cu un pandantiv mare cât o nucă, bătut în briliante minuscule într-un soi de împletitură complicată. Apucând cu grijă

medalionul, îl trase afară și-l studie cu atenție, încercând să-și dea seama ce reprezenta. Când realizează ce ține între degete, încremeni, amuțind cu totul.

Ridicol de emoționată, se uită îndelung la minunata bijuterie. Stilizarea celor două inițiale, un A și un M, era o împletire perfectă de unghiuri și înflorituri migălos lucrate.

Semnificația bijuteriei era inconfundabilă. Însemna o groază de lucruri, lucruri pe care ea nu se simțea pregătită să le accepte. Nu încă. Tot ce simțea în clipa de față era teamă, uimire și neîncredere.

— Îți place?

— Este... superb, reuși Anne să îngaime.

— Dă-mi voie, i-l luă Michael din mâini, chinuindu-se cu încuietoarea.

Reuși să-l desfacă și se întinse, prinzându-i-l la gât. Pandantul se odihnea în valea dintre sâni ei, chiar în dreptul inimii.

Anne îl privi încruntată, neplăcându-i deloc lungimea precisă la care fusese făcut lanțul, și-l cuprinse în pumn, simțindu-se furioasă.

— Nu mă poți obliga să-ți dau ceva ce nu sunt dispusă să-ți...

Michael își propti două degete pe buzele ei, curmându-i vorbele. O privi în ochi cu gravitate și cu o oarecare tristețe.

— Atunci, nu-mi da! rosti el încet. Asta nu te obligă la nimic, Anne. Însă ce ții acum în pumn reprezintă mult pentru mine. Sper că într-o zi vei realiza cât de mult. Poartă asta în loc de inel, vrei?

Anne închise ochii strâns, depășită de situație. I se părea că aterizase într-un teatru ieftin de comedie, unde personajul principal era chiar ea. În cele din urmă, dădu din cap resemnată.

— Lasă-mă să fiu supărată pe tine, îl parafrază ea. Mi-e mult mai ușor așa.

Michael zâmbi, deși nu simțea niciun pic de veselie în acel

moment. Oricare altă femeie i-ar fi sărit până acum în brațe, copleșită de fericire, întinzându-se la pupat.

Toate femeile spre care-și îndreptase atenția de-a lungul timpului sfârșiseră în brațele lui în mai puțin de câteva ore. Avea talent și pricepere în a seduce femeile și a obține ce dorea de la ele, și niciuna nu-i rezistase.

Cu Anne, procesul de seducție avea să fie la fel de simplu și ușor ca escaladarea cu mâinile goale a versantului unui munte abrupt. Avea să fie dificil, anevoios și riscant. Și totuși, știa că nimic în lume nu i-ar fi adus o satisfacție mai mare și mai profundă decât momentul în care avea să se ridice pe muchia asprită și neîndurătoare a vârfului, ca să privească întinderea maiestuoasă de la picioarele sale.

— Hai să ne întoarcem, sugeră el pe un ton lipsit de emoții. S-a făcut târziu.

Anne îl privi cu un aer tăcut, apoi încuviință încet. Porniră fără o vorbă spre conac, mergând unul lângă celălalt ca doi străini.

Seara se încheie două ore mai târziu și fiecare se retrase în camera lui, stabilind ca a doua zi toată lumea să se întoarcă la Londra.

CAPITOLUL 9

Anne își privea imaginea reflectată în oglindă cu un aer absent, simțindu-și mintea amorțită.

Rochia de mireasă avea un croi extrem de dulce, avantajându-i silueta prelungă și subțire. Era un tub de mătase ivorie, susținut pe umeri cu un mânunchi de panglici înguste, ale căror capete îi cădeau de o parte și de alta a umerilor. Broderia complicată ce împodobea țesătura fină era formată din perle mici, cu reflexe gălbui, reprezentând buchețele miniaturale de flori de crin. Părul îi fusese ridicat în creștet într-un coc simplu, împodobit cu o diademă îngustă de diamante galbene, care aruncau vâpăi în lumina blândă a dimineții. Cerceii în formă de floare de crin, prinși pe lobul urechii, erau bătuți în diamante galbene de mărimi variate, alungindu-se fiecare într-o picătură de perlă cu reflexe aurii. La gât purta lanțul pe care viitorul ei soț i-l dăruise în urmă cu patru zile.

Ciocănitul din ușa camerei o făcu să tresară.

Emma năvăli în dormitor într-un foșnet de mătăsuri de culoarea minții, o nuanță vie, ce se asorta de minune cu ochii ei verzi. Arăta răpitor, în rochia aceea ca o spumă, ce-i sublinia atât de bine generozitatea bustului, zveltețea taliei și rotunjimea perfectă a umerilor. Părul blond era coafat într-un complicat coc roman, împodobit cu boboci proaspeți de trandafiri de culoarea delicată a mijlocului florii de cireș.

Anne își dorise întotdeauna să aibă o siluetă mignonă, frumos proporționată, precum cea a Emmei, și nu constituția deșirată cu care natura o înzestraseră la maturitate. Și-ar fi dorit să posede și naivitatea Emmei, care la cei șaptesprezece ani ai ei, credea că tot universul era colorat în alb și roz.

Fortându-se să zâmbească, Anne se răsuci cu fața spre ea, având grijă să-și evapore din ochi orice expresie.

— Doamne, Anne, arăți uluitor! exclamă Emma, luând-o de mână și silind-o să se ridice în picioare.

Anne fu cât pe ce să-i întoarcă complimentul. Brusc, ochii i se umplură de lacrimi mari.

Sora ei crescuse, devenind o femeie incredibil de frumoasă. Curând, Emma avea să se mărite. Spera din toată inima să nimerească un bărbat bun, care s-o iubească și s-o facă fericită. Să nu aibă ghinionul ei, măritându-se cu un bărbat arogant, egoist, crud și blazat, al cărui orgoliu exacerbat îi distrusese ei viitorul.

Când o lacrimă solitară îi alunecă la vale pe obraz, Emma se întinse și i-o șterse cu nesfârșită afecțiune.

— Regreți pasul pe care-l vei face azi? o întrebă ea, cu o voce înduioșată.

— Nu, minți Anne, schițând un surâs palid. Doar că... nu credeam să apuc vreodată ziua de azi, mărturisi ea aproape cu durere.

— Michael este un bărbat așa de chipeș! făcu Emma cu nostalgie în glas. Și este atât de bun, și atent și sensibil!...

Atent? Bun? Sensibil? gândi ea, cu amărăciune. De când zămislea iadul îngerilor?...

Își înghiți remarca plină de venin care-i stătea pe vârful limbii. Emma nu trebuia să bănuiască nimic. La fel și Jordan și James. Familia ei nu avea să afle niciodată cât de disperată, de înnebunită și de îngrozită era ea de ceea ce urma să facă.

— M-a trimis James să te aduc jos, o informă Emma vesel, smulgând-o din firul depresiv al gândurilor. În jumătate de oră începe ceremonia și trebuie să plecăm în maximum cinci minute, dacă nu vrem să întârziem, turui ea, luând voalul străveziu de pe scaun pentru a-i ascunde chipul sub el.

Într-o jumătate de oră, gândi Anne pierdută, viața ei avea să se transforme într-un adevărat coșmar. Nu putea evita acel deznodământ grotesc, așa cum nu putea evita momentul morții. Trebuia să-l înfrunte cu cât mai multă demnitate și curaj.

Întinzând o mână tremurătoare Emmei, se lăsă condusă

spre salonul mic de la parter.

Ceremonia religioasă fu lungă cât o zi de post. Și plicticoasă.

Episcopul, un bărbat în jur de șaizeci de ani, cu o burtă proeminentă sub straietele bisericești, era un personaj căruia îi plăcea să se audă vorbind. Predica lui filosofică ar fi putut constitui cu ușurință subiectul unui amplu și consistent tratat de teologie.

La un moment dat, Anne începu să se foiască de pe un picior pe celălalt, oftând la fiecare zece secunde. Michael îi aruncă o privire scurtă cu coada ochiului, împingându-și vârful limbii în obraz ca să nu izbucnească în râs. Și el începuse să-și cam piardă răbdarea și-l mai văzuse și pe Montrose, care stătea în stânga lui, alături de Jordan Stoneleight, amândoi în calitate de cavaleri de onoare, dându-și exasperat ochii peste cap.

În cele din urmă se rostiră jurămintele iar episcopul, cu un rânjet încântat, îl îndemnă pe mire să-și sărute mireasa.

Michael se răsuci spre Anne și-i ridică voalul fin care-i acoperea complet fața. O privi în ochi și zâmbi ușor. Îi cuprinse fața între palmele mari, strecurându-și degetele spre ceafa ei și, aplecându-se spre ea, își lipi buzele de ale ei.

Anne crezuse că avea să fie un sărut formal, cast, unul foarte scurt. Se înșelase.

Gura lui era insistentă, exercitând o presiune ușoară dar constantă asupra gurii ei. Apoi, buricele degetelor lui mari îi apăsară bărbia în jos cu o blândețe persuasivă, forțându-i buzele să i se întredeschidă. Și, în secunda următoare, Anne se trezi invadată.

Un val de căldură i se sparse în stomac când limba lui alunecă peste a ei, într-o mișcare languroasă, seducătoare și plină de erotism. Era o senzație delicioasă, cu atât mai mult cu cât era neașteptată. Genunchii i se tăiară și Anne se agăță de brațele lui ca să nu cadă. Închise ochii moleșită, încercând din răspuțeri să rămână pasivă, fără succes însă. Modul în

care bărbatul acela o săruta era divin și Anne se pomeni răspunzându-i cu aceeași ardoare.

Momentul păru să dureze la nesfârșit, făcând ca universul să se rotească amețitor în jurul ei. Era vag conștientă de oamenii și lucrurile care o înconjurau, dar întreaga sa atenție i se concentrase asupra împreunării uluitoare a gurilor lor.

Când Michael se retrase într-un târziu, izbucniră urale de pretutindeni, trezind-o pe Anne la realitate. Se făcu roșie la față ca sfecla și înghiți în sec fâstăcită.

Îi aruncă o privire scurtă de reproș și mânie bărbatului căruia i se făgăduise de nici două minute, dar el se mulțumi să-i zâmbească netulburat și să-i facă pe furiș cu ochiul.

Anne strânse din dinți, chinuindu-se să suradă, ținându-și privirea în față, ușor abătută lateral, acea privire opacă specifică nevăzătorilor, când cei care participaseră la ceremonie se strânseră în jurul lor ca să-i felicite.

O tânără roșcată, a cărei frumusețe Anne o remarcase încă de când James o conducea solemn spre altar pentru a-i preda mâna lui Michael, se apropie de ea și o îmbrățișă cu căldură, șoptindu-i în ureche, pe o voce guturală, plină de emoție:

— Sunt foarte fericită să am, în sfârșit, o soră! Bine ai venit în familia Davenport, draga mea. Numele meu este Jessica.

Anne își aminti că Michael îi povestise de ea în urmă cu două zile. Era soția lui Morgan, actualul conte de Averly, care moștenise titlul după moartea lui Theo, și avea împreună cu el doi copii: un băiat și o fată.

— Mă bucur să te cunosc, murmură Anne cu un zâmbet moale, plâcând-o imediat pe acea tânără zveltă și atrăgătoare. Michael mi-a povestit despre tine.

Morgan Daveport se apropie de ea și o sărută ușor pe obraz, făcându-i cunoscută plăcerea de a o avea în calitate de cumnată.

Apoi, alaiul de nuntași se îndreptă într-un ritm agale spre casa contelui de Warwick de pe Promenade Street.

Michael îi spusese că avea să fie o nuntă mică și restrânsă. În fața convoiului de peste patruzeci de trăsură, parcate în față la Westminster Abbey, Anne constată că soțul ei avea o problemă majoră în legătură cu sensul anumitor cuvinte simple, de bază. Văzuse oamenii înghesuindu-se claie peste grămadă în interiorul trăsurilor luxoase și, după un calcul simplu, ajunsese la concluzia că aveau să primească la Warwick Hall peste o sută șaptezeci de invitați.

O dată urcată în caleașca descoperită rezervată mirilor, a cărei margini erau împodobite cu ghirlande de frezii, narcise, crini imperiali și mărgăritare, având înhamate trei perechi de cai suri, Anne își întoarse fața spre el și, zâmbind dulce, de ochii lumii, îi scupă printre dinți, aproape fără să-și miște buzele:

— Îmi spui și mie ce înseamnă, în concepțiunea ta, o nuntă mică și restrânsă?

— Toate nunțile sub cinci sute de invitați, îi răspunse el prompt, încercând să rămână serios.

— Și ai loc să primești atâta suflare? răbufni ea, iritată.

— Am făcut niște modificări, îi explică Michael binevoitor. Nu avem o sală de bal propriu-zisă la Warwick Hall, dar ambele saloane de la parter fac cât una de la Almack's. Zâmbește, Anne, îi ceru el, văzând-o cum se posomorăște. Este ziua nunții tale.

— Nu este amuzant deloc, bombăni ea, privindu-și lung degetele înmănușate în satin ivoriu, pe care și le împletise în poală. Ziua asta nu înseamnă decât începutul infernului.

Michael strânse din dinți, exasperat de cât de căpoasă și nesuferită putea fi. Știa că dacă Anne ar fi făcut un efort, unul cât de mic, totul ar fi mers ca uns în relația lor. Dar ea nu voia să facă acest pas. Pur și simplu nu voia. Se încăpățâna să fie dificilă, stricându-i și lui toată plăcerea momentului.

— Uite ce este, Anne, începu Michael cu un oftat, îmi dau seama că am fost un nemernic cu tine, că te-am nedreptățit

și te-am silit să faci ceva împotriva voinței tale. Îmi cunosc defectele și greșelile. Dar dacă ai fi acceptat să stăm de vorbă la Kensington Place, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Mai mult ca sigur că aș fi fost șocat, uluit și nervos, dar ți-aș fi dat crezare până la urmă. Ți-aș fi înțeles motivele, ne-am fi unit forțele în scopul nostru comun, dar... tot nu te-aș fi lăsat să-mi scapi.

Anne își întoarse ochii spre el, fixându-l pătrunzător, o idee derutată.

— De ce?

— Pentru că-mi placi sincer, Anne, ți-am mai spus-o, surâse Michael, amuzat de expresia suspicioasă de pe fața ei. Cred că sunt chiar puțin amorezat de tine, riscă el, privind-o cu o gravitate zâmbitoare.

— Crezi că te-ai amorezat, șopti fata încet, cu uimire...de mine?!...

Îl privea cu ochii mari, presându-și o mână pe inimă cu un aer pe jumătate amuzat, pe jumătate neîncredător și ironic, de parcă ar fi vrut să se asigure că el vorbea despre ea și în niciun caz despre altcineva.

— E doar o părere, se strâmbă el comic, deși încă nu-s convins dacă lucrurile stau chiar așa. Ești enervantă, dificilă, ursuză, îndărătnică și malițioasă. În loc să fâlfâi din gene, așa cum ar face orice femeie conștientă de senzualitatea ei, tu fâlfâi din picioarele alea magnifice și faci bărbații să se simtă ca niște eunuci. Ești dură și ai o inimă de piatră, Anne. Dar peste toate, ești cea mai fascinantă femeie pe care am avut cîntea s-o întâlnesc până acum. Ca să fiu sincer până la capăt, ești singura femeie care-mi umple în permanență mintea cu imagini despre sex fierbinte, mistuitor și sălbatic, și asta indiferent dacă ești sau nu pe aproape. O văzu inspirând întretăiat, roșind intens și holbându-se la el cu o expresie în care se amestecau șocul, năuceala și stupoarea de a-l auzi vorbindu-i astfel. Așa va fi cu noi doi, Anne, promise el pe o voce scăzută, nuanțată puternic de accente

intime și senzuale, în timp ce o privea drept în ochi, aplecându-se ușor spre ea: amândoi trepidăm de viață și energie, amândoi suntem firi pătimase. Și tu, și eu, iubim provocarea și suntem un pic masochiști. Între noi tandrețea va interveni doar când vom obosi realmente să ne mai sfâșiem. Și abia atunci vom începe cu adevărat să fim fericiți.

Se retrase, adresându-i un zâmbet fermecător.

— Voiam doar să-ți faci o părere de ansamblu despre cum va fi cu noi, îi explică el serios, râzând în sinea lui de expresia buimăcită de pe fața tinerei femei.

Anne își întoarse complet fața de la el, privind peisajul din stânga ei și încercând din răspuțuri să se adune. Avea gâtul contractat, gura uscată, iar inima îi bătea în piept cu putere, de parcă ar fi vrut să-i iasă afară. Cuvintele lui șoptite și tonul zaharisit pe care le folosiseră îi provocaseră călduri și o stare de mâncărime generală, situată în cele mai sensibile locuri ale trupului ei.

Cum de era posibil ca un bărbat să răscalească așa trupul și sufletul unei femei, doar picurându-i în ureche vorbe dulci?

Michael Davenport era diavolul în carne și oase, șarpele din grădina Edenului, un afurisit de Cassanova! concluzionă ea în tăcere, simțind o strângere de teamă în coșul pieptului. Era ispita încarnată iar ea trebuia să fugă de el. Dar unde? Tocmai îi devenise soție. Era condamnată pe viață!

Iar ceea ce o enerva la culme era faptul că știa că, în adâncul lui, Michael își râdea de ea. Era suficient de sadic ca să-l amuze nefericirea ei.

Realiza ce anume voia el de la ea. Nu era o ignorantă. May-May îi explicase cu lux de amănunte ce aștepta un bărbat de la o femeie. Și nici nu se temea de partea fizică a unei relații cu un bărbat. Doar că cel cu care se măritase o înspăimânta de-a binelea.

Dacă Michael nu ar fi făcut-o să simtă nimic, probabil că ar fi fost tentată să-i ofere ceea ce-și dorea de la ea. Dar

lucrurile erau atât de... complicate, că se simțea depășită de situație. Dacă el cu un singur sărut reușise să-i sucească mințile în biserică, în casa Domnului! făcând-o să-și piardă controlul, nici măcar nu voia să se gândească la cât de slabă și lipsită de orice urmă de împotrivire avea să devină atunci când avea să treacă la lucruri mai... rafinate.

Și asta o îngrozea de moarte. Lipsa oricărui control asupra propriei persoane. O îngheța numai și ideea că cineva ar fi putut avea o asemenea putere asupra ei.

Instinctiv, știa că Michael Davenport ar fi putut avea o asemenea forță asupra minții și trupului ei dacă ea i-ar fi îngăduit-o.

În ce naiba se vârâse? își zise Anne, cuprinsă de panică. De ce nu traversase oceanul atunci când i se oferise ocazia s-o facă? Avea destui bani puși la păstrare tocmai pentru situațiile de criză. De ce nu-i luase și nu dispăruse pur și simplu? Era suficient de puternică ca să se descurce singură în altă parte a lumii, sub o altă identitate...

Fură o privire cu coada ochiului la bărbatul nedrept de frumos de lângă ea și, spre oftica proprie, realizează de ce nu se comportase așa. Procedând astfel, Michael ar fi considerat-o drept o ființă lașă, ori numai și simpla idee că cineva ar fi putut crede asta despre ea o irita teribil. În plus, plecând așa, ar fi lăsat în urmă o treabă neterminată. Cel care se făcea răspunzător de moartea tatălui ei și cea a lui Theo se afla încă în libertate, ori ea jurase că avea să-l prindă și să-l demaște pe acest criminal, indiferent cât avea s-o coste acest lucru. Iar dacă prețul plătit era mariajul cu un bărbat pe care nu-l dorea, atunci asta era. Evenimentele din ultimele săptămâni o aduseseră mai aproape ca niciodată de cel pe care visa să-l prindă și să-l facă să plătească pentru crimele și trădările lui, iar Michael Davenport avea s-o ajute să-și îplinească jurământul făcut în urmă cu patru ani.

În ciuda resentimentelor ei pentru el, Michael era un bărbat puternic, inteligent și călit de viață. Și dacă era să fie

cinstită cu sine, în anumite privințe Michael era mai bun decât ea. Doar se prinsese cine era Umbra Noptii, ori asta era mare lucru.

Alianța cu el presupunea două minți ascuțite puse la un loc pentru a prinde un câine nenorocit, ceea ce era un avantaj teribil. Împreună, aveau mai multe șanse de a-l dibui pe acel nemernic trădător. Pe lângă asta, Michael avea anumite libertăți de care ea nu avea cum să se bucure. Titlul său, ceea ce era el, reputația și situația sa materială îi permiteau să se miște liber oriunde dorea. Avea intrarea asigurată peste tot, în cluburile private de pe Pall Mall Street, în Camera Lorzilor, locuri în care accesul femeilor era interzis, ori asta însemna o altă serie de avantaje.

Până la urmă, dracul nu era chiar atât de negru. Singurul neajuns era faptul că devenise contesa lui, ceea ce implica anumite responsabilități din partea ei.

Poate că dacă avea să fie nesuferită cu el în particular, avea să-l descurajeze și să-l determine s-o lase în plata Domnului. Și poate că, în timp, avea să reușească să-l convingă că ei doi nu erau total potriviți și că singura soluție la această problema era o separare discretă sau, de ce nu, un divorț.

Cu acest gând vesel în minte, Anne zâmbi și se relaxă.

Warwick Hall nu era ceea ce s-ar fi așteptat Anne să vadă. Își imaginase o vilă de mărimi rezonabile, cu etaj, ca cele cochete din Mayfair, cu o grădină frumoasă în față.

Rămase efectiv cu gura căscată în fața clădirii imense, cu două nivele, construită în stil Tudor, în fața căreia trăsura se opri cu un mic șoc.

Dintr-o privire, cuprinse întreaga frumusețe și eleganță a construcției. Zugrăvită într-o nuanță caldă de ocru, casa avea frontonul acoperit în întregime de un păienjenis de plante agățătoare, delicata iederă și magnifica glicină, formând o perdea de frunziș de un verde crud, tuns cu grijă în jurul ferestrelor înalte și boltite. Fâșia lată de pământ ce separa

casa de trotuar era împrejmuită de un gard scund și dantelat din fier forjat, vopsit într-un verde întunecat. În spatele acestuia erau plantate tufe de liliac pitic și de trandafiri cățărători, iar printre ei creșteau mănunchiuri de lalele cu marginile zdrențuite, primule, narcise și mărgăritare ce înmiresmau aerul cu parfumul lor dulceag.

Copleșită, Anne păși pe trotuarul umezit de ploaia mărunță, ce începuse în urmă cu un minut sau două, lăsându-se condusă în interiorul casei de către soțul ei.

Anne știa că Michael Davenport era un bărbat avut, dar nici măcar nu bănuise cât de bogat era în realitate. Anne considerase întotdeauna că familia ei era una foarte înstărită, după standardele societății. Era obișnuită cu bogăția și, fără a fi totuși o fire materialistă, știa că banii asigurau confort și anumite privilegii. Banii însemnau libertate, lipsa griii zilei de mâine și stabilitate. Însemnau putere.

Grandoarea și luxul de la Warwick Hall vorbeau de la sine despre posibilitățile financiare ale proprietarului.

Tânăra femeie se străduia să nu se holbeze în jur, amintindu-și cu greu de rolul pe care încă-l mai juca în ochii lumii. Cu un aer absent, se lăsă ghidată de soțul ei prin antreul larg până în salonul în care aveau să servească masa, înregistrând totul din mers, până în cele mai mici detalii: mobila masivă și scumpă, tablourile de pe pereți, statuetele de bronz din perioada renascentistă care se aflau amplasate în locuri în care lumina să le sublinieze frumusețea și grația, aranjamentele florale superbe care se aflau răspândite din belșug. Totul părea nou și foarte bine întreținut, ca și cum cel care stăpânea acele minunății le achiziționase de curând.

Încăperea în care pășiseră avea dimensiuni apreciabile și era decorată cu un bun gust desăvârșit. Anne observă cât de bine fusese calculat spațiul pentru evenimentul din acea zi. Cea mai mare parte a mobilei fusese scoasă, păstrându-se doar câteva fotolii, vreo două canapele și trei măsuțe de ceai, toate grupate într-un colț. În dreapta intrării, pe o platformă

îngustă, se afla o mică orchestră. Opt mese lungi, de douăsprezece persoane, erau poziționate în formă de U, cu deschiderea spre ușă, lăsând în mijlocul încăperii un spațiu larg, destinat probabil dansului. Deși nici măcar nu era trecut de ora prânzului, cele două candelabre suspendate de tavanul zugrăvit artistic erau aprinse, scaldând totul într-o lumină argintie, ce șiroia pe cristalurile și argintăria de pe mesele încărcate cu aperitive.

Anne simți un mic spasm de căldură în adâncul ființei ei. Deși încă era supărată și furioasă pe bărbatul cu care fusese silită să se mărite, totuși străduința lui de-ai face cât mai plăcută și mai frumoasă acea zi specială din viața oricărei femei o mișcă într-un fel neașteptat. Acel bărbat enervant chiar depusese un oarecare efort pentru a o impresiona, dacă era să pună la socoteală faptul că nu avusese decât patru zile la dispoziție pentru a orchestra totul.

Ar fi putut foarte bine s-o târască în fața altarului, s-o ia de nevastă și s-o ducă acasă fără niciun fel de deranj suplimentar, gândi Anne cu amărăciune, simțindu-se vinovată și o idee meschină pentru cât de nedreaptă fusese în privința lui Michael Davenport. Se convinsese că era un bărbat nesuferit, arogant, rece și calculat, lipsit complet de simțire.

Desigur, ar fi putut pune toată acea deplasare de forțe pe seama faptului că era stimat în societate și că societatea avea întotdeauna pretenții de la favoriții săi. Ar fi putut anihila gestul lui, pretextând că banii pot face orice și că el se gândise doar la imaginea lui în ochii lumii.

Dar știa că dacă ar fi gândit așa, ar fi fost demnă de dispreț și ar fi scăzut în fața propriilor ochi. Anne înțelegea perfect maliția justificată, dar pe cea fără temei o găsea de-a dreptul înjositoare. Refuzând să accepte realitatea, s-ar fi umilit singură, pentru că știa că Michael Davenport făcuse totul numai și numai pentru ea, pentru plăcerea ei.

Răsucindu-se spre el, îl privi în ochi și-i surâse cald,

hotărâtă să lase deoparte armele pentru câteva ore și să se bucure de eveniment.

— Mulțumesc, rosti Anne pe o voce adâncă.

Michael îi răspunse la zâmbet, luându-i mâna și sărutându-i monturile fine cu o răvășitoare delicatețe.

— N-ai pentru ce, răspunse el pe un ton scăzut. Facem pace pe ziua de azi?

Anne îl privi o clipă, studiindu-i printre gene chipul aspru, frumos și masculin, ochii albaștri ca cerul primăvărat, care o priveau acum cu un amestec de amuzament și provocare.

Stăpânindu-și un zâmbet, Anne oftă resemnată.

— Bine, dar doar astăzi. De dragul musafirilor, specifică ea.

— Nu, dacă tot este s-o faci, măcar fă-o de dragul meu, Anne, îi ceru Michael grav, strângându-i ferm mâna într-a lui și privind-o cu ochi arzători.

— Încă nu te plac, Michael! preciză ea, încruntându-se nemulțumită la el.

— Ba mă placi, Anne, numai că nu suporti ideea că mă placi.

— Adevărul gol-goluț este, făcu tânăra, mușcându-și buzele ca să nu zâmbească, că nu *vreau* să te plac. Mă deprimă numai și ideea că e posibil să ai dreptate.

— Îți apreciez sinceritatea, draga mea, cu atât mai mult cu cât o manifesti atât de rar, murmură el, aplecându-se și sărutându-i tâmpla. Și nu numai, își lăsă Michael ochii să-i alunece sugestiv peste silueta ei subțire și mlădioasă.

Anne dădu să-i spună ceva dar auzi mișcare în spatele lor și presupuse că oaspeții intraseră în casă și trebuiau întâmpinați cum se cuvine. Tăcu în ciudată că nu avusese ocazia să-i dea replica acidă care-i zvâcnise pe limbă.

Michael își înghiți hohotul de râs la vederea fulgerului de mânie și ciudă din ochii ei de ambră. Luând-o pe după talia zveltă cu un gest posesiv, care o făcu pe Anne să mârâie indignată, le ieși în întâmpinare invitaților, zâmbindu-le

acestora cu gura până la urechi.

Contrar așteptărilor sale, Anne se simți bine la propria-i nuntă. Cea mai mare parte dintre persoanele invitate să participe la acel eveniment erau oameni plăcuți și carismatici, cu care Anne se împrietenii aproape imediat. Nimeni nu părea să ia în seamă așa-zisul ei handicap și toți o tratau cu deferență și curtoazie.

Dansă cu un număr impresionant de bărbați și se bucură de compania fiecăruia dintre ei, cu excepția celui cu care era măritată, care ajunsese la un moment dat s-o exaspereze cu atenția și grija excesive cu care o înconjură, făcându-i cu ochiul când nu era nimeni care să-l observe, tachinând-o pe diverse teme, toate de natură sexuală.

— Încetează! îi sâsâi ea cu asprime, pe o voce destinată numai urechilor lui, când Michael se aplecă să o sărute pe obraz, fără niciun motiv anume. Se uită lumea la noi!

— Și ce? Ești nevastă-meă!

— Te rog, nu-mi strica ziua, amintindu-mi în permanență chestia asta! replică Anne cu sarcasm.

Michael își dăduse capul pe spate, râzând cu poftă, ca și cum ea tocmai îi spusese poanta secolului. Era ceva batjocoritor în râsul lui, ceva ce o agasa teribil.

Mânia îi aduse culoare în obraji și Anne se forță să zâmbească când fețele câtorva dintre meseni se întoarseră spre ei ca să-i privească cu un aer indulgent și amuzat, de genul „porumbei tineri și îndrăgostiți, cât de fericiți și lipsiți de griji sunteți voi!”

— Ești incorigibilă, amazoano, îi susurase el în ureche.

Zâmbetul ei rămase neclintit în timp ce-i murmură printre dinți.

— Urăsc cuvântul ăsta!

— Atunci, ce preferi: iubito, inimioară, scumpa mea sau dulceață? o sâcâi el.

— Prefer să-mi spui pe nume, fără alinturi și alte siropele, bombăni morocănoasă, mișcându-și cu grijă mâna peste

masă ca să-și ia paharul cu vin. „Anne” este un cuvânt cât se poate de simplu, milord, care nu-ți solicită dicția și nici nu te epuizează mental.

Michael tuși, înghițindu-și de data aceasta un hohot de râs autentic.

Iisuse, afurisită mai era! Niciodată nu părea dispusă să facă un compromis sau să-i dea ceva de florile mărului. Totul între ei era o continuă luptă, o provocare permanentă, o încrucișare a doua firi oțelite în voință.

Mai devreme sau mai târziu, avea s-o supună și s-o îmblânzească, de asta era ferm convins, dar se gândea cu un oftat dacă nu cumva aveau să se sfâșie de-adevăratele până la momentul cu pricina. Anne era o fire încăpățânată și mândră, cu un spirit viu și independent. Și o luptătoare în toate sensurile cuvântului. Michael știuse din capul locului că va avea de furcă cu ea, dar asta nu-l făcuse să ezite niciun moment în hotărârea lui de a o lua de soție. Pentru că știa că lângă ea avea să simtă că trăiește cu adevărat.

Se întunecase de mult când Anne începu să dea primele semne de oboseală. Cășca într-una și începuse să aibă o expresie moleșită și distrasă.

— Cred că ar trebui să ne retragem, sugeră Michael pe o voce scăzută.

— Acum? murmură ea, ținându-și capul înclinat într-o parte și ascultându-l cu acea expresie opacă a feței pe care el i-o văzuse de atâtea ori, înainte de a afla adevărul despre ea.

— Acum, confirmă el, ridicându-se în picioare și ținându-i scaunul ca să se ridice și ea de la masă.

— Bine, dar nu este prea devreme?

— Pici din picioare de oboseală. Oricum, toată lumea se așteaptă ca noi să ne retragem la un moment dat.

— Ah! făcu Anne, zâmbind subțire.

Era de presupus faptul că el era un bărbat nerăbdător să guste noaptea nunții și obiceiul era ca mirii să se retragă primii. Îl luă de braț, lăsându-se condusă spre ieșirea din

salon, enervată de faptul că se îmbujorase toată.

Își luară rămas bun de la invitați, urându-le distracție plăcută în continuare, și începură să urce scările largi de marmură. La primul etaj, străbătură un coridor larg și se opriră în fața unor uși duble.

Michael apăsă clanța aurită și se retrase un pas, apoi, pe neașteptate, o luă pe sus, trecând-o pragul în brațe.

— Ești un romantic, Michael?

În vocea ei se distingea clar o undă de maliție.

— Poate. Uneori, admise el, zâmbind. Dar îmi place să fac lucrurile ca la carte, o informă, punând-o cu grijă în capul oaselor. Hai să-ți arăt dormitoarele.

Curioasă, Anne aruncă o privire de ansamblu încăperii spațioase, decorată în albastru, argintiu și diverse nuanțe de gri.

Era o cameră exclusiv masculină, elegantă și confortabilă. Exista un șemineu din marmură de o nuanță palidă de gri, în fața căruia erau așezate două fotolii masive de piele maronie și o măsuță îngustă de ceai. Cele două perechi de ferestre duble erau încadrate de draperii grele din catifea de culoarea cobaltului, strânse cu șnururi argintii ce se asortau ciucurilor de mătase care le aveau marginile de jos. Perdelele apretate aveau o broderie delicată și Anne bănuia că fuseseră importate din Olanda și că lucrătura migăloasă era executată manual. Covorul imens, un Aubousson în gri, negru și albastru, acoperea în întregime podeaua ce însuma zeci de metri pătrați, iar Anne bănuia că fusese lucrat la comandă.

Patul, înălțat pe un postament din lemn de culoarea caldă și întunecată a nukului, avea niște dimensiuni regești.

La vederea lui, Anne se simți străbătută de un mic fior. Și-l putea imagina cu ușurință pe bărbatul de lângă ea, dormind liniștit între așternuturile de culoarea oțelului... și pe ea cuibărită alături.

Ascunzându-și tulburarea, Anne se răsuci spre el cu o sprânceană subțire arcuită zeflemitor.

— Ai un dormitor foarte frumos, milord, rosti ea sec, silindu-se să zâmbească. Acum, dacă nu te superi, aş vrea să-l văd pe al meu.

Michael zâmbi. Anne începuse să devină oarecum previzibilă.

Îndreptându-se spre o uşă mascată în peretele din stânga intrării, Michael o deschise cu un gest înflorit, invitând-o fără o vorbă dincolo de ea.

Anne îi aruncă o privire semeaţă atunci când trecu pe lângă el şi păşi peste prag, pregătită sufleteşte pentru o explozie scârboasă de roz şi auriu, combinaţie foarte la modă în ultimul an şi preferată de către doamne în budoarele lor.

Făcu doi paşi şi se opri brusc, uluită.

Camera fusese redecorată recent, în aer persistând încă mirosul de mobilă nouă şi zugrăveală proaspătă. Pereţii, îmbrăcaţi în damasc crem, îşi regăseau culoarea în covorul scump, cu motive florale în bej şi verde, şi în draperiile de catifea de nuanţa untului ce încadrau ferestrele largi cu vedere spre stradă. Mobila era în întregime din esenţă delicată de cireş, alcătuită dintr-un şifonier lung, ce acoperea întreg peretele din stânga ei, o măsuţă de toaletă prevăzută cu două sertăraşe şi un mic dulăpior pentru depozitarea obiectelor de igienă personală, două noptiere ce încadrau un pat dublu, fără baldachin, şi o măsuţă scundă de ceai, pe care trona un superb aranjament de frezii albe, mărgăritare şi boboci de trandafiri de un galben stins. De o parte şi de alta a măsuţei se aflau două fotolii largi din piele crem, în formă de scoică, ce promiteau confort şi uitare de sine în după-amiezile târzii, în compania unei cărţi bune sau... a persoanei potrivite.

Însă ceea ce îi atrase atenţia era şemineul din marmură italienească de culoarea palidă a caisei, situat în dreapta patului. Avea o formă arcuită graţios, iar marmura era sculptată într-o împletitură de frunze şi cârcei de viţă-de-vie. Nu mai văzuse niciodată până atunci o asemenea operă şi,

fără a se putea abține, își trecu vârfurile degetelor peste modelul fin, admirându-i netezimea și perfecțiunea.

Mai existau două uși, una așezată față-n față cu cea care făcea trecerea între dormitoare, cealaltă poziționată în paralel cu cea care dădea în dormitorul lui din holul principal, fiind o intrare secundară.

— Îți place?

Anne îl privi, fără a-și putea ascunde încântarea.

— Este minunată. Acolo ce este? arătă ea înspre ușa al cărei uz era încă nedefinit.

— Camera de baie. Hai s-o vezi.

Era o încăpere micuță, dar elegantă, pardosită cu plăci din mozaic de culoarea mierii, ce cuprindea o cadă emailată în formă ovală, ridicată pe un suport din bronz auriu, ale cărui picioare erau frumos finisate, o măsuță rotundă și joasă, încadrată de două taburete scunde, tapițate cu brocart de un galben-lămâie, un paravan pentru schimbat hainele, o chiuvetă din porțelan alb și un scaun de toaletă, ultima invenție importată din Franța. Și aici, mirosul de nou etera aerul.

— Sunt impresionată, mărturisi Anne, revenind în dormitor.

Michael o urmă, admirându-i din spate mersul grațios și neted, silueta prelungă și subțire.

— În dulap găsești toate lucrurile de care ai nevoie în seara asta. Într-o zi sau două, o să mă îngrijesc ca întreaga garderobă de la Stoneleigh Park să-ți fie adusă aici.

— Cum, n-ai avut timp s-o faci și pe asta? se miră ea, întorcându-se să-l privească. Te tachinam, doar! zâmbi Anne în chip de scuză când îi văzu cuta de adâncă nemulțumire dintre sprâncenele-i groase. Chiar îți apreciez efortul de a-mi oferi tot confortul necesar. Cinstit vorbind, nu mă așteptam să fii atât de draguț și atent cu nevoile mele. Și-ți mulțumesc pentru asta, adăugă serioasă.

Expresia feței lui deveni indescifrabilă. Îl văzu pornind spre

ea cu un licăr suspect în privire.

— Ce faci? se încruntă Anne bănuitoare, proptindu-i o mână fermă în piept și ținându-l la distanță.

— Aștept să-mi mulțumești cum se cuvine, făcu Michael pe un ton scăzut, săcâitor tocmai prin blândețea lui, cu buzele arcuite într-un zâmbet leneș, pur senzual.

Anne îl privi încordată, apoi brusc, înțelese ce anume voia el de la ea. Clătinând din cap cu vehemență, Anne scoase un mic hohot de râs ironic.

— Dacă te aștepti să te ȳocăi în semn de grațitudine, milord, atunci vei fi foarte dezamăgit, rosti tânăra cu o voce plină de condescendență.

— Nu vreau să mă ȳocăi, ci să mă săruți, o informă el cu un aer ușor distrat.

— Nu, mulțumesc! refuză Anne categorică.

— Măcar unul mic, de noapte bună? insistă Michael, așezându-și o palmă peste mână pe care Anne i-o vârâse-n piept, mângâindu-i dosul degetelor într-o mișcare circulară, extrem de delicată.

Fata își retrase mână ca arsă, abținându-se să nu și-o maseze. O furnica pielea acolo unde el o atinsese și, fără nicio logică, inima ei își înteeți bătăile.

— Pune-ți pofta-n cui, Michael! îl sfătui ea pe un ton mîeros, întorcându-i spatele.

Nu făcu decât doi pași, realizând cu o strâmbătură că o luase într-o direcție greșită, când îl auzi murmurându-i în spate pe un ton batjocoritor:

— Găină lașă ce ești!

Anne încremeni, apoi se răsuci treizeci de grade în ax cu o încetineală exagerată, aruncându-i peste umăr o privire nimicitoare.

— Cum mi-ai zis? abia-și mișcă ea buzele.

— Găină lașă și patetică, elaboră el insulta, rânjindu-i ironic.

Un val de mânie erupse în sângele tinerei femei, făcând-o

să-și încleșteze pumnii și să scrâșnească din dinți.

Nu era găină, în niciun caz lașă, iar faza cu patetică era de-a dreptul deplasată!

Reveni în fața lui, privindu-l cu ochii îngustați amenințător. Michael îi susținea căutătura cu un zâmbet arogant spre disprețuitor, care o zgândări la orgoliu.

— Cere-ți scuze imediat pentru ce-ai zis! îi ceru ea, revoltată.

— Nu pot să-mi cer scuze pentru un adevăr, Anne, își desfăcu el brațele în lături pentru a sublinia evidența acestui fapt.

— Nu mi-e frică să te sărut, se rățoi Anne, din ce în ce mai pornită.

— Atunci, dovedește-o! ridică Michael din umeri cu un aer indiferent, provocând-o să-i demonstreze contrariul.

Anne trase încet aer în piept, controlându-și dorința aprigă de a-i arde una în nas. Enervată peste poate, și asta fără nicio logică, îl înșfăcă zdravăn de reverele jachetei și se înălță pe vârfuri, ajungând cu ochii aproape pe aceeași linie cu ai lui. Îl privi drept în ei, mârâind:

— Atunci, ține!

Și-și trânti gura peste a lui cu furie, rămânând așa o secundă... două... trei...

N-ar fi trebuit să se lase antrenată într-un joc al cărui reguli nu le stăpânea aproape deloc, gândi Anne, paralizată de senzația delicioasă a buzelor lui sub ale ei. Dădu să se retragă, dar el deja îi încercuise talia, lipindu-i trupul de al lui, în timp ce cu o mână îi imobiliză ceafa. O strângea cu hotărâre dar și cu blândețe, în timp ce gura lui se mișca fără grabă peste a ei.

Rolurile se inversaseră. Din agresor, Anne deveni victimă, dar se încapătănă să-i cedeze. Își ținea buzele strâns lipite, refuzând să se lase antrenată în acel joc periculos pentru simțurile ei și așa destul de hăituite.

Michael îi aborda gura din diverse unghiuri, tentând-o, iar

ea depunea un adevărat efort ca să rămână pasivă și să-l descurajeze, cu toate că, în adâncul ei, într-un fel înspăimântător și absurd, dorea exact contrariul.

— Deschide gura, Anne, îi ceru el, retrăgându-se pentru a o putea privi în ochi.

— Nu! zâmbi ea sfidătoare și malițioasă, savurând cu încântare licărul de enervare din ochii lui. Te detest, nu te-ai prins încă?

Michael înjură în gând, frustrat de îndărătnicia ei. Îi trase din nou fața spre el, aproape cu brutalitate, și-și apăsă gura peste a ei, presându-i ceafa cu degetele pentru a-i înclina capul mult spre spate. Mâna cu care îi ținea blocată talia îi alunecă încet la vale, conturându-i curbele line ale spatelui.

Anne încremeni, zicându-și că avea să-l pocnească până la urmă dacă nu-și ținea mâinile unde trebuie.

Trupul îi tresări scurt când el o ciupi fără pic de milă de fund. Valul ascuțit de durere usturătoare o luă complet pe nepregătite, ca și gestul lui, de asemenea, făcând-o să caște ochii șocată și să țipe găuit.

Și se trezi posedată în cel mai pătimaș și mai scandalos mod cu putință, într-un fel care rupse toate ivărele cu care-și ferecase nevoia și jindul ce o mânau spre el. Cu râsuflarea tăiată de stupefacție și plăcere, Anne nu avu de ales decât să-i răspundă cu aceeași intensitate mistuitoare.

Gura lui făcea... *chestii* incredibile cu a ei. Senzațiile pe care i le inducea erau violente, amețitoare și se propagau într-o furtună de trăiri ce o răvășeau, o secau de forțe și o energizau în același timp.

Îi simțea trupul tare, vibrând încordat lângă al ei, dorind-o în cel mai evident mod. Constatarea aceea îi produse un mic, dar diabolic fior de satisfacție personală. Până la urmă, Michael primise ceea ce merita, iar ea se alesese cu spuma acelei experiențe.

Mulțumită, Anne i se înmuie în brațe și treptat, Michael își slăbi strânsoarea. Sărutul se domoli, devenind gingaș și

nespus de dulce, făcând-o să ofteze.

La fel de brusc pe cât îl inițiasse, Michael puse capăt sărutului și se retrase doi pași, lăsând un spațiu considerabil între ei.

Anne, care în clipa în care el își luase gura de pe a ei încă se mai delecta cu savoea clipei, moleșită de voluptate și simțindu-se ca o pasăre în zbor, fu luată prin surprindere de absența bruscă a trupului lui, care îi oferea punct de sprijin și siguranță. Genunchii i se tăiară și aproape că se prăbuși în nas, pe covor. Reuși să se agațe cumva de marginea patului și, împleticindu-se, cu respirația trudită, reuși să se echilibreze, ridicându-se în poziție verticală.

Înălțându-și ochii nedumeriți spre el, îi întâlni privirea sardonică și zâmbetul rece, amuzat.

— Este foarte evident cât de mult mă detești, scumpa mea, rosti el sec, cu un glas ușor răgușit, clătinând din cap ca și cum ar fi fost surprins de cât de ipocrită era.

Anne clipi des, mușcându-și buzele tumefiate până la sânge. Nu-i venea să creadă că el o adusese deliberat în acea stare de confuzie a simțurilor și a minții, doar pentru a-i arăta că prezența lui nu-i era total indiferentă.

— Câine ticălos! îngăimă Anne, simțindu-se la un pas de lacrimi.

— Am vrut să mă ridic la înălțimea părerilor și așteptărilor tale despre mine, continuă Michael pe un ton rece, îngrozitor de calm. Mă crezi nesimțit, crud și cel mai abject bărbat în viață. Dacă asta crezi cu adevărat, atunci asta o să ai, Anne. Când o să încetezi să mai fi o scorpie afurisită, atunci o să mă comport așa cum sunt în realitate. Somn ușor, amazoano!

Părăsi odaia, fără să se mai uite înapoi, trântind nervos ușa în urma lui.

Anne se lăsă încet pe marginea patului, privind în gol cu un aer zăpăcit și presându-și degetele peste gura cu buze umflate.

— Nemernicul naibii! șopti ea, lăsând lacrimile să-i alunece pe obraz. Nemernic ticălos ce ești!

Nu ceea ce se petrecuse mai devreme o speria de moarte și o făcea să clocotească de ură, ci ceea ce el o silise să simtă și modul în care o manipulasă, anihilându-i orice voință și împotrivire. În brațele lui se simțise pierdută. Vulnerabilă. Slabă cu adevărat. Și foarte conștientă de propria ei sexualitate.

Absența oricărui control asupra simțurilor ei era cel mai cumplit lucru care i se întâmplase vreodată. Detesta să fie slabă, ura neputința și haosul.

Până să-l întâlnească pe Michael Davenport, viața ei fusese organizată cu precizia unui orologiu. Toate lucrurile ce-i caracterizaseră existența până în urmă cu o săptămână fuseseră nimicite de acel individ odios. Michael Davenport îi distrusese liniștea sufletească, îi luase libertatea de a face ceea ce-i plăcea cel mai mult și intenționa s-o transforme într-o găină cu mintea netedă, care să-i facă moștenitori cu duiumul, să-i organizeze casa și să-i decoreze brațul în societate.

Preț de o clipă, aproape că se frânse sub realitatea neîndurătoare a noii ei vieți și o cuprinse disperarea și o groază adâncă, viscerală.

Dacă el avea să ajungă într-o bună zi să-i domine complet voința? S-o transforme într-o jalnică marionetă, care să i se supună fără să crâcnească, așa cum făcea marea majoritatea a femeilor măritate pe care le știa? Să-i învingă mintea și să-i stăpânească total spiritul și inima?

Se crezuse imună farmecului lui și, deși fusese conștientă din capul locului că se simțea mai atrasă de el decât de oricare alt bărbat pe care-l întâlnise până atunci, nu luase totuși în calcul puterea acestei atracții.

Oare de ce nu se gândise la asta mai înainte de a face acel pas necugetat? Știa că dacă ar fi insistat pe lângă James, fratele ei ar fi anulat aranjamentul până la urmă. Dar

Michael nu-i dăduse de ales.

Tânăra femeie știa că dacă s-ar fi opus din răspuțeri aceluia mariaj, ar fi ajuns până la urmă într-o ipostază nu cu mult mai bună decât cea în care se găsea acum. Michael i-ar fi spus lui Thomas adevărul, apoi i-ar fi destăinuit lui James ce făcea ea când el se întorcea cu spatele și i-ar fi anulat orice șansă de a-l prinde pe nemernicul care-l omorâse pe Theo și pe tatăl ei. Ori dorința de a pune mâna pe acel criminal prima în capul listei ei cu priorități.

Trăgând adânc aer în piept, Anne își șterse obrajii umezi cu dosul palmelor și se ridică, încercând să-și facă ordine în gândurile ce i se învălmășeau în minte.

Tiptil, se apropie de ușa care le separa dormitoarele și-și ciuli urechile, încercând să-și dea seama dacă el era dincolo. Nu se auzea niciun sunet și Anne oftă ușurată la gândul că poate el plecase de tot.

Își coborî ochii spre clanța aurie și-și îngustă ochii înfuriată când constată că nu exista nicio cheie în broască prin care să-i poată bloca accesul în camera ei.

Rotindu-și privirile prin încăpere, înjură în surdina ca un matelot încercat. Nu exista niciun scaun cu spetează pe care să-l vâre sub clanță și-și aminti că nici în baie nu exista vreunul. Cum ușa se deschidea pe partea lui, știa că nu avea nicio noimă să împingă vreuna dintre mobile în dreptul ei, decât poate dulapul, dar acela părea atât de masiv, că n-ar fi fost în stare să-l urnească singură din loc.

Măine avea să-și aducă un scaun de jos sau să facă rost de o cheie, își notă Anne în minte cu un aer hotărât.

Încă încruntată, deschise ușile șifonierului. Pe rafturile largi se aflau mai multe articole de uz vestimentar, începând de la cămășuțe de corp, pantalonași, cămăși de noapte și halate de baie. Mai existau și vreo două rochii de interior și două de plimbare, în culori pastelate, cu un croi extrem de elegant, iar Anne bănuia că erau unicate. Toate articolele de îmbrăcăminte erau din mătase chinezească, dantelă delicată,

adusă din Franța, în olandez și lână fină de Oxfordshire, în diverse nuanțe.

Anne avea o reală slăbiciune pentru mătase și dantelă. Simțindu-se mult mai bine, extrase un vraf de cămășuțe de noapte, punându-le pe pat pentru a le putea studia în voie. După primul minut, zâmbetul i se șterse de pe buze și iritarea începu să-și croiască drum din nou prin sistemul ei nervos.

Toate aveau un model absolut scandalos. Nu exista nici măcar o singură ținută de somn care să nu te ducă cu mintea la păcatul iadului. Toate aveau o croială indecentă, fiind ori prea scurte, ori prea decoltate, ori prea transparente.

Una dintre ele nici măcar nu-și merita numele, pentru Dumnezeu! Ce femeie ar fi putut dormi în ea fără să aibă certitudinea că o mai găsea pe trup a doua zi dimineață!?

Era nefiresc de scurtă, abia dacă reușea să-i treacă de zona de îmbinare a coapselor, se lega pe umeri în două panglici de satin atât de lucios, că practic îți era imposibil să le legi într-un nod rezistent, iar decolteul avea o asemenea adâncime, că nu mai acoperea nimic din ceea ce ar fi trebuit, teoretic, să acopere. Iar nuanța de carmin era absolut turbată.

Haine de târfă! concluzionă Anne, simțindu-se atât de umilită, încât îi veni să urle.

Furioasă, începu să scotocească prin șifonier în căutarea unei cămăși de corp care să se preteze mai bine scopului de a dormi.

Se izbi de aceeași problemă. Într-un târziu, descoperi un halat de interior din mătase de culoarea coniacului și-l aruncă pe pat, îndesând de-a valma restul articolelor în dulap, articole pe care le putea numi cu generozitate drept gunoaie.

Își scoase bijuteriile și-și desfăcu părul, periindu-l cu întreaga mânie care-i ardea în sânge, apoi își luă halatul și se refugie în camera de baie ca să se schimbe. Trei minute mai

târziu, ieși din spatele paravanului, se spală pe față la chiuveta elegantă și reveni în dormitor.

I se făcuse sete și observă cu acreală că acelui nesuferit cu care se măritase îi scăpase din vedere și acest mic amănunt. Își roti ochii după cordonul pentru chematul servitorilor, dar nici acesta nu exista.

Înciudată, privi spre ușa care le despărțea odăile. Își amintea că zărise în treacăt o carafă cu apă și niște pahare pe măsuța din dormitorul lui, dar ideea de a da cu ochii de el îi dădea dureri de stomac.

Cum necesitatea fizică devenise presantă, se hotărî să riște. Legându-și mai bine halatul în jurul trupului, se deplasă ca o pisică până în dreptul ușii și-și lipi urechea de aceasta, încordându-și auzul. Niciun sunet nu părea să tulbure liniștea de dincolo de lemnul auriu.

Ori se culcase, ori nu era în cameră, conchise ea, neputând aprecia care dintre cele două variante era cea corectă.

Cu prudență, întredeschise ușa și aruncă un ochi din spatele ei. Unghiul nu era bun, nepermițându-i o privire de ansamblu a întregului dormitor. Din acel loc nu vedea decât șemineul și ferestrele, dar patul era complet ascuns privirii ei. Lărgindu-și punctul de observație, își vâri capul prin deschizătură și aproape că se înmuie de ușurare când constată că dormitorul era gol.

Se duse agale spre carafa cu apă și-și turnă un pahar plin, ezitând o clipă înainte de a-l duce la gură. Dacă-l bea aici, el nici n-ar fi observat că-i vizitase teritoriul. Era pe la jumătatea paharului când vocea lui bubui în spatele ei:

— Ce faci aici?

Anne se înecă cu apă și începu să tușească convulsiv, înroșindu-se toată la față în încercarea de a-și elibera căile respiratorii. Mâna lui i se abătu nemiloasă între omoplați, dându-i ajutorul de care avea nevoie.

— La dracu', Michael, chiar trebuie să fii atât de ticălos?!

se răsti ea, simțindu-și gâtul iritat și junghiuri dureroase în stern. Ce, nu era evident ce mama naibii făceam? Îmi era sete!... Crede-mă, nu te-aș fi deranjat, dar ai uitat să-mi pui până și un nenorocit de șnur ca să chem pe cineva până nu mă uscam pe picioare! adăugă ea cu necaz.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii, își ceru bărbatul scuze pe un ton ursuz, uitându-se încruntat la ea.

Anne îl fulgeră cu ochii îngustați de supărare. Habar n-avea de unde apăruse. În mod normal, l-ar fi simțit sau măcar l-ar fi auzit venind. Avea un auz cu care se mândrea. În plus, el nu ar fi putut să fi plecat îmbrăcat așa, când casa încă mai colcăia de invitați.

Se schimbase de hainele de ceremonie, îmbrăcând neglijent un halat din mătase de culoarea ardeziei. Era desculț și, din câte putea observa Anne, gol pe dedesubt. Cu coada ochiului observă o ușă larg deschisă în spatele ei și presupuse în mod logic că aceea era camera lui de baie.

— O să-mi iau paharul ăsta cu mine! bombăni ea, reumplându-și-l și luând-o din loc spre camera ei.

— Anne.

Dându-și ochii peste cap, Anne se răsuci spre el cu sprâncenele ridicate întrebător.

— Îmi cer iertare pentru ce ți-am spus mai devreme și pentru felul în care te-am tratat, rosti el cu o expresie întunecată și sobră pe față. De obicei, nu sunt atât de meschin cu femeile. Nu știu ce m-a apucat.

Anne îl privi lung, gânditoare. Părea sincer... și spășit pe deasupra. Era încă supărată pe el, dar asta n-o împiedica să privească obiectiv situația.

Michael fusese atent și drăguț cu ea aproape tot timpul, iar ea-l tratase cu sarcasm și dispreț de fiecare dată când se întâlniseră. Având în vedere faptul că-i spusese că o dorește dar că-i lasă ei în întregime libertatea de a decide singură momentul în care mariajul lor avea să se consume într-adevăr, un sărut n-ar fi însemnat cine știe ce grozăvie. Cu

siguranță că dacă ar fi fost cooperantă, lucrurile n-ar fi ieșit atât de prost. Ea îl provocase și-l enervase, iar el îi plătise cu vârf și îndesat, răbind-o pe merit. La urma urmei, fiecare avusese partea lui de vină.

Oftând adânc, dădu din cap îngăduitoare.

— E-n regulă, schiță un zâmbet palid. Totul este ca și uitat. Noapte bună! îi ură, răsucindu-se pe călcâie să plece.

Amintindu-și brusc de ceva, Anne se opri și se întoarse cu fața spre el, ținându-și buzele cu un aer preocupat.

— Michael, fără supărare, aș dori foarte mult... de fapt, insist să faci cumva să mi se aducă mâine întreaga garderobă de la Stoneleigh Park, la prima oră sau cel mai târziu după-amiază. Chestiile ălea din dulapul meu, pe care le-aș putea numi ipotetic și cu foarte multă indulgență drept haine, îmi insultă flagrant gustul în materie de vestimentație.

Dacă Michael păru surprins sau insultat de critica ei vehementă, n-o arătă.

— Am înțeles, rosti el inexpresiv.

Anne așteptă câteva secunde, anticipând niște scuze din partea lui pentru alegerea complet neinspirată din dulapul ei, dar realizează că-și pierde timpul de pomană.

— Bun, bine, făcu ea, gesticulând cu o mână într-un gest care ar fi putut să însemne orice, de la iritare la resemnare. Atunci, îți doresc vise plăcute! îi aruncă peste umăr.

— Anne.

— Ce mai e? mormăi ea exasperată.

— Retractivez termenul de scorpie, dar cel de afurisită rămâne valabil.

Anne nu-și putu reține zâmbetul. Michael îi spusese afurisită într-un fel aproape duios, făcând adjectivul să semene mai mult a compliment, ceea ce-l și luă de drept.

— Atunci îmi retrag și eu termenul de câine dar nu și pe cel de ticălos, murmură Anne din vârful buzelor cu un surâs dulce.

— Un ticălos cu mari speranțe de a deveni într-o bună zi

adorabil? plusă Michael, privind-o cu o pereche de ochi strălucitori și amuzați.

— Poate... deși n-aș prea crede, făcu tânăra, răsucindu-se pe călcâie și intrând în dormitorul ei.

În urma acelui schimb de replici tachinatoare, tot necazul și supărarea pe care el i le produsese în ultimele ore se dizolvară aproape complet, înlocuite fiind de o stare de voioșie suspectă. Încruntându-se nedumerită, Anne ocoli patul, își puse paharul pe noptieră și dădu cuvertura la o parte. Mai că oftă de plăcere când se vâri între așternuturile răcoroase și fine de satin, de culoarea aurie a untului rumenit.

Adormi curând, doborâtă de agitația și solicitarea psihică a acelei zile... și-l visă.

CAPITOLUL 10

Anne se trezi cu o senzație de bine. Pe de o parte, datorită faptului că avusese un somn profund și odihnitor, pe de altă parte, datorită ciripitului vesel al păsărelelor ce se trudeau în triluri matinale sub ferestrele dormitorului ei.

Rămânând cu ochii închiși, tânăra savură cu un zâmbet moleșit căldura îmbietoare a așternuturilor, prelungind cât putu de mult acel moment de leneveală. Apoi începu să se întindă languroasă între cearșafurile mătăsoase, parfumate cu ierburi de câmp, căscând în timp ce-și dezmorțea mușchii.

Brusc, încremeni între o extensie și un căscat, simțind cum inima i se împiedică în piept. Picioarul gol i se frecase de ceva fierbinte și aspru, ceva ce o făcu să se încordeze.

Deschise ochii larg, cu toate simțurile în alertă, și-și întoarse capul pe pernă, cu o încetineală cauzată de șoc și neîncredere. Se pomeni uitându-se cu un aer perplex într-o pereche de ochi albaștri și limpezi, ce o studiau atenți.

O clipă, rămase ca prostită, holbându-se la fața izbitor de chipeșă a soțului ei.

— Bună dimineață, frumoaso, șopti Michael cu o voce răgușită de somn, în timp ce buzele i se curbau sub un zâmbet leneș.

Glasul lui declanșă o reacție instinctivă și necontrolată.

— La dracu'! icni Anne, zvâcnind din pat ca o săgeată slobozită din arc.

Calculase prost. De fapt, nu calculase nimic și asta o făcu să regrete cu întârziere. Picioarele-i lungi i se încurcară în cearșafuri, iar forța cu care schițase mișcarea de a pune cât mai multă distanță între ei îi aruncă inertial trupul peste marginea patului.

Cu un țipăt sugrumat, Anne ateriză cu o bufnitură infundată pe podeaua îngrozitor de rece. Apoi urmă un șuvoi de înjurături care-l făcură pe Michael să-și înalțe sprâncenele uluit.

Poziția în care se găsea acum Anne era de-a dreptul umilitoare. Stătea proptită în mâini, cu fundul zvâcnindu-i dureros, având gleznele încă încurcate în așternuturile de pe pat. Poalele halatului de mătase i se desfăcuseră în lături, dezgolindu-i aproape complet pulpele, iar mâneca dreaptă îi alunecase la vale, expunându-i în întregime umărul și rotunjimea delicată a unui sân.

Înnebunită, Anne forfecă din picioare cu furie, încercând să și le elibereze, în timp ce cu o mână se străduia din răputeri să se acopere.

Mișcările haotice, dezordonate, îi luară câteva secunde, dar reuși să revină la o ținută cât de cât decentă. Când ridică privirea, îl văzu pe Michael ridicat într-un cot, urmărind-o cu ochii plini de răs și un rânjat încântat pe mutră. Anne fu ferm convinsă că apucase să vadă tot ceea ce se căznise ea să ascundă, iar rușinea îi explodă în obraji.

Țâșnind în capul oaselor, tânăra femeie își împinse părul lung și încâlcit din ochi, privindu-l cu o expresie bătaioasă pe figură.

— Ce mama naibii cauți aici?! strigă ea, gâfâind, cu o voce sufocată de indignare.

— Îmi apăr reputația, o informă el, zâmbind răutăcios.

— Îți aperi... cel? făcu Anne buimăcită, bătând din picior furioasă.

— Trebuiau salvate niște aparențe, îi explică Michael pe un ton răbdător și plin de îngăduință, de parcă ar fi fost grea de cap. Servitorii au o gură foarte slobodă și dacă se prind că nu m-am culcat cu tine în noaptea asta, știrea o să se răspândească ca pojarul, iar eu o să ajung ținta tuturor ironiilor. Sincer, numai de asta n-am chef. Așa că, pentru a nu da nimănui vreun motiv ca să-i vărs sângele, o să luăm în dimineața asta micul dejun la pat și o să ne prefacem amorezați lulea, așa... de ochii târgului. După aceea, promit că o să păstrez distanța regulamentară.

Anne îl privi lung, având senzația neplăcută că era trasă pe

sfoară în cel mai nerușinat mod. El avea dreptate, dar bănuia că acesta nu era singurul și adevăratul motiv pentru care se furișase în patul ei în miezul nopții, invadându-i intimitatea.

— De ce nu mi-ai spus aseară ce intenționezi să faci? se stropși ea supărată, fixându-l cu ochii îngustați de suspiciune.

— Și să-ți tulbur somnul? făcu el cu un aer nevinovat. Știi că dormi ca un prunc?

— Eram foarte obosită! mârâi Anne. În mod normal, te-aș fi simțit...

— Mă-ndoiesc, o întrerupse Michael, zâmbind răutăcios. Când m-am strecurat lângă tine, te-ai încolăcit ca iedera în jurul meu și ai oftat de mulțumire. Ba chiar mi-ai rostit și numele.

— Nu-i adevărat! protestă Anne revoltată, înroșindu-se toată și căscând ochii îngrozită. Nu am făcut așa ceva!

— Cum spui, murmură Michael, răsturnându-se pe spate și încrucișându-și brațele sub cap, cu privirea ațintită în tavan și o expresie mulțumită pe figură.

Anne îl privi, simțind că-i vine să zbiere de nervi și... de o nesfârșită slăbiciune.

Priveliștea bicepșilor frumos conturați pe sub pielea netedă și bronzată a brațelor îi uscă gura și-i dădu palpitații. Le cunoștea forța și vigoarea. Acele brațe puteau zdrobi un dușman la fel de bine pe cât puteau proteja o femeie.

Întorcându-și privirea de la el, își umezi buzele nervoasă.

— N-am făcut așa ceva, repetă ea, urându-se pentru cât de nesigură îi suna vocea.

— Firește, îngână bărbatul, fără s-o privească.

— Încetează!

— Dar nu fac nimic, o privi el serios, deși în adâncul acelor lacuri albastre licărea o luminiță de amuzament inconfundabil.

— Mă scoți din minți, Michael! scrâșni ea, exasperată.

— Sper să-mi reușească. Ești o femeie foarte frumoasă,

Anne.

Schimbarea bruscă de subiect o făcu pe Anne să clipească derutată. Declarația lui, spusă pe cel mai adânc ton, îi înmuie genunchii. Înghițindu-și tulburarea, fata izbuti să râdă ironică.

— Ca să te scutesc de eforturi inutile, Michael, află că pentru mine, vorbele dulci ale unui bărbat nu au nicio valoare. Experiența mi-a demonstrat că este mai înțelept să nu am încredere în lingușelile și promisiunile unui bărbat în călduri.

Michael se ridică în șezut și o privi lung, abia stăpânindu-și mânia.

— Nu fă prostia să mă confunzi cu altul, Anne! o avertiză pe un ton calm, care-i îngheță până și măduva în oase. Nu mă cunoști deloc, așa că nu fă presupuneri lipsite de temei în privința mea. Eu nu sunt Walgrave și nici Theo, să-ți intre bine lucrul ăsta în cap! Indiferent care dintre ei te-a dezamăgit, acest fapt nu mă privește și nici nu mă interesează. Important este ceea ce se întâmplă acum, cu noi doi. Trecutul n-are ce să caute aici, pricepi?... Am cunoscut o mulțime de femei, unele istețe, altele ambițioase, cele mai multe oportuniste, viclene și pline de egoism. Nicio clipă nu m-am gândit să-ți asociez imaginea cu a vreuneia dintre ele. Te iau așa cum ești și încerc să te descopăr și să te accept, cu defectele și calitățile tale. Dar dacă vrei să-mi faci impresia unei femei stupide și mercantile, n-ai decât, fă-te de râs singură, eu n-o să te opresc. Și, pentru informarea ta, nu sunt în călduri. Nu încă. Te doresc, nu ți-am ascuns nicio clipă acest lucru, dar ține minte ce-ți spun acum: nu ești singura femeie din univers, capabilă să-mi satisfacă nevoile. În mod sigur știi că cei mai mulți dintre bărbații însurați consideră foarte la modă faptul de a-și lua o metresă. Este un lucru obișnuit și tolerat de către societate. Dacă tu nu vrei să tratezi această căsătorie cu seriozitate, atunci nici eu n-o voi face. Ne vom trăi viețile separat: tu, urându-mă de moarte,

eu, disprețuindu-mă pentru slăbiciunea unui moment, în care chiar am crezut că pot avea o viață frumoasă alături de tine. Iar dacă vei dori să stai departe de mine, atunci singura ta datorie va fi aceea de a-mi naște un moștenitor, indiferent de sex, și pe urmă vei fi liberă să pleci cu adevărat. Dar asta ar fi cea mai tâmpită decizie pe care ai putea-o lua, pentru că amândoi suntem atrași unul de celălalt și suntem destul de maturi și bogați sufletește pentru a ne dăruiră fericire reciprocă. Gândește-te la ceea ce ți-am zis și hotărăște-te ce vrei să faci în continuare. Și pe urmă, dă-mi de știre.

Anne îl privi înmărmurită, cuvintele lui atingând o coardă dureroasă a sufletului ei. Preț de câteva minute, tăcerea tronă apăsătoare.

— Ți-e ușor să vorbești așa, când tu n-ai avut nimic de pierdut, începu ea pe o voce gătită de emoții. Nici măcar nu știi cum mă simt sau ce simt în legătură cu tot. Ai dat buzna în viața mea și m-ai silit să te iau de bărbat. Nici măcar nu mi-ai cerut mâna cum se cuvine. Doar ai pretins și m-ai manipulat cum ai vrut. Faptul că mă dorești nu mă încântă deloc și nici nu mă onorează, Michael. În decurs de patru zile, tot ce-am iubit, lucrurile care mă defineau și-mi motivau existența, mi-au fost luate. De către tine. Nu ți le-am dat de bunăvoie, ci m-ai forțat să renunț la ele. Așa că nu te aștepta să pretind că nu s-a întâmplat nimic și că totul este în ordine și, pe deasupra, să mă și declar amoretată de tine. Eu sufăr pentru tot ce-am fost forțată să sacrific: libertatea și fericirea mea. Aici, își puse ea o mână pe inimă, eu sângerez. Poți să înțelegi cât de mult mă doare aici? Îngăimă ea, simțind cum lacrimile îi împăienjenesc privirea. Nu este cinstit ca tu să ai totul și eu nimic...

Vocea i se frânse și Anne, simțind că nu avea să se poată controla până la capăt, făcu stânga împrejur și se refugie în baie, încuind ușa în urma ei. Picioarele i se înmuiară și se prelinse zguduită pe lemnul tare, hohotind înfundat.

— Anne, se auzi răzbătând prin ușă vocea lui, plină de

amărăciune. Deschide ușa!

— Pleacă! îi ceru ea, mușcându-și buzele cu putere și încercând să se liniștească. Te rog, pleacă și lasă-mă în pace.

— Nu pot să te las așa. Ieși de acolo și hai să vorbim.

— Nu avem ce să ne spunem.

— Ba avem, insistă el, încercând clanța.

Bine că măcar nu-i luase și cheia de la ușa asta, gândi Anne ironică, ghemuindu-se pe podeaua rece și dorindu-și să moară.

— Anne, nu mă fă să sparg ușa!

— Michael, dacă nu pleci, jur pe toți sfinții că ies și dau cu ține de pământ de nu te vezi! îi strigă ea, furia biruindu-i pentru o clipă profunda nefericire.

— Prefer să mă pocnești decât să plângi din cauza mea, veni răspunsul imediat.

Ceva din vocea lui o făcu să se încrunte și să privească circumspectă ușa. Dacă auzul n-o înșela, atunci ar fi putut să bage mâna-n foc că detectase ceva urme de suferință în glasul lui.

— Anne, se auzi din nou vocea lui stăruitoare, îmi pare rău. Ai avut perfectă dreptate. Eu nu am avut nimic de pierdut, ci doar de câștigat. Singura mea scuză este aceea că nu am fost și nici nu voi fi vreodată un bărbat răbdător. Toți bărbații se fac vinovați de cusurul ăsta, dar la mine este mai rău decât la toți. Sunt impulsiv, egoist și-mi place să câștig, indiferent ce anume presupune asta. Tu... tu ești cea mai fascinantă femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Te-am dorit din capul locului, într-un fel illogic și necontrolat. Îmi plăceai toată, în întregime, nu doar pe bucăți, cum mi s-a mai întâmplat cu alte femei. Tu erai... ești pur și simplu perfectă. Nu mă poți condamna pentru că mi-am dorit să posed perfecțiunea, nu-i așa?

— Nu mă minți, la naiba! strigă Anne prin ușă, dând un pumn furioasă în lemnul auriu.

Michael își retrase capul, surprins de izbitura care-i

sunase în dreptul nasului, și zâmbi. Al naibii temperament mai avea!

— Nu te mint! rosti el repede, cu toată convingerea. Nu știu cum a fost pentru tine, dar pentru mine, trebuie să recunosc, a fost ceva... surprinzător și șocant. Nu erai genul meu de femeie și totuși nu-mi puteam lua ochii de la tine. Îmi plăcea chipul tău, mersul tău, râsul, mintea... totul! La început, mi-am impus să te uit. Nu erai pentru mine, eu știam ce crai sunt, iar pentru James am cel mai adânc respect. Dar n-am putut, și pe urmă a fost sărutul ăla, cel de dinainte de Kensington Place, care m-a făcut să mă decid. Urma să te curtez ca la carte și să te iau de nevastă. Nu mai conta faptul că... mă rog, mimai atât de bine chestia aia cu nevăzutul, că nici măcar nu m-am prins de adevăr. Iar când am descoperit... adevărul, totul s-a transformat într-o adevărată nebunie. Eram furios că mă lăsasem păcălit, furios pentru că mă bătusem cu tine, furios pentru faptul că ești o femeie căreia un bărbat nu mai are ce să-i ofere, și asta mă lovea la orgoliu. Deși nu sunt mândru de mine, trebuie să recunosc că am dorit să te am cu orice preț, iar la Stoneleigh Park, după faza cu mărul, am înțeles că a juca cinstit cu tine era un lucru care ieșea complet din discuție. Ți-aflam secretul și pentru tine acesta era cel mai de neiertat lucru pe care l-aș fi putut săvârși în fața ta. Modelele clasice de curtare n-aveau să dea niciun rezultat, pe asta o știam instinctiv. Trebuia să acționez repede, chiar dacă nu onorabil, și să-mi ating scopul. Știi, Anne, am fost un neghiob. Aș fi putut să-mi înghit supărarea, să te fi vizitat zilnic la Stoneleigh Park cât mai des cu putință și să te fi sedus în tihnă. Te-aș fi determinat să mă iei de bunăvoie de bărbat. Știu că aș fi reușit. Și ți-aș fi aflat secretul până la urmă. Dar nu am avut răbdare și, pe urmă, eram plin de draci pe tine. Nu puteam să suport deloc faptul că m-am luptat cu tine, că te-am lovit așa cum... cum am făcut-o. Se opri, înghițind în sec convulsiv când își aminti scena. Nu

suport faptul că te-am rănit. Știu că am făcut-o. (Urmă o altă pauză.) Nici eu nu înțeleg cum de ai devenit așa de... de importantă pentru mine, dar îmi pasă de tine, Anne. Îmi pasă al naibii de mult. Nu ți-aș fi cerut să renunți la nimic dacă tot ceea ce ai făcut în trecut nu ar fi implicat riscuri atât de mari. Câteodată, ai riscat prosteste. Iau cazul cel mai recent, când ai stat agățată de fereastra nenorocitului de Browman. Pentru numele îndurătorului, Anne, ce mama naibii a fost în mintea ta când ai ales să stai atârnată de pervaz, la douăzeci de metri deasupra pământului?! Dacă ploua și alunecai de acolo? La asta te-ai gândit?

— Nu ploua în seara aia, veni răspunsul pe un ton ursuz.

— Da, știu asta, dar dacă se-ntâmpla așa?

— Aș fi avut ghinion, filosofă ea sec.

— Deschide ușa, Anne, îi ceru el din nou, de data asta pe un ton poruncitor.

— Roagă-mă frumos și o să mă mai gândesc.

— Anne, nu mă enerva! o amenință el. Să știi că sparg ușa.

— Michael, oi fi eu în halat, dar până spargi tu ușa, îmi dau drumul pe fereastră și mă duc glonț la James și o să mă plâng de o groază de chestii. Până la urmă, tot tu o să te faci de tot bâlciul. Și-l cunosc pe James, va fi mai rău ca iadul când va afla că nu ești în stare să mă faci fericită.

Șantaj curat! gândi Michael, simțind cum enervarea și râsul îl atacă simultan.

— În plus, continuă Anne cu o voce triumfătoare, nu văd cum o să-i explici lui James faptul că m-ai adus într-un asemenea hal de teroare dacă am fost în stare să sar pe fereastră și să străbat o jumătate de oraș, și oarbă pe deasupra, expusă oricărui pericol, ca să caut protecția lui.

— N-ai curaj, Anne! Ești dezbrăcată...

— Și ce, crezi că asta mă va împiedica cu ceva? îi râse ea în nas. Presimt că va fi distractiv.

— Drac de afurisenie ce ești! înjură Michael în barbă.

— Să știi că te-am auzit!

Michael își dădu ochii peste cap, exasperat. Trăgând adânc aer în piept, își impuse să se calmeze. Știa că n-avea s-o scoată de acolo decât făcându-i pe plac.

— Anne, te rog frumos, deschide ușa odată! îi ceru printre dinți.

Așteptă aproape un minut întreg până auzi cheia rotindu-se în broască. Anne deschise ușa și-l privi tăcută. Era îmbujorată și avea genele încă umede, dar arăta... răpitor de frumoasă.

— Te durea gura să-mi zici așa de la început? făcu ea semeață.

Ochii lui se îngustară periculos.

— Îmi pui răbdarea la grea încercare, Anne!

— Știu exact ce simți, replică ea dulce, trecând țațoșă pe lângă el. Și, deci, ești înamorat de mine, îi aruncă ea nepăsătoare peste umăr.

— În secunda asta, aș zice precis că nu, replică Michael sec. Oricum, să auzim ce vrei să negociezi în numele acestui fapt prezumtiv.

Anne se răsuci să-l privească. Nu zâmbea, dar își ronțăia colțul gurii cu un aer gânditor.

— Promit să fiu cooperantă, drăguță și cuminte pe viitor... începu ea serioasă.

— Dacă? făcu el, știind că avea să urmeze categoric o condiție usturătoare de îndeplinit pentru el.

— ...dacă mă lași să mai fac din când în când câte o treabă pentru Harper, misiuni care nu implică un risc prea mare, sfârși ea cu repeziciune, privindu-l plină de speranță.

Michael o țintui cu o privire consternată, apoi își aruncă capul pe spate și începu să râdă cu poftă.

— Ce este așa de amuzant, la naiba!? mârâi Anne, bosumflată de reacția lui.

— Ești fenomenală, Anne. Thomas mi-a recunoscut deschis că cele mai dificile misiuni din întreaga sa carieră i le-a încredințat Umbrei Noptii. Îmi vine să-l omor pe ticălos

pentru asta! adăugă apoi cu urgie în glas, încleștându-și pumnii sugestiv.

— Nu fi irațional, Michael! Thomas nici nu știa cu cine avea de a face.

— Asta din cauza lui taică-tău, care nu te-a bătut la timp ca să-ți scoată aventura din cap, replică el caustic.

Ochii ei îl fulgerară cu dușmănie.

— Ești la fel de îngust la minte și misogin ca toți bărbații! strigă ea, înfuriată. Și să știi că tatăl meu a fost una dintre cele mai strălucite minți pe care le-a avut omenirea asta vreodată. Iar faptul că nu m-a bătut la fund ca să-mi scoată aventura din cap a fost din cauză că i-am demonstrat că pot să fac orice, și crede-mă! înainte de a-mi încredința prima misiune, a scos și untul din mine. Și n-a fost ușor, de asta poți să fii sigur. I-am dovedit că sunt capabilă să mă descurc în orice situație.

— Este absurd ceea ce vrei tu să negociezi cu mine, Anne.

— Este un schimb rezonabil, pledă ea, încruntându-se la el nemulțumită. Eu mă angajez să mă fac plăcută, o să-mi dau toată silința, zău că da! iar tu, în schimb, mă lași să mă mai distrez și eu puțin, din când în când.

— Cristoase! își îngropă el fața în palme, nevenindu-i să-și creadă urechilor ce aude. Așa ai privit tu totul? Ca pe o distracție?... Dumnezeuule, chiar ești nebună! Nebună de legat. Ceea ce este cel mai grav e faptul că ești completamente inconștientă.

— Haide, Michael, nu mai dramatiza totul așa...

— Să dramatizez?! răcni el, scos din fire. Anne, ți-a trecut vreodată prin minte ce ai fi putut păți la Paris dacă erai prinsă?... Francezii găsesc foarte distractiv să violeze femeile celor pe care-i consideră inamici. Iar tu, la felul cum arăți, fii convinsă că ai fi avut parte de un tratament în grup! Te-ar fi folosit în cele mai perverse și mai crude moduri, zile în șir, până când s-ar fi putut să fii destul de norocoasă ca să mori.

O văzu pălind și-l încercă un mic fior de mulțumire pentru

faptul că reușise s-o bage în sperieți.

— Bine, m-ai convins, se strâmbă ea cu dezgust. Fără misiuni pe continent.

— Anne, n-o să te mai *distrezi* deloc în felul ăsta de acum înainte, sublinie Michael cuvintele pe un ton categoric. O să-l prindem pe cel care l-a împins pe Theo în capcana francezilor și l-a omorât pe taică-tău, pe urmă încheiem povestea și cu asta ai terminat orice legătură cu Umbra Noptii. Lucrul ăsta l-am mai stabilit odată, la Stoneleigh Park, îți amintești?!

Câteva clipe, Anne nu făcu decât să tacă, privindu-l încruntată și tristă.

— Până la urmă, ajungem tot de unde am plecat, rosti ea încet, cu amărăciune. Ești dispus să faci unele compromisuri, dar asta numai dacă-ți aduc ție maximum de câștig, înspre paguba celuilalt. Și atunci, te întreb: ai fost cinstit cu mine când mi-ai ținut predica aia prin ușă sau a fost doar o tactică de a mă scoate de acolo?

Michael trase încet aer în piept și o privi cu mâinile în șolduri, de parcă i-ar fi cerut să rezolve cine știe ce problemă complicată.

— Am spus ce am simțit, declară el într-un târziu, fixându-o prudent.

— Ai spus că sunt importantă pentru tine, îi aduse Anne aminte. Ai mințit?

— Nu, oftă el.

— O să-ți spun un secret, Michael, rosti tânăra, apropiindu-se încet și privindu-l serioasă în ochii albaștri, în timp ce-și aranja careul de ași în cap. În adâncul inimii mele, simt că într-o bună zi poate te-aș putea îndrăgi. Ești un bărbat arătos și amuzant, asta când nu faci tot posibilul ca să mă scoți din minți, preciză zâmbind.

— Mulțumesc.

— Poate ar fi greșit s-o fac, poate nu, asta nu am de unde să o știu, continuă ea cu gravitate. Viața presupune un risc continuu. Riscăm în fiecare secundă și în fiecare secundă

pierdem sau câștigăm ceva. Dar niciodată n-aș putea să mă dărui ție, vreau să zic cu adevărat, dacă nu aș avea libertatea s-o fac. Iar eu... cu tine... acum, accentuă cuvintele cu un aer trist, nu mă simt liberă, înțelegi?... Mă claustrezi cu fraza „îmi pasă de tine”. Poate că am ajuns să contez destul de mult încât să te doară dacă într-o zi aș păți ceva, dar gândește-te că prima mea motivație pentru care accept riscul unei misiuni este altruismul și devotamentul față de coroană și țară. Îmi iubesc insula și vreau s-o slujesc cum pot mai bine, iar când reușesc asta, mă simt importantă, utilă și împlinită. Este adevărat că motivul secund este unul pur egoist, care-mi slujește vanității de a ști că am reușit acolo unde ar fi reușit și un bărbat, și chiar mai bine, dar nu asta m-a împins să fac tot ceea ce am făcut până acum. Am făcut-o pentru că-mi place. Îmi place provocarea, îmi place riscul și ador pericolul. Îmi plac toate astea, pentru că-mi place să trăiesc. Tu mă lipsești de o parte vitală a ființei mele. Luându-mi asta, nu voi mai fi persoana pe care o cunoști și o vrei tu. Voi deveni posacă, nefericită, plictisită și acră. Mă cunosc prea bine pentru a ști că aici se va ajunge la un moment dat. Iar dragostea ta ar fi, poate, ceva minunat, dar nu mă voi putea bucura de ea pentru că nu voi fi *liberă* și *împlinită* ca s-o fac.

— Ai o logică încâlcită, Anne, remarcă el, privind-o în ochi cu un aer greu de pătruns.

— Ba e foarte simplă, îl contrazise tânăra femeie cu convingere în glas. Lasă-mă să rezolv două-trei misiuni din când în când și ai să ai parte de toată liniștea din lume cu mine.

— Nu vreau să am liniște cu tine, Anne.

Anne se retrase un pas, privindu-l nedumerită.

— Păi, ai spus... începui ea derutată.

— Nu te vreau supusă, blajină și plină de o afecțiune pe care n-o simți în realitate, amazoano! o întrerupse Michael tăios. Vreau să fii așa cum ești tu, dar nu pot să fac ceea ce-

mi ceri tu.

— Nu vrei, nu că nu poți! îl acuză ea, furioasă.

— Așa este, nu vreau, sublinie Michael enervat. Nu vreau să-mi petrec nici măcar o singură noapte gândindu-mă dacă ești sau nu în pericol, dacă ai fost sau nu rănită, dacă am să te mai văd sau nu a doua zi!... Chestia asta m-ar face să albesc înainte de vreme!

Anne clipi uimită în fața expresiei lui tulburate și mânioase. Un soi de căldură i se sparse în stomac, dându-i o stare de delicioasă încântare. Lui chiar îi păsa de ea, altfel nu ar fi fost atât de pornit împotriva a ceea ce dorea ea să aibă.

Pornind spre el, Anne ridică o mână și-i atinse cu o nespusă gingășie obrazul neras de o zi. Gestul ei îl surprinse plăcut tocmai din cauza faptului că inițiativa aparținuse ei în exclusivitate.

— Nu, într-adevăr, n-ar fi corect, dar... șopti Anne, privindu-l lunguroasă în ochi.

Simțurile lui Michael intrară brusc în alertă. Cunoștea extrem de bine expresia asta la femei. Era modul în care obțineau adesea și foarte lesne ceea ce-și doreau de la bărbați. Un mod de a manipula subtil mintea și orgoliul oricărui mascul.

— ...aș fi dispusă să accept să mă însoțești cu condiția să nu mă încurci, continuă Anne, de parcă ea ar fi fost în postura de a lua hotărârile și nu invers.

Sprâncenele lui săriră drept în creștet. Îi prinse mâna cu care-l mângâia seducător pe maxilar și o privi ironic

— Îmi faci o concesie, doamnă? o întrebă cu o blândețe suspectă.

Zâmbetul ei se dezumflă și-și smuci mâna dintr-a lui.

— Haide, Michael, nu mai fi atât de absurd! Decât să-ți faci atâtea griji pentru mine, atunci vii și tu și... ții de șase, gesticulă într-o doară, fluturându-și degetele.

— Vai de mine, dar sunt de-a dreptul recunoscător pentru rolul eroic pe care mi-l atribui! o ironiză el sec.

— N-am vrut să te insult, se încruntă Anne, realizând prea târziu că-l jignise.

— Nu, cu siguranță nu! rosti Michael acru.

Făcu o pauză, gândindu-se pe îndelete la ceea ce-i spusese Anne și întrezărind posibilitățile. Probabil că era la fel de nebun ca ea, dar în mod sigur nu avea să se plictisească niciunul dintre ei în următorii douăzeci de ani.

— Uite ce-i, amazoano, dacă vrei cu adevărat să faci asta, atunci o să stabilim niște reguli pe care nu le încalci, dacă nu vrei s-o sfeclești definitiv cu mine!

— Orice! promise Anne, mult prea entuziasmată de faptul că el părea a fi de acord ca ea să-și reia vechile îndeletniciri și obiceiuri pentru a-i mai păsa de condițiile pe care el avea să i le impună.

Ar fi fost în stare să sacrifice orice pentru senzațiile pe care i le dăruiau aventura și pericolul, acea trepidație delicioasă de sub piele.

Michael încremeni, uluit de expresia de supremă încântare de pe fața ei. Anne radia realmente de bucurie și era atât de frumoasă, că i se tăie efectiv respirația. Acel aer extatic din ochii ei ca ambra îl mai văzuse și-n ochii altor femei, dar lucrurile care cauzau acele licăriri însuflețite erau stârnite de diamante, trăsuri și rochii noi, nu de primejdii și activități ilicite, cum era în cazul femeii remarcabile din fața lui.

— Chiar orice? își arcui el o sprânceană într-un fel senzual, amuzat și pervers.

Expresia veselă de pe fața ei se șterse instantaneu când realizează ce anume ar fi putut el să-i ceară. Se simți brusc încolțită, prinsă în capcană. Avea de ales: ori dădea înapoi și rămânea cu buza umflată, ori mergea înainte și suporta consecințele.

Nu putea avea totul, de asta era perfect conștientă. Pe de altă parte, oricum nu-l putea ține la distanță o veșnicie. Michael o dorea și Anne știa că, într-o bună zi, tot avea să sfârșească în patul lui. Și decât să se lupte cu el la nesfârșit,

vărsându-și unul asupra altuia frustrările, mai bine făceau un armistițiu rezonabil pentru ambele părți.

Umezindu-și buzele nervoasă, Anne își plecă ochii și confirmă pierită:

— Da.

— Asta înseamnă acces nelimitat la trupul tău, Anne, oricând doresc și în orice fel, își enunță Michael pretențiile cu o voce clară și răspicată. Fără mofturi, fără scuze și pretexte mincinoase. Înțelegeți?

Anne înghiți în sec și dădu din cap mutește, încercând să-și controleze expresia feței. Teamă o strângea de gât. Era convinsă că dacă ar fi deschis gura în acea clipă, n-ar fi putut articula niciun sunet.

Michael zâmbi. Deși știa că dădea dovadă de o mare cruzime, se hotărî s-o testeze, să vadă până unde era capabilă să meargă.

— Atunci, dezbracă-te, îi ceru el calm.

Ochii Annei țâșniră șocați spre ai lui. Obrazul ei își pierdu culoarea instantaneu. Îl privea năucă, cu ochii cât cepele de mari, abia îndrăznind să respire. Pentru prima dată în viața ei deveni conștientă că era foarte aproape de punctul de a leșina prosteste. Totul în jurul ei, pereții, mobila, bărbatul acela înspăimântător, care o privea provocator, toate păreau să o strivească sub greutatea lor.

— A... a... acum? se bâlbâi ea într-o șoaptă plină de jale.

— Acum, decretă Michael inflexibil și netulburat, încrucișându-și brațele pe piept.

Anne închise ochii strâns, simțind un gol imens în stomac. Niciodată în viața ei nu se simțise mai lașă și mai speriată ca în acel moment îngrozitor și penibil. Cu aerul unui condamnat la moarte, își duse mâinile la nodul cordonului care-i strângea halatul pe trup. Îi tremurau atât de tare, că abia dacă și le putea controla. Își simțea pulsul dureros în vene, izbindu-i tâmpilele și aproape asurzind-o cu vuietul lui.

Michael își înghiți zâmbetul amuzat, copleșit de un val

ucigător de tandrețe. Știa că Anne era realmente terorizată de ceea ce presupunea că avea să urmeze, iar el nu se putea abține să nu-i admire tăria încăpățânată de a merge înainte, indiferent de cât de greu îi era. Consimțise regulilor lui și Michael știa că nu avea să-l dezamăgească.

Convins că ar fi mers până la capăt, Michael puse capăt testului, deși îl rodea curiozitatea s-o vadă pe Anne așa cum o plămădisese mama natură. Îi văzuse o parte din frumusețe, iar cealaltă parte doar i-o bănuia. Și cu toate că dorința începuse deja să-i involbureze sângele în vintre, făcându-l să tânjească, tânărul bărbat se stăpâni și se aplecă spre ea, pumnul lui închizându-se ferm dar blând peste mâinile ei amândouă și ținându-i-le nemișcate.

Anne tresări și rămase încremenită, mușcându-și buzele disperată. Se aștepta ca Michael să preia inițiativa și s-o dezbrace el, pierzându-și răbdarea în fața neîndemânării ei evidente, dar cum bărbatul nu schiță niciun gest în plus, deschise ochii și-l privi lividă.

— M-am răzgândit, rosti Michael încet, cu o voce adâncă și catifelată, fixând-o în ochi cu o intensitate fierbinte. Pot să aștept până diseară.

Imensa ușurare care se citi pe fața ei îl înduioșă teribil.

Diseară era mult mai bine decât *acum*, gândi Anne, simțind cum lațul din jurul gâtului ei slăbește considerabil, permițându-i să respire în voie. Deși nici acel *diseară* nu avea să o prindă mai pregătită decât fusese în fața acestui *acum*.

— Mulțumesc, se trezi ea spunând, și-n clipa imediat următoare îi veni să-și muște limba.

— Pentru puțin, surâse el în colțul gurii. Acum, bagă-te în pat până mă duc eu să comand micul dejun. Pe urmă, continuăm negocierile.

Anne se uită chiorâș la el.

— Chestia asta... de acum... făcu o pauză, înghițindu-și nodul greu din gât...a fost doar pentru distracția ta personală?

Michael rânji.

— Într-un fel. Suie-te în pat și așteaptă-mă acolo, dulceață.

Anne îl urmări îmbufnată cum dispare pe ușa dintre dormitoare și, bombănind, se supuse, vârându-se în pat. Și încercă să nu se gândească la minutele și orele acelei zile, ce aveau să se scurgă ireversibil, aducând cu ele întunericul nopții și... ceva ce avea să se întâmple neîndoielnic, ceva ce o paraliza de groază.

Câteva minute mai târziu Michael se întoarse în camera ei. Avea pe față expresia celui mai mulțumit om de pe planetă și Anne îl urî pentru asta. Știa că în adâncul lui, Michael își râdea de ea, iar Anne nu putea să sufere să ajungă motivul amuzamentului cuiva, în special al lui.

Când îl văzu suindu-se în pat lângă ea, Anne se crispă toată. Încercă imperceptibil să se tragă cât mai mult spre marginea dinspre partea ei a patului, dar Michael îi zădărnici intenția, înconjurându-i umerii cu un braț leneș și trăgând-o înapoi tot mai insistent, până când o aduse aproape lipită de el.

— Ce vrei? îi aruncă ea o otheadă încruntată pe sub genele dese.

— Să ne giugiulim puțin, zâmbi el cu dărnicie.

Ochii ei se îngustară un milimetru. Creierul ei fu fulgerat în mod de un repetat „Oh, Dumnezeu!”, în timp ce o moleșeală însoțită de căldură i se răspândi prin corp.

Nu înțelegea deloc de unde avea acel individ nesuferit puterea nevăzută de a o transforma într-o grămadă tremurătoare de mușchi și oase doar cu câteva vorbe, dar asta i se întâmpla de fiecare dată. Ar fi preferat să n-o atingă, dar în același timp, în mod absurd, trupul ei avea propriul sistem de gândire, care o mâna spre el cu o forță copleșitoare. Era un război aprins între rațiune și simțire, care o zăpăcea cu totul.

Dacă Michael nu i-ar fi trezit nimic, nici cea mai mică

tresărire de emoție, atunci totul ar fi fost mult mai simplu și mai ușor de suportat pentru ea. Însă acel bărbat, de o frumusețe luciferică, făcuse un soi de pact cu infernul, asta în cazul în care nu era însuși diavolul în carne și oase. Iar infernul îi dăduse puterea de a trezi tot ce era mai rău în senzualitatea unei femei, activându-i trupul într-o dimensiune unde logica, bunul simț și voința nu aveau acces, împingând-o spre păcat și spre propria-i pieire.

Anne îl privi încolțită, știind că dacă o atingea avea să ajungă iarăși în acel iad personal, transformându-se într-o ființă primitivă, lipsită de rațiune, copleșită de senzații și nevoi pe care nu știa cum să și le controleze.

— Acum? făcu ea înnebunită.

— Anne, iar o luăm de la început? oftă Michael cu ostentație. Am zis fără mofturi, scuze și pretexte mincinoase.

— Păi... n-ai zis că o să aștepti până diseară!? răbufni tânăra cu necaz în glas, încruntându-se supărată la propriile-i mâini pe care și le ținea adunate în poală.

Michael zâmbi. Îi luă bărbia între două degete, întorcându-i fața spre el și silind-o să se uite în ochii lui.

— Ți-e frică de mine, Anne?

Ochii ei se dilatară șocați, clipind des, de parcă nu s-ar fi așteptat ca el să ghicească vreodată adevărul. Michael o văzu înghițind spasmodic în sec și oftă, de data asta cu adevărat.

— Pentru nimic în lume nu ți-aș face vreodată rău, sper că știi lucrul ăsta, rosti el încet.

Tânăra femeie continua să-l privească încremenită, ținându-și respirația.

Michael realiză o clipă mai târziu ce deșertăciune tocmai spusese. În ultima săptămână, el îi făcuse rău în diferite moduri, o rănise și o manipulase după cum dorise. O făcuse să sufere, de cele mai multe ori fiind conștient de lucrul ăsta, mânat de propriul lui egoism, de orgoliu și de o ambiție încăpățânată. Practic, îi călcase mândria în picioare în goana lui de a-și atinge scopul.

Îi privi figura frumoasă și palidă, ochii mari, cu irisul de un căprui cald, tivii de o pădure de gene, gura moale, cu buze pline, ispititor conturate.

Ceva i se zvârcoli cu putere în coșul pieptului. Ceva dureros și trist, tocmai prin faptul că înțelegea perfect, cu o certitudine de nezdruccinat, cât de îndrăgostit era de acea femeie uluitoare și complexă.

Cu dosul mâinii, îi mângâie cu blândețe obrazul lipsit de culoare, apoi își strecură degetele spre ceafa ei, ridicându-i fața spre a lui. Îi zâmbi încet, trecându-și degetul mare peste buzele acelea de un roz delicat. Apoi, cuprinzându-i și celălalt obraz în căușul palmei, se aplecă încet spre ea, dându-i astfel posibilitatea să se retragă... dacă ea ar fi vrut.

Gura lui o atinse pe a ei cu o infinită gingășie, la fel de ușor ca aripa unui fluture. Anne clipi de câteva ori, luată complet prin surprindere de această tandrețe neașteptată, cu atât mai periculoasă cu cât știa că, deși ar fi putut-o respinge în orice moment, nu avea totuși voința necesară pentru asta.

Michael o atingea într-un fel care o moleșea cu totul, tulburând-o mai tare decât atunci când o făcuse mânat de patimă sau furie. Gura lui o dezmierda pe a ei cu o lentoare înnebunitoare, tentând-o fără a insista, dăruind fără a pretinde.

Pleoapele ei căzură și Anne se lăsă de bunăvoie atrasă în acel vârtej de plăcere și senzații dureros de intense. Oftând, își încolăci brațele în jurul gâtului lui, trăgându-l spre ea și capitulând.

Michael o culcă cu grijă între perne, prelungind sărutul până când ajunsese într-un punct despre care știa că marca granița dintre auto-control și dezlănțuirea nestăpânită a pasiunii. Aproape că fu tentat să dea dracului orice precauție și s-o sărute până când ea i-ar fi cedat totul, când un ciocănit ușor se auzi în ușa dormitorului.

Înjurând în tăcere, Michael îi mai sorbi odată buzele și se retrase, privind-o cu un zâmbet cald.

— Rămâi aici, șopti răgușit, dându-se jos din pat și ducându-se spre ușă.

O deschise calm și Anne îl văzu luând tava mare și grea, acoperită cu platouri cu mâncare, mulțumindu-i servitorului care o adusese și închizând ușa cu piciorul. Se întoarse spre ea cu un zâmbet larg, fericit.

— Nu știu ție cum îți este, dar eu mor de foame, rosti Michael, punând tava pe pat, între ei.

Anne făcu ochii mari în fața acelui festin culinar. Struguri în aprilie?... Erau vreo patru soiuri de brânză franțuzească, tot atâtea feluri de friptură, ouă umplute, trei tipuri de salate, fructe proaspete și, ca desert, tort cu ciocolată și prăjitură cu cremă de mentă. Și, ca totul să fie perfect, o sticlă de vin roșu cu pereții aburiți.

Gura i se umplu de salivă când îl văzu întinzând unt pe o felie groasă de pâine și așezând deasupra felii de brânză. Dădu să se servească singură, dar el o opri.

— Astăzi ai parte de tratament special, contesă, o informă el, surâzându-i fermecător în timp ce-i întindea felia de pâine.

Anne își arcui o sprânceană uimită în timp ce accepta cu grație gestul.

Erau lihnii, constată Anne amuzată, urmărindu-l pe Michael cum mănâncă, pofta lui antrenând-o și pe a ei. Raseră tava cât ai clipi, mâncând cot la cot.

— Mai vrei ceva? o întreabă Michael, înghițindu-și zâmbetul când o văzu cum adună absentă, dar conștiincioasă, până și ultima firmitură de prăjitură de pe platou.

Anne își ridică privirea nedumerită spre el, apoi roși când realizează ce făcuse.

— Categorie nu!

— Am mai cunoscut o singură femeie, în afara ta, care mănâncă la fel de mult ca un bărbat, spuse Michael, de data asta fără a-și putea reține zâmbetul. Și, la fel ca și tine, este doar piele și os.

Anne se simți străbătută de un val fierbinte și neașteptat de gelozie. Imaginea lui, alături de o altă femeie, împărțind intimitatea unui mic dejun la pat, îi făcea fizic rău. Și nu ar fi avut cum să cunoască apetitul acelei femei decât dacă împărțise dormitorul cu ea, pentru că toate grațiile din societate întotdeauna „ciuguleau” din mâncare, pretextând că aveau stomacul la dimensiunile unei vrăbii, când, în realitate, în intimitatea dormitorului, își lăsau apetitul să zburde în voie.

Și atunci, cine era târfa aia?!...

— Am un stomac foarte harnic, rosti Anne, jucându-se absentă cu șervetul și încercând să nu se gândească la acea femeie.

— La fel spune și Jessica, confirmă el, luând tava și punând-o pe noptieră.

Jessica? se încruntă Anne, buimăcită.

— Cumnata ta? îndrăzni ea să-l întrebe.

— Firește, confirmă Michael serios, mustăcind în sinea lui.

Deși Anne părea total indiferentă la subiectul dialogului lor, Michael ajunsese să o cunoască suficient de bine pentru a ști cum îi funcționa mintea. Iar Anne fusese geloasă, putea să jure asta. Încântător.

— Și Jessica mănâncă mai ceva decât un cal și nu se vede nimic.

Anne se strâmbă comic.

— Avantajul nostru, replică ea ironic. Emma întotdeauna își supraveghează cu strictețe dieta. Nu mănâncă decât atât cât să nu leșine de foame și niciodată n-o s-o vezi punând gura pe ceva după șase seara.

— Și arată minunat! dădu Michael din cap cu un aer contemplativ și ochii ațintiți în gol, de parcă în acel moment și-ar fi proiectat imaginea Emmei pe dinaintea ochilor.

— Crezi? își îngustă Anne ochii, simțindu-se stupid să fie geloasă până și pe sora ei.

— Bineînțeles! întări Michael, privind-o nevinovat. Este o

femeie superbă. Are un trup armonios, este extrem de feminină și foarte senzuală. Este imposibil să n-o remarci!

— Mhm! făcu Anne, simțindu-se brusc stângace și la fel de grațioasă ca un dulap pe lângă imaginea plină de farmec a Emmei, pe care el i-o descriesese pe un ton laudativ și plin de admirație. Cred că nu te-ai însurat cu sora care trebuie, milord.

— N-aș prea crede, rânji el, întinzându-se pentru a o trage scurt și drăgăstos de o șuviță de păr. Emma este, într-adevăr, uluitor de frumoasă și ispititoare, dar, fără supărare, nu este chiar atât de isteată și de plină de spirit ca tine. Când vine vorba de ceea ce apreciez la o femeie, pe primul loc se află inteligența și pe urmă restul. Deși și „restul” este important.

Se întinse și turnă vinul în pahare, oferindu-i unul. Anne îl luă, ducându-l la nas și adulmecându-l îndelung.

— Mmm, Bordeaux, oftă ea cu un aer nostalgic. Din 1778. Un an excelent.

Sprâncenele lui se înălțară uluite.

— Sunt impresionat, declară el, toastând în cinstea ei.

Anne zâmbi în fața complimentului.

— Am avut întotdeauna un nas foarte fin, iar tata a avut grijă să mi-l cultive.

— Ești plină de surprize, Anne.

— Mda, știi, oftă ea teatral, fâlfâindu-și genele și făcându-l să chicotească.

— Și, făcu el pe un ton degajat și vesel, ești dispusă să reluăm negocierile acum sau le lăsăm pe mai târziu?

Judecând după licărul din privirile lui, deja avea conturat în minte foarte clar cu ce intenționa să-și umple timpul dintre *acum* și *mai târziu*.

— O să discutăm acum, preciză Anne serioasă.

— Bine, acceptă Michael. Un aspect l-am lămurit, așa că trecem la următorul. Teoria aia, cu însoțitul în calitate de tăietor de frunze la câini, realizezi că-i nulă și neavenită. Ori o facem împreună, ori deloc, Anne. Tu alegi.

Expresia de pe fața ei fu una profund dezamăgită.

— De ce ții morțiș să faci asta, Michael, când mi-e foarte clar că genul ăsta de ocupație nu se numără pe lista preferințelor tale!? Adică, dacă ai fi avut o cât de mică înclinație spre aventură, până acum te-ai fi numărat printre oamenii lui Harper.

— Războiul mi-a fost suficient, Anne, replică el sec. Crede-mă, am avut parte de atâta aventură și chestii palpitante cât pentru trei vieți, așa că mi s-a cam diminuat pofta de a face pe eroul.

— Michael, nu vreau să te superi pentru ceea ce urmează să-ți zic, începu ea cu un oftat prelung. Eu sunt o perfecționistă. Dacă mă apuc de o treabă, ei bine, detest să mi se găsească vreun cusur în execuția ei. Îmi concentrez atenția exclusiv asupra a ceea ce fac și știu precis că dacă vii cu mine, pe lângă faptul că va trebui să am și grija ta în plus, încă nu sunt sigură dacă o să mă ajuți sau o să mă încurci și mai rău. Și asta ți-o spun fără intenția de a te ofensa, preciză serioasă.

— Scutește-mă, Anne! făcu el cu un aer dezgustat. Sunt băiat mare și am luptat într-un război al dracului de greu. Știi totul despre cum să te furișezi, să tragi cu urechea și să ucizi rapid, silențios și fără emoție. Crede-mă, cu mine o să-ți fie infinit mai ușor.

— Haide, Michael, o să-mi răpești toată plăcerea jocului! se plânse Anne, surdă la explicațiile lui.

— Împreună sau deloc, repetă Michael calm și inflexibil.

Anne îl măsură cu ochii îngustați, de parcă i-ar fi evaluat potențialul. Își mușcă buzele frustrată și-l privi în ochi, încercând să-și dea seama dacă putea negocia și acest aspect. Nu putea, concluzionă ea cu necaz. Expresia din ochii lui era dură, hotărâtă și incisivă.

— Uf, bine, la dracu'! mormăi ea fără chef. Sper că nu i-ai spus lui Thomas nimic despre mine, nu-i așa?...

— Tu ce crezi? își arcui Michael o sprânceană ironic.

— Mă gândesc că nu, rosti Anne prudentă, altfel n-ai fi fost atât de sadic să-mi dai speranțe deșarte.

— Ți-am promis ceva, Anne, începu el pe o voce inexpressivă. De-a lungul vieții noastre împreună, o să ai probabil ocazia să te îndoiești de o groază de lucruri în ceea ce mă privește, dar niciodată nu-ți voi îngădui să te îndoiești de cuvântul meu. Eu nu mint în chestii serioase, de asta poți fi convinsă.

— Da, cred că știu asta, zâmbi ea încet, sperând să-i alunge supărarea. De altfel, nici nu ai fi avut cum să-ți dovedești spusele în fața lui Thomas fără a risca să pari ridicol!

— Dacă n-aș fi fost atât de șocat să descopăr cine se ascundea în spatele Umbrei Noptii, te asigur că m-aș fi luat atunci după tine și ți-aș fi învinețit fundul! articulă Michael pe un ton aspru.

— Asta este discutabil, domnul meu! replică Anne, râzând.

Michael zâmbi fără să vrea, sorbi o gură de vin și o privi cu ochi gânditori.

— Ce-i? se încruntă Anne, nedumerită de faptul că el continua să tacă la nesfârșit și s-o privească cu o intensitate care-i dădea palpitații.

— Ai ucis vreun om până acum, Anne?

Întrebarea lui, pusă pe un ton lejer, o luă complet prin surprindere. Clipi derutată, și-și plecă privirea.

— Am împușcat vreo trei indivizi, recunosc eu stânjenită, și asta numai pentru că nu am avut de ales. Nu cred să-l fi omorât pe vreunul dintre ei, pentru că am avut grijă să nu ținesc în zonele vitale. Știi, umăr sau picioare, îi explică ea ridicând din umeri cu un aer indiferent. Din asta nu se moare, decât dacă ești suficient de prost să nu te îngrijești cum trebuie. Dar mă păstrez pentru știm noi cine, adăugă cu un zâmbet subțire.

— Nnț! plescăi el din limbă. Nemernicul ăla este al meu și te avertizez serios că pentru lucrul ăsta chiar nu ne târguim.

— Dar nu-i drept! sări Anne, privindu-l indignată. Eu îl vreau cu mult timp înainte ca tu să fi aflat măcar că *el* există. Este al meu, fir-ar să fie!!!

Să-și dispute cu o femeie dreptul de a asasina un om care-și merita moartea era un lucru care l-ar fi șocat în condiții normale. Dar cu Anne, nimic nu era normal.

— Anne, începu Michael serios, știu că îți dorești asta poate mai mult decât mi-o doresc eu, dar când ucizi pentru prima dată un om, senzația este îngrozitoare. Nu contează că-ți era dușman, că trebuia să-l ucizi ca tu să supraviețuiești, contează doar faptul că ai luat o viață. Și, crede-mă, chestia asta o să te bânuie întreaga viață. Nu contează nici dacă după aceea ai ucis o sută sau o mie de oameni, acel prim omor îți va rămâne în memorie pentru totdeauna. Eu am ucis și nu mi-e greu s-o mai fac încă odată, dar îți promit că înainte de asta o să te las să-ți reglezi conturile cu el. Te las să-ți speli sufletul de durere în cel mai satisfăcător mod. O să te las să-l pisezi până o să te simți răcorită, bine?

— Vreau o confruntare dreaptă, în care să nu intervii nici dacă mă vezi pusă la pământ, pretinse Anne, privindu-l în ochi cu o hotărâre sălbatică. Vreau să mă lași să-l strivesc pe acel vierme trădător, adăugă după o pauză, cu ochii ațintiți în gol, de parcă ar fi putut deja să vizualizeze acel moment. Vreau să-mi promiți că nu o să te bagi peste mine decât după ce-ți voi spune eu că-i rândul tău! Promite-mi asta, Michael! își mută ea privirile întunecate spre el.

— O să ai parte de toată distracția, ți-o promit!

Expresia ei se împlânzi treptat.

— Mulțumesc, rosti ea simplu și, într-un târziu, îi surâse cu sfială.

— N-o să vreau să fiu vreodată în pielea lui, spuse Michael, mimând un aer îngrozit și făcând-o să-și lărgească zâmbetul.

— Știu că-ți par puțin smintită, începu Anne pe o voce răgușită de emoție, dar crede-mă, Michael, din cauza

acțiunilor lui, viața mea, inima mea... eu însămi am fost schilodită! Este înfiorător de greu să treci peste pierderea a doi bărbați pe care i-ai prețuit și i-ai iubit din tot sufletul, să fii redusă la neputință și disperare din cauza faptului că ți-a fost luat cel mai scump simț, vederea, să fii ținută la pat, dependentă de cei din jurul tău, măcinată de ură și durere din cauza faptului că știi că, undeva, în lumea ta, criminalul se bucură de libertate și viață, iar tu nu poți ajunge la el... Nedreptatea aceasta m-a ținut în viață. Și mi-am jurat că o să pun mâna pe el, chiar de-ar fi să plătesc asta cu propria-mi viață, și sunt gata s-o fac în orice clipă, fără niciun regret, mă crezi?

— Da, te înțeleg și cred că așa ai proceda, numai că vom avea grijă să nu se întâmple lucrul ăsta.

Anne zâmbi, ascunzându-și tulburarea în spatele unei guri de vin. Michael își goli și el paharul, apoi și-l puse pe noptieră, încruntându-se cu un aer preocupat.

— M-am gândit la cum am putea face să punem mâna pe nenorocitul ăsta, începu el. Prost nu este, doar că a săvârșit o mică greșeală de calcul când a presupus că ar putea să se folosească de mine în avantajul lui. Îl vom lăsa să creadă în continuare că strategia lui dă roade. O să vorbesc cu Thomas ca să mă angajeze temporar în slujba Departamentului, ocazie în care voi avea grijă să studiez individual pe fiecare dintre cei care lucrează pentru el. O să întind niște plase și o să așteptăm să vedem cine se prinde în fire. Însă e o chestie care se poate desfășura pe o perioadă de timp nedeterminată, Anne. Tot ce va trebui să facem este să avem răbdare. Dacă logica și planul meu dau roade, în mod mai mult ca sigur că individul va fi tentat să mă țină sub observație ca să vadă cum mă descurc și să încerce să se împrietenească cu mine ca să afle tot ce știu. O să-i facem plăcerea asta și o să-l atragem într-o cursă. Cum ți se pare ideea?

Anne îl privi lung, impresionată atât de modul în care funcționa mintea lui, cât și de faptul că se consulta cu ea în

această privință, respectându-și astfel promisiunile.

— Este cea mai bună variantă pe care o avem la dispoziție, aprobă ea cu un zâmbet luminos. Frumos gândit, milord.

— Mda, știu! rânji el, încântat de lauda ei. Făcu o pauză, privind-o lung. Vreau să mai lămurim un lucru și pe urmă ne îmbrăcăm și mergem să-ți arăt casă, iar după-amiază, dacă ai chef și vrei, ieșim să ne plimbăm pe Hyde Park ca să luăm o gură de aer.

— Mi-ar plăcea, acceptă Anne cu un surâs grațios.

— E-n ordine. Tăcu o clipă, punându-și ordine în idei. Uite cum văd eu lucrurile între noi, Anne, începu Michael grav. Relația noastră a început în niște condiții nu tocmai strălucite, iar căsătoria s-a petrecut mult prea repede. Schimbarea, îmi dau seama, a fost foarte greu de suportat de către tine. Practic, nu prea știm mare lucru unul despre celălalt, deși eu am cât de cât o idee în ceea ce te privește. Problema este să avem răbdare și să fim cinstiți unul cu celălalt pe viitor. Amândoi suntem firi puternice, ambițioase și orgolioase. Ar fi ușor să ne rănim unul pe celălalt și să ne facem viața un iad. Dar mai cred că, dacă am înceta să ne mai dovedim unul altuia care este mai încăpățânat și mai plin de mândrie, am putea avea parte de o căsnicie... satisfăcătoare. Mintea și sufletul femeilor funcționează după alte reguli decât cele ale bărbaților. În principiu, voi simțiți mult mai profund și mai intens decât noi, gândiți în perspectivă și nu vă implicați fizic într-o relație decât dacă sunteți deja implicate în ea și emoțional. În ciuda faptului că te doresc, sunt hotărât să-ți las în continuare decizia de a alege tu clipa în care vei dori să te împarți cu mine. N-aș vrea să îmi arog drepturile de soț dacă nu ești pregătită pentru asta, și nu ești, o știm foarte bine amândoi. Sunt de acord să fac acest compromis cu condiția ca tu să renunți la atitudinea aia de scorpie înveninată, care mă obosește și mă irită îngrozitor. Aproape sunt gata să jur că o faci numai de dragul de a mă enerva și a-mi dovedi că nu înseamnă nimic

pentru tine. Dar amândoi știm care este adevărul, Anne. Iar adevărul este că suntem atrași unul de celălalt și că ne plăcem la un nivel care pe mine, personal, mă surprinde și mă derutează, iar pe tine te sperie. În pofida comportamentului meu de până acum, să știi că te admir și te prețuiesc foarte mult. Nu cred că mai există vreo persoană, fie ea și bărbat, care să se bucure de aprecierea și respectul meu așa ca tine. Pe scurt, deși nu este o scuză, reacțiile mele nesuferite de până acum au fost antrenate de propriile tale gesturi și cuvinte. Eu nu sunt așa! De fapt, tu ești singura ființă care mă face să mă comport într-un fel ce nu mă caracterizează aproape deloc și care scoate tot ce este mai rău din mine. Deci, continuă el s-o privească cu o zâmbitoare gravitate, ești de acord să facem amândoi acest compromis?

— Lasă-mă să văd dacă am înțeles! își ridică Anne o mână. Dacă sunt sociabilă și politicoasă cu tine, tu nu vei mai fi atât de antipatic și nici nu vei mai călca în dormitorul meu decât dacă te poftesc personal?

— Cam sec spus, dar da, asta este esența ideii.

— Bine, acceptă Anne, zâmbind larg. Sunt într-un totu de acord.

— Mai este un aspect de lămurit, adăugă el sobru. O să vreau din când în când să ne mai și drăgostim. Pe asta nu mi-o poți refuza, Anne! o avertiză el serios.

— Definește „drăgostit”! îi ceru ea, cu ochii îngustați.

— Drăgostitul se rezumă doar la sărutări și atingeri, Anne, nimic mai mult, sublinie bărbatul calm, deși o luminiță drăcească scânteia în ochii aceia albaștri.

— O să fii în stare să te stăpânești?

— Nu sunt animal, scumpo. Am un autocontrol de invidiat și sunt un bărbat foarte disciplinat, rosti Michael fără să zâmbească, întrebându-se dacă sistemul acela avea să funcționeze și în cazul ei. Dacă tu nu vei vrea să continui, atunci mă voi putea opri oricând îmi ceri. Tu dai tonul, amazoano.

— Presupun atunci că totul este în regulă, încuviință Anne ușor din cap.

Michael zâmbi și se întinse spre ea, punându-și mâinile de o parte și de alta a trupului ei și sprijinindu-și greutatea corpului în brațe. Anne rămase complet nemișcată, crispându-se fără să vrea și privindu-l cu ochi mari, atenți.

Bărbatul o sărută fără să o atingă, într-un fel persuasiv și dulce, care o ameți și-i aruncă pulsul spre cer. Își transfera întreaga dorință printre buzele ei, ațâțându-i propria-i dorință, făcând-o să aibă și ea... nevoi.

Era incredibil ce reușea să-i facă doar cu un simplu sărut. Mă rog, gândi ea într-o doară, nu era un sărut chiar simplu, doar că de fiecare dată o săruta altfel, fiecare mod în parte fiind la fel de răscolitor, încât acum ajunsese să intre într-o fază de anticipație încordată, delicioasă, ori de câte ori el ajungea să-și pună gura peste a ei.

Începu să tremure, stăpânită de o slăbiciune fără precedent. Sărutul acela o îmbăta, o făcea să tânjească după mai mult. Iar pleoapele i se trăgeau în jos de parcă ar fi avut genele poleite cu plumb.

Când Michael se retrase, deschise ochii moleșită și-l privi visătoare.

Doamne, era frumos ca Lucifer și tot atât de ispititor!

— De ce nu, la naiba!? bombăni ea, încleștându-și degetele pe reverul halatului lui pentru a-l trage din nou spre ea.

De data asta sărutul fu ceva pârjolitor, care-i mistui pe amândoi. Se treziră încleștați între cearșafuri, într-o luptă pe viață și pe moarte. Era ceva disperat și delirant în acel sărut, o patimă descătușată, de neînțeles, împinsă spre violență.

Prinsă sub el, Anne îi simți duritatea mușchilor căliți în lupte, forța și căldura trupului lung, bine legat, vigoarea masculină trezită complet la viață. Fără să se gândească, se arcui sub el, frecându-și bazinul de al lui într-o mișcare instinctivă, care-i smulse lui Michael un mârâit înfundat din gâtlej.

Răstignindu-i mâinile deasupra capului, Michael se retrase și o privi cu o pereche de ochi tulburi, abia mai putând respira.

— Anne, începu el pe o voce dogită, cred că ne ajunge pentru moment.

— De ce? întrebă Anne, privindu-l cu ochi strălucitori și vii.

— Pentru că vreau să-mi păstrez demnitatea intactă, făcu Michael cu o expresie chinuită pe față, izbutind totuși să zâmbească. Vezi tu, în ritmul ăsta o să ajungem într-un punct în care, dacă o să-mi cer să mă opresc, o să încep să plâng și o să mă fac complet de râs în fața ta.

— Înțeleg, făcu Anne, înghițind în sec dezamăgită.

— Mă îndoiesc, zâmbi el, aplecându-se și sărutând-o scurt, împăciuitor. Haide să ne schimbăm pentru turul casei, propuse în timp ce se ridică și o antrena și pe ea după el. Un ceas îți este suficient ca să te faci frumoasă?

— În cinci minute sunt gata, promise Anne, luându-și la nimereală o rochie din șifonier și dispărând în camera de baie.

Michael privi sceptic în urma ei și intră în dormitorul lui cu un aer relaxat. Avea timp să se radă și să se îmbrace berechet, concluzionă el, intrând în propria cameră de toaletă.

Se dovedi că Anne era un monument de punctualitate, deoarece după fix cinci minute, ciocăni la ușa dintre camere.

CAPITOLUL 11

Casa era un vis. Primul etaj cuprindea patru apartamente cu două dormitoare duble, fiecare dintre ele cu o cameră de toaletă proprie, configurația repetându-se și la cel de-al doilea etaj. Camerele erau spațioase și înalte, dar ceea ce-i plăcu lui Anne era faptul că, în ciuda mărimii lor, nu erau încărcate de mobile inutile și aveau ferestrele foarte mari, ce lăsau lumina zilei să inunde din belșug interioarele aerisite.

La parter, pe lângă cele două saloane mari, mai exista un cabinet de lucru, o bibliotecă și un mic living, toate cu vedere spre grădina micuță și cochetă din spatele casei. În acea cameră de zi, Anne descoperi cu încântare un pian mare cu coadă, ce trona maiestuos într-un colț al încăperii.

— Cânti? întrebă ea într-o doară, trecându-și aproape cu venerație mâna peste lemnul întunecat și lucios.

— Câteodată, recunosc Michael, studiindu-i cu atenție expresia feței. Tu?

— Câteodată, se întoarce ea să-i zâmbască.

— Haide, Anne, nu fi modestă! Îți place să cânti la pian?

— Ador, zâmbi ea larg, etalându-și caninii încălecați fermecător. Numai că la Stonepark n-am mai putut să-mi îngădui această mică plăcere fiindcă aș fi stârnit bănuieli. Una este să te prefaci că ți-ai conturat în minte clar ce obiect unde se află și alta este să cânti la un instrument care cere mai mult decât o simplă îndemânare.

— Dar parcă ziceai, din câte-mi amintesc, că detești să izbești în clape în încercarea chinuită de a face muzică, o cită el, uimind-o cu memoria pe care o avea.

— Am mințit, își feri ea privirea, stânjenită. Speram că, dacă nu pozez în postura de grație desăvârșită, să te descurajez și să-ți tai pofta de a te însura cu mine. O pierdere inutilă de timp și energie, concluzionează ea ca pentru sine cu un oftat ușor.

— Lasă-mă să ghicesc, făcu Michael cu umor, ridicând o

mână. Adori să și brodezi și ai suferit teribil când situația te-a obligat să renunți și la această mică plăcere.

Strâmbătura comică a Annei fu mai mult decât elocventă și-l făcu să chicotească.

— Te rog! lungi ea vocalele, dându-și ochii peste cap cu un aer dezgustat. Chiar urăsc brodatul. De fapt, am fost un antitalent la tot ce presupunea combinația de ac, ață și cârpe. Nici măcar nu sunt sigură că-mi mai amintesc de care capăt se ține acul și cu care împungi.

— Firește, rosti Michael cu o blândă ironie. Tu ai avut preocupări mult mai... feminine.

— Nu fi sarcastic, Michael, replică ea pe același ton. Nu sunt chiar atât de lipsită de speranțe precum crezi. Mă pricep foarte bine să dau din gene și să debitez stupidități, dacă asta-ți dorești.

— Doamne ferește! se prefăcu el îngrozit. Sunt complet dezarmat când o femeie îmi face ochi dulci.

— Nu spera asta de la mine, Michael, rosti Anne serioasă. Nu sunt genul ochilor mari, nevinovați și scurgători.

— Nu, nu ești, îi dădu el dreptate, amuzat. De fapt, nici nu ți-ar sta bine. Iar eu sunt sătul până peste cap de chestiile moi, tremurătoare și pline de neputință.

— Vine o vreme când omul mai are nevoie și de o schimbare, zâmbi Anne răutăcioasă. Iar tu, la reputația pe care o ai, mă gândesc că ți-ai luat până acum porția de chestii moi, tremurătoare și neputincioase.

— Detectez vreo urmă de reproș în vocea ta, Anne? își arcui el ușor o sprânceană.

— Te-nșeli, Michael. Numai că n-o să fiu de acord să mai umbli lelea de acum încolo.

— Să umblu lelea? repetă el amuzat, încrucișându-și brațele pe piept cu un aer plin de răbdare și îngăduință.

— Știi la ce mă refer, bombăni Anne, încruntându-se posacă. Ai o reputație de crai pe care o să ți-o îngropi în momentul ăsta, pentru că eu nu tolerez să fiu înșelată. Ori

mă ai pe mine, ori nimic!

— Dar te am, într-adevăr, Anne? o întrebă el, privind-o serios.

— Încă este prea devreme să-ți răspund, rosti tânăra femeie, ferindu-și ochii. Timpul și atitudinea ta vor hotărî asta.

— Parcă era vorba să nu mai fii atât de afurisită.

— Nu confunda sinceritatea cu maliția, Michael, îi atrase Anne atenția. Am convenit amândoi să ne lăsăm timp ca să ne cunoaștem reciproc și să fim cinstiți unul cu celălalt. Dacă dorești să fii ipocrită cu tine doar pentru a-ți proteja vanitatea, să știi că nu mă deranjează deloc. De fel, nu sunt o fire extrovertită și mi-e dificil să fii deschisă cu tine. Am senzația că-ți furnizez muniție pe gratis și că mă las descoperită. Dar, adăugă repede, observându-i licărul de mânie reținută din ochi, am consimțit să risc în ceea ce te privește.

— Nu caut să-ți gălesc punctele slabe pentru a mă folosi de ele împotriva ta, Anne, rosti Michael cu o voce stăpânită.

— Aici, îi indică ea capul cu un deget, știu asta. Știu că nu mă vei răni intenționat. Dar aici, continuă, presându-și o mână cu degetele răsfirate deasupra inimii, simt nevoia să mă protejez. Este un gest instinctiv, reflex. Totul s-a-ntâmplat mult prea repede și tu... tu ai un ritm alert de aranja lucrurile, care mă depășește. Încă nu știu dacă mă pot adapta acestuia. Trăiesc cu neplăcuta senzație că totul mi-a scăpat de sub control iar lucru ăsta nu-mi place deloc, mă agită și mă sperie. Am fost obișnuită să nu depind de nimeni, să fii propriul meu stăpân, să hotărâsc singură ce anume vreau să fac și ce n-aș fi dispusă să fac niciodată. Cum ar fi, de exemplu, să mă mărit, adăugă ca pe o paranteză. Acum, cea mai mare parte din această libertate a fost transferată în mâinile tale și asta mă scoate din minți. Efectiv mă enervează și nu-mi dă pace. Michael, îmi dau seama că destinul a fost nespus de generos cu mine, dându-mi-te așa cum ești, dar...

ai puțină răbdare. Dă-mi puțin timp ca să mă acomodez cu tine. Ești un bărbat imprevizibil, greu de înțeles, și... și mă copleșești. Îmi dau seama că sunt dificilă și...

— Nu, te înțeleg perfect, îi tăie Michael vorba. Gândești foarte obiectiv, ca un bărbat, și de aceea nu-mi este greu să înțeleg ce simți. Dar să lăsăm discuția asta pe altă dată, propuse el. Haide să-ți arăt și restul de casă și, între timp, să trimit pe cineva la Stoneleight Park să-ți aducă lucrurile.

Anne se încruntă.

— Ce este? o iscodi el.

— Michael, vreau să te rog ceva.

— Roagă-mă, o ademeni el.

— Vreau să-mi păstrez camerista de la Stonepark, îi ceru Anne serioasă.

— Chestia aia mică, cu ochi oblici, care m-ar mânca de viu dacă ar putea?

— Da, confirmă ea și buzele îi tresăriră ușor. May-May îmi este necesară în multe privințe. O am de când aveam cincisprezece ani și mi-e foarte dragă.

— Bineînțeles, nicio problemă. O vom aduce aici.

— Mulțumesc, zâmbi Anne, ușurată.

Michael îi răspunse la zâmbet și-i întinse o mână. Fără să se gândească, Anne i-o luă și, împreună, părăsiră încăperea într-o tăcere relaxată.

Turul casei se termină o jumătate de oră mai târziu, în cabinetul lui de lucru.

Michael Davenport era un bărbat care prefera încăperile mari, aerisite și bine luminate. Cabinetul lui era utilat cu o bibliotecă cu un conținut apreciabil, dotată cu tratate de navigație, de matematică și astronomie, cuprinzând foarte multe cărți legate de viața fermierului și câteva romane de aventură. Când descoperi două ediții de lux despre horticultură, făcu ochii mari, surprinsă.

— Te pasionează grădinăritul?

Michael o privi lung, cu un aer stânjenit.

— Eu și Jessica suntem niște horticultori împătimiți. Îmi place natura și găsesc extrem de relaxant grădinăritul. Îți ține mâinile ocupate și mintea liberă. Poți să gândești în timp ce muncești. În plus, rezultatul este întotdeauna pe măsura efortului.

— Eu sunt o amenințare reală pentru tot ce este verde și trebuie udat, mărturisi Anne râzând. Adevărul este că nici nu mi-am propus vreodată să fac asta cu adevărat.

— Este o chestie de chemare, zâmbi Michael în colțul gurii. Ori o ai, ori n-o ai. Iar dacă nu-ți place s-o faci, este mai bine să nu te apropii de plante. Pentru că simt când cineva le crește cu plăcere sau cu indiferență și reacționează ca atare. Dacă o floare este îngrijită cu afecțiune și atenție, se dezvoltă mai repede, este mai armonioasă și mai viguroasă decât una care a fost udată din obligație.

— Tu știi mai bine, făcu Anne cu un aer dezinteresat. Și, călătorești mult? schimbă ea subiectul, trecându-și un deget peste tratatele de navigație, frumos orânduite pe un raft.

— Când n-am încotro. Sunt o persoană care preferă stabilitatea pe care ți-o dă pământul sub picioare... ridică el din umeri nepăsător.

— Ai rău de mare? se răsuci să-l privească uimită, ușor amuzată și neîncrezătoare.

Michael se strâmbă.

— Doar în primele două zile, recunosc el cu o expresie stingherită pe față. Nu râde de necazul meu, Anne, se încruntă Michael când o văzu cum se abține să nu dea drumul hohotului de râs care-i tremura în gât. Nici nu știi cât de îngrozitor este să suferi din cauza asta. Mișcarea aia legănată...Îi spuse! Mi se face rău și numai când mă gândesc la asta!

— Păi, la Stonepark mi-ai propus să călătorim, făcu ea, străduindu-se să rămână serioasă. Cum aveai de gând să faci asta? se interesă ea, mușcându-și buzele să nu rădă.

— Cai, trăsură, plimbări pe jos, mormăi el, încruntându-se.

Orice nu presupune tone de apă, vânt năprasnic și legănat continuu. Acum că războiul s-a terminat, nu mai este chiar atât de primejdios de vizitat continentul. O să facem un tur al Franței, apoi mergem în Italia, ne oprim la Roma, vizităm Veneția și poate prindem și Carnavalul cu ocazia asta. Sunt o groază de locuri de văzut, iar dacă străbatem distanțele călare sau într-o trăsură, avem posibilitatea de a admira și peisajele pe lângă care trecem.

— Dar mie-mi place să navighez, protestă Anne cu dezamăgire în glas.

Michael o privi cu o expresie de om nenorocit.

— Ai fi în stare de o asemenea cruzime numai ca să vezi cum îmi vârs și mațele din mine și să te bucuri de suferința mea, bombăni el.

— Ar fi ceva interesant de văzut, zâmbi ea răutăcioasă. Un bărbat de talia ta, atât de arogant, puternic și dominator, arătând verde la față ca un măr necopt și icnind peste punte... Mda, merită toți banii.

— Doamne, chiar că ești sadică! făcu el, privind-o încruntat. Dar gândește-te, Anne, ce poate fi atât de spectaculos într-o călătorie pe mare unde, oriunde ai privi, nu vezi decât apă, apă și iar apă, unde o furtună te poate zdrobi într-o clipită!?... Pământul este un teritoriu mult mai sigur și, categoric, mai frumos...

Anne nu se mai putu stăpâni și începu să râdă.

— Ești absolut adorabil, Michael! făcu tânăra printre chicoteli. Zău că da! O să-ți mărturisesc și eu un secret, adăugă ea pe un ton confidențial, apropiindu-se de el și privindu-l seriosă în ochi. Și eu am o mică slăbiciune. Sufăr de rău de înălțime.

— Ai rău de înălțime? repetă el încet.

— Exact! dădu ea din cap cu solemnitățe. Nu suport să mă uit în jos de pe ceva foarte înalt și foarte abrupt. Am senzația că hăul mă trage peste muchie și de fiecare dată am senzația oribilă și paralizantă că nu mă pot împotrivi acestei forțe

nevăzute. Ba mai mult, nu suport nici să văd o altă persoană că se uită în jos de la o înălțime foarte mare, pentru că am impresia că o să alunece și-o să cadă, iar eu nu voi avea destulă forță, curaj sau energie pentru a sări s-o trag înapoi la timp.

Câteva secunde, Michael nu făcu decât să tacă înmărmurit și s-o privească fix.

— Știi ceva, Anne, dezvăluirea ta tocmai mi-a trezit pofta să-ți trag o mamă de bătaie soră cu moartea! scrâșni Michael printre dinți, apropiindu-și fața de a ei într-un fel periculos.

— Ce naiba te-a apucat?! se încruntă Anne, privindu-l derutată și dându-se un pas în spate.

— Pandaliile! mârâi el, apucând-o de brațe și ridicând-o cu două palme deasupra pământului pentru a o aduce la nivelul ochilor lui. Îmi spui că ai rău de înălțime, un rău cumplit, de necontrolat, după ce acum trei săptămâni stăteai agățată de pervazul lui Browman? articulă el încet, ambalându-se pe măsură ce-și ducea ideea până la capăt, ultimul cuvânt rostindu-l cu un răcnet asurzitor.

— Doamne, chiar nu poți să treci de episodul ăla? izbucni Anne exasperată. Tu în locul meu ce-ai fi făcut?

— În locul tău, eu m-aș fi gândit de două ori înainte de a mă apuca de treburile cu caracter exclusiv masculin!

— Lasă-mă jos, brută misogină ce ești! găfâi Anne enervată, fixându-l cu ochi scăpărători.

Michael o privi cu duritate. Un mușchi zvâcnea amenințător pe maxilarul lui. Fără niciun avertisment, o smuci spre el și o sărută cu brutalitate.

Anne se încordă toată, zbatându-se să scape, dar el o imobilizase în brațele sale și o strângea cu o forță herculeană, sufocantă. Își simțea buzele tumefiate și sângele zvâcnindu-i în tâmpile din cauza indignării. Încercă să-l lovească cu pantoful în fluierul piciorului, dar Michael, parcă ghicindu-i intenția, se răsuci scurt în loc și-o propti cu spatele de bibliotecă, continuând s-o atace cu aceeași patimă.

Era ceva furios și răzbunător în acel sărut strivitor. O pedepsea pentru ceva ce îl înfuriase îngrozitor, ceva ce se întâmplase cu câteva săptămâni în urmă, ceva ce nu ar fi trebuit să-l privească sub nicio formă. Știa ce anume îl scosese din pepeni, dar nu înțelegea nicicum de ce reacționase așa.

Însă ceea ce o făcu să cedeze nu fu nici forța copleșitoare cu care o încastrase în lemnul bibliotecii și nici stilul dominator în care o săruta, ci o anumită notă de disperare pe care Anne o intuitu cu precizia unui ceasornic bine reglat. Furia și cruzimea erau niște emoții vizibile, dar doar de suprafață. Acea disperare cu greu ar fi putut fi ghicită, fiind un sentiment îngropat în adâncime, care măcina sufletul ca o carie.

Se înmuie în brațele lui, dăruindu-i-se fără să se gândească, lăsându-l să-și verse frustrarea asupra ei fără nicio împotrivire. Ba chiar îi răspunse la sărut, dar o făcu cu o nesfârșită gingășie și dulceață, lucruri care avură un efect aproape imediat asupra lui. Dorea să-i aline zbuciumul ale cărui cauze le bănuia cu inima, dar le respingea cu mintea.

Michael se împlânzi treptat, cucerit de moliciunea-i caldă, de tandrețea ei plină de generozitate. Și se desfătă, încercând să-și ignore sentimentul de vinovăție și amărăciune care-l cuprinse. Nu reuși. Se retrase încet din brațele ei și o privi lung, cu un aer răvășit.

— Scuzele mele, bănuiesc, încep eu pe un ton răgușit, nu au nicio valoare acum, după ceea ce am...

— Atunci, scutește-mă de prezentarea lor, îl întrerupse Anne serioasă, cu o umbră de zâmbet în priviri. De fapt, ce anume regreti mai exact? îl chestionă cu o voce dulce, înclinându-și capul într-un unghi drăgălaș.

Michael o privi descumpănit. Brusc, începu să râdă.

— Doamne, Anne! Am fost măgar cu tine...

— De parcă ar fi prima dată, îl privi ea cu o sprânceană înălțată provocator. Dacă vrei să mă săruți, nu trebuie să te

scuzi. Sunt soția ta acum. În plus, cred că a cam început să-mi placă. Dar aş dori foarte mult să lămurim un lucru. Făcu o pauză, căutându-şi cuvintele. Gestul meu nebunesc, din noaptea aceea, când am fost la Browman... ei bine, dacă nu aş fi ales să fac acel lucru, la ora asta nu aş fi ştiut în ce tabără se ascunde criminalul. Am avut un noroc nesperat să asist la acea discuție şi să am astfel certitudinea propriilor mele bănuieli. Am riscat enorm, pe asta o ştiu foarte bine, dar a meritat. Şi am supravieţuit acelei încercări. La o adică, aş repeta oricând experiența asta, dacă acesta este prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru a afla de ce parte a canalului se află târătura aia infectă.

— N-ar fi trebuit să-mi spui că ai rău de înălțime, rosti Michael morocănos. Când ai început să-mi povestești cât de mult te îngrozește înălțimea, nu aveam în fața ochilor decât imaginea ta atârnată-n gol de marginea unui pervaz. Nici nu-mi pot imagina cât de greu ți-a fost să stai în poziția aceea riscantă şi dificilă, conștientă de faptul că pământul se află sub tine la o distanță deloc liniștitoare.

— Mi-a fost, dar nu în felul în care crezi tu, rosti Anne, trăgând încet aer în piept şi expirându-l cu un oftat. În acele clipe mi-era mult mai teamă să nu fiu descoperită. Eram îngrozită de faptul că s-ar fi putut ca vreunuia dintre cei doi să-i vină ideea de a închide ferestrele sau, şi mai rău, de a arunca o privire dincolo de ele. Pe urmă, nici nu mai realizam în ce poziție precară eram. Ceea ce auzeam venind de dincolo de geamuri mă umplea de o furie şi... de o durere sfâșietoare. Şi de un sentiment oribil de neputință. Nici nu-ți imaginezi cât de amar şi înecăcios poate fi gustul propriei neputințe, Michael. Stăteam acolo, lipsită de orice putere de a acționa, ascultând cum nenorocitul ăla se lăuda în fața lui Browman cu crimele lui. O făcea degajat, de parcă ar fi vorbit de cursele de pe Newmarket şi... a râs. Îl privi pe bărbatul de lângă ea cu un aer răscolit, cu ochii mari, aproape negri din cauza emoțiilor care o încercau. N-am să uit în veci râsul ăla!

Individul care-l trădase pe Theo, cel care-mi ucisese tatăl... stătea la nici patru metri de mine și râdea, iar eu nu puteam face niciun gest ca să-l pedepsesc pentru ceea ce-mi făcuse... pentru ceea ce ne făcuse tuturor. Nu puteam decât să stau și să ascult...

Ochii ei se umplură de lacrimi de frustrare și amărăciune și Anne și le șterse furioasă cu dosul palmelor. Îl privi pe bărbatul tăcut de lângă ea și se strădui să zâmbească. Tot ce reuși să scoată la iveală fu un surâs chinuit și strâmb.

— Așa că, vezi tu, sfârși ea pe o voce îngroșată de lacrimile reținute, în acele momente numai la hăul de sub mine nu-mi stătea gândul...

La fel de tăcut, Michael o luă de mână și o trase ușurel în brațele lui. Anne nu se împotrivi. Nici nu-i trecu prin cap s-o facă. Se lăsă îmbrățișată strâns, sprijinindu-și obrazul de pieptul lui și ascultându-i absentă bătăile neregulate ale inimii. Michael o ținea strâns, fără să scoată o vorbă. Anne îi era recunoscătoare pentru gestul lui lipsit de pretenții, un gest care mai construi o punte între sufletele lor. Îi oferea consolare și sprijin, și, într-un mod calm și firesc, tânăra femeie se simți protejată în acea înlanțuire viguroasă și blândă a brațelor lui. Știa că acele brațe nu o vor lăsa niciodată să cadă, că vor fi întotdeauna plasa ei de siguranță.

Cu bărbia rezemată de creștetul ei, Michael închise pentru o clipă ochii, înconjurat de parfumul ei de flori și de încrederea necondiționată pe care i-o oferea în acel moment, un dar rar și de neprețuit, concluzionă el, simțind un fior de plăcere în adâncul inimii.

Îi simțea zbuciumul, durerea și amărăciunea din suflet. Dar, mai presus de toate, îi simțea sentimentul intens și absurd de vinovăție care o tortura. Fusese acolo, aproape de cel care nimicise două persoane dragi inimii ei, pusă în imposibilitatea de a ajunge la el și de a răzbuna acele crime. Michael știa că avea să-și reproșeze acest lucru în fiecare secundă în care, singură, cu gândurile ei, avea să reînvie la

nesfârșit secvențele acelei nopți, retrăind totul cu aceeași intensitate. Avea să se acuze pentru neputința ei și n-avea să-și găsească liniștea până când nu reușea să-l demaște pe acel criminal trădător.

Partea proastă era că nici nu avea cum să o consoleze, pentru că știa deja cum funcționa mintea ei. Anne era conștientă că sorții fuseseră împotriva ei în acea noapte, dar nu avea să accepte acest lucru niciodată. Nu suporta să piardă, mai ales într-o problemă atât de serioasă și de gravă. Și asta pentru că avea un sentiment al loialității și al justiției împins la extrem. Nimic nu avea s-o împace până când nu punea mâna pe cel care-i lovise inima cu atâta cruzime. N-avea să uite, n-avea să ierte și nici nu avea să se bucure cu adevărat de nimic până când nu încheia această afacere veche. Trebuia să facă dreptate, altfel nu s-ar fi putut elibera de trecut și de fantomele lui.

— Îl vom prinde, Anne, rosti Michael într-un târziu, pe o voce liniștită. Ți-o promit.

— Știu, zâmbi ea, frecându-și în mod inconștient fața de cămașa lui și inspirând adânc mirosul de citrice și mosc al acelui trup cald, oțelit, plin de forță și vitalitate. O vom face împreună.

Își înălță fruntea și-l privi. Aproape că tresări când îi întâlni privirea visătoare și caldă cu care o învăluia. Când îl văzu aplecându-se spre ea, știa că avea s-o sărute.

Fu absurd de dezamăgită când el își schimbă în ultima clipă intenția, punându-și buzele pe fruntea ei într-un sărut gingaș și afectuos.

Luară prânzul împreună în salonul mic, într-o atmosferă relaxată. Michael îi povesti despre copilăria lui de la Marcham, despre trăsările pe care le făcuse împreună cu Morgan și Theo, despre modul în care-și exasperaseră părinții, profesorii, guvernantele și servitorii. O făcuse să râdă și o fascinase cu felul în care istorisea acele pățanii de neuitat.

Avea o voce adâncă, gravă, finisată de educație, ale cărei modulații îi dădeau o stare de încordare delicioasă în stomac. Era o plăcere să stai și să-l asculți. Vocea lui avea ceva magic, care te învăluia și-ți stimula imaginația, plăsmuindu-ți într-un colț al minții scenele povestirilor lui cu o claritate surprinzătoare. Avea talentul menestrelilor și barzilor din vechime, constată Anne, înghițindu-și strâmbătura cinică vizavi de modul poetic în care începuse să-i funcționeze creierul.

— Toată lumea a răsuflat ușurată când am ajuns la vârsta adolescenței, încheie el, întinzându-se după paharul cu vin.

— De ce? V-ați cumințit? făcu ea cu îndoială în glas.

— Am început să avem alte preocupări, răspunse el cu un mic zâmbet în colțul gurii. Poznele mărunte, infantile, începuseră să-și piardă treptat farmecul. Acum ne exersam neastâmpărul și setea de viață pe alte chestii.

— Ca de pildă?

— Studiile la Eton, cluburile exclusiviste de pe Pall Mall Street, cursele de cai și... fetele, sfârși Michael cu un mic licăr în priviri.

— Ah! făcu Anne, încercând să nu se gândească la toate femeile care-i zăcuseră în brațe, îmbătate de farmecul lui și de modul dumnezeiesc în care-și folosea gura.

Era o prostie să se simtă geloasă, dar asta i se întâmpla, fir-ar să fie!

— Tatăl nostru considera că vârsta cea mai potrivită pentru a ne forma ca bărbați începea la paisprezece ani. N-a fost niciodată un tată afectuos, mai degrabă aspru, autoritar și lipsit de flexibilitate și înțelegere. Ne-a împins să ne maturizăm devreme, să ne asumăm o groază de responsabilități, să facem lucruri pe care alți băieți de vârsta noastră le încercau mult mai târziu. Ne-a forțat să ne maturizăm. Ne-a silit să dăm tot ce-i mai bun din noi, să ne formeze caracterele după al lui. N-a reușit decât să ne inverșuneze. Theo a devenit romanticul familiei, altruistul,

poetul și eroul, Morgan era aventurierul și cinicul, care, slavă cerului! a fost readus cu picioarele pe pământ de către scumpa de Jessica, Dumnezeu s-o binecuvânteze!

— Și tu?

— Eu, ce? o privi el cu un aer nedumerit.

— Tu care ai fost... ești, se corectă Anne.

Michael o privi lung, visător.

— Te las să descoperi singură, rosti Michael încet, sorbind o gură de vin și făcându-i șmecherește cu ochiul peste buza paharului.

— Nu cred că este prea mult de descoperit, milord, făcu Anne, o idee ironică. Îți cunosc reputația foarte bine. După ce Morgan s-a-nsurat, tu ai fost cel care i-a luat locul.

— În ce sens? se prefăcu el a fi complet rupt de realitate.

— Haide, Michael, știi la ce mă refer! Ți se spune...

Se cenzură singură, venindu-i să-și dea palme pentru lipsa completă de tact de care dăduse dovadă. De obicei, nu era atât de stupidă și nici nu aborda subiecte atât de... delicate și jenante pentru cei din jurul ei. Nici nu-și amintea să fi avut vreodată vreo problemă cu dicția, dar pur și simplu cuvântul acela, cu înțelesul lui de bază atât de... de... scandalos, i se împiedicase în corzile vocale, rămânând bine înfipt acolo.

— Cum mi se spune? făcu Michael, sincer curios să audă care dintre porecle ale sale îi ajunseseră la urechi.

Anne își întoarse fața de la el, luă paharul de vin și-l duse la gură, nu înainte de a flutura degetele unei mâini spre el într-un gest care spunea cât de lipsit de importanță era ce voia el să audă de la ea, rostind pe o voce indiferentă, care, bravo ei! nu-i tremurase niciun pic:

— Nu mai rețin. Pentru o secundă, am crezut că știu, dar am uitat.

Chiar în timp ce vorbea, simți un val de căldură urcându-i dinspre decolteu spre față.

— Nu minți, Anne, o dojeni el cu o blândețe amuzată. Tu ai

memoria unui elefant. În plus, mi se pare mie, sau ai roșit?

La naiba! Niciodată nu roșea când turna vreo minciună cuiva. De fapt, o roștea pe un ton atât de convingător și firesc, că de cele mai multe ori, aproape că o credea și ea. Era o actriță desăvârșită care atunci când își alegea un rol, îl juca întotdeauna cu o măiestrie împinsă spre perfecțiune. Nu se mulțumea nicidecum cu mai puțin de atât.

Iar acum se făcuse ca o cireășă coaptă și îi era dificil să privească în ochii lui. Și tocmai din acest motiv se strădui să-i înfrunte căutătura concentrată, oarecum zeflemitoare.

— Nu m-am... se întrerupse din nou când îi văzu lucirea amuzată din ochii aceia atât de pătrunzători. Uf, fir-ar să fie! renunță Anne. Ți se spune, își umezi buzele nervoasă, ți se spune... armăsarul, pronunță ea cuvântul cu o voce înecată.

— I-auzi! râse Michael, părând uimit. Sunt de-a dreptul flatat.

— Este revoltător! izbucni Anne revoltată. Cum de permiți să ți se spună așa?

— Nimeni nu a avut curajul să-mi spună vreodată asta în față, ridică el din umeri, zâmbind cu indiferență. Gura lumii este slobodă să se manifeste după cum dorește, Anne, iar eu sunt complet lipsit de putere în direcția asta. Probabil că vei mai auzi pe viitor și alte lucruri despre mine care nu-ți vor plăcea. Sfatul meu este să le ignori. Nu am dus o viață de sfânt așa că este posibil ca uneori trecutul să mă ajungă din urmă. În plus, am fost „botezat” și mai rău de atât.

Anne deschise gura să spună ceva dar o închise la loc.

Armăsarul!... Sfinte cerule! Era de-a dreptul dezgustător. Și nu înțelegea de ce o supăra atât de tare acest lucru. În fond, știa că bărbatul cu care se măritase de nevoie nu avea reputația unei chei de biserică. Aventurile lui fuseseră subiectul multor discuții de salon, la care ea asistasă întâmplător în decursul ultimilor trei ani. Deși nu avusese parte aproape deloc de o așa-zisă viață socială, Anne fusese pusă întotdeauna la curent cu noutățile de către mătușile și

verișoarele ei, care veneau an de an să-și petreacă la Stoneleigh Park câteva săptămâni dintre cele două sezoane londoneze. Bârfele succulente erau îndelung comentate și disecate, iar majoritatea se axau pe viața aventuroasă a bărbaților celibatari, în capul listei situându-se carismaticul și periculosul conte de Warwick.

Anne nu dăduse niciodată atenție acelor istorii, prea înflorite pentru a fi reale sau credibile. Se amuzase ascultând absentă modul inventiv în care rudele ei făceau speculații diverse pe seama unor bărbați pe care nu-i întâlnise niciodată, dar toate acele după-amieze *literare* îi rămăseseră intacte în memorie.

Așa că știa de ce era în stare Michael Davenport!

Michael îi urmărea succesiunea de emoții de pe față cu un aer distrat. Știa ce se petrecea în mintea ei și, deși ar fi fost un gest drăguț din partea lui să-i alunge frământările, totuși n-o făcu.

Știa că între ei exista o atracție viscerală, dar voia mai mult de atât. În adâncul său, intuia că dragostea unei femei ca Anne trebuia să fie un dar dulce și minunat, generos și plin de gingășie, cu condiția ca ea să fie dispusă să i-l ofere. Iar ea nu avea să-i ofere lucrul ăsta cu ușurință.

În primul rând, trebuia s-o facă să aibă încredere deplină în el și să-l iubească. Pe urmă, trebuia ca ea să devină perfect conștientă de acest lucru și să-l accepte. Multă trudă și nervi de oțel impunea acea etapă, își notă el în gând cu ironie și tristețe. Și din acel punct, s-o dirijeze cu blândețe și atenție înspre el, netezindu-i calea spre inima lui, care deja își deschisese porțile spre încântătoarea ei ființă.

Avea s-o seducă pas cu pas, s-o ademenească, să-i stârnească curiozitatea și s-o facă a lui.

Timp estimat: cel mult o lună. Mai mult nu credea că putea să-ndure. Ajunsese deja s-o dorească la un nivel lipsit de orice rațiune. Totul îl stârnea la Anne: frumusețea exotică, trupul subțire și plin de suplețe, zâmbetul acela fermecător

cu caninii strâmbi, mersul unduios, râsul bogat și mintea-i ascuțită. Îi plăcea ironia ei, faptul că nu ceda nimic fără luptă, ambiția și forța lăuntrică. Anne era o încântare nespūsă și perpetuă pentru simțurile lui și... era soția lui!

Gândul îl încălzi pe dinăuntru, îl umplu de tandrețe... și de ceva adânc, răscolitor. Un sentiment tulburător ce se înfiripase în sufletul lui încă din clipa în care o văzuse la Almack's, pășind grațioasă și eterică la brațul lui Southampton. O emoție intensă, vie și sfredelitoare ca o durere surdă în coșul pieptului, pe care Anne i-o trezise aproape cu brutalitate în seara balului de debut al Emmei.

De atunci, fusese un alt bărbat. Încercase să lupte împotriva acelui sentiment tumultuos și apăsător, încercase să învingă acea încheștare continuă din stomacul lui, o încheștare care slăbea atunci când o vedea, dar numai pentru a se muta mai sus, spre inimă. Și aproape că reușise să pună totul sub un control riguros, când venise ziua în care trebuise să-l viziteze pe James ca să-l întrebe dacă știa ceva despre Umbră. Și totul se dusesse naibii în clipa în care o văzuse, în acel moment răscolitor în care ea îl atinsese... și apoi el se pierduse cu firea și o sărutase cu înfrigurare, lacom și hămesit, ca după ani grei de post negru. Iar Anne îi răspunsese cu aceeași impetuoșitate și foame...

În acea zi, soarta lui fusese pecetluită într-o clipă. Nu o știuse atunci, dar acum simțea precis că acela fusese momentul în care Anne îl înrobise și-i îngenunchease inima. Iar lovitura de grație i-o aplicase în dimineața care urmașe nopții de la Kensington Place, ziua în care se duelaseră în toate sensurile. N-avea să uite imaginea ei în ciorapi de mătase și lenjerie de corp a dracului de sexy, ținând floreta cu grație și luptându-se să-și salveze libertatea și mândria. Uluiitor de frumoasă, agilă ca un șarpe și delicios de afurisită.

Pur și simplu nu avusese nicio șansă în fața ei. Fusese pierdut din capul locului, lipsit de speranțe, condamnat pe viață!

Niciodată nu și-ar fi putut imagina că avea să întâlnească o femeie care să-l lege de ea cu noduri gordiene, dar asta i se întâmplase cu Anne.

Mai existaseră femei care-l atrăseseră și de care fusese poate puțin îndrăgostit, însă la niciuna nu se gândise cu acea strângere de inimă cu care se gândea la Anne și, categoric, niciuna nu-l făcuse să o jinduiască atât de intens, de dureros, așa cum îl făcuse Anne. Și încă o mai făcea. Și probabil că avea s-o mai facă mult timp de acum încolo.

Privindu-i profilul cu un ochi critic, încercă să înțeleagă de ce o găsea atât de exasperant de frumoasă. Nu poseda o frunte înaltă și visătoare care se afla acum la mare modă, nasul avea septul ușor deviat, gura îi era prea mare în raport cu restul trăsăturilor. Nu făcea gropițe în obraji, lucru pe care-l aprecia îndeosebi la femei. Avea caninii suciți, bărbia puțin cam prea voluntară. Era mult prea înaltă pentru gustul lui și foarte slabă. Și cu toate aceste defecte, era îndrăgostit până peste urechi de fiecare linie a acelui chip oval, cu ten neted și pur.

— La ce te zgâiești așa? îi aruncă Anne o privire suspicioasă.

— La tine. Încerc să-mi dau seama de ce-mi pari atât de frumoasă când mi-e clar că am întâlnit femei mult mai drăguțe decât tine.

Anne își înalță o sprânceană și-l fixă amuzată.

— Pentru că niciuna nu te-a scos din minți, așa, ca mine? rosti tânăra, culegând o boabă de strugure dintr-un ciorchine și aruncând-o cu dexteritate în gură.

— Mda, și asta, admise Michael cu un oftat, trăgându-i un zâmbet leneș, care-i accelera pulsul. În vreo două ceasuri ar trebui să-ți sosească bagajele de la Stoneleigh Park și după aceea putem ieși la o plimbare prin oraș. Vrei să te întinzi puțin până atunci? Eu trebuie să rezolv două chestii pe care le-am amânat până după nuntă și...

— Nicio problemă, îi opri ea explicațiile cu un gest. O să

mă retrag în camera mea și o să-ți împrumut o carte din bibliotecă, dacă nu te superi.

— Anne, tot ce este al meu este și al tău în egală măsură, spuse bărbatul cu un aer grav. I-a tot ce-ți place și fă ce vrei, cum vrei și când ai chef.

— Am înțeles, surâse ea vag. Atunci, eu mă retrag.

Se ridicară în același timp și Anne ocoli restul de scaune, îndreptându-se spre ușă. Îl simți urmând-o și se răsuci spre el.

— Ce-i? se încruntă ea nedumerită.

— Ai nevoie de ajutor, începu Michael răbdător. Trebuie să te conduc până-n camera ta.

— Nu-i nevoie, cunosc drumul, îl expedie ea cu un gest.

— Da, draga mea, dar tu ești oarbă, rosti el extrem de serios.

— Eu nu sunt dar... oh, Doamne, am uitat! începu Anne să râdă. Îl privi amuzată. Sunt oarbă, așa este. Începi să ai o influență nefastă asupra mea dacă a început să-mi slăbească vigilența. E-n regulă.

Trase adânc aer în piept și-n clipa următoare, din ochi i se șterse orice expresie, fixându-i-se în gol cu un aer visător. Anne redeveni din nou acea femeie delicată, grațioasă și fermecătoare, care-l păcălise cu succes în urmă cu o săptămână.

— Sunt gata, îl anunță ea, privind pe lângă el cu un aer rupt de realitate.

Michael o studie preț de o clipă cu un zâmbet aiurit, uimit să vadă cât de repede își intra în rol, iar în secunda a doua, o înghesuia lângă un samovoar, sărutând-o pătimaș.

Anne scoase un chițait, crispându-se din cauza surprizei, apoi i se înmuie în brațe, savurând deliciul momentului. Își strecură mâinile prin părul lui, înălțându-se pe vârfuri ca să-i vină în întâmpinare, arcuindu-se în îmbrățișarea aceea posesivă.

— Pur și simplu nu mă pot abține, murmură el în chip de

scuză câteva minute mai târziu, cu fruntea lipită de a ei, trudindu-se să-și recapete suflul, chinuit fiind de o stare de excitare fără precedent.

— Atunci, nu te abține și fă-ți pofta! îi sugeră Anne dulce, străduindu-se să-și înăbușe acea senzație delicioasă de amorțală și jind din adâncul trupului.

Michael își retrase capul și o privi, izbucnind într-un soi de râs amar, neputincios.

— Nu am doar o singură poftă în ceea ce te privește, Anne, rosti răgușit, fixând-o în ochi cu o intensitate care o cutremură. Am cel puțin o sută și tot atâtea nevoi!... Te doresc cum n-am dorit nicicând vreo femeie. E ceva puternic, intens și dureros, o tortură continuă pentru mine. Nu pot să te privesc fără să o fac, înțelegi?

Anne îl privi tăcută, neștiind ce să-i răspundă, roșie în obraji, simțindu-se stingherită de declarația lui pătimașă.

Se priviră în ochi câteva momente lungi, apoi Michael zâmbi vag în colțul gurii, se desprinsese de ea și-i luă o mână într-a lui, împletindu-și degetele cu ale ei.

— Hai să te conduc până sus.

O trase după el spre ușă, întrebând-o peste umăr ce gen de carte preferă să-i aducă.

— Orice, rosti Anne. Îmi plac aproape toate genurile dar, te rog! ocolește sectorul unde îi ții pe antici. N-am dispoziție să citesc cugetările unor morți.

Michael chicoti.

— Îți plac versurile?

— Byron?

— Am și așa ceva.

— Atunci este în ordine. Byron să fie. O să-l citesc în baie.

— Vrei să faci baie?

Mintea lui se umplu brusc cu imagini de ale ei în camera de baie: goală, cufundată în apă parfumată, cu chipul îmbujorat și părul încrețindu-i-se-n jurul feței. Înghiți în sec cu zgomot.

— Da, răspunse Anne în timp ce urca scările. Baia zilnică este un ritual pentru mine.

— Te rog, nu mi-l povestii! gemu Michael, gândindu-se dacă era cazul să facă un ritual de exorcizare, care să-i alunge demonii din minte.

Anne îi aruncă o privire piezișă. Trăsăturile lui erau încremenite, între sprâncenele groase i se formase o cută adâncă iar maxilarul îi era încheștat. Se comportă ciudat, gândi ea. Ce anume îl nemulțumea așa dorința ei de a semăia? Nu avea să-l întrebe pentru că intuia că răspunsul lui avea s-o zăpăcească.

Ajunseră în dreptul camerei ei și Michael îi deschise ușa, lăsând-o să intre.

— Mă duc să poruncesc servitorilor să-ți pregătească baia, rosti el cu dificultate. Ne vedem mai târziu. O să-ți las cartea în dormitorul meu, pe masă, ca să nu iscăm vreo nedumerire în rândul servitorilor.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, zâmbi el forțat, retrăgându-se și închizând ușa cu grijă.

Anne țintui ușa cu o privire încruntată, ronțăindu-și preocupată colțul gurii.

Trei ore mai târziu străbăteau străzile din Mayfair într-o trăsură descoperită, îndreptându-se spre Hyde Park. Orașul era aglomerat de trăsură, trecători, precupețe care vindeau flori și cerșetori ce se milogeau îmbrăcați în zdrențe.

În spatele voaletei fine de dantelă coral, Anne observa totul în jurul ei. Câteva șarete și cabriolete trecură pe lângă ei, transportând domni cu înfățișare înțepată și doamne în rochii elegante, care îi salutară soțul și schimbară câteva politețuri din mers.

După-amiaza era splendidă. Cerul era limpede ca apa unui lac de munte și la fel de albastru, fără pic de nor. Soarele încălzea pământul și păsărelele își strigau trilurile din frunzișurile copacilor.

Ajunseră în parc și Anne aproape că fu uimită de câtă lume ieșise să ia o gură de aer în acea zi. Peste tot se vedeau grupuri-grupuri de tineri sau persoane mai în vârstă, guvernantele care se străduiau să astâmpere copiii gălăgioși și plini de energie care alergau de colo-colo, gonind după fluturi și alte găze ghinioniste, câini de rasă mică ce lătrau ascuțit când treceau pe lângă alții mai mari decât ei, în speranța absurdă de a-i intimida.

Nu mai fusese în Hyde Park încă de pe vremea când își făcuse debutul în societate și o mulțime de amorezi o exasperau cu curtea lor asiduă și enervantă, plictisind-o cu discuții care-i insultau inteligența. Pe o mare parte dintre ei reușise să-i gonească printr-o indiferență rece, pe ceilalți îi descurajase abordând subiecte care erau considerate a fi superioare minții unei femei educate, zăpăcindu-i și sperându-i de moarte pe toți... cu excepția lui Waligrave. Robert fusese un vânător de zestre și un seducător abil, care-i lovise mândria. Chestia asta n-avea să o uite vreodată. Fusese suficient de tânără și de naivă să creadă în niște vorbe goale ambalate în mătase.

Amintindu-și, Anne își răsfrânse buzele într-o grimasă de dispreț.

— Ai gustat vreo lăcustă? o întrebă Michael, aplecându-se ușor spre ea.

— Nu, de ce?

— Ai pe față o expresie care cam așa s-ar traduce, o lămuri el. La ce te gândeai?

— La nimic care să merite pomenit, replică Anne cu un oftat. Cei de acolo nu sunt Morgan și Jessica? făcu ea, schițând un gest discret cu bărbia spre direcția respectivă.

Michael privi într-acolo și confirmă.

— Ei sunt. Șo pe ei!

Anne începu să râdă, lăsându-se condusă spre grupul unde se aflau cumnații ei. Câteva priviri se întoarseră în direcția lor, curioase sau dezaprobatoare, dar Anne le ignoră.

Râsul în public pe o tonalitate mai ridicată decât cea a unei șoapte era o dovadă de lipsă de educație și bun simț din partea unei doamne.

Jessica stătea pe o băncuță joasă de lemn, alături de o brunetă de o frumusețe frapantă. Anne o recunoscuse imediat pe ducesa de Roxburgh și, alături, pe soțul acesteia. Din grup mai făceau parte doi bărbați pe care Anne îi identifică fără efort: marchizul de Stamford și ducele de York. Lângă ei, pe o pătură la umbră, două bone încercau să stăpânească doi copilași cu vârsta până-n doi ani. Două fete, mai mari cu vreo doi-trei ani, se jucau cu niște păpuși aduse din Franța.

Anne știa care dintre cele două minunății era nepoata ei. Îngerășul acela cu părul creț și negru, cu ochii de un albastru intens și gropițe în obraji, copie identică a tatălui ei, nu putea fi decât Kara. Cealaltă fetiță, care părea să fie puțin mai mare decât nepoata ei, era fără îndoială fiica lui Katherine și a lui David Hayworth. O frumusețe care promitea perfecțiunea, leită maică-sa, gândi Anne, fără însă nicio urmă de invidie.

Când Kara își ridică capul și-i zâmbi, Anne se trezi îndrăgostită lulea. Ar fi vrut să ingenuncheze lângă cele două minunății și să se prindă-n joaca lor, dar nu putea. Avea un rol de jucat, așa că-și compuse expresia de scenă și-și ignoră junghiul de jind care i se răsuci în piept.

Întotdeauna avusese o slăbiciune pentru fete. Întotdeauna când se gândea la clipa în care va avea copii, nu vedea decât fete în jurul ei. Fete dulci, cu pielea roz și moale, mirosind delicios, pline de râs și energie, la fel de luptătoare ca și ea. Fiicele ei aveau să fie niște femei puternice, inteligente și libere să-și decidă viața după bunul plac. N-avea să le impună un alt drum decât acela pe care doreau să-l urmeze și nici să le cultive sentimentul de inferioritate în fața „clanului” bărbătesc, așa cum pretindeau societatea și biserica, lucruri pe care Anne le găsea absurde și jignitoare. Femeia trebuia să fie egală bărbatului, altfel

unde ar mai fi existat echilibrul și armonia unei relații, ale unei căsnicii?

Ea avea să-și educe copiii după propriul stil. Fetițele ei aveau să-i moștenească atât forța lăuntrică și tăria, cât și libertatea minții și a spiritului. Avea să nască numai învingători.

Undeva, în adâncul minții, apăru imaginea a trei copile brunete cu ochi albaștri.

Inima-i făcu un mic salt, pompându-i în vene niște emoții ciudate, tulburătoare. Ideea de a avea copii cu Michael i se părea... răvășitor de atrăgătoare. Într-un fel ridicol și complet inexplicabil, își dorea copii cu el. Întuiția îi spunea că Michael avea să fie un tată bun pentru copiii ei... lor, se corectă repede în gând.

— Anne?

— Da? Își răsuci fața spre Michael.

— Ești de acord să mergem?

— Unde? făcu ea distrată.

Simțea privirile tuturor ațintite asupra ei cu un soi de amuzament și indulgență.

— Jessica și Morgan tocmai ne-au povestit că au făcut rost de bilete pentru opera de diseară și soții Feltkamp au avut o urgență și i-au anunțat că nu pot merge, îi explică el cu răbdare.

— Ce se joacă? se prefăcu ea curioasă, redevenind prezentă și încercând să nu ia în seamă valul de jenă care-i împinse sângele în obraji.

— *Califul din Bagdad*, de Boiieldien, interveni Jessica cu o voce plină de emoție. Distribuția este grozavă. O să-ți placă, te asigur.

— Firește că o să-mi placă! răspunse Anne, zâmbind cu căldură. Adevărul este că-mi place opera mai mult decât teatrul...

Se întrerupse când se simți trasă de poalele rochiei. Făcu un efort să nu se întoarcă și să se uite în jos când Michael se

aplecă și-l culese din spatele ei pe unul dintre cei doi băieței care evadase din perimetrul păturicii. Cu un zâmbet subjugat, îl aruncă pe puști prin aer de câteva ori, făcându-l să chiuie încântat și să rădă în hohote.

— El este Marcus, favoritul meu, cel mai frumos și mai inteligent băiețel din Univers, i-l prezintă Michael, sprijinind ghemotocul de energie pe un șold și luând-o de mână pentru a-i așeza palma pe spatele îngust al copilașului.

Intrase perfect în rolul de bărbat însurat cu o femeie nevăzătoare, iar gestul lui o mișcă până-n adâncul inimii.

— B'ațe, b ațe.

Anne îl văzu pe copilaș întinzând brațele spre ea și făcu un efort să nu-și repeadă mâinile spre el pentru a-l strânge la piept și a-l acoperi de pupături. Era un copilaș adorabil, cu pielea albă, ochii mari, verzi, și un năsuc plin de pistrui irezistibili.

Mda, avea să facă și un băiat, ca să-și acopere întreaga gamă de modele, conchise Anne, în timp ce Michael îi așeza cu grijă propriul nepot în brațe. Marcus i se strânse la piept, înconjurându-i gâtul cu mânuțele-i dolofane, lăsându-și capul pe umărul ei. Își vârî degetelele grăsuțe în părul ei, ignorând dojana Jessicăi, încurajat de râsul permisiv al lui Anne, apoi i se jucă cu cerceul, după care își ridică chipul bucălat și o țocăi cu sonor pe obraz.

— Te 'ube e, îngână el cu adorație în glăscior.

— Mai gândește-te, amice! făcu Michael, încruntându-se fioros la el cu titlu de soț posesiv, lucru care stârni râsul băiețelului și pe cel al adulților. Eu am ochit-o primul, așa că Anne e a mea și a mea o să rămână. Drept pentru care tu o să-ți cauți iubirea vieții în altă parte.

Anne simți o uscăciune în gât și inima bătându-i nebunește în coaste. Simți privirea lui Michael ațintită asupra ei cu intensitate în timp ce vorbea, dar nu era prea sigură. Nu putea nici să verifice dacă urechea o înșelase sau nu. Asta ar fi însemnat să se uite în ochii lui pentru a

descoperi adevărul și a se convinge de el, ceea ce era exclus, pentru că Michael era mai înalt decât ea cu un cap și ceva. A-l privi în ochi, mai ales când stătea lângă ea, o obliga să-și dea capul pe spate, ori situația i-o interzicea cu desăvârșire.

Momentul trecu și Anne petrecu una dintre cele mai plăcute ore din viața ei. Toată lumea o trata firesc, făcând abstracție de așa-zisul ei betesug, dar plăcerea cea mai mare fu aceea de a ține la piept copilășul care nu mai voise să i se dea jos din brațe și care adormise între timp. Când se despărți de prețioasa povară, preluată de tatăl lui, Anne încercă un sentiment adânc de regret.

CAPITOLUL 12

Pentru acea seară la operă, Anne alesese o rochie de mătase de culoarea caisei, cu umerii căzuți și un decolteu nimicitor. Partea de sus era brodată cu perle mici, rozalii, într-un model delicat ce reprezenta boboci de trandafiri, model ce se repeta într-o bordură lată, aplicată pe poalele bogate. Părul îi fusese coafat cu grijă, şuvițele laterale fiind prinse în creștetul capului într-o împletitură elaborată, în timp ce restul fusese lăsat să i se reverse pe spate într-un val de spirale mari. Ca bijuterii alesese o pereche de cercei cu diamante în formă de roze, iar la gât, petrecut pe o bandă îngustă de organdi, purta pandantivul pe care Michael i-l dăruise în chip de inel de logodnă. Printre împletiturile din vârful capului erau vârâți mici boboci proaspeți de trandafir, crem spre portocaliu.

Privindu-se în oglindă, Anne constată cu satisfacție că arăta exact precum își dorise: elegantă, rafinată și... seducătoare. Deși își repetase faptul că-și dăduse toată silința de a arăta răpitor pentru acea seară muzicală doar pentru plăcerea proprie, Anne știa că tot efortul ei fusese consumat cu un singur scop: acela de a-l impresiona pe Michael.

Dorea ca el s-o găsească frumoasă și dezirabilă. Să-l amețească și să-i capteze întreaga atenție. Să-l facă să simtă pentru ea ceva mai mult decât dorință crudă, intensă și primitivă.

Și când coborî scările largi, secondată de către tăcuta May-May, știu că nimerise drept în mijlocul țintei.

Expresia de pe fața lui Michael făcea cât o mie de cuvinte. Se uita încremenit la ea, fără să clipească, urmărind-o cu privirea ca hipnotizat, iar Anne ar fi putut jura că uitase până să și respire.

Măgulitor, gândi Anne încântată. Foarte măgulitor să-i ia graiul acelui bărbat care fermecase și avusese zeci de femei

în întreaga lui existență. Și părăsise tot atâtea. Ghinionul lor, ridică ea din umeri în gând. Cu ea se însurase și avea să rămână însurat până în clipa de apoi.

Vanitatea ei plesni de sănătate în acel moment. Un mic moment de glorie de acest fel în viața unei femei putea echivala cu... cu succesul uneia dintre misiunile pe care le avusese în trecut, îi trecu prin minte, în timp ce pășea surâzătoare spre el. Superficial spus, dar tot atâta satisfacție de câtă avea parte acum simțea și atunci când ducea la bun sfârșit o treabă dificilă pentru siguranța coroanei.

Michael păru să se dezmeticească din acea contemplare nătângă și făcu doi pași spre scări, ieșindu-i în întâmpinare. Îi luă mâna îmbrăcată într-un satin de un frez dulce, ducându-i-o la gură fără a-și lua privirile de la ea.

— Sunt... copleșit, mărturisi bărbatul cu o voce adâncă, vibrantă, în ochii de culoarea cobaltului citindu-i-se întreaga admirație și apreciere pentru ea. Va trebui să am o mare grijă de tine în seara asta. Vor fi bărbați care vor râvni la ce-i al meu.

— Vor rămâne cu râvnitul, îl asigură Anne, zâmbind distrată și privindu-l galeș pe sub sprâncene.

Îi era puțin cam greu să pară degajată și ușor frivolă, când și el avusese un impact destul de... deranjant asupra ei. Cu toate că-l mai văzuse în ținută de seară până atunci, aproape că uitase cât de elegant putea arăta acel bărbat în costum negru de stofă fină, cămașă albă de mătase, cu eșarfa înnodată simplu dar cu un indiscutabil rafinament, cu cizme înalte, strânse pe picior, din piele neagră perfect lustruită.

Emana forță, sexualitate crudă și farmec în doză letală. Nu-i era greu să înțeleagă de ce femeile sucombau pe capete în fața lui. Era un exemplar splendid al speciei și perfect conștient de magnetismul, frumusețea și puterea atracției sale, lucruri care-l făceau să fie și mai periculos.

— Mergem? rosti Anne cu grație.

— Da, desigur, dădu el din cap, oferindu-i brațul și

conducând-o spre ieșire.

În fața intrării aștepta trăsura elegantă, de culoare închisă. Interiorul era înecat în lux, iar harnașamentul scump de pe cele două perechi de cai murgi creștea mult strălucirea întregului atelaj.

Anne se așeză confortabil între pernele de satin rubiniu, simțindu-se ridicol de emoționată. Nu era prima ei seară la operă, dar avea izul unei noutăți. Poate și din cauza bărbatului atât de chipeș care o însoțea.

În întunericul relativ din trăsură, ochii lui mocneau ca două bucăți de jăratec.

Anne știa că o privea și... că o dorea în tăcere. Interesant era să constate că și ea îl dorea. Nu putea fi ipocrită cu sine, negând ceva ce știa că este adevărat, gândi Anne cu un oftat ușor. Iar adevărul o cam speria.

— La ce te gândești? o întrebă Michael.

Anne zâmbi vag în semiobscuritate și-și îndreptă ochii spre gemulețul portierei.

— La noi, mărturisi după câteva clipe de tăcere.

Onestitatea ei îl surprinse. Anne nu mai fusese niciodată atât de deschisă cu el cum părea să fie în acea clipă. Prefera să-și ascundă emoțiile și gândurile sub masca indiferenței sau a furiei, arme la îndemână cu care-l ținea la respect ori de câte ori simțea că lăsa garda prea jos în fața lui, iar el străpungea zidurile pe care ea le durase cu atâta grijă în jurul propriei sale inimi. Prefera să fie mai degrabă sarcastică, zeflemitoare și cinică, decât să se expună oricărui lucru care ar fi atentat la intimitatea și siguranța ei psihică sau afectivă.

— Concluzii? o impulsionă bărbatul, peste măsură de curios.

Anne își întoarse fața spre el.

— Câteva, recunosc eu pe un ton egal.

— Îmi zici și mie? Așa... de dragul conversației, o îmbie Michael.

Anne râse. Un râs nervos, puțin silit.

— Nu, scutură ea din cap.

— Haide, Anne, sunt un bun ascultător...

— Și un manipulator extrem de abil, completă Anne cu ironie.

— Chiar n-ai să mă ierți niciodată pentru că m-am însurat cu tine? făcu Michael cu amuzament în glas, dar sub care tânăra ghici totuși o undă vagă de iritare.

Anne oftă pentru a doua oară în nici cinci minute. Îl privi cum stătea tolănit între pernele moi, cu picioarele întinse de-a curmezișul în spațiul dintre banchete. Cu toate că părea relaxat și leneș, Anne știa că ar fi putut ataca cu viteza și precizia mortală a unei cobre regale, dacă situația o impunea. Sub acel aspect îngrijit, elegant și rafinat, musteau o forță și o energie demne de întregul ei respect și completa ei admirație. Poate că tocmai asta o atrăsese la el: forța aceea brută, covârșitoare, și pe lângă acestea, vitalitatea uluitoare, rezistența fizică și mentală la efort, faptul că era un bărbat care degaja magnetism sexual, inteligență și viclenie într-o combinație ucigătoare.

Oare cum de o alesese tocmai pe ea dintre atâtea grații fermecătoare, mult mai tinere decât ea și infinit mai ușor de manevrat?... Nu conta, esențialul era că acel bărbat era al ei și avea de gând să-l păstreze.

Mișcându-se ușor și fluid ca o apă, Anne i se așeză pe genunchi și-și petrecu brațele în jurul gâtului lui. În mod reflex, mâinile lui îi încercuiră talia îngustă, trăgând-o înspre el.

— Ce-ar fi să lăsăm discuția asta pe altă dată și să... ne drăgostim puțin? sugeră Anne, privindu-i ochii care în întuneric străluceau cu intensitate.

— S-a făcut!

Anne se așteptase la un sărut hămesit, judecând după modul în care o privea și după cât de repede se conformase acelei sugestii. Însă ceea ce se întâmplă mai apoi o luă

completamente prin surprindere.

Câteva clipe, Michael nu făcu decât s-o privească în ochi. Felinarele pe lângă care treceau își răsfrângeau lumina palidă în mod pieziș peste fața lui, așa că Anne îi putu vedea zâmbetul leneș și senzual, licărul de dorință înăbușită din ochi, trăsăturile frumoase, aparent calme și relaxate.

— Cu riscul de a mă repeta, mărturisesc sincer că ești cea mai uluitoare femeie pe care am întâlnit-o vreodată, accentuă el fiecare cuvânt în parte, punând spații lungi între ele pentru a le spori valoarea.

— Te cred, răsă Anne, ignorându-și tresărirea scurtă a inimii. Nu știu să mai existe vreo rebelă ca mine în toată Anglia.

— Nu cred să ai pereche oriunde pe acest pământ, dar nu despre asta vorbeam. Ți spuneam de fapt cât de frumoasă te găsesc și la asta vreau să adaug că de fiecare dată când te văd, îmi pari frumoasă în alt fel.

— Mulțumesc, rosti ea cu o ușoară stinghereală.

Doamne, chiar am ajuns să-l cred! gândi Anne în sinea ei, oarecum amuzată.

— Încă nu-ți fac complimente, Anne. Astea sunt niște concluzii personale, pe care vreau să ți le aduc la cunoștință, îi explică Michael cu răbdare. Vreau să știi cum te văd eu. Te văd ca pe o femeie plină de calități și defecte. Într-un cuvânt: perfectă!

Maică Precistă! gemu Anne în tăcere. Era deosebit de talentat în a pune vorbele laolaltă, închegându-le în cele mai savante și mai nimicitoare siropuri. Dacă ar fi fost o femeie slabă de înger și naivă, ar fi fost deja în comă. Și totuși, nu putea nega efectul pe care vorbele lui îl aveau asupra ei. O tulburase până-n măduva oaselor.

— Ești perfectă pentru mine, continuă Michael, atingându-i obrazul cu nodurile degetelor, lucru care o făcu pe tână femeie să se înfioare din creștet până-n tălpi.

Îi atinse fața cu infinită delicatețe, conturându-i trăsăturile

fără grabă, de parcă ar fi vrut să i le memoreze. O atingea așa cum o făcuse și ea în ziua când se sărutaseră pentru prima oară, iar acum înțelegea cât de răscolită fusese el atunci. Zeci, sute de nervi, intrau într-un soi de vibrație sub atingerea suavă a degetelor lui, pornind o vibrație ce i se propaga în corp sub forma unei moleșeli delicioase. Era incredibil de plăcut modul în care o dezmiarda, provocându-i valuri de voluptate ce i se unduiau pe sub piele, pătrunzându-i adânc în corp pentru a-i trezi la viață și alte zone, într-o reacție în lanț de-a dreptul năucitoare.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i mângâia decât fața! De ce naiba o furnicau și sânii și avea senzația că undeva, în adâncul ființei ei, explodase un bulgăre de foc și jind?

Respirația îi deveni sacadată, inima-i bătea în coaste cu putere iar sângele îi vuia în urechi. Dădu să se retragă, dar Michael o opri cu fermitate.

— Lasă-mă să-ți arăt ce înseamnă cu adevărat să dorești pe cineva, ce înseamnă să dăruiești, roști el cu o voce joasă, persuasivă și seducătoare. Lasă-mă să te fac să simți.

Mâna cu care o atingea i se strecură spre ceafă, cuprinzându-i-o cu blândețe în căușul palmei. Îi trase fața spre el, lăsându-și gura peste a ei ca o părere. Buzele lui, fierbinți și catifelate, se frecau de ale ei cu o încetineală exasperantă. Vârful limbii lui îi săgetă expert colțul gurii. Anne nu fu pregătită pentru acel șoc de plăcere crudă. Gemu uimită, simțind cum se înmoaie cu totul, că nu mai are oase-n trup, nici mușchi și nici... voință!

Vru să-și retragă mâinile din jurul gâtului lui pentru a i le propti în piept, intenționând să pună distanță între ei, dar constată mirată că legăturile dintre creier și restul trupului muriseră între timp. În loc să facă ce gândise, se trezi afundându-și mâinile în părul lui moale, arcuindu-și trupul spre el, deschizându-și gura pentru a-l putea primi și gusta mai bine.

Lipsa lui de grabă o înnebunea. Tandrețea cu care o săruta

era complet dezarmantă. Tremura toată, deși nu-i era frig. De fapt, îi era îngrozitor de cald. Pielea, carnea de pe ea o frigea. Materialul rochiei începuse s-o irite. Îi venea să-și smulgă hainele de pe trup și să le arunce cât colo...

Sărutul acela, prelungit la nesfârșit, avea efectul unui drog. Îi simțea mâinile pe trup, atingând, presând, masând cu pricepere. Când își trecu podul unei palme peste un sân, se simți ca electrocutată. Plăcerea care i se descărcase în trup era zguduitoare. Icnii și se smuci, căutând cu mintea să scape de sub atingerile acelea care o răvășeau, dar trupul părea să nu-i mai aparțină.

Când Michael îi trase corsajul rochiei în jos și-i prinse vârful unui sân între dinți, sugând puternic, avu impresia că se dezintegrează. Se cabră sub gura lui, scoțând niște sunete mici, gătuite și tânguitoare, în vreme ce el continua s-o chinuie la nesfârșit, cu o deliberată cruzime și... măiestrie. Nu-l simțise când își strecurase mâna pe sub fusta ei, dar îi simți apăsarea scurtă, precisă și rotitoare într-un punct dintre coapsele ei, un punct ce-i ucise mintea și-i făcu trupul să se desfacă în mii de bucăți scânteietoare.

Se încordă până la durere, țipând zguduită sub spasmele puternice al primului orgasm din viața ei. Strigătul fu absorbit de gura lui lacomă, care se închise peste a ei cu o fracțiune de secundă înainte ca totul să se năruie în jurul ei.

Îi trebuiă câteva minute bune să revină la realitate. O ardeau plămânii și avea senzația că niciodată nu avea să depășească acea slăbiciune sfâșietor de delicioasă.

— Ce... mi-ai... făcut? întrebă ea, privindu-l buimăcită, neavând forța de a se ridica din brațele lui, acolo unde se prăbușise neputincioasă.

— Tocmai ți-am arătat o mică parte din raiul care te așteaptă, rosti Michael cu o voce răgușită. Un mic bonus, dacă vrei, adăugă, ridicându-i corsajul la loc.

Tocmai în acea clipă, trăsura se opri cu o mică smucitură și zgomotele străzii, împreună cu câteva râsete ajunseră până

la urechile ei. Cu un efort de voință, Anne reuși să se adune și să se ridice din poala lui, aproape prăvălindu-se pe bancheta cealaltă.

— Niles, strigă el vizitiului, trage trăsura mai în față. Stăpâna ta nu se simte prea bine.

Vizitiul răspunse ceva mormăit și trăsura porni din nou pentru a se opri câțiva metri mai în josul străzii.

— Nu mi-e rău, bolborosi Anne, care începea să-și revină treptat în simțiri.

— Firește că nu, zâmbi el distrat, doar că arăți de parcă te-ai fi tăvălit ore-n șir prin câpițele cu fân. Te las să te liniștești și să te aranjezi, și pe urmă coborâm.

Brusc, Anne se simți cuprinsă de furie. Nota de amuzament calm din vocea lui o făcu să strângă din dinți.

— Nu cred că mai am chef să merg la operă, declară ea rece. Cel puțin, nu însoțită de un bărbat atât de... de...

Nu-și mai găsea cuvintele, revoltată și rănită de faptul că el îi făcuse ce-i făcuse și acum părea că se distra pe seama ei.

— De cum?

Vocea lui suna blând, dar pe sub pojghița subțire a acelei aparențe, mustea ceva ce semăna cu enervarea și mânia.

— De indiferent și... și nepăsător! păru să-i revină ei aplombul.

Preț de două secunde, atmosfera fu dominată de o tăcere apăsătoare. Apoi el se mișcă. Atât de rapid, de silențios, că Anne amuți. O înșfăcă de o mână și o smuci spre el. Tânăra încercă să i se opună, dar forța lui fizică îi era net superioară.

— Indiferent și nepăsător zici? repetă el printre dinții încheștați de supărare. Atunci, de ce naiba să nu-ți verifici teoria, amazoano!?

Și înainte ca Anne să poată face vreo mișcare, îi luă mâna și i-o lipi de șlițul lui. Îi simți duritatea, lungimea și grosimea zvâcnind puternic și grăitor sub palmă. Un val de sânge i se sparse în obraji. Gura i se uscă, inima-i făcu un salt în spate, genunchii i se înmuiară.

— Știi cât de rău sufăr când sunt așa? mârâi el, cu fața aproape de a ei. Mă doare fizic, Anne, și, crede-mă! îmi va lua ceva timp să mă calmez. Mult mai mult decât ți-a trebuit ție s-o faci. Și te doresc în acest fel de câteva zile și nopți. Îmi vine greu să știu că ești la un perete distanță de mine și că nu te pot atinge așa cum visez s-o fac!... Unui alt bărbat, în locul meu, nu i-ar fi păsat de sentimentele tale și te-ar fi luat cu forța. În calitate de soție ar fi trebuit să-ți faci datoria... Naiba să te ia, Anne! Cam atât de indiferent și nepăsător mă simt în fața ta! îi trânti el în față cu dezgust.

După care, nemaiputând suporta spațiul îngust al trăsurii, tensiunea din atmosferă cât și mirosul pregnant de liliac pe care trupul ei îl aruncase în aer, deschise portiera trăsurii și coborî. Merse câțiva pași, afundându-se în întuneric și se căută de tabacheră, aprinzându-și un trabuc subțire, trăgând din el cu sete și încercând să se liniștească.

Iisuse, îi tremurau mâinile într-un hal fără de hal. Îi venea să ia toți pereții la pumni. Îi venea să urle de nervi și frustrare. Era un prost. Era un prost că se îndrăgostise de ea, că...

Șirul gândurilor i se întrerupse când auzi un foșnet de mătase în spatele lui. Nu se întoarse, încăpățânându-se s-o ignore și să fumeze cu ură.

— Michael, îmi cer scuze, se auzi vocea ei într-o șoaptă plină de regret. Nu mi-am dat seama că... am crezut că...

Se întrerupse speriată când el se răsuci brusc spre ea, privind-o cu ochi scăpărători de mânie.

— Ce?! Ce-ai crezut?!... Spune-mi, Anne, ce anume trebuie să fac pentru a te convinge că sunt onest și bine intenționat în ceea ce te privește? rosti cu o voce surdă, periculoasă. Indiferent cât de mult m-aș strădui, am impresia că va fi un efort inutil. Ești atât de proastă, increzută și cinică, că pur și simplu n-ai recunoaște un adevăr nici dacă acesta ți-ar vâri degetul în ochi! Ți-a intrat în cap că nu ai nevoie de nimeni, că nimeni nu ar putea avea nevoie de tine, și că a trăi, a simți

și a dăruii este sinonim cu autodistrugerea. Te sperie orice lucru care ar putea să-ți tulbure liniștea interioară sau să-ți ia din libertatea minții. Așa că preferi să trăiești într-o lume a ta, o iluzie în care nu are dreptul să pătrundă nimeni de teamă c-ai putea suferi. Maturizează-te odată, pentru Dumnezeu! Atitudinea ta este egoistă, infantilă și plină de lașitate. Iar eu m-am săturat să plătesc pentru păcatele altuia.

Anne păli, lovită de realitatea crudă a vorbelor lui. Câteva secunde, se holbă la el cu ochi mari, răniți.

— Nu ai dreptate, bâigui pe o voce stinsă. Nu plătești pentru păcatele nimănui, Michael. Eu sunt de vină. Tu joci cu mine un joc ale cărui reguli nu m-au interesat să le învăț niciodată, pentru că niciodată nu m-aș fi gândit că o să ajung să aparțin cuiva. Nu am avut nevoie de un bărbat în viața mea... până acum. Și asta mă sperie. Până în urmă cu o săptămână, viața mea era bine organizată. Totul era așezat într-o ordine clar stabilită și aveam control asupra ei. Dar ai avut dreptate într-o singură privință. Nu aveam nevoie de nimeni și nu voiam ca cineva să aibă nevoie de mine. Îmi era bine așa cum eram, singură și liberă să fac ceea ce-mi doream. Consideram că sunt suficient de bogată în interior pentru a-mi mai trebui ceva în plus. Tu... tu m-ai dat peste cap. Nu știu ce se întâmplă cu mine, dar te asigur că nu-mi place deloc. Nu-mi place ce mă faci să simt, cum mă faci să simt... Tu pari atât de sigur și de stăpân pe tine!... Ție ți se pare că situația este simplă și ai destulă experiență în sensul ăsta pentru a o controla. Eu nu sunt așa. Îmi pare rău, dar nu pot ține pasul cu tine. De câte ori ajung să cred că o pot face, tu mi-o iei înainte. Urăsc ce mi se-ntâmplă...

— Pentru că nu ai control.

— Da, recunosc tu tână, înghițind convulsiv în sec. Ceea ce s-a petrecut mai devreme... începu ea într-o șoaptă palidă, plecându-și ochii și roșind la amintirea momentului...a fost minunat. Acum îmi dau seama că a fost un dar și... și nu o

jefuire, cum am crezut inițial. Că ai făcut-o din generiozitate și nu din orgoliu. Doar că după aceea ai părut așa de... de mulțumit de tine, pe când eu... eu...

— Da?

Anne își umezi buzele, mușcându-și-le nefericită. Se decise să fie sinceră până la capăt, fiindcă și așa spusese destul din ceea ce o rodea.

— Mi s-a părut că erai atât de arrogant și satisfăcut de faptul că ai reușit să mă... să mă răscolești în felul acela, încât am crezut că totul n-a fost decât o simplă distracție pentru tine.

Michael mai trase un ultim fum din trabuc și-i dădu drumul pe jos, strivindu-l sub talpa cizmei. Suflă prelung fumul în noapte, apoi îi zise încet:

— Vino aici.

Anne ezită.

— Nu cred că... începu ea pe un ton nesigur.

— Nu mușc, Anne. Vino la mine. E timpul să riști, nu crezi?

Acele cuvinte simple o făcură să șovăie și mai mult. Nu-i cerea doar să vină la el în mod fizic, ci... cu totul. Cu inima ei, cu spiritul ei, cu mintea ei. Îi cerea să i se ofere în întregime, nu doar pe bucăți.

Îl privi, respirând anevoios. În întunericul relativ al străzii, îi observă trăsăturile frumoase și grave, atitudinea în expectativă, strălucirea intensă a ochilor. O aștepta să se hotărască, o așteptare plină de încordare.

Anne închise ochii strâns, ținându-și respirația câteva clipe.

Dacă făcea pasul acela, ar fi însemnat să capituleze cu totul în fața lui. Dacă făcea acel pas, n-avea să mai poată da înapoi niciodată.

Dacă nu-l făcea acum, avea să-l rănească... și avea să se rănească și pe ea, știind că-l dezamăgise. Pentru că avea să-l dezamăgească, de asta era ferm convinsă.

Și apoi, cât de rău putea să fie? Să simți dragostea celui bărbat era un lucru... absolut dumnezeiesc. Avusese dovada puțin mai devreme și Anne intuia că el avusese dreptate când afirmase că nu-i arătase decât o mică parte din rai. Dar oare totul avea să se rezume doar la partea strict biblică a mariajului lor?

În ea se dădea o luptă, o luptă care o înnebunea. Voia să facă pasul, dar în același timp simțea că dacă era un gest greșit, avea s-o coste enorm. Pe de altă parte, știa că dacă ar fi refuzat, el s-ar fi răcit de ea și ar fi tratat-o în continuare ca pe o obligație legală. Nu voia să piardă nimic din ceea ce el îi oferise până acum, dar nici să-i dea totul. Târguiala naibii, gemu cu năduf în sinea ei, neștiind cărei părți să acorde credit: rațiunii și vanității sau inimii și intuiției?...

— Vrei să facem fiecare câte un pas și să ne întâlnim undeva pe la mijloc? sugeră el cu blândețe.

Anne deschise ochii și-l privi uimită. Aveau să facă amândoi același *pas*, în același timp. Ceea ce ea avea să dea, el avea să primească... și invers. Nimeni nu avea să-și calce pe mândrie, pentru că amândoi aveau să facă același compromis în mod simultan.

— Cred că ar fi un gest echitabil, aproape că suspină ea cu ușurare.

— Să-mi spui când ești gata.

Grija lui o împlânzi cu totul. Zâmbi, simțindu-se într-un fel eliberată.

— Cred că sunt gata.

— La trei?

— Dă-o naibii de numărătoare! rosti Anne cu o vehemență care-l făcu să suradă.

Porniră în același timp și se îmbrățișară strâns.

— O să mă omori cu zile, Anne, murmură el cu buzele în părul ei.

— Poate, admise ea cu fața îngropată în pieptul lui. Dar o să mori cu zâmbetul pe buze, te asigur.

Michael își aruncă capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs răsunător, făcând câteva perechi aflate mai sus, în fața intrării în Royal Opera, să se întoarcă și să scruteze întunericul din josul străzii în încercarea de a identifica persoana care râdea atât de zgomotos și indecent. Nu văzură decât un cuplu îmbrățișat.

— Hai să mergem, propuse Michael, luând-o de mână și trăgând-o spre intrarea grandioasă a operei regale. Suntem în întârziere.

Și mai întârziară încă două minute, pentru că el se opri brusc și o sărută înfocat sub lumina unui felinar, lăsând cu gura căscată o mare parte a lumii bune.

Finalul primului act o prinse pe Anne într-o stare de răvășire a simțurilor absolut delicioasă, datorită a ceea ce putuse Michael să-i facă în acest timp. Se ținuseră de mână pe toată durata acestuia sau, mai precis, el se jucase cu terminațiile nervilor din palma ei.

Anne n-ar fi crezut în veci că pielea ce-i îmbrăca oasele, mușchii și tendoanele mâinilor ar putea constitui o sursă inepuizabilă de plăceri scormonitoare, dar avu dovada de-a lungul a mai bine de trei sferturi de oră de magie muzicală și... intimitate stranie.

Pentru că toată lumea credea că este complet nevăzătoare, locurile lor fuseseră amplasate în fundul lojei, ceea ce le conferi avantaje neașteptate, pe care Michael le fructifică la maximum. Dacă în primele minute, el se mulțumise să-i țină mâna într-a sa într-un gest firesc și oarecum posesiv, ca între doi tineri proaspăt căsătoriți, treptat își începu jocul erotic și tulburător, scoțându-i mânușa de satin pentru a-și putea aplica mai bine micul și copleșitorul act de seducție tactilă. Zeci de cercuri mărunte fuseseră desenate în palma ei, cu atâta rafinament și artă, că la un moment dat, toată atenția ei migrase spre vârfurile degetelor lui. Senzațiile pe care le trăia se situau undeva la granița dintre un gădilat caraghios și o bizară excitație.

Avea niște mâini iscusite, periculos de dibace, concluzionase Anne de tot atâtea ori în câte încercase să-și recupereze mâna, fără niciun succes.

Noduri de emoție îi încheștaseră abdomenul, inima-i bătea nebunește, sângele-i vuia în urechi și aproape că răsuflă ușurată când gongul semnală sfârșitul primului act.

— Ți-a plăcut? se aplecă Michael spre ea.

Respirația lui caldă îi pătrunse în ureche și Anne aproape că tresări sub șocul de plăcere care îi înfioră carnea și care i se propagă prin trupul deja epuizat de atâta excitare. De câteva minute bune, nu se gândise decât la experiența din trăsură, la modul creator în care-și folosea gura și mâinile pentru a procura plăcere femeii pe care o dorea. Acum nu se gândea decât la cât de mult i-ar fi plăcut să-i simtă gura mișcându-se peste a ei. Intuiția îi șoptea că era un amant generos și înfocat. Deja, imaginația i se inflamase și începuse să plâsmuiască... păcate.

Înghițindu-și discret uscăciunea din gât, își răsuci chipul spre el, având grijă ca expresia feței să-i fie cât mai neutră. Știa că este un efort inutil, din moment ce-și simțea obrajii arzând, dar trebuia să-și salveze demnitatea. Ochii îi căzură pe zâmbetul felin ce curba buzele acelea păcătoș de senzuale și inima ei scânci.

Făcu un efort de voință să-și aducă aminte ce anume o întrebase. Într-un colț al minții realizează dublul sens al vorbelor lui și-și mușcă limba înciudată când se auzi rostind la rândul ei o frază cu înțeles dublu:

— Interpretarea a fost cu adevărat magnifică, milord...

Îi auzi chicotitul înăbușit și se surprinse zâmbind. În mod normal, s-ar fi înfuriat de faptul că se amuza pe seama ei, dar acum era prea... fericită ca să-i mai pese.

Fericită! Nici măcar nu înțelegea de ce se simțea așa, dar acesta era adevărul.

Nu-și amintea când se mai simțise ultima oară așa. Trecuseră mulți ani de când nu mai avusese senzația că

plutește, că este lipsită complet de griji, că lumea este... frumoasă. Desigur, în ultimii ani, existaseră în viața ei și câteva momente de intensă satisfacție personală, ca atunci când ducea câte vreo misiune la bun sfârșit, dar ceea ce simțise în acele clipe nu putea fi numit fericire. Fusesse mulțumită, încântată, dar nu fericită. Nu cu adevărat.

— S-a-ntâmpnat ceva? o întrebă Michael, privindu-i fața cu atenție.

— De ce?

— Pari... uimită.

Anne zâmbi aiurită. În urmă cu două zile, fusese distrusă de mariajul fulgerător cu acest bărbat chipeș, arogant și agasant de imprevizibil. Nu mai târziu de noaptea trecută, fusese îngrozită de forța pe care el o avea asupra ei, de schimbările dramatice pe care le adusese în viața ei. În acea dimineață, se trezise într-o stare de șoc și disperare, constatând că dormise cu el. Și în mai puțin de zece ore, toate sentimentele ce o animau față de el își schimbaseră complet polaritatea. Se simțea atrasă de el așa cum nu i se mai întâmplase vreodată să fie atrasă de un alt bărbat. Iar prezența lui ajunsese să-i confere o stare de bine absolut ridicolă. În acel moment, cu el alături, înconjurați de o mulțime de străini, trăia un sentiment total de confort și siguranță.

— Chiar sunt uimită, mărturisi în șoaptă. Tocmai am constatat că sunt... fericită.

Ultimul cuvânt îl rostise aproape cu nedumerire și Michael își înălță o sprânceană cu un aer vag amuzat.

— Ai aflat și cauza?

— Nu știu sigur, dar bănuiesc ceva.

Uitând de orice măsură de precauție, îl privi în ochi. Inima-i făcu un salt în spate când îi văzu tandrețea nesfârșită din privire.

— Of, Michael, ne îndrăgostim cumva? gemu într-o șoaptă plină de jale, fixându-l cu ochi mari.

— Cred că da, rosti bărbatul la fel de încet, fără a-și dezlipi privirile albastre dintr-ale ei. Te deranjează?

Anne își plecă fruntea, studiind încruntată mâinile lor cu degetele strâns împletite.

— Nu știi. Mă cam îngrozește gândul ăsta, rosti cu o voce gătită de emoție. E... prea devreme și... prea repede.

— Hai atunci să ne lăsăm în voia sortii și pe urmă mai vedem, îi sugeră el cu blândețe, înduioșat de expresia amărâtă de pe chipul ei. N-o să ieșim în pierdere dacă încercăm, Anne. O să fie minunat.

— Nu știu, repetă ea încet. Își ridică din nou ochii, uitându-se la el cu tristețe. Nu știu dacă este o idee prea bună. Toți cei pe care i-am iubit... s-au dus. Într-un fel sau altul, i-am pierdut. Nu știu dacă... îmi mai pot permite asta. Probabil că sunt blestemată.

Michael o privi lung, reflectând la cuvintele ei, apoi zâmbi și se întinse pentru a-i săruta tâmpla cu nespusă gingășie. Coborându-și buzele lângă urechea ei, îi șopti:

— Nu am de gând să mor prea curând și nici să te părăsesc vreodată, Anne. Asta este o promisiune.

În acea seară ajunseră târziu acasă. Morgan insistase să-i însoțească la un bal dat la Carlton House iar Anne se grăbise să-i accepte invitația pentru că știa că dacă ar fi refuzat-o, ar fi însemnat să se îndrepte direct spre casă, și se simțea încă prea răscolită pentru a fi sigură că putea face față unei noi tentative de seducție din partea soțului ei.

Nu se simțea deloc în stare să rămână singură cu Michael, știind că dacă el avea să insiste în felul acela persuasiv atât de caracteristic lui, cu siguranță că ar fi trimis la dracu' orice precauție și s-ar fi culcat cu el în acea noapte. Ori nu voia să facă asta. Nu încă. Dorea să fie sigură pe sentimentele ei, să fie convinsă că făcea pasul corect. Să fie pregătită să-l lase în viața ei cu totul.

Balul de la Carlton House fu reușit, iar Anne constată cu înfrigurare cât de periculos de fermecător putea fi Michael

Davenport atunci când își punea asta în minte. Știa ce să spună și cum să spună anumite lucruri ca o femeie să se simtă unică în compania lui. O făcuse să râdă cu poftă, o dansase în mai multe rânduri și o distrase cu diverse bârfe de mare actualitate.

Pentru Anne, viața socială londoneză își pierduse demult farmecul. Când își făcuse debutul oficial la vârsta de șaptesprezece ani, evenimentele mondene avuseseră o oarecare strălucire în ochii ei. Prinsă între adolescență și maturitate, într-o perioadă când deja țelurile ei convergeau spre un domeniu prohibit femeilor, Anne se înfruptase din tortul succesului social, dar nu apucase să-i savureze gustul pe îndelete. Mintea îi stătea la alte treburi mai importante iar distracția începuse să se consume în afara ringurilor de dans sau a teraselor cufundate în semiobscuritate, când vreun curtezan înfocat se străduia s-o ademenească într-acolo pentru a-i fura un sărut-două. La vârsta respectivă, May-May deja o inițiasse într-o artă a autoapărării care o scosese din multe necazuri și pentru care Anne avea să-i rămână veșnic recunoscătoare.

Totul începuse într-un fel straniu. Într-o dimineață se trezise la revărsatul zorilor și avusese chef să călărească. Privise în curte întâmplător și o văzuse pe May-May traversând parcul și îndreptându-se spre pădure în partea dinspre est, acolo unde se afla lacul. Curioasă să vadă unde anume se duce, Anne se strecurase afară din conac și pornise în urmărirea ei, având grijă să se furișeze neauzită. O găsisse pe May-May exact acolo unde bănuise că se duce, numai că scena din fața ochilor ei o încremenise.

May-May își scosese uniforma de lucru și îmbrăcase ceva ce semăna cu un halat de mătase, numai că era scurt până la pulpe și pe dedesubt purta niște pantaloni largi, vaporosi. Executa niște mișcări ciudate, folosindu-se de brațe și picioare, arcuindu-le prin aer cu o încetineală uluitoare, cu grația și echilibrul unei balerine. Pe măsură ce minutele se

scurgeau, mișcările deveneau din ce în ce mai rapide și precise, spintecând aerul cu iuțeală, iar ultima reluare a aceluia complex de exerciții se produsese cu o asemenea viteză, că o lăsase pe Anne efectiv cu gura căscată. În mintea ei înțelegea oarecum rostul acelor mișcări, știind instinctiv la ce foloseau, însă ceea ce o fascinase fusese eleganța și rafinamentul lor.

Pășise ca hipnotizată pe malul apei și o rugase pe May-May s-o învețe.

Karate. Așa se numea ceea ce May-May îi dăruise în anii care au urmat. Artă, filosofie, mod de viață. Disciplină a minții, a inimii și a trupului. Ciudat era că, învățând să-și folosească corpul pentru a-l transforma într-o armă silențioasă și periculoasă, Anne devenise mai feminină și mai grațioasă decât fusese până atunci. Dobândise o nouă încredere în ea, era echilibrată și mai stăpână pe propriile-i forțe.

N-ar fi crezut niciodată că ceea ce învăța de la May-May avea să ajungă să pună în aplicare într-o bună zi, dar așa se întâmplase. Viața ei luase alt curs într-o seară fierbinte de iulie, când fusese, fără să vrea, martora unei discuții dintre tatăl ei și Thomas Harper.

Așa că, după acea noapte pe care nu avea s-o uite niciodată, în loc să cocheteze cu tinerii de vârsta ei, să o preocupe plimbările prin parc în trăsură descoperite, înconjurată de admirație și alte atenții, Anne alesese să-și trăiască viața în cel mai nonconformist și mai riscant mod.

Acum, alături de Michael, redescoperea savoarea clipelor pe care și le refuzase atunci în mod voit, redescoperea faptul că era o femeie cu nevoi normale, nevoi pe care și le ignorase atâta vreme în mod inconștient.

Era uimită să constate câtă plăcere îi făcea curtea unui bărbat, cât de mult o încânta atenția și tandrețea cu care Michael o trata. Femeia din ea se trezea încet la realitate, făcând-o să devină conștientă de propriul trup, de propria-i

putere și senzualitate. Iar Anne se delecta acum cu fiecare clipă.

Un singur eveniment păru să umbrească strălucirea serii, de altfel perfectă.

Apariția unei brunete superbe a cărei figură îi era extrem de cunoscută, la brațul unui bărbat destul de trecut pentru a-i fi tată, care venise să-i salute și să-i felicite pentru căsătoria lor neașteptată și fulgerătoare. Vorbele-i erau nesincere, zâmbetul fals și ochii arzători în timp ce i se adresa unui Michael care părea, spre surprinderea lui Anne, extrem de stânjenit. Dialogul nu durase decât câteva minute, după care perechea își văzu de drum, dar în tot acest interval, discuțiile din jurul lor se întrerupseră și Anne remarcă faptul că toți trăgeau cu urechea la acea conversație fără pic de jenă, parcă așteptând să se întâmple ceva. Anne realiză cu întârziere penibilul momentului și se enervă când constată că tocmai o avusese în fața ochilor pe lady Margaret Sinclair, fosta amantă a soțului ei.

Buna dispoziție îi pierise instantaneu iar indignarea aproape că o sufocase.

După vreo câteva minute de răspunsuri monosilabice din partea ei, Michael oftase, o luase de cot cu fermitate și o condusese dincolo de terase, pe aleile sinuoase ale unei grădini splendide. O dirijase într-un colț mai întunecos, sub coroana bogată a unui cireș în plină floare, aproape silind-o să se așeze pe băncuța lipită de trunchiul acestuia.

— Îmi spui și mie ce nu-ți convine? intrase el direct în subiect.

Anne își îngustă ochii și-și strânse buzele enervată.

— N-am nimic, rosti ea sec.

— Nu-mi vinde mie gogoși, Anne! mârâi Michael. Mi-e clar că ceva te-a deranjat și vreau să știu exact ce anume!

— Ești un bărbat deștept, așa că dă-ți și singur răspunsul! i-o trânti ea cu sarcasm.

— Cunosc răspunsul, amazoano, problema este că nu

înțeleg de ce te-ai zburlit așa!... Am un trecut, Anne, așa cum ai și tu unul, își domoli el din iritarea care-i zvâcnea în glas. Sunt fapte care s-au întâmplat... dar au rămas în urmă. Niciodată nu revin asupra unui lucru dacă nu merită osteneala. Margaret nu merită osteneala și face parte din trecutul meu.

— Unul recent, așa zice, sublinie Anne cu o ironie pișcătoare.

— Tot trecut se cheamă, contracară Michael, apoi brusc, rânji. Habar n-ai câtă bucurie și mulțumire îmi aduci în clipa asta.

— Eu? se încruntă Anne derutată. De ce?

— Pentru că ești geloasă pe Margaret și asta-nseamnă mult pentru mine.

— Scutește-mă, Michael! bombăni ea, roșind din cauza vinovăției. Toată lumea stătea cu ochii pe noi, poate-poate le-o pica în brațe ceva care să le înfrumusețeze seara. A fost un moment penibil.

— Nu aveam cum să-l evit, Anne. Ce-ai fi vrut, să-i dau un brânci?

— Ar fi fost... o idee, chicoti Anne fără să vrea, realizând absurditatea propriului comportament. Și-n plus, foarte distractiv, adăugă ea răutăcioasă.

Michael zâmbi, amuzat la rîndul lui.

— Te-ai liniștit acum? o întreabă pe un ton serios.

Anne îl privi, cu capul înclinat într-o parte.

— Mă întreb un lucru, gândi ea cu voce tare.

— Care?

— Cum se face că de fiecare dată când ajung să mă enervez, tu ai talentul să mă readuci la sentimente mai bune?

— Asta pentru că sunt un bărbat frumos, fermecător, inteligent, sensibil, tandru și înțelegător, iar tu n-ai nicio șansă să-mi rezisti, replică el pe o voce plină de răs, schițând o reverență comică.

— Ha-ha-ha, parodie ea veseliei, ai uitat să adaugi modestia și pioșenia, sfântu' lu' pește.

— N-am fost în viața mea o persoană cucernică, nici măcar când eram un puști naiv, și nici n-am de gând să îmbunătățesc această latură a existenței mele. Oricum, ar fi un sacrificiu inutil, din moment ce suma păcatelor mele ar face să pâlească de invidie până și pe șeful iadului. Dar, la câte legi și coduri ale eticii ai încălcat tu până acum, Anne, mă consolez cu ideea că vom împărți cazanul cu smoală pe din două.

— Ferească Dumnezeu! rosti Anne, prefăcându-se îngrozită. Vreau și eu să am parte de puțină intimitate și liniște după ce mor. Măcar atunci.

Michael începu să râdă, o trase în brațele sale și o sărută apăsător pe gură.

— Cinstit vorbind, Anne, dacă preferi puțină intimitate, cred că pot face un mic efort ca să mă întorc cu spatele la tine pentru câteva minute și să tac mîlc. Am auzit că-n iad cazanele sunt destul de încăpătoare.

Anne zâmbi distrată, rezemându-și obrazul de umărul lui. Au stat așa mult timp, înconjurați de liniștea nopții și învăluți în parfumul delicat al florilor de cireș, care cerneau petale albe peste ei sub adierea unui vânticel molcom.

— Pune-ți o dorință, îi șopti el în păr.

— Cu ce prilej? făcu ea curioasă, fără să-și ridice capul de pe umărul lui.

— Nu întreba, doar fă-o!

Anne se gândi preț de o clipă și se decise pe loc. Își dori cu o intensitate acută, dureroasă, ca inima lui să-i aparțină ei pentru... o veșnicie. Își ridică fruntea și-l privi. Ochii lui străluceau în întuneric.

— Există vreo tradiție în legătură cu punerea unei dorințe sub un cireș în floare?

— Ar trebui? zâmbi Michael larg, iar tânăra îi văzu dinții albi contrastând puternic cu pielea sa bronzată. O să ți se

împlinească dorința, Anne, adăugă pe un ton aproape intim, care o făcu să se întrebe dacă nu cumva gândise cu voce tare.

— De unde știi? făcu ea, râzând scăzut.

— Am fost clarvăzător într-un alt timp. Iar clipa asta are ceva magic în ea. Inspiră adânc aerul încărcat de miresme ale nopții și o privi în ochi. Trebuie să-ți spun ceva, Anne, începu el pe un ton grav. În ultimii ani, a existat în mine o căutare permanentă. Îmi lipsea ceva, dar n-am știut niciodată ce. Iar senzația se manifesta ca un nod surd, undeva în adâncul ființei mele, care niciodată nu dispărea complet. Un fel de nemulțumire, deși cred că este cam mult spus. Oricât de mult încercam să-l fac să dispară, nu reușeam niciodată pe deplin. Era acolo, mai mult sau mai puțin intens. Am încercat să-l desfac, umplându-mi viața cu diverse lucruri, și existau momente când credeam că am găsit ceea ce aveam nevoie, dar mă amăgeam singur. Nodul acela exista în continuare și mă împingea să caut mai departe. Făcu o pauză, zâmbind cu o mică ironie la adresa sa. Când te-am zărit pentru prima dată la Almack's, nodul ăla s-a preschimbat într-un ghem cât toate zilele în coșul pieptului, lăsându-mă fără suflare. Era o stare tare proastă, care a continuat și după ce am plecat de acolo. Te aveam în minte mai ceva decât dacă aș fi fost înfierat cu imaginea ta. N-am știut atunci, dar acum înțeleg ce reprezintă acea încleștare din sufletul meu. Și înțeleg pentru că nu-l mai am. Căutarea mea a luat sfârșit. Iar ceea ce am dorit se află acum în brațele mele. Sunt puțin uluit și confuz, mărturisesc, dar mă simt... întregit. Mă faci fericit, Anne. Știu că ți se pare absurd și cam prea repede, dar chiar mă faci un bărbat fericit. Voiam să știi asta, adăugă ca pe o concluzie, privind în noapte peste creștetul ei.

— Nu știu ce să spun, rosti Anne șovăitoare, atunci când reuși să-și revină din amuțală.

— Nu trebuie să spui nimic, zâmbi Michael, aplecându-se

ca să-i sărute cuta fină dintre sprâncene. Doar gândește-te pe viitor la ceea ce ți-am spus. Vreau să ai încredere în mine, Anne, vreau să ai încredere că vom avea o viață frumoasă împreună.

Anne dădu din cap, zâmbind proteste și simțindu-se brusc stupid de sfioasă și de emoționată.

Michael îi dădu drumul din brațe și-i luă mâna, punându-și gura pe pielea gingașă a încheieturii ei. Apoi o trase după el cu blândețe și porniră împreună înapoi în sala de bal.

Un ceas mai târziu, Michael îi oferî savoarea unui sărut pârjolitor în fața ușii care dădea în dormitorul ei.

— Somn ușor, frumoaso, îi ură el, apăsând clanța și deschizând ușa din spatele ei.

— Și ție, murmură Anne, zâmbind amețită în timp ce făcu un pas îndărăt, trecând pragul dormitorului ei cu spatele.

— Ne vedem mâine dimineață...

— Precis, își lărgi ea zâmbetul încă puțin, făcând alți doi pași în spate.

Îl privi așa cum stătea, cu mâinile proptite de cadrul ușii și corpul într-o poziție leneșă, cu nodul eșarfei ușor slăbit, cu ochii mai flămânzi decât cei ai unui lup pe timp de iarnă și... tot atât de periculos. Frumos ca Lucifer și la fel de ispititor.

Un singur cuvânt, un singur gest, și ar fi putut dormi în brațele lui în acea noapte.

Anne știa că el îi lăsase inițiativa asta în exclusivitate, dar nu avu curajul să-l invite înăuntru. Fusese o zi plină de evenimente și trăiri furtunoase, și se simțea prea istovită pentru a face față unei noi experiențe. Ori pentru ceva atât de important, simțea că trebuie să fie pregătită din toate punctele de vedere.

Cu un ușor regret, îi închise încet ușa în nas.

Michael își sprijini fruntea de lemnul rece, având pe chip o expresie chinuită. Apoi trase adânc aer în piept, oftă, se îndreptă de spate și porni spre dormitorul lui cu o senzație adâncă de gol în stomac.

Am nevoie de o baie rece, gândi el nefericit. O baie lungă și rece, neplăcută dar necesară în situația dată.

CAPITOLUL 13

Michael îl contactă pe Harper la trei zile după nuntă și discută cu el planul pe care-l avea în minte și pe care-l împărtășise deja și Annei. Urma să primească misiuni pentru coroană și să-i observe pe cei care lucrau pentru Departamentul Serviciilor Speciale. Avea să se apropie de toți colegii de branșă și să-i studieze pe fiecare în parte pe îndelete.

— Ticălosul pe care-l căutăm este un tip inteligent, rosti Harper pe un ton grav. Îi vei stârni suspiciunile dacă începi să lucrezi pentru mine. Va fi mult mai precaut și te va ține la rândul lui sub observație.

— Îl voi deruta și, da, îl voi face să se întrebe. Dar îi voi trezi și curiozitatea, zise Michael calm. Va vrea să știe dacă micul lui plan a dat roade. Dacă mă iei în serviciul tău, va vrea să afle ce anume m-a determinat să fac acest pas. Povestea va fi aceeași pentru toată lumea, aceea că sunt în căutarea unui individ misterios cu care am niște conturi de reglat. Cine insistă să afle detaliile, intră pe lista suspectilor principali. Am de gând să-l lucrez cât mai fin pe tipul ăsta, încât, atunci când îi vom aplica lovitura de grație, nici măcar să nu știe ce naiba la pălit.

— Îl vreau viu, Michael, pretinse Harper pe un ton inflexibil.

— Este o chestie de situație, Thomas, așa că nu-ți pot promite asta. Depinde de multe lucruri.

— Omorându-l, nu-l vei aduce pe Theodor înapoi.

— Nu, este adevărat, și a-l lăsa să trăiască ar fi o dovadă de adevărată cruzime din partea mea, dar o să mă strădui să ți-l livrez... relativ în viață.

Zâmbi scurt, având deja o imagine de ansamblu conturată în minte asupra finalității acelui plan. Avea să fie o adevărată minune dacă tipul avea să-i supraviețuiască. Anne avea să-și descarce toată furia și durerea pe care le acumulase în toți

acei ani, dar el urma să termine treaba. Avea să-i zdrobească fiecare os din trup, centimetru cu centimetru, până când va căpăta certitudinea că nemernicul acela nu va mai putea să meargă niciodată în capul oaselor și nici să se folosească de mâini pentru cele mai elementare necesități. Avea să se târască asemenea unui vierme pentru tot restul zilelor și să-și cerșească moartea.

— Sper să-ți dai toată silința să te ții de cuvânt, rosti lordul Harper cu un oftat. Și sper că nu vei lucra totul pe la spatele meu.

Michael îl privi lung, reflectând.

— Te voi ține la curent, Thomas. Asta ar trebui să-ți ajungă.

— Nu mă lua pe mine cu dintr-astea, Warwick! i-o reteză căpitanul pe un ton dur. Eu sunt șeful aici și o să-mi raportezi fiecare concluzie afurisită pe care o tragi. Dacă nu, atunci mută-ți gândul de la a lucra pentru mine!

Michael simți un val de iritare vibrându-i în stomac.

— Theo era fratele meu! mârâi el printre dinți. E o chestiune de familie, Thomas.

— Theo era ca și fiul meu iar Linus a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, pară bătrânul căpitan cu asprime. Nu-mi veni cu chestii ieftine, Michael. Ori lucrăm împreună, ori te las baltă. Alege!

Michael își încleștă maxilarele, știind că trebuia să ia o hotărâre pe loc, o hotărâre în numele lui și... al lui Anne. Și știa că Anne avea să facă urât dacă n-o consulta și pe ea în prealabil. Pe de altă parte, șansa lor de a pune mâna pe trădător se afla în mâinile lui Harper. Trebuia să se infiltreze în Departament pentru a ajunge mai aproape de cel pe care-l căutau cu toții. Iar asta presupunea că trebuia să-i spună lui Thomas adevărul despre Umbra Noptii, sau măcar o parte din el.

— Prea bine, rosti el într-un târziu. O să-ți dau răspunsul mâine.

— Mi-l dai chiar acum! Sper că ai încredere în mine, Michael, adăugă distinsul lord pe o voce cu un ton mai coborâtă, privindu-l în ochi cu o expresie oarecum jignită.

— Nu-i vorba de încrederea mea în tine, Thomas. Nu sunt singurul implicat în toată povestea asta.

Thomas Harper îl privi o clipă și colțul gurii îi tresări într-un zâmbet vag ironic.

— Deci suntem trei într-un final?

— Da.

— Cine e? îl întrebă după o clipă de tăcere.

— Știi bine cine și nu insista să-ți spun mai mult. Amicul nostru dorește încă să rămână în... umbră, preciză Michael, având grijă să se refere la Anne ca la o persoană de sex masculin.

— Dacă tot vom lucra împreună, nu crede că ar fi cazul să renunțe la tot acest mister cu care se înconjoară de mai bine de cinci ani?

— O să-l întreb, promise Michael cu un zâmbet reținut.

— Am știut că te-ai întâlnit cu el încă din seara aia de la Kensington Place, spuse lordul Harper pe un ton liniștit. Ai zăbovit mult prea mult în templu și când te-ai întors, erai negru la față de furie. Cum a reacționat când v-ați întâlnit față-n față?

Michael rânji amuzat când își aminti scena.

— N-a fost prea prietenos, recunosc el cu un oftat. Ne-am cam... ambalat.

— V-ați bătut? își înalță Harper sprâncenele într-o expresie neîncrezătoare.

— Oh, da! râse Michael relaxat. A fost o experiență... interesantă, așa zice.

— Dă-mi câteva indicii în ceea ce-l privește, aproape că se rugă căpitanul de el, ros de o adâncă curiozitate. Sunt sigur că i-ai promis că o să-i păstrezi secretul, dar dacă-mi dai două indicii, nu se cheamă că i-ai trădat încrederea.

— Îmi pare rău, Thomas, rosti Michael serios. Nu pot face

asta. În schimb, voi discuta cu el și dacă va dori, atunci voi aranja o întâlnire de grup.

— Este un tip pe care-l cunosc? insistă Harper, aprinzându-și un trabuc fin.

Michael zâmbi.

— Cred că îl cunoști foarte bine și cu asta am încheiat subiectul, zise pe un ton de o fermitate greu de clintit. Ce mai fac Sophia și fetele?

Harper își înghiți frustrarea, știind că mai mult de atât n-avea să obțină nici dacă-i punea pistolul la tâmplă, și începu să discute despre familia sa.

— Asta iese categoric din discuție! sublinie Anne fiecare cuvânt cu răceală.

— M-am gândit că asta o să spui, dar i-am promis că încerc, răspunse Michael calm, privind-o cum măsura camera cu pași iuți, încruntată și nemulțumită.

Era îmbrăcată într-o rochie de interior din tafta de culoarea coniacului și avea părul împletit într-o coadă groasă și grea, ce-i atârna pe spate până aproape de linia mijlocului. Înaltă și zveltă, se mișca cu o grație superbă și deborda vitalitate, tinerețe și o energie greu de stăpânit. Prezența ei avea un impact puternic asupra simțurilor lui, absorbindu-l cu totul. În acel moment, își mușca buzele preocupată și Michael aproape că-i auzea creierul muncindu-i sânguincios. Era un deliciu s-o privești.

— De ce naiba a trebuit să-i spui că mă cunoști?! se răsuci furioasă spre el, privindu-l cu ochi scăpărători.

— Anne, Thomas știa că noi doi ne-am întâlnit la Kensington Place încă din seara respectivă. Atunci i-am spus că am ajuns în templu prea târziu și că Umbra deja plecase. Dar asta n-a justificat totuși timpul pe care l-am pierdut într-un loc ce, teoretic, nu mai prezenta nicio atracție pentru mine. Știi că „discuția” noastră ne-a luat cam trei sferturi de oră?

— Au fost nici zece minute în cap, pentru Dumnezeu!

— Crede-mă, a fost mult mai mult. Când este vorba de timp, niciodată nu pierd șirul. Te-am așteptat douăsprezece minute pe ceas și ne-am... „conversat” mai bine de o jumătate de oră.

— Ai fi putut să-i spui că ai așteptat ca Umbra Noptii să apară și când ai văzut că nu vine, te-ai uitat în afurisita aia de nișă și ai constatat că biletul dispăruse!

— Așa am și făcut, Anne, dar Harper nu e prost. Am plecat imediat după ce i-am raportat că te ratasem, iar asta a fost greșeala mea, pentru că nu aveam niciun motiv să părăsesc Kensington Place atât de repede. Știi, deborda de grații pe acolo, iar eu eram un mare amator de distracții ilicite, o tachină el atât de serios, încât Anne îi aruncă o privire nimicitoare. Oricum, oftă el, dacă nu vrei să-i spunem lui Harper ce și cum, asta este...

— Ba nu este deloc! replică ea cu vehemență. De acum încolo va sta cu ochii pe tine.

— Și ce va descoperi? o întrebă, stăpânindu-și cu greu iritarea. Faptul că sunt însurat cu o femeie încântătoare, care-mi ocupă tot timpul!... Liniștește-te, Anne. Nimeni nu ar avea cum să bănuiască cine se ascunde în spatele Umbrei.

— Tu ai făcut-o! îl acuză ea, aruncându-i o privire îndârjită.

— Eu am fost un norocos afurisit care are un nas ce funcționează la fix, rânji el malițios. Și uite cu ce m-am ales de pe urma mirosului meu fin. Cu o nevastă frumoasă ca o cadră...

— Mai scutește-mă, Michael! Treaba asta este serioasă.

— Este, dar nu uita că încă deținem controlul asupra ei și vom avea grijă ca lucrul ăsta să rămână neschimbat. Acum, vino să mă săruți, femeie.

Anne îl privi pe sub sprâncenele fine cu o expresie aproape exasperată.

— Pericolul pândește după colț și tu te gândești liniștit să

dai o petrecere! bombăni ea cu obidă în glas.

— Haide, Anne, nu mai face din țânțar armăsar. O să-i spun lui Thomas că preferi anonimatul deocamdată.

— Nu deocamdată, îl corectă ea sec, ci pentru totdeauna. Crezi că ar mai fi atât de fericit să-mi dea vreo misiune dacă află cine este Umbra Noptii?!

— Să *ne* dea vreo misiune, fu rândul lui s-o corecteze. Am stabilit că o să lucrăm împreună și să nu care cumva să încerci ceva prin spatele meu, Anne, că te-am ars de nu te vezi.

Anne își dădu ochii peste cap într-un fel care s-ar fi tradus că nici măcar nu-i trecuse lucrul ăsta prin minte.

— Vorba-i vorbă! mormăi ea, reluându-și patrularea. Doamne, simt cum îmi pierd mințile, se văită în timp ce-și masa fruntea încruntată. Statul ăsta între patru pereți mă omoară.

— Te plictisești? își arcui Michael o sprânceană cu un aer surprins.

— Nu chiar, dar n-am stare. Se foia de colo-colo, amețindu-l. Am nevoie de spațiu, de aer, de mișcare, gesticulă ea frustrată. Aici nu pot să fac nimic din ceea ce m-ar putea... calma.

— Știu eu un soi de activitate care s-ar putea să te remonteze complet, rosti Michael cu un zâmbet galeș, urmărind-o cu tâmpla sprijinită între două degete cum se vântura prin fața lui.

— Ce anume? îl privi ea, oprindu-se-n loc și devenind brusc interesată.

— Vino cu mine sus în dormitor și-o să-ți arăt, îi propuse bărbatul pe un ton plin de promisiuni.

Gura ei se arcui într-un zâmbet zeflemitor.

— Te-a durut?

— Ce să mă doară? făcu Michael nedumerit.

— Când ai născut ideea asta, rosti ea sarcastică. Cred că te-a epuizat cu totul.

— Iar devii afurisită, Anne, îi atrase Michael atenția.

— Greșit. Nu poți să devii ceea ce ești deja. Și tocmai asta ți-a plăcut la mine cel mai mult, domnul meu.

— Printre altele, admise Michael cu un oftat, ridicându-se din fotoliu. Vino cu mine, îi ceru el, îndreptându-se spre ușă.

Anne îl privi chiorâș.

— Nu merg sus, îl informă pe un ton înțepat.

— Ba ai să urci, o contrazise el moale. O să-ți placă ce am eu în cap, te asigur.

— Michael! izbucni enervată. Nu merg în dormitorul tău!

— Nu acolo mergem, ci mai sus, în pod.

— În pod? clipi ea surprinsă.

— Da. Știi ce-i acela un pod, nu? Mult spațiu... aer închis... găinaț de porumbei... Dar o să deschidem obloanele și o să lăsăm aerul să circule. Va fi un loc perfect.

— Perfect pentru ce? făcu ea, urmându-l totuși.

— Ca să-ți consumi energia, amazoano. Ne duelăm, o înștiință el cu un zâmbet larg, mustind a încântare de sine.

Anne se opri, privindu-l cu ochi mari, uluită și neîncrezătoare.

— Ne duelăm? aproape că se bâlbâi tânăra femeie.

— Ai probleme cu auzul? o tachină Michael, aruncându-i o privire plină de râs.

— Nu... nu! se încruntă Anne, derutată, scuturând vehement din cap. Doar că... doar că nu credeam că ai mai dori să facem asta vreodată după ce... după ceea ce s-a...

Michael rânji.

— Ei bine, am să-ți dau un avertisment, acum că mi-ai amintit, și te rog să ții cont de el dacă nu vrei să-ți pară rău după aceea.

— Ce anume mă atenționezi? își arcui ea o sprânceană.

— Dacă iar rămâi în ciorapi și neglijouri, să știi că nu răspund de acțiunile mele. O să sar pe tine și-o să-mi fac toate mendrele.

Anne își mușcă buzele, chinuindu-se să-și înghită

zâmbetul.

— Cred că am o pereche de pantaloni și o cămașă pe undeva, roști ea suav, străduindu-se să pară cât mai serioasă.

— Merge. Te aștept să te schimbi.

— Va trebui s-o punem pe May-May să țină la distanță servitorii.

— Nu-i nevoie. Dacă le poruncesc să nu respire, te asigur că o vor face chiar dacă din asta li se trage moartea.

— M-aș simți mai bine dacă ar fi May-May prin preajmă. Nu trebuie să riscăm deloc în direcția asta.

— Cum dorești.

Podul era de fapt o mansardă întinsă pe zeci de metri pătrați, cu plafonul destul de înalt și susținut din loc în loc de câte o bârnă groasă din lemn. În capete existau câteva obloane care fuseseră deschise larg pentru a lăsa aerul curat să pătrundă înăuntru. Mirosul de praf și stătut se impregnase în pereți și podele, iar Anne strănută de câteva ori în primele minute de stat acolo.

Rotindu-și ochii, cercetă mansarda cu o mare atenție. Era perfectă pentru ceea ce Michael îi propusese. Spațiu mult, nefolosit, în care se aflau doar câteva cufere aliniate de-a lungul pereților. Nu exista nimic din ce ar fi putut să le stingherească mișcările, cu excepția doar a stâlpilor de susținere.

Aruncându-i o privire soțului ei, zâmbi dulce. Michael îi întoarse zâmbetul și-i înmână o floretă de antrenament.

Cu o săptămână în urmă, cele două ustensile nu existaseră la Warwick Hall. Dar după duelul memorabil de la Stoneleigh Park, Michael fusese prevăzător și le achiziționase imediat... în cazul în care acel eveniment cerea un bis.

O privi cum rotea floreta în mână, cu o dexteritate și cu o siguranță demne de toată admirația. Ținuta aleasă pentru acea partidă de scrimă nu era cu nimic mai inofensivă decât

cea pe care o avusese atunci când se duelaseră la Stoneleigh Park. Pantalonii de stofă fină erau croiți strâns pe picior, îmbrăcându-i posteriorul mic și frumos conturat în cel mai apetisant mod. Cămașa de mătase albă era bufantă până-n talie, dar materialul avea în lumină o transparență nimicitoare. Când se dusesese să arunce un ochi afară în stradă printr-unul dintre obloane, văzuse conturată din profil umbra unui sân mic dar ferm, lucru care-l făcu efectiv să saliveze. Dorința-l săgetase cu o intensitate care-i tăia respirația și-l amețise pentru o clipă.

Ajunsese să fie obsedat de ea. De câte ori o avea în fața ochilor, mintea îi plăsmuia fantasme care de care mai sucite, în care trupurile lor se contopeau într-o armonie de simțuri, mișcări și contraste ce-l ucideau. Câteodată, dorința de a o atinge, de a o atinge pur și simplu, era resimțită atât de acut, încât aproape că tremura de nerăbdarea de a se întinde spre ea ca să-și ostoiască nevoia. Era ceva chimic, irațional și copleșitor, care ajunsese să-i depășească puterea de înțelegere. Nu-și amintea să fi dorit o femeie atât de sălbatic și primitiv, așa cum îl făcea Anne s-o dorească.

— Ești gata? îl întreabă Anne, luându-și o poziție relaxată, cu un picior ușor fandat în față și mâna liberă arcuită cu grație în lateral și puțin deasupra capului.

— Bineînțeles, zâmbi Michael felin. Și pentru a face jocul cât mai interesant, propun să stabilim și o miză.

Anne își arcui o sprânceană subțire cu un aer zeflemitor.

— Odată mănâncă pisica ardei iute, Michael, rosti ea ironică.

— Poate că totuși o să câștigi tura asta, o îmbie, privind-o cu ochi albaștri și nevinovați.

— Nu mai risc, râse Anne, scuturând din cap categorică. În plus, nu cred să mai am ceva care să te intereseze.

Michael zâmbi încet, ca pentru sine, măsurând-o din cap și până-n picioare cu o privire lentă, cântăritoare, care-i accelera bătăile inimii.

— Poate virtutea, doamnă? sugeră mios într-un târziu, răstimp în care urmărise fascinat cum se colorează în obraji.

— Pe asta ar trebui să o meriți și s-o câștigi în mod cinstit, nu crezi? replică Anne, străduindu-se să pară cât mai degajată și nepăsătoare.

Se simțise de parcă ar fi dezbrăcat-o în minte de toate hainele, iar o umbră de iritare îi zvâcnea pe sub zâmbetul suav. Ori de câte ori o tăia astfel cu privirea aceea de un albastru electrizant, Anne avea pornirea de a privi în jos spre propriul trup pentru a se convinge dacă nu cumva se scrântise la cap între timp și uitase chestii atât de elementare ca îmbrăcatul. Era o senzație ciudată, tulburătoare, care o făcea să se simtă stângace și... vulnerabilă.

Și ceea ce era cel mai rău îl constituia faptul că reușise să-i aprindă imaginația și să-i stârnească acea latură stupid de sentimentală a ființei ei, o latură pe care o crezuse moartă și îngropată de mulți ani.

— Doamne, Anne, sunt nebun după tine! mărturisi Michael, râzând de replica ei plină de o catifelată maliție.

— Aș prefera să fii nebun și atât, gură bogată ce ești, bombăni încruntată. Acum, en garde!

Și începură. De această dată lipsea atmosfera plină de furie ce caracterizase primul lor duel, dar asta nu diminuă cu nimic plăcerea simplă a acelui exercițiu. Totuși, exista o oarecare seriozitate în acea luptă aparent relaxată. Fiecare-și puncta adversarul cu dibăcie, căutându-i punctele slabe pentru a se impune în fața lui. Și, pe sub conversația lejeră, amuzantă și vioaie, vibra o tensiune sexuală aproape palpabilă, pe care amândoi o resimțeau acut. Acea atracție sporea în momentele în care ajungeau să se dueleze din scurt sau floretele li se încrucișau aproape de garda în formă de treflă, ceea ce îi aducea suficient de aproape ca să-și simtă unul altuia mirosul și căldura. Și să-i facă să tânjească.

La un moment dat, Michael o încolțise în fundul încăperii, silind-o să bată în retragere, aproape lipind-o cu spatele de

zidul rece. Lamele floretelor se forfecaseră, iar trupurile lor ajunseseră aproape lipite, separate fiind doar de oțelul armelor. Michael o privise lung, extrem de serios, apoi dăduse deoparte lamele încrucișate și se aplecase spre ea cu intenția clară de a o săruta.

Modul în care o privea îi produsese tinerei femei un gol adânc și dureros în stomac. Era atâta foame în ochii lui, încât nu se îndoia niciun pic că avea s-o devoreze de vie. Mirosul încins de mosc și citrice al trupului lui avea un efect afrodisiac asupra simțurilor ei. O făcea să-și simtă sânii grei, cu vârfurile hipersensibilizate, stomacul fluturându-i sub mii de aripi și o fierbințeală care-i pulsa delicios între coapse. Aerul se îngroșase, devenind greu de respirat.

Ochii lui aveau o strălucire mocnită, primejdioasă, ce-i transforma albastrul irișilor în două sfere întunecate.

— Anne, șopti el, întinzând o mână spre chipul ei îmbujorat de efort și emoție.

O atinse ușor, ca o idee nerostită, cu privirile ațintite în mod hipnotic asupra gurii ei. Involuntar, Anne își umezi buzele cu vârful limbii, ținându-și respirația în așteptare. Gestul ei îl făcu să se încordeze, mâna îi șovăi o clipă înainte de a coborî încet de-a lungul gâtului ei. Îi simți ritmul nebunesc al sângelui în vene, apoi își trecu încet palma mare peste sânul ei drept.

Anne tresări sub șocul de plăcere intensă, biciuitoare, produs de palma lui în contact cu vârful înmugurit de sub cămașă. I se tăiară genunchii și Anne trase poticnit aer în piept.

— Nu fă asta, murmură aproape cu implorare în glasul sugrumat.

— Ne dorim, Anne, rosti bărbatul cu o voce baritonă și joasă, privind-o în ochi cu jind. Și suntem căsătoriți, așa că nu este nimic ilegal sau greșit în asta.

Anne înghiți convulsiv în sec.

— Te rog... nu acum.

Se simțea atât de slabă și amețită în fața lui, încât știa că i-ar fi cedat cu siguranță dacă el ar fi presat-o doar puțin.

— De ce? articulă Michael pe un ton răgușit, trecându-și un deget peste latura gâtului ei, într-o mișcare seducătoare de du-te-vino.

— Nu știi, bâigui ea, clipind năucită.

— Te aștept de prea multă vreme, Anne.

— Nu-i nicio săptămână, replică ea cu o voce tremurătoare, care anihilă încercarea de a părea ironică.

— Aici te contrazic. Te aștept de o viață, amazoano. Tu ai fost femeia pe care am căutat-o atâta vreme. Mi-ai fost hărăzită, Anne, încă de dinainte de a ne cunoaște. Toată suma acțiunilor tale din ultimii ani, cât și cea alor mele, ne-au condus pașii unul către celălalt până în acest moment. Știu acest lucru cu certitudine și-l simt cu fiecare părticică a trupului, a minții și a sufletului meu. Dacă nu ar fi fost tatăl tău care să îți imprime acest drum, nu l-ai fi întâlnit pe Theo, n-ai fi plecat la Paris cu el, iar consecințele acelei călătorii nu te-ar fi condus spre mine acum. Totul se leagă într-un plan divin, căruia noi ar trebui să-i dăm curs fără să ezităm. Așa a fost scris.

— Faci ca lucrurile să sune simplu, frumos și încântător, rosti Anne, privindu-l în ochi cu un soi de indignare, dar câtor femei le-ai spus aceste vorbe înaintea mea?

Expresia feței lui îngheță și Anne își dori să-și fi putut retracta cuvintele.

— Ah, deci asta e! făcu el sarcastic, retrăgându-se un pas și privind-o cu o pereche de ochi plini de ironie. Ei bine, a meritat să încerc, filosofă cu un oftat plin de batjocură. De obicei, toate celor cărora le-am spus asta au mușcat din momeală. Cu tine va trebui să fiu mai inventiv și mai subtil pe viitor.

După modul în care o fixa, Anne știa că i-ar fi făcut o imensă plăcere s-o strângă de gât până își dădea duhul. Și nu l-ar fi împiedicat s-o facă dacă acest lucru i-ar fi adus

iertarea lui, iar el ar fi încetat s-o privească în felul acela îngrozitor de rece.

— Naiba să te ia, Anne! scuipe el, trântind cu furie floreta de un perete.

Îi întoarse spatele, se îndreptă spre chepeng și-l ridică, coborând grăbit scările late de lemn care dispăreau sub podea.

Anne rămase pe loc, urmărindu-l posomorâtă cum pleacă. Ar fi vrut să-l strige, dar buzele i se încăpățânară să rămână lipite.

Încruntată și simțindu-se teribil de prost, culese floreta lui de pe jos și porni spre chepeng, mușcându-și buzele, furioasă pe întreaga situație.

May-May o privea tăcută de la baza scărilor și nu spuse nimic până când Anne nu ajunsese în dreptul ei și-i puse armele în brațe.

— El iubește la tine, susură May-May pe o voce îngânată.

— Iubește pe dracu'! mârâi Anne, înciudată, îndreptându-se spre scările principale cu intenția de a ajunge în dormitorul ei cât mai repede.

— Am văzut cum privește la tine, spuse May-May, urmând-o cu pași mărunți și repezi, pentru a ține ritmul cu ea. Și am văzut cum privește tu la el.

— Minunat, scrâșni Anne printre dinți. Și cum îl privesc? se interesă, aruncându-i lui May-May o privire acră peste umăr.

— Cu drag privește tu la el, rosti May-May, clătinând din cap a pagubă.

— M-am măritat cu el, bombăni Anne, dându-și ochii peste cap exasperată. N-ar fi politicos din partea mea să-mi urască soțul.

— El bărbat frumos, comentă May-May. Tu de ce nu culcat la el? făcu ea aproape cu mirare.

— Asta nu-i treaba ta! i-o reteză Anne cu asprime. Și, la urma urmei, se opri ea în loc, răsucindu-se spre micuța

chinezoaică, tu de partea cui ești?

May-May schiță o grimasă.

— Eu credincioasă ție, dar nu oarbă. Văd totul. El iubește la tine, insistă ea cu și mai multă convingere.

— Cum spui, mormăi Anne, ignorându-și tresărirea scurtă din piept.

Ajunsă în dormitor, Anne porunci să i se pregătească baia. Avea să se curețe de praf și transpirație, și apoi avea să-i ceară scuze. Pentru că știa că fusese ticăloasă cu el și-l judecase greșit. Doar că nu suporta felul în care el o tulbura mereu.

Atingerile lui, sărutările lui, tot ceea ce Michael îi făcea îi smulgea reacții fizice și sufletești care de care mai neașteptate și mai greu de stăpânit. Sexualitatea lui o copleșea și-i era din ce în ce mai dificil să-i facă față.

Michael deștepta senzualitatea din ea în cele mai agresive moduri și ar fi vrut să aibă puterea de a-i fi indiferent sau măcar de a-l ține la distanță, dar pur și simplu nu putea. Când el o încolțea, rațiunea și voința i se duceau dracului ținându-se de mână. Și cel mai îngrozitor lucru era faptul că ajunsese s-o facă să-i dorească atențiile.

Baia avu darul de a o calma. Se îmbracă într-o rochie aurie de interior, își împleti părul într-o coadă groasă pe spate și ciocăni la ușa dintre odăile lor. Cum nu veni niciun răspuns, se hazardă să pătrundă în camera lui și simți o dezamăgire profundă când constată că locul era pustiu.

Coborî în salonul mic și tristețea i se adânci când află că el ieșise în oraș.

Îl așteptă întreaga după-amiază și se trezi apoi cinând de una singură. Locul gol din capul mesei îi produse un gol îngrozitor în coșul pieptului. Se simțea... abandonată.

Naiba să-l ia! înjură Anne în sinea ei, retrăgându-se în living.

La orele unsprezece, începu să o cuprindă o stare de neliniște, care se accentua de la o oră la alta, amestecându-

se cu un iz de panică.

Oare unde plecase?... Se întâlnise cu o altă femeie, pentru că ea îl respinsese și-și bătuse joc de sentimentele lui?

Gândul acela începu să-i dea dureri de stomac.

Dacă se dusesse la una dintre fostele lui amante, n-avea să i-o ierte niciodată!

Tulburată, mâhnită și îndurerată, urcă în dormitorul ei și se pregăti de culcare. Somnul o ocolea însă. Când pendula din antreu marcă ora două, cearșafurile erau făcute ghemotoc sub ea de atâta perpelit.

Minute nesfârșite îl înjurase cu năduf, în zeci de feluri, care ar fi făcut pe orice marinar să moară de invidie.

Ce-i spusese atât de grav încât să-l facă să plece de acasă, hoinărind pe coclauri? Nu făcuse decât să fie sinceră cu el, dând glas gândurilor ei și... insultându-l! Iar el găsisese cea mai perversă metodă de a o pedepsi.

La câteva minute peste ora patru, îi auzi pașii apăsăți pe coridor. Inima prinse să-i bată cu putere și Anne se întrebă dacă era sau nu cazul să se ducă la el și să-și prezinte scuzele.

Dacă o făcea, îi oferea un ascendent asupra ei, pentru că i-ar fi arătat că-i păsa suficient de el pentru a sta trează toată noaptea, așteptându-l, or asta deja însemna mult prea mult peste ceea ce era dispusă să accepte și să recunoască. Pe de altă parte, știa că somnul ar fi ocolit-o dacă rămânea cu conștiința încărcată de apăsătorul sentiment al vinovăției.

Așa că se dădu jos din pat, se apropie de ușă în vârful picioarelor și-și lipi urechea de lemnul lăcuit. Îl auzea foindu-se prin dormitor și aproape leșină când îl simți oprindu-se în dreptul ușii.

Câteva secunde îngrozitor de lungi rămase nemișcată, cu sufletul la gură, așteptând din clipă-n clipă să se deschidă ușa și să dea nas în nas cu el. Se lipi de perete, cu inima bătându-i nebunește în coaste, gura uscată și genunchii moi, rugându-se ca el să n-o facă.

Ușurarea aproape c-o dezintegrează când îl auzi îndepărtându-se.

Dădu să se întindă pe pat, dar realizează că este lașă. Adunându-și tot curajul, trase adânc aer în piept și ciocăni discret în ușă.

— Da? se auzi vocea lui morocănoasă.

Anne intră cu spatele drept și o expresie demnă pe figură. Aruncând o privire prudentă în direcția lui, încremeni între doi pași. Michael se afla de partea cealaltă a patului uriaș, având pe el doar pantalonii. Anna simți cum o ia cu călduri la vederea torsului puternic și splendid clădit. Mușchi puternici, bine conturați, umeri largi, talie îngustă și abdomenul perfect plat. O perdeă de păr negru și des îi acoperea pieptul lat, pierzându-se într-un vârtej sub betelia pantalonilor. Emană virilitatea agresivă a unui animal de pradă nocturn, periculos, tăcut și mortal, iar Anne rămase în loc, privindu-l cu ochi mari, fascinați.

— Ce este? făcu el încruntat.

Anne clipi. Ceva nu era în regulă cu el. Părea obosit, vorba îi era ușor legănată și avea privirea cam tulbure. Instinctiv, Anne știe că este băut.

— Michael, putem sta un minut de vorbă?

— Despre? vru el să știe, punându-și mâinile în șolduri cu o expresie plictisită.

— Despre ceea ce s-a-ntâmplat în pod, adică, își dresă vocea ușor, împreunându-și mâinile în poală, vreau să vorbim despre tâmpenia pe care am spus-o atunci.

— Anne, n-ai spus o tâmpenie, ci doar ceea ce ai gândit. Îți apreciez franchisea.

Vocea lui suna impersonală și distantă.

— Michael... îl privi Anne rugătoare.

— Anne, nu-s într-o formă prea grozavă pentru o discuție civilizată, spuse el, fixând-o cu o pereche de ochi de un albastru-sloi. Sunt al dracului de beat! o informă sec.

— Oh! clipi Anne, simțindu-se oribil. Îmi pare rău.

— Nicio problemă, dădu a lehamite din mână. Din experiență proprie știu că în câteva ore îmi va trece. Până mâine la prânz voi fi ca nou.

— Vreau să-mi cer scuze acum pentru că te-am rănit. Zău că n-am vrut...

— Scuzele îți sunt acceptate, făcu el pe același ton dezinteresat. Altceva?

— Nu vreau să rămâi supărat pe mine dintr-o... prostie, pledă Anne, privindu-l mâhnită.

— O să-mi treacă în vreo zi... sau poate două, se strâmbă bărbatul cu ironie. Până atunci, ar fi înțelept să stai cât mai departe de mine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Michael, făcu Anne câțiva pași în direcția lui, ignorându-i avertismentul, mi-am cerut deja scuze pentru asta!...

— Înțelept ar fi nici să te apropii de mine, mai ales în starea în care sunt, o sfătui Michael, abia mișcându-și buzele. Sunt furios, afumat bine și n-o să răspund de ceea ce s-ar putea să ți se întâmple.

— Dar ce-am zis atât de grav?! își pierdu Anne cumpătul.

— Ce-ai zis atât de grav?! răcni el, făcând-o să tresară și să pălească. Mi-ai dat de înțeles foarte clar că niciodată n-o să-ți merit încrederea, lucru care m-a insultat în cel mai grav mod. Mi-ai bagatelizat sentimentele și mi-ai lovit mândria!... Asta doare, Anne. Am un trecut, toți avem unul, dar eu niciodată nu te-am judecat după el, așa că ar fi trebuit să n-o faci nici tu, la naiba!... Ești singura femeie în fața căreia nu m-am ascuns și mi-am dezgolit sufletul, iar singura concluzie afurisită pe care ai tras-o în tot acest timp a fost aceea că ești un capriciu pentru mine. Îți spun un lucru, Anne. Am avut extrem de multe capricii la viața mea, dar nu m-am însurat cu niciunul!

Se opri, trecându-și frustrat mâinile prin păr și fulgerând cu ochii în jurul lui de parcă ar fi căutat un obiect asupra căruia să-și verse toată furia și amărăciunea.

— Acum am ajuns în faza în care singura soluție inteligentă pentru amândoi este divorțul. Am făcut o greșală teribilă, așa că am s-o dreg. Îl prindem pe nemernicul ăla și divorțăm discret, iar după aceea fiecare își vede de viața lui...

— NU! se răsti Anne, privindu-l lividă. N-ai să divorțezi de mine, naiba să te ia! bătu ea cu piciorul în podea, enervată.

— De ce nu? Nu asta este ceea ce-ți dorești? rânji el batjocoritor. Ceea ce ți-ai dorit încă din prima clipă de după „da”-ul spus cu juma de gură în fața altarului?

Anne îl privi încremenită, mult prea șocată de ceea ce el îi spusese, incapabilă să gândească. Nu-l dorise în viața ei, era adevărat, dar perspectiva unui viitor din care el să nu mai facă parte o umplea de... groază. O durere surdă îi încercui inima, sfărâmându-i-o sub gheara fricii. Își duse o mână la piept, abia respirând, privindu-l cu ochi mari, plini de stupeoare și nedumerire.

— Doar pentru ceea ce am spus tu vrei să... să... să...

— Da, vreau! făcu Michael un pas spre ea, cu ochii scăpărându-i furioși. Înțelege că nu pot trăi lângă o femeie care nu are încredere în mine, care mă disprețuiește și mă urăște.

— Nu-mi pune în gură cuvinte pe care nu le-am rostit! strigă Anne, enervată. Nu te disprețuiesc și nici nu te urăsc, pentru Dumnezeu!... Mi-ar fi mult mai simplu să simt așa, adăugă pe o voce răgușită de lacrimi reținute. Aș prefera să simt așa, șopti stins, mușcându-și buzele nefericită.

— Atunci, spune-mi ce simți! îi ceru el printre dinți, făcând încă un pas spre ea, cu mâinile încheștate în pumni și ochii licărindu-i sălbatic.

Anne se retrase doi pași, pe de o parte împinsă de prudență, pe de altă parte simțindu-se încolțită.

— N... nu știu ce simt, dar nu-mi ești în... indiferent, se bâlbâi ea, respirând cu greutate.

— Ăsta nu este un răspuns care să mă mulțumească în clipa de față, replică Michael întărâtat. Dă-mi un motiv care

să mă facă să cred că a rămâne împreună acum este un lucru bun, gesticulă el cu aprindere. Convinge-mă că nu-ți sunt indiferent. Haide, Anne, pentru o femeie cu o minte atât de speculativă și de inventivă ca a ta, n-ar trebui să-ți fie prea greu. Minte-mă frumos... că doar te pricepi. La fel de bine cum te pricepi să și rănești.

— Nu-mi forța mâna, Michael! îl preveni Anne, retrăgându-se încă un pas. Nu am vrut să te fac să suferi...

— Ba ai vrut și ți-a reușit remarcabil de bine. Și stai naibii pe loc! tună bărbatul, făcând-o să tresară speriată. Mă enervează ca dracu' când faci asta! Cu o rară excepție, comentă el cu cruzime, nu obișnuiesc să lovesc femei.

— Michael, îngăimă ea, îndreptându-se de spate și privindu-l cu o expresie îndurerată, ne faci rău la amândoi comportându-te astfel.

— Oare? își îngustă el ochii cu dispreț.

Mai făcu doi pași și ajunsese lângă ea. Anne rămase pe loc, înfruntându-l. Își ținea spatele țeapăn ca o lance, bărbia aruncată în față și capul înclinat pe spate pentru a-l putea vedea drept în ochi, când de fapt și de drept tot ce-și dorea în acel moment era să dispară din fața lui.

Câteva clipe nu făcură decât să se privească ostil, cu respirațiile îngreunate de furie.

Primul care rupse tăcerea fu Michael.

— Dă-mi un motiv pentru a rămâne împreună, Anne, rosti el într-o șoaptă apăsată, privind-o drept în ochi. Unul solid... sau punem punct aici și acum. Un singur motiv, Anne.

Anne își plecă ochii, căutând înnebunită un răspuns care să-l mulțumească. Știa că, indiferent cât de băut era în acel moment, era suficient de lucid, de hotărât și de serios în adâncul sufletului său pentru a-i respecta alegerea, oricare ar fi fost ea. Și că avea să-și amintească a doua zi tot ceea ce urmau să-și spună în acel moment.

— Nu pot să-ți dau motiv, dar pot să-ți fac o promisiune, rosti tânăra, ridicându-și fruntea pentru a-l putea privi în

ochi. Promit să am încredere în tine pe viitor.

Michael își țuguie buzele, privind cu un aer gânditor peste creștetul capului ei. Trecu aproape un minut până să-și coboare privirea spre ea.

— Nu-i suficient, rosti el calm. Încrederea în cineva ori o ai de la început, ori n-o ai deloc. Și, la urma urmei, de ce ai avea încredere în mine acum mai mult ca înainte? De fapt, Anne, ce anume te înspăimântă? Ce te împinge departe de mine?

— Michael, te rog! făcu Anne, exasperată.

— Mă rogi ce?!... Ai idee cât sufăr eu, Anne? mârâi el, aplecându-se asupra ei și făcând-o să se arcuiască de spate pentru a-l putea privi în ochi. Ai idee ce-mi faci?... Cât de mult mă chinui?!

Damful de whisky o izbi drept în nas, făcând-o să clipească. Michael băuse foarte mult, dacă era să se ia după mirosul respirației lui, și se afla într-o stare de surescitare specifică celor care o fac pentru a-și îneca amarul și care deveneau arțăgoși când le reușea performanța. Și totuși părea perfect limpede la cap și stăpân pe el, ceea ce făcea lucrurile și mai dificile.

— Nu știu cât de mult te chinui, începu Anne, trăgând încet aer în piept, dar cred sincer că ar trebui să te culci și să tragi un pui de somn. Refuz să discut cu tine în halul în care ești.

Michael râse, un râs acru, tăios.

— Am recunoscut că-s beat și într-o dispoziție proastă, Anne, dar tu ai insistat să începem această conversație. Așa că suportă consecințele, amazoano.

— Mă duc în camera mea, îl informă Anne pe un ton sec, dând să treacă pe lângă el, dar Michael o înșfăcă de braț și o ținu pe loc.

Anne îi aruncă o privire înghețată, care ar fi putut pleca până și o frunte regală. Michael îi dădu drumul, rânjind.

— Oh, dar ce antrenată suntem în a demola un om numai

dintr-o singură otheadă! E-n regulă, du-te să te culci, o îndemnă el ironic. Du-te și savurează-ți triumful, Anne. Ai ajuns să faci din mine ceea ce nicio femeie înaintea ta n-a mai reușit.

Anne se îndreptă spre ușa dintre camerele lor și-i păși pragul cu buzele strânse de enervare. Se răsuci să-l privească, simțind nevoia aprigă să facă ceva, ceva rău, ca să-și verse nervii, revolta, furia și amărăciunea ce o biciuiau pe dinăuntru.

— Și de fapt, de ce anume mă acuzi mai exact, domnule Davenport? rosti ea cu o voce distantă, în care mocnea indignarea, oboseala și supărarea. Cu ce triumf personal și meschin ar trebui să mă delectez în noaptea asta?

— Chiar vrei să știi? schiță el un zâmbet malițios.

— Da, chiar vreau să știu! se îmbătoșă tânăra femeie.

— Poți să suporti un adevăr și să-l și crezi, Anne?

Zâmbea ușor batjocoritor, însă Anne avea impresia că acea nuanță mușcătoare era adresată mai mult lui decât ei.

— Încearcă-mă, îl provocă ea.

Bărbatul porni spre ea fără grabă și se opri la un pas de ea, proptindu-și mâinile în tocul ușii. Se aplecă spre ea până ce-și alinie ochii cu ai ei și o privi adânc în ei.

— Sunt profund, incurabil și iremediabil îndrăgostit de tine, apăsă el fiecare cuvânt în parte, pronunțându-l rar și pe un ton perfect liniștit. Mi-ai căzut cu tronc încă de când te-am văzut la Almack's. Și știu că asta *este* dragoste, pentru că nicio altă femeie nu m-a mai răscolit în felul în care ai făcut-o tu atunci, nici înainte și nici după aceea. Am încercat să lupt cu mine, dar se pare că, în ceea ce te privește, Anne, sunt slab și prost. Așa că suportă asta sau pleacă, sfârși el cu un aer întunecat, punându-și mâinile pe umerii ei și împingând-o ușurel câțiva pași în spate. Și dacă pleci... nu te mai întoarce! Indiferent ce vei alege, promit să-ți supraviețuiesc. Vise plăcute îți doresc, amazoano.

Se retrase și închise ușa cu grijă, lăsând-o cu gura căscată

și amuțită de șoc.

Anne rămase-n loc prostită, privind lemnul ușii cu un aer nătâng.

Cuvintele lui i se roteau amețitor în minte, la nesfârșit, paralizând-o. Inima i se zbuciuma în piept, cuprinsă de o emoție ciudată, dar intensă, cu un soi de căldură care amenința s-o sufoce, în vreme ce mintea respingea cu vehemență cele auzite.

Era imposibil ca o persoană să iubească o altă persoană într-un timp atât de scurt!

Anne nu credea în dragoste la prima vedere. Asta era doar sirop pentru firile bolnave de romantism, o iluzie născocită de mințile naive ce pluteau într-o lume paralelă cu viața reală, care era un câmp permanent de luptă. Viața avea o latură luminoasă, poetică, reprezentată de miracolele pe care natura le dăruia oamenilor în fiecare anotimp, de privilegiile pe care banii ți le ofereau, și de micile delicii promise de cele șapte muze, în timp ce latura întunecată era marcată de lăcomie, sete de putere, cruzime, trădări și... crime.

Anne cunoscuse ambele fețe ale vieții și învățase regulile fiecăreia. Viața pentru ea reprezenta disciplină, autocontrol și responsabilitate în doze practice și calculate, răsfrânte într-o existență plină de pericole și risc, dar extrem de mulțumitoare. Pentru dragoste nu mai existase niciun loc vacant. Pur și simplu scosese din ecuația destinului ei acest aspect al vieții. Ușa aceea fusese încuiată cu mulți ani în urmă și cheia-aruncată pe fundul mării.

În plus, niciodată nu se considerase o femeie fatală, care să amețească un bărbat doar dintr-un simplu surâs... așa ca Emma!

Își cunoștea foarte bine virtuțile, cusururile și limitele. Și pentru că se cunoștea atât de bine pe sine, știuse din capul locului că în viața ei nu avea să existe niciodată loc pentru un bărbat. Pentru că se convinsese că niciunul dintre bărbații pe care-i cunoștea n-avea să accepte vreodată ceea

ce ea era în realitate. Așa că se lipsise de acest segment al vieții, pe care nicicând nu-l considerase ca fiind cu adevărat necesar.

Dar Michael știuse când se însurase cu ea cine era Anne Stoneleight în realitate. Și o acceptase așa. Ba mai mult, uzase de toate mijloacele posibile pentru a o sili să-i facă loc în viața ei: o șantajase, o momise cu promisiuni tentante și o manipulasă foarte abil.

Și cu toate astea, Michael Davenport poseda calitățile pe care s-ar fi așteptat să le găsească la un bărbat adevărat: putere, cinste și responsabilitate. Un bărbat de onoare, care-și respectase întotdeauna cuvântul dat, un bărbat care fusese mai mult decât îngăduitor cu ea și care-i înțelesese nevoile de fiecare dată. Un bărbat atent, cald, plin de umor și deosebit de senzual, care îi stârnea simțurile în cele mai rafinate și mai acute feluri. Un bărbat care acționa impulsiv și imprevizibil, destul de curajos, nebun sau inconștient pentru a se însura cu o femeie ca ea și... de a o iubi.

De fapt, se însurase cu ea pentru că se îndrăgostise de ea, realiză Anne, simțind cum o cuprinde o amorțală stranie, undeva, în pântec. Se înamorasă de ea și i-o spusese de câteva ori, sub formă de glumă, ce-i drept, însă ea preferase să ignore acele declarații pe care le considerase ca făcând parte din arsenalul lui de seducție personală.

Acum i-o spusese în față, în cel mai răspicat mod cu putință. Și nu i-ar fi zis asta dacă n-ar fi crezut-o cu adevărat.

Închizând ochii, Anne privi în adâncul ei, drept în inimă, cu toată obiectivitatea și sinceritatea de care se simțea capabilă. Și avu revelația bruscă a cauzei pentru care se comportase cu el ca o scorpie ticăloasă în atâtea rânduri.

În acea seară, la Almack's, amândoi fuseseră loviți de același trăsnet.

Rememorând acea clipă, înțelese în sfârșit de ce fusese atât de îndărătnică și recalcitrantă cu el în tot acest timp.

Pentru că și ea cunoscuse de atunci aceeași frământare și tulburare a simțurilor și o trăise cu aceeași intensitate, numai că refuzase s-o lase să-i guverneze viața. Pentru că, în sinea ei, se temuse că el s-ar fi putut să nu simtă la fel și să profite de tot ce ar fi avut ea să-i dăruiască.

Michael avusese dreptate. Fuseseră destinați unul altuia, numai că el avusese limpezimea și curajul să vadă și să accepte acel adevăr cu un pas înaintea ei.

Dorința pusă în urmă cu trei nopți, sub ninsoarea blândă a florilor unui cireș, i se împlinise. Michael până și asta prevăzuse, zâmbi Anne cu un aer pe jumătate ironic, pe jumătate aiurit.

Acum, îl rănise. Nu era o rană care să se infecteze, pentru că știa că avea puterea și leacul potrivit pentru a i-o obloji. Dar nu putea s-o facă în noaptea asta, pentru că știa instinctiv că n-ar fi procedat bine dacă s-ar fi dus la el și i s-ar fi oferit. Însă mai aveau atâtea nopți în fața lor. O viață întreagă!

Până mâine, supărarea lui avea să se mai domolească. Și atunci îi va vorbi... Și vor da totul uitării pentru a o lua de la capăt.

Deschise ochii cu un oftat, privind ușa care le despărțea odăile și... tot ce ar fi trebuit să fie unit în clipa de față și nu se întâmplase datorită propriilor orgolii prostești.

Fericirea de a fi aflat că el o îndrăgea din tot sufletul o energizase, alungându-i oboseala din trup. Fu nevoită să-și încheșteze pumnii pe lângă trupul subțire pentru a nu ajunge să deschidă ușa aceea afurisită și să tabere pe el. Aproape că râse când își imaginează ce față ar fi făcut în clipa în care i s-ar fi vârât în așternuturi și i-ar fi cerut să facă dragoste cu ea.

Ei bine, avea să lase asta pe mâine seară. Și avea să procedeze în așa fel încât surpriza să-l lase fără aer și, categoric, fără replică. Avea să-l ia complet prin surprindere, să-l amețească și să-l seducă. Și pentru asta trebuia să-și facă un plan de atac foarte bine pus la punct și... plin de

originalitate.

Bine dispusă și cu inima extrem de ușoară, se băgă în pat și adormi buștean.

CAPITOLUL 14

Anne coborî la micul dejun la puțin după ora unsprezece, îmbrăcată în cea mai incitantă și mai decoltată rochie de casă pe care o avea. Era făcută dintr-o catifea moarătată de culoarea zmeurei, cu umerii goi și mâneci lungi, evazate de la coate-n jos. Corsajul era strâns sub sâni de o bandă lată de satin bordo, care-i sublinia îngustimea trunchiului și-i dădea un aer extrem de fragil, feminin și senzual. Părul și-l prinsese într-un coc lejer pe ceafă, din care „scăpaseră” câteva șuvițe ce i se ondulau drăgălaș în jurul feței. Singura bijuterie era lanțul pe care Michael i-l dăruise în chip de inel logodnă, al cărui pandantiv i se odihnea între despărțitura provocatoare dintre sâni.

Lăsându-se condusă de May-May, păși peste ultima treaptă a scărilor cu un zâmbet suav pe buze, încercând să-și stăpânească bătăile rapide ale inimii.

Doamne, în urmă cu o lună, nu ar fi putut exista nimic pe lumea asta mare care să o destabilizeze sau s-o emoționeze ca imediata întâlnire cu Michael Davenport! Michael, bărbatul care se îndrăgostise de ea și... care-i cucerise inima prin merite proprii.

Se simțea ca o adolescentă, tulburată și sfioasă, plină de uimire și vise prostești.

Dragostea tâmpește în mod cert, concluzionă ea sec, fără a-i păsa totuși prea mult. Starea în sine era o senzație mult prea minunată pentru a și-o strica gândind. Pur și simplu avea să ia totul ca atare, fără să se mai întrebe, fără să se mai îndoiască și... fără să se mai ferească. Și avea să se bucure atâta timp cât avea să dureze.

Domnul Nediand, majordomul de la Warwick Hall, îi ieși imediat în întâmpinare, executând o plecăciune adâncă, respectuoasă, în fața ei.

— Bună dimineața, milady.

— Bună dimineața și ție, domnule Nediand, își lărgi ea

zâmbetul. Unde este soțul meu?

— E plecat, milady, o informă Nediand pe un ton formal.

Anne își arcui o sprânceană uimită. Când Dumnezeu avusese timp să doarmă ca să-i iasă toți aburii din cap, să ia micul dejun și să se aranjeze ca să iasă în oraș?

— Când a plecat? se interesă ea, încercând să-și ascundă dezamăgirea.

— La orele opt, milady, răspunse majordomul. Mi-a poruncit să vă spun că nu se întoarce decât săptămâna viitoare la sfârșit și v-a lăsat vorbă să-l așteptați la Marcham.

— Marcham? își scormoni Anne prin memorie, înăbușindu-și furia, șocul și amărăciunea în fața acestei vești.

Nu o ruga, îi lăsase vorbă, ceea ce era totuna cu a-i porunci asta, naiba să-l ia!

— Moșia Alteței Sale, fratele dânsului, domnul conte de Averly. Se află la o distanță de două ore de Londra și este o proprietate absolut magnifică, milady. O să vă placă teribil acolo, numai s-o vedeți! Stăpânul a spus că puteți pleca oricând acolo ca să nu vă plictisiți stând singurică pe aici. Și a mai zis că lady Jessica deja vă așteaptă și că i-ar face mare plăcere să vă aibă acolo cât mai curând.

— Și unde a plecat, mai exact, soțul meu? întrebă tânăra femeie, făcând eforturi să se păstreze zâmbitoare și netulburată.

— La Brighton, milady. A spus că are niște afaceri de rezolvat acolo și că s-a ivit o urgență aseară, de care nu v-a putut zice, pentru că era prea târziu când s-a întors acasă, iar dimineată nici atât, că n-a avut inima să vă trezească.

A dracului inimă plină de simțire, mârâi ea cu ciudă în sinea ei. Nu avusese inima s-o trezească, dar avusese suficientă inimă s-o părăsească! Iar aseară fusese trează când se întorsese Michael acasă, chiar stătuse de vorbă cu el, și el nu-i pomenise nimic de călătoria pe care trebuia s-o facă dis-de-dimineată. Asta dacă nu cumva se hotărâse să plece la

Brighton după discuția lor. Ceea ce însemna că... se decisese s-o părăsească.

O părăsise! Simți că i se face rău. În mod sigur că-și amintise tot ce discutaseră la crăpatul zorilor și ajunsese la concluzia greșită că făcuse o prostie spunându-i ceea ce simțea. Și acum dorea să pună cât mai multă distanță între ei până când lucrurile aveau să se liniștească.

Ba mai mult, ca să-i îndulcească pastila acelei respingeri, Michael o trimitea pachet la cumnată-sa Jessica... ca să ce?! Să-i plângă pe umăr? Să primească consolări? Să-și omoare timpul discutând banalități cu o roșcată despre care nu știa mai nimic?

Mintea începu să-i funcționeze cu viteză, analizând toate variantele pe care le avea la dispoziție. Furia și indignarea o strângeau de gât. Trebuia să găsească o cale prin care să-l facă să se răzgândească. Nu se putea termina totul așa, naiba să-l ia de prost ce era!

Un zâmbet fin îi apăru pe buze, lărgindu-se pe măsură ce ideea prindea contur.

— Domnule Nediand, începu ea pe cel mai dulce și mai suav ton, după cum știți, eu și soțul meu ne-am căsătorit într-un timp foarte scurt, practic, de pe o zi pe alta. Cu anumite lucruri sunt familiarizată, dar sunt altele despre care nu prea știu foarte multe. Simt că dumneata ai putea să mă ajuți să mi le ordonez în minte și să ajung să le cunosc.

— Cu mare bucurie, milady, dacă bănuieți că vă pot fi de folos.

— Simt că-mi vei fi, domnule Nediand, zâmbi ea fermecător. Simt că-mi vei fi...

O oră și jumătate mai târziu, Anne își rânduia în minte informațiile pe care domnul Nediand i le furnizase din belșug, dornic să-i facă pe plac. Îi pusese întrebările cu foarte multă abilitate, aflând o groază de lucruri pe care nici nu-și le imaginase despre soțul ei.

Michael își ținea grosul afacerilor pe insulă, dar avea

câteva extinse până în Orient. Făcea comerț cu ambră, pietre prețioase și ceai aduse din Indii, mătase și porțelanuri din China, importa dantelă și în din Olanda, tutun și bumbac de peste ocean, tocmai din New England, și cai pursânge arab, aduși din Maroc și Alger. Poseda împreună cu Morgan o jumătate din herghelia de la Marcham, despre care Nediand afirma că este printre cele mai bogate, apreciate și râvnite din toată Anglia.

Michael moștenise titlul de conte de Warwick de la un unchi îndepărtat din partea mamei sale, împreună cu un castel vechi de opt sute de ani, situat la câteva mile mai sus de Stratford-upon-Avon. Din punctul de vedere al domnului Nediand, construcția era superbă, o nestemată pe fruntea istorică a Angliei.

După toate standardele societății londoneze, Michael William Gerald Davenport, cel de al paisprezecelea conte de Warwick, era un bărbat putred de bogat.

Asta este minunat, gândi Anne, privind absentă prin perdele fine de la ferestrele dormitorului ei la traficul intens de pe stradă. Fusesse crescută și obișnuită cu un anumit nivel de trai, unul îmbelșugat, și i-ar fi plăcut ca măcar acel aspect al existenței ei să rămână neschimbat. Nu că ar fi contat prea mult, dar dacă totuși se putea și mai bine, de ce nu?

Din câte îi povestise Nediand, Michael mergea la Brighton unde avea un depozit de mărfuri cam odată la trei săptămâni și, de obicei, vasele sale comerciale ancorau mai întâi acolo, pentru a lăsa o parte din încărcătură, apoi navigau în sus pe coastă până la Dover.

— Conașul verifică personal încărcătura, milady, îi spusese itendentul pe un ton confidențial. Odată, a descoperit o încărcătură de opiu în pântecul uneia dintre corăbiile sale care venea din Nepal. A aruncat toată marfa în largul mării și echipajul a fost concediat până la ultimul om, în frunte cu căpitanul. Și era un echipaj tare bun, dar stăpânul este foarte sever în privința asta. Se zvonea că domnul Killigan,

căpitanul navei, n-ar fi avut niciun amestec în asta, dar stăpânul nici n-a vrut să audă. Spunea că este de datoria căpitanului să vegheze asupra siguranței vasului și a celor care-i sunt sub ordine. Dacă opiul ar fi fost descoperit de către unul dintre agenții poliției portuare, ar fi fost o mare nenorocire. Așa că, de fiecare dată, își ia măsuri de precauție și investighează personal marfa venită din Indii.

— Și cât timp zăbovește de obicei la Brighton?

— Între trei și cinci zile, milady. Depinde de cât de mare este vasul și încărcătura lui, cred.

Cinci zile! Iar el intenționa de această dată să rămână zece pe acolo, adică dublul perioadei obișnuite. Fugea de ea, canalial!

Ei bine, Davenport, gândi ea cu maliție, o să constată curând că n-ai învățat încă să fugi suficient de repede ca să te salvezi de o Stoneleigh.

— Și se cazează la vreun han din oraș? făcu ea pe un ton curios.

— Ah, nu, domnul Brentwood, secretarul conașului, a zis că a cumpărat o locuință decentă în apropierea docurilor acum cinci luni. Sunt patru odăi, pe care le împarte cu Alfred, valetul său personal, și cu domnul Brentwood, când are nevoie de serviciile lui și e necesar să-l însoțească.

Anne reținuse fiecare amănunt pe care majordomul i-l furnizase și acum, stând în dormitorul ei și privind indiferentă la trăsurile care treceau pe stradă, își spuse că venise timpul ca Michael Davenport să învețe faptul că Anne Stoneleigh era o femeie pe care niciun bărbat întreg la cap n-o făcea să sufere fără să plătească cu sângele propriu acest afront.

Michael avusese o zi lungă, încărcată și istovitoare, zi pe care o începuse odată cu revărsatul zorilor și o sfârșise treisprezece ore mai târziu.

În mod normal, n-ar fi avut niciun motiv pentru care să se afle în halul acela de oboseală, dar fusese opțiunea lui.

Alesese să-și consume energia și frustrările trudind la descărcarea propriului vas, muncind cot la cot cu echipajul și cărând baloții grei de mătase aduși din China de la navă până în depozitul aflat la o distanță considerabilă față de locul unde era ancorată *Frumoasa Doamnă*.

Probabil că făcuse cu pasul aproape cinci mile în cap și singurul lucru cu care se alesese de pe urma acestei munci era tensiunea dureroasă din mușchii suprasolicitați de efort și un gât al dracului de înțepenit. Nu dobândise liniștea și calmul după care jinduisese, ci un trup istovit și o minte încă foarte activă.

Ajunse în locuința sa de pe Wallbroock Street aproape de orele nouă seara, luă o cină bogată și se vâri în cada emailată, plină cu apă fierbinte, lăsându-și mușchii să se relaxeze.

Și gândurile îl năpădiră din nou, făcându-l să ofteze exasperat, și să-și închidă ochii, strângându-i cu putere.

Toată ziua refuzase să se gândească la ea. La fel făcuse și cu o zi în urmă și, înainte de asta, cu încă una. În total, trei zile îngrozitor de lungi, în care se străduise din răspuțeri să nu-și îndrepte gândurile spre ea. Și se simțise mizerabil în tot acest timp.

Dacă ziua reușea aproape să și-o scoată din cap, noaptea lucrurile stăteau cu totul altfel. Înserarea își aducea cu ea toți demonii ce-i chinuiau mintea cu tot soiul de plăsmuiri, demoni pe care nu-i putea alunga decât îmbătându-se zdravăn.

În ritmul ăsta, avea să ajungă un alcoolic consacrat.

— Mama mă-sii! scrâșni el printre dinți, schimbându-și poziția în cadă.

Își aducea aminte fiecare cuvânt pe care i-l spusese înainte de plecare, fiecare gest al ei, disprețul și ironia, și apoi, expresia șocată și uluită din ochii aceia ca ambra, când își dezgolise până la os sufletul în fața ei.

Fusese înfiorător de prost, să se expună așa, fără pic de

minte.

Faptul că fusese dezgustător de beat nu era o scuză. Pur și simplu îl scosese din răbdări și i le turnase pe toate deodată, fără să se gândească la urmări și, la momentul respectiv, fără să-i mai pese măcar.

Acum, ea știa că o iubea și, la cât era de afurisită, de ticăloasă și de crudă, în mod sigur că avea să-i facă viața un iad. Fusese nesocotit, impulsiv și cretin, iar acum avea să plătească prețul propriei greșeli.

Dorul de ea îl tortura. Îi resimțea lipsa la un nivel fizic, ca și cum atunci când părăsise Londra își lăsase în urmă un organ important, iar el știa bine că era vorba de inima lui.

Nu reușea să priceapă cum Dumnezeu de i se vârase Anne atât de adânc în suflet, într-un timp atât de scurt!

Nu era o frumusețe care să-ți taie respirația, așa cum era Margaret sau oricare altă femeie care trecuse prin viața și așternutul lui. Și totuși, îl atrăsese sexual mai mult decât oricare alta.

Sub aspectul acela gingaș, fin și elegant, descoperise lucruri cu care puțini bărbați s-ar fi putut lăuda: o inteligență diabolică, sânge rece, rezistență, curaj și integritate. Era adevărat că era o mincinoasă talentată, că avea o fire dificilă și complicată, că era încăpățânată și afurisită ca un drac, dar tocmai această combinație periculoasă și fascinantă îl atrăsese la ea. Pentru că, în ciuda înșelătoarei măști a cinismului, avea un temperament arzător, fierbinte ca lava eruptă dintr-un vulcan. Și avusese dovada lui în nenumărate rânduri.

Și mai era trecutul ei. Un trecut plin de glorie neștiută, de aventură și pericol, pe care-l trăise, acum o știa prea bine, cu fiecare celulă a trupului ei, savurând fiecare moment cu toată ființa.

Anne iubea riscul, primejdia și provocarea. Câte femei ar fi avut cutezanța de a-și urma neabătute visul, oricât de nebunesc ar fi fost acesta? Michael cunoștea prea puține care

ar fi avut acest potențial, dar nici acelea n-ar fi dat curs acelor chemări, pentru că existau câteva reguli pe care educația și societatea le-o impuneau să nu le încalce.

Pentru Anne, regulile puteau să se ducă toate dracului, că nu-i păsa. Își construise acoperirea perfectă și-și văzuse de drum. O făcuse cu ingeniozitate și curaj, lucruri pe care el i le admira. Ba nu, se corectă el în gând cu amărăciune, i le iubea.

O iubea așa cum era și pentru ceea ce era, pentru ceea ce realizase. O femeie puternică, ambițioasă, nesăbuită câteodată, plină de imaginație și îndrăzneală.

Acum, stricase totul. Din cauza nerăbdării sale și a propriei stupidități. Ar fi trebuit să-i lase timp, să se acomodeze cu schimbările din viața ei, schimbări pe care el i le impusese cu de-a sila. Teoretic, Anne avea toate motivele ca să-l urască. O forțase să se mărite cu el, îi restricționase o parte din libertăți pentru că, știind ce făcuse, se temuse pentru siguranța ei. Iar acum îi servise arma perfectă pentru a se putea răzbuna pentru că o obligase să-i aparțină, pentru că o silise să-i facă loc în viața ei, o viață liberă și independentă, pe care nu dorise să și-o împartă cu nimeni.

Să-i aparțină, repetă el în gând, deschizând ochii cu un surâs amar.

Una peste alta, îi propusese și divorțul. Fusese suficient de imbecil să-i arunce asta în față, evident, pentru a-i forța mâna, iar acum avea să primească ceea ce merita dacă Anne se hotărâra că cel mai bine erau să se separe legal. Nu putea decât să se roage ca ea să fie mai deșteaptă decât el și să lase lucrurile așa.

Apa începuse să se răcească și Michael se spală rapid, ieși din apa călăie și-și fricționează trupul chinuit de trudă cu un prosop aspru de în, apoi se înfășură într-un halat de casă plușat și intră în dormitorul micuț, echipat cu strictul necesar.

Alfred avusese grijă să-i pună pe noptieră toate cotidienele,

dar în acest moment, nu-l trăgea ața să-l lectureze pe niciunul. Își turnă în schimb un pahar de vin și se duse la fereastra care dădea înspre docuri, sorbindu-și băutura stând în picioare.

Deși se lăsase întunericul, distingea foarte clar linia grațioasă a *Frumoasei Doamne*, care plutea ancorată în partea de jos a portului. Câteva torțe ardeau la bordul ei și, mințindu-și ochii, descoperi silueta masivă a lui Ahmed, matelotul care făcea de cart în acea noapte.

Își termină vinul și lăsă paharul pe masă, apoi îl cuprinse căscatul. Se simțea sfârșit și spera ca în acea noapte să aibă parte de o porție binemeritată și binecuvântată de odihnă.

Se dezbracă și se băgă gol în așternuturile albe de bumbac ce miroseau vag a lavandă, întinzându-se pe spate și vârându-și mâinile sub perna regească. Atinse mânerul cuțitului de vânătoare cu care dormea sub cap, o măsură de precauție necesară având în vedere că locuința să se afla lângă docuri, iar fauna care mișuna pe acolo avea câteodată tot felul de idei.

Ațipi și o visă. Mai întâi simți parfumul ei, acel iz delicat de flori de liliac, pe care îl inhală în somn cu nesaț și dor. Apoi îi simți prezența, dulce și feminină, insinuându-se ca o fantasmă în lumea viselor lui.

— Anne, murmură în somn într-o șoaptă chinuită.

Și brusc, deveni conștient în vis că nu era singur. Cineva se afla în încăpere cu el, întinzându-se asupra lui ca o umbră.

Aționă cu viteza fulgerului. Cu o secundă în urmă stătea întins, prefăcându-se că doarme liniștit, ca în secunda următoare să-și scoată cuțitul de sub pernă și să înșface intrusul de gât, răsturnându-l pe spate între cearșafuri și ținându-i cuțitul la beregată, perfect treaz.

Preț de câteva clipe lungi, nu făcu decât să se holbeze consternat la chipul îngust și palid al soției sale, cu nările asaltate de parfumul ei inconfundabil.

— Sunt impresionată, articolă Anne, privindu-l amuzată, cu o sprânceană arcuită admirativ. Speram să te iau prin surprindere.

— Sunt foarte greu de surprins, rosti Michael pe un ton sec, răgușit de somn, întrebându-se dacă nu cumva încă mai visează. Ce naiba cauți aici?

— Mai întâi, vrei să ieși chestia aia de la gâtul meu? Îmi vine să înghit și tare mi-e teamă că dacă o fac, va fi pentru ultima oară.

Michael își retrase mâna cu grijă și puse încet cuțitul pe perna din spatele lui, fără a-și lua însă ochii de la ea. Era înfășurată într-o pelerină lungă, din catifea de un verde închis, culoarea acelor de pin, care o îmbrăca de la gât în jos, iar părul îi era desfăcut și răsfirat pe cearșafuri în bucle moi, lucioase și grele. Frumusețea ei îi căscă un gol dureros în stomac, lucru care-l făcu să blesteme în tăcere.

De ce naiba trebuia să fie atât de frumoasă?...

— Așa este mult mai bine, declară Anne, zâmbind ușor.

— Ce cauți aici? repetă el întrebarea, privind-o încruntat și suspicios.

— Nu te bucuri că mă vezi? făcu Anne cu o voce dulce.

— Poate, răspunse Michael prudent, încercând să-și dea seama ce avea ea în cap și să ghicească ce anume o mânase într-acolo.

— Este și ăsta un răspuns, oftă tânăra femeie, înălțându-și sprâncenele subțiri cu un aer teatral. Poate te bucuri, în ideea că ți-aș da vreun motiv serios ca s-o faci, și poate că nu, în cazul în care m-am hotărât să-ți accept oferta privind divorțul nostru.

Expresia lui rămase neschimbată, dar Anne văzu în ochii lui lucirea fantomatică a durerii și inima i se strânse în piept, înduioșată. Abia se stăpâni să-l atingă.

— Vreau să-ți comunic două lucruri și să-ți fac o ofertă, rosti ea, privindu-l în ochi serioasă. După care, dacă nu-ți convine ceea ce o să auzi, vom... vedea ce e de făcut.

— Te ascult, îşi îngustă el ochii un milimetru.

— În primul rând, este vorba de mariajul nostru. Te-ai însurat cu mine în pofida dorinţei mele, aşa că o să suporti consecinţele, Michael. Toate consecinţele, sublinie ea cu vehemenţă. Te-am prevenit că o să ai de furcă cu mine, dar nu m-ai ascultat, aşa că acum o să tragi ponoasele, indiferent cât o să te coste. Nimeni nu mă face de râs în public fără să plătească, aşa că o să trebuiască să te gândeşti de două ori înainte de a divorţa de mine.

Îl văzu înălţându-şi sprâncenele surprins şi privind-o uşor ironic.

— Ăsta ar fi un lucru, specifică Anne netulburată. Al doilea ar fi să nu mă mai laşi baltă ori de câte ori ai vreo criză existenţială. M-ai luat de nevastă, ştiind cine sunt şi cum sunt, motiv pentru care aş fi teribil de furioasă să aflu că nu mă consideri demnă de a-ţi sta alături când ai vreo problemă. Dacă mai faci o singură dată lucrul ăsta, o să-ţi pară al dracului de rău pentru o perioadă foarte, foarte lungă de timp. Şi să ştii că nu glumesc. Sunt foarte rea când mă enervez şi-ţi garantez că încă nu-mi cunoşti foarte bine potenţialul în sensul ăsta. Ai priceput?

— Mă strădui, schiţă Michael o umbră de zâmbet în colţul gurii. Şi oferta care ar fi? o întrebă calm, văzând-o că tace şi-l priveşte lung, o idee nesigură.

— Dă-mi mâna, îi ceru Anne pe o voce ezitantă, după câteva clipe de tăcere.

Tulburarea din ochii ei îl făcu să se încordeze. Ce anume punea la cale?

Îi dădu totuşi mâna, iar Anne i-o luă, ghidându-i-o în jos de-a lungul trupului ei şi vârându-i-o între marginile pelerinei.

Michael o privi înmărmurit, cu respiraţia tăiată. Înghiţind în sec convulsiv, făcu un efort să se gândească la un răspuns coerent. Constată că nu putea. Pur şi simplu îi luase piuitul. Şi minţile. Şi puterile.

— Asta este oferta mea, îngână ea în șoaptă, privindu-l cu ochi mari, emoționați, și așteptându-i reacția.

Michael gemu adânc și-și strânse pleoapele cu putere, încercând să se adune și să se calmeze. Inima-i lovea în coaste într-un ritm haotic, sângele îi vuia în urechi, iar șocul aproape că-l amortise.

Anne era goală pușcă pe sub pelerina bogată. Goală, caldă și mătăsoasă, plină de promisiuni și plăceri interzise, dar și de încordare. În clipa în care o atinsese și constatase că nu avea nimic pe sub pelerină, se excitase instantaneu și atât de complet, încât aproape că-l duruse.

Acum, ca-n transă, își mișca mâna peste pielea netedă și moale de dedesubt, descoperind alți centimetri de piele nudă, nevenindu-i să creadă ceea ce simțurile lui percepeau cu atâta intensitate.

— Oh, Doamne, Anne! articulă el cu un aer pierdut, deschizând ochii. Mă simt umilit și... și recunoscător pentru asta, dar... nu vreau s-o faci pentru mine, pentru că am fost atât de idiot, ci doar pentru că o dorești tu...

— Crede-mă, o doresc! zâmbi Anne sfios, ridicând o mână și atingându-i delicat cuta adâncă dintre sprâncene. Bineînțeles, dacă vrei și tu, îl privi ea cu ochi mari, inocenți, fără a-și putea ascunde perfect licărul de șiretenie din ei.

Michael își aruncă capul pe spate și începu să râdă zgomotos.

— Dacă vreau? repetă cu un glas ironic și răgușit, luându-i mâna și depunând un sărut fierbinte și apăsător în palmă, privind-o cu ochi scăpărători și infometați. Este singurul lucru pe care mi-l doresc de câteva săptămâni încoace, Anne. De fapt, dacă este să fiu cinstit, nimic nu mi-am dorit mai mult vreodată așa cum te doresc pe tine.

Îi privi buzele arcuite într-un surâs amețitor înainte de a le captura sub un sărut lacom, zdrobitor, în care-și concentra întreaga iubire pentru ea. Și, în timp ce-i devora gura, îi desfăcu șnurul legat în fundă la gât, dând la o parte faldurile

pelerinei și lăsându-și mâinile să cuprindă, să cerceteze și să cunoască.

Era subțire și delicată ca un lujer de floare, dar pe sub pielea ca mătasea lichidă simțea carnea tare, fără niciun pic de grăsime. Era toată numai mușchi și fibră, zveltețe și feminitate dulce, învăluite într-un parfum ce ajunsese să-l obsedeze, ca întreaga ei ființă de altfel.

— Vreau să te văd, șopti el, cu gura lângă colțul gurii ei.

O auzi inspirând întretăiat și aproape că zâmbi. Tandrețea îl coplesi, umplându-i inima. Se ridică într-un cot și-și lăsă ochii albaștri să-i colinde peste trupul longilin și zvelt, acoperit de piele albă, translucidă. Avea sâni mici, dar fermi, perfect rotunzi, cu vârfurile sumețite în sus într-o nuanță brună, irezistibilă. Deși murea de pofta lor, se abținu și continuă s-o cerceteze. Privirile îi alunecară peste abdomenul ei suplu și ceva îi atrase atenția, făcându-l să încremenească, cu ochii ațintiți asupra unui semn aflat sub coasta ei stângă.

Era o cicatrice aproape rotundă, cu marginile ușor încrețite și de o nuanță palidă de roz, aproape albă, iar el știa cu precizie ce anume producea un astfel de semn. Șocul și furia resimțite în acel moment îi întunecară judecata.

— Ai fost împușcată, articulă Michael greu, cu un glas răgușit, încercând să-și stăpânească mânia și spaima care-l strângeau de gât, în timp ce-și înălța fruntea pentru a o putea privi în ochi.

— A trecut, murmură Anne, înghițind cu greutate, intimidată de tăișul periculos și rece al furiei ce-i strălucea în privirile albastre.

— La Paris? o întrebă, atingându-i cu delicatețe urma pe care glonțul o lăsase pe trupul ei.

Anne ezită o fracțiune de secundă.

— Da, mărturisi ea cu un oftat.

Michael închise ochii, trăgând în plămâni aerul cu lentoare.

Ar fi putut s-o piardă. Anne ar fi putut să moară atunci...

și el n-ar mai fi întâlnit-o niciodată. Probabil că viața lui ar fi continuat la fel de liniștită și oarecum ordonată ca și până atunci, dar totul ar fi fost o iluzie. Pentru că, deși n-ar fi ajuns să-și dea seama poate niciodată și nici să simtă lipsa acelui sentiment tulburător, ar fi fost un bărbat neîmplinit și singur, lipsit de adevărata bucurie a vieții: dragostea pentru o femeie specială și unică, așa cum era Anne.

Deschise ochii și o privi lung, cu un aer răvășit.

— N-aș fi crezut că am să ajung să spun asta vreodată, dar mă bucur că Theo a murit. O văzu făcând ochii mari și clipind des, înmărmurită. Și-a dat viața pentru a o salva pe a ta, pentru ca tu să ajungi să faci parte dintr-a mea. Sună crud, egoist, meschin și aberant, o știu, dar dacă aș avea puterea să dau timpul înapoi și să împiedic ceea ce s-a întâmplat atunci, iar prețul pentru a-l salva pe unul dintre voi doi era să-l condamn pe celălalt, să știi că tot pe tine te-aș fi lăsat să trăiești, Anne. L-am iubit pe Theo, martor îmi e bunul Dumnezeu, ba mai mult, l-am venerat chiar, pentru că el era eroul meu. Era un bărbat plin de curaj, onoare și generozitate. Un bărbat înțelept, cinstit și drept, care mă inspira. Era idealul spre care tindeam. L-am iubit enorm, dar... pe tine te iubesc și mai mult.

Ochii lui Anne se umplură de lacrimi. Îl trase în brațele ei și-l strânse cu putere.

— Oh, Michael, îngăimă ea, răscolită de vorbele lui, mușcându-și buzele ca să nu plângă. Și eu l-am iubit pe Theo!...

Declarația ei îl făcu să se crispeze. Michael își înalță capul ca s-o privească răvășit și îndurerat, lucru care o făcu pe Anne să-i cuprindă chipul în palme, adâncindu-și privirea într-a lui.

— Dar ce-am simțit atunci pentru el, continuă rar tânăra femeie, accentuând fiecare cuvânt în parte, este o reflecție palidă a ceea ce simt acum pentru tine. Te iubesc, articulă slab, dar cu convingere, mângâindu-i fața marcată de

trăsături puternice. De el am fost îndrăgostită, dar pe tine te iubesc. Te iubesc cu adevărat. De asta am venit aici. Pentru că n-am putut suporta despărțirea. Mi-ai lipsit îngrozitor, naiba să te ia! sfârși aproape cu necaz în voce și lacrimi în ochi.

Un zâmbet nesigur și uimit înflori pe buzele lui, întinzându-i-se larg pe toată fața. Își lăsă gura peste a ei într-un sărut fierbinte, răscolitor, stârnit de tremurul imperceptibil al buzelor ei. O costase mult să-i spună asta, dar acum, că i-o spusese... îl făcuse delirant de fericit.

Îi înconjură trupul subțire cu brațele și o trase după el, răsucind-o în aer și așezând-o cu grijă pe perne, continuând s-o sărute. Fără să se uite, luă cuțitul și-i dădu drumul pe podea cu un zgomot sec.

Și apoi, începu să-și reverse iubirea asupra ei.

Anne închise ochii moleșită, asimilându-i atingerile rafinate și blânde, în timp ce-și ținea respirația pentru a savura clipa și a o ține minte.

Era uluitor ceea ce-i făcea cu mâinile, deșteptându-i trupul la viață și făcând-o să simtă cele mai acute și mai încântătoare senzații. Iar când mâinile fură înlocuite de gura lui, întreg universul i se destrămă în fața ochilor, absorbind-o într-un haos de emoții și trăiri spectaculoase. Forța și intensitatea acelor trăiri o speria și o buimăcea cu totul. N-ar fi crezut niciodată că dragostea unui bărbat putea fi atât de minunată și de complexă.

Michael îi mai dăruise o singură dată un astfel de moment, în seara când fuseseră la operă, dar atunci totul fusese declanșat în grabă și... nu conținuse atâta gingășie și tandrețe precum cea pe care i-o dăruia acum. Atunci o prăduise, acum o dezmiarda. Și nu se mai grăbea, ci făcea totul pe îndelete, adorându-i fiecare centimetru pătrat din trup, făcându-i toți nervii să-i vibreze pe sub pielea încinsă și declanșându-i nevoi mistuitoare.

Anne avea gust de piersică și miros de flori de mai, iar

trupul subțire era extrem de sensibil și receptiv la mângâierile lui. Se afunda treptat în aromele trupului ei, simțind cum se îneacă în acea dulceață nesfârșită, în care abandonul și implicarea ei erau cel mai violent afrodisiac întâlnit de el până atunci. I se oferea fără rețineri și fără prejudecăți. Iar el avea să-i ia totul și să-i dăruiască totul înapoi îndoit.

O iubi în cel mai generos, mai senzual și mai rafinat mod, dăruindu-i plăcerea în cascade năvalnice, amețitoare, făcând-o să se zvârcolească sub el și să-și țipe extazul final într-un strigăt aproape tânguitor. Și o privi cum trăiește fiecare climax în parte, întelegându-i pojarul atunci când acesta se mistuia și dădea să se stingă, împingând-o și mai sus, împingând-o să-i dea tot.

Și când nu mai putu îndura chinul propriei nevoi, își croi drum în trupul ei, împlântându-se dintr-odată, adânc și total.

Anne tresări violent și-și mușcă buzele ca să nu țipe, durerea săgetând-o până-n creier. Michael o ținu strâns în brațe, simțindu-se pierdut.

— Îmi pare rău, rosti bărbatul pierit, sărutându-i tâmpla și sorbindu-i o lacrimă înainte de a i se pierde în păr. Îmi pare rău, repetă înfundat, articulând cuvintele cu greutate. Nu aveam cum altfel... Relaxează-te și o să fie bine, ți-o promit!... Doar... relaxează-te...

Anne îi urmă sfatul și usturimea cedă treptat, iar ea putu să-și simtă feminitatea pulsând fierbinte în jurul durtății lui. Și-i cedă cu totul.

Michael îi acordă timpul necesar pentru a-i accepta trupul tremurând de încordare, strângând din dinți ca să se stăpânească, în timp ce tâmplele îi zvâcneau sub presiunea sângelui din vene iar urechile îi vâjâiau aidoma vântului stârnit de apropierea unei furtuni.

I-ar fi fost mult mai simplu să-i reziste dacă nu ar fi fost încheștarea nemiloasă a trupului ei, care-l făcea aproape să

amețească de plăcere. Și apoi, o simți înmuindu-se treptat, transformându-se într-o fâșie incandescentă de mătase, strâns încolăcită în jurul lui.

Începu să-și miște bazinul, încet și cu grijă, atent la reacțiile ei, iar când Anne începu să-și înalțe șoldurile pentru a-i veni în întâmpinare, se pierdu cu totul.

O posedă din ce în ce mai rapid, mânat de necesitatea dureroasă de a umple și elibera, descărcându-se cu o intensitate cutremurătoare, care-l făcu să strige sălbatic. Și apoi, căzu peste ea, cu răsuflarea tăiată, incapabil să gândească, ci doar să simtă resturile aceluia climax arzător, care-i biciuise nervii și mușchii solicitați la maxim.

Prima care reuși să se adune fu Anne.

Avea impresia că trecuse oceanul înot, atât de istovită se simțea. Tremura de oboseală, dar era o oboseală plăcută, reconfortantă. Și cu toate acestea, ceea ce se întâmplase între ei o energizase foarte tare. Se găsea acum în situația ciudată de a-și dori ca actul care le consumase mariajul să se repete, dar era perfect conștientă că pe moment, trupul n-ar fi susținut-o deloc. Iar senzația chipului lui, îngropat în scobitura gâtului ei, era minunată.

Îi simțea bătăile haotice ale inimii, respirația fierbinte și trudită pe pielea ultrasensibilizată de atingerile lui, mirosul masculin și greutatea trupului masiv, și fu încercată de o stare minunată de bine.

Cum Michael nu se mișca, strivind-o sub el, Anne ridică o mână și-l trase scurt de o șuviță de păr de pe ceafă.

— Ai murit?

Îi simți buzele curbându-se încet pe pielea gâtului ei.

— Dacă am murit, atunci înseamnă că am ajuns în rai, murmură Michael, chicotind cu aerul cuiva extrem de mulțumit de sine.

— Vezi că raiul o să dea în primire dacă nu te dai jos de pe el.

— Scuză-mă, făcu el, ridicându-se și transferându-și

greutatea corpului în brațe.

O privi cu ochi strălucitori plini de o încântare copilărească, dar și de o nesfârșită uimire, de parcă ar fi descoperit o nouă minune a lumii.

— Ești o comoară rară, Anne, mărturisi cu o voce răgușită și cu un zâmbet nătâng întins pe toată fața.

Apoi își lăsă capul în jos și-i dăruî un sărut prelung și dulce, după care șopti lângă colțul gurii ei un „te iubesc” simplu și atotcuprinzător.

Inima ei prinse să cânte în triluri și cu chiuituri prelungi, pline de veselie, făcând pași de vals și piruete amețitoare. Îl înconjură cu brațele și picioarele, întorcându-i sărutul cu tot atâta generozitate, iubire și tandrețe.

Cu grijă, Michael se răsuci pe spate, trăgând-o după el și lăsându-se înconjurat de cascada mătăsoasă de păr castaniu. Se sărutară cu nesaț, minute bune, până când rămaseră amândoi fără suflare.

Simțindu-se stupid de fericită, Anne își lăsă capul pe umărul lui, aruncându-și părul lung spre spate.

— Te simți bine? o întrebă el, mângâindu-i umărul rotund cu vârfurile degetelor.

— Minunat, răspunse Anne cu o voce îngânată.

— Te doare ceva?

— Ca, de exemplu? murmură somnoroasă, frecându-și nasul de pieptul lui păros.

— Știi tu... acolo, jos.

— Ah! făcu ea, roșind. Presupun că-i în ordine.

— Va trebui să schimbăm așternuturile, spuse Michael, căscând cu sonor.

— De ce? se încruntă Anne nedumerită.

— Pentru că ai sângerat.

O simți înghețându-i în brațe, iar în secunda următoare, privi în ochii ei dilatați de șoc și surpriză.

— Am sângerat? se bâlbâi ea, încruntându-se cu un aer buimac.

— În mod aproape sigur. De obicei, așa se întâmplă prima dată. O să-mi leșini? o întrebă apoi, privind-o cu un licăr de amuzament în ochi.

— Ha! exclamă ea disprețuitoare. Atunci s-a întâmplat din cauză că am fost extrem de obosită, în noaptea aia nu știu dacă am dormit două ceasuri cap la cap, și ai avut tu grijă a doua zi să mă aduci în pragul nebuniei. În mod mai mult ca sigur că atunci am leșinat din cauza epuizării.

Se ridică în șezut, strâmbându-se când simți un junghi de durere între coapse. Se uită la lichidul maroniu de pe interiorul pulpelor ei și simți un val de greață. Înghițind în sec, trase adânc aer în piept ca să se calmeze.

— Trebuie să mă spăl, articulă ea cu o voce cam subțire și nesigură, lucru care o făcu să se încrunte.

— Nu, o să te curăț eu, se offeri Michael pe un ton care nu admitea proteste. Tu rămâi aici și așteaptă-mă.

Se dădu jos din pat și străbătu încăperea, dispărând în camera de baie, fără să se sinchisească de faptul că era gol.

Anne îl privi cu gura căscată, simțindu-se brusc cuprinsă de o jenă teribilă. Rotindu-și ochii prin încăpere în căutarea a ceva cu care să se acopere, descoperi lângă pat halatul lui, lăsat acolo la nimereală. Se întinse și-l înșfăcă de jos, vârându-și mâinile în mânecile largi, moi și răcoroase, după care-și înnodă cordonul în talie.

Când Michael apăru, câteva minute mai târziu, înarmat cu un lighean plin cu apă și un burete, și o văzu astfel înfofolită, își arcui o sprânceană amuzată.

— De ce te-ai îmbrăcat?

— Mi-era frig, minți Anne, simțindu-și sângele zvâcnindu-i în obraji.

— Atunci, o să fac focul, se offeri Michael, înghițindu-și zâmbetul.

Se apropie de pat și puse pe podea vasul cu apă, săpunul și buretele. Anne evită cu ostentație să-l privească, făcându-și de lucru cu capătul cordonului.

— Trebuie să-ți scoți halatul ca să te spăl, se îndreptă el de spate, privind-o cât putea de serios.

— Nu-s oloagă, bombăni Anne, roșind violent. Pot și singură!

— Îmi face plăcere să...

— Michael! îl privi ea drept în ochi, exasperată, forțându-și ochii să-i stea lipiți de fața lui și în niciun caz să-i alunece mai jos. Este... m-aș simți aiurea s-o faci tu!

— Anne, îți cunosc de acum trupul așa că nu trebuie să te rușinezi față de mine...

— Știu, dar tot mă simt prost. Schimbă tu cearșafurile cât timp mă spăl eu dincolo, bine?

Michael oftă în sinea lui, zâmbi ușor și dădu din cap. Anne se simți de-a dreptul ușurată, alunecă repede din pat, se aplecă, luă ustensilele de toaletă și le duse înapoi.

Michael își trase pe el o pereche de pantaloni și coborî la parterul casei, de unde aduse un set de lenjerie curată și o pernă-n plus. Schimbă patul, netezind așternuturile, apoi coborî din nou, aducând din bucătărie o tavă plină cu bucăți de friptură rece de miel, câteva sortimente de brânză, pâine proaspătă, unt, mere și două sticle de vin sub braț.

Intrară în cameră amândoi în același timp și la vederea festinului, Anne făcu ochii mari, copleșită de încântare și recunoștință.

La insistențele lui, se vârî în pat și se conformă docilă plăcerii lui de a o hrăni. Nu era pentru prima dată când împărtășeau acest moment de intimitate culinară, dar acesta avea, categoric, o altă savoare.

O jumătate de oră mai târziu, ghiftuiți, împărțeau cea de-a doua sticlă de vin, bând direct din sursă. Michael o văzu suprimându-și cu stoicism un căscat. Puse sticla lângă pat, alături de tava golită, apoi se întinse și-o trase în brațele lui. Nu se putu abține să n-o sărute.

— Hai să dormim, propuse el, bătând pernele ca să le înfoaie.

— O idee excelentă, căzu Anne de acord, fără a se mai obosi să-și înăbușe un alt căscat. Pic de oboseală.

— Și eu, zâmbi Michael, începând să-i desfacă nodul din talie.

— Ce faci? se încruntă Anne, punându-și mâinile peste ale lui și ținându-i-le în loc.

— Scot drăcia asta de pe tine. Mă enervează. Vreau să te țin în brațe, Anne, și să te simt goală lângă mine. Deocamdată, tot ce o să facem în următoarele ore va fi să tragem un pui zdravăn de somn. Pe urmă o să mai vedem noi, zâmbi el galeș, făcându-i șmecherește cu ochiul.

Anne își mușcă buzele, blestemându-și tenul, devenit dintr-odată imposibil. Nu roșise în toată viața ei de câte ori o făcuse în decursul ultimelor două ore. Încordată, îl lăsă să-i scoată halatul, apoi apucă marginea cearșafului și și-o trase până la gât, culcându-se pe spate și privind țință tavanul.

Michael era sigur că dacă i-ar fi dat un bobârnac, ar fi vibrat o jumătate de oră ca lama de oțel al unei săbii de Toledo, atât de rigidă era. Făcu halatul ghemotoc și-l aruncă în celălalt colț al încăperii, într-un loc unde să nu aibă cum să ajungă prea lesne. Apoi se întoarse spre Anne și o luă în brațe, întorcând-o cu fața spre el.

Avea o mină bosumflată și Michael din nou nu-și putu înfrâna dorința de a o gusta. O mușcă în joacă de gura rumenă și o privi în ochi.

— Va trebui să te obișnuiești cu asta, rosti el răgușit.

— Presupun că da, murmură Anne, oftând și închizând ochii.

În secunda următoare o fură somnul.

Michael rămase privind-o cum se adâncea în lumea viselor. Trăsăturile i se relaxaseră complet, iar genele lungi aruncau evantaie de umbră pe pomeții înalți. Gura avea o expresie vulnerabilă, cu buzele puțin întredeschise, respirația fiindu-i ușoară și egală.

Trase încet aer în piept, umplându-și plămânii cu

parfumul ei inconfundabil. Un zâmbet leneș, plin de tandrețe, îi curbă buzele frumoase și senzuale. Pentru cât de delicios de încurcată și rușinată arătase Anne după ce făcuseră dragoste, putea să-și imagineze cât de greu îi fusese să ia această decizie. Îi trebuise curaj, al naibii de mult curaj, și trebuise să-și calce pe mândrie ca să vină la el.

Amintindu-și ținuta ei, Michael se încruntă, simțind un mic gol în stomac.

Anne se aventurase în plină noapte, într-o zonă rău famată a orașului, o zonă cu adevărat periculoasă, având pe ea... doar pelerina aia nenorocită!?

Nu! respinse el gândul cu vehemență. În mod sigur că avusese ceva haine pe dedesubt, probabil o rochie sau ceva similar, pe care o scosese între timp. N-ar fi riscat ea ca vântul să-i sufle poalele în cap și să se trezească victima unui... Nici măcar nu putea formula în minte cuvântul acela oribil și degradant!

Pe de altă parte, nu era o femeie lipsită de apărare. Cătuși de puțin. Michael intuia că, dacă și-ar fi pus mintea sau situația ar fi cerut-o, s-ar fi putut descurca lesne cu doi sau trei bărbați de talia ei.

Se decise să nu-și mai frământa mintea cu dezlegarea acestui mister. Pur și simplu avea s-o întrebe mâine dimineată lucrul ăsta. Sau mai bine, nu, n-avea s-o întrebe nimic! Pentru că îi era teamă de răspunsul pe care i l-ar fi putut da, confirmându-i cele mai negre temeri ale lui, și în mod sigur că avea să-i sară muștarul după aceea. Important era că se afla acum în brațele lui, teafără și nevătămată.

Așa că se rezumă doar s-o contemple, savurând plăcerea nespusă a momentului, acela de a o avea așa cum o dorise din primul moment.

Și adormi contemplând-o.

CAPITOLUL 15

Următoarele trei zile le petrecură numai în pat, părăsindu-l cu mici excepții. În rest, nu făcură decât să doarmă, să mănânce, să vorbească și să facă amor.

Trei zile și tot atâtea nopți lungi și delicioase, în care Michael o lecuisse de timiditate și o transformase într-o femeie lacomă și de o senzualitate irezistibilă.

Probabil că știuse asta încă din clipa în care întrezărise micul tăciune de pasiune arzând mocrnit în străfundurile ființei ei, dar nu se așteptase ca acel jar anemic să se transforme într-un adevărat incendiu, amenințându-l cu carbonizarea.

Pentru cât de pragmatică, de cinică și de arogantă îi păruse după episodul de la Kensington Place, Michael nu s-ar fi așteptat să găsească în ea o asemenea delicatețe, candoare și sensibilitate. Și totuși era o seducătoare înnăscută, atentă și intuitivă, care-și folosea instinctiv puterea, rafinând-o de la o partidă la alta, curioasă să descopere, să învețe, să însușească și să aplice totul într-o manieră proprie.

Și avea categoric o minte perversă. Îi aflase toate punctele slabe, ce anume îi producea o plăcere delirantă, și asta destul de ușor și de repede dacă era să stea și să se gândească, și-l atacase fără milă. Fiecare act îi lăsa aproape inconștienți, secătuiți și complet satisfăcuți, dar nici măcar o singură dată nu putuse spune despre unul dintre ei că era perfect sătul. Era o nebunie, dar cu cât se iubeau mai mult, cu atât voiau mai mult.

— O să murim naibii! se plânse Anne cu un geamăt în glas, zăcând frântă-n două peste el, abia mai putând respira.

— Da, dar o să murim cu zâmbetul pe buze, sublinie Michael, rânjind cu gura până la urechi, simțindu-se în al nouălea cer.

— Nu mai pot să mă țin pe picioare de aproape o zi și mă

doare fiecare părticică din trup ... și cu toate astea, nu mă pot abține! se tângui ea pe o voce răgușită de efort. După părerea mea, este cea mai perversă formă de sinucidere. Cred că vinul...

— Ce-i cu el? își înălță el sprâncenele groase, așteptând ca Anne să-și sfârșească ideea.

Anne făcu un efort și-și ridică fața congestionată de pe pieptul lui. Ochii îi erau somnoroși, pupilele încă dilatate în urma pasiunii nimicitoare.

— Ai pus ceva în vin? bolborosi ea, vlăguită.

Michael găsi puterea să râdă.

— Nu, mă tem că de vină suntem numai noi doi.

— Doamne, cred că trebuie să stăm departe unul de celălalt pentru o vreme... până nu ne dăm duhul definitiv! gemu ea din nou.

Se dădu jos de pe el, de fapt, se târi, simțindu-și trupul îndurerat.

— Nu sunt de acord cu asta, protestă Michael, răsucindu-și fața spre a ei. Dar o să facem o pauză.

— Aleluia!

Michael chicoti, trecându-și mâna printre șuvițele umede ale părului ei.

— Te iubesc, șopti el cu o voce plină de tandrețe.

Anne deschise un ochi și-l privi cu o expresie îngrozită.

— Te rog să te stăpânești, îngăimă sleită. Nu mai pot... Pur și simplu nu mai pot!

Și totuși, o oră mai târziu, trupurile lor se uneau din nou cu o patimă nestăvilită.

Porniră înapoi spre Londra în dimineața celei de a patra zi. Ar fi putut să plece și mai devreme, dar Anne avusese nevoie de o rochie decentă pentru călătorie, fapt care le amânase plecarea. Și astfel, primi și el confirmarea bănuielii lui. Anne se hazardase în noaptea aceea având doar pelerina pe ea, iar Michael făcu un adevărat efort să nu zbiere la ea. Îl calmase însă ideea că faptul fusese deja consumat și ea nu pățise

absolut nimic, iar acum se afla cu el, în siguranță.

Drumurile desfundate erau o adevărată tortură pentru Anne. Zgâlțâielile trăsorii care trecea peste hârtoape îi chinuiau șezutul suprasensibilizat, provocându-i junghiuri în șale. La început, se mulțumise să rabde supliciul în tăcere, foindu-se discret pe banchetă și mușcându-și buzele, până când nu mai putu îndura și începu să geamă la fiecare hop în parte.

— Îmi pare rău, zâmbi Michael spășit, luând-o în brațe pe genunchii lui. N-am luat în calcul și lucrul ăsta.

O așeză cu fundul în poala lui, ținându-i trunchiul subțire în brațe și sprijinindu-i capul de umărul său.

— Este mai bine așa? o întrebă, sărutându-i părul coafat într-un coc elegant.

— Mult mai bine, mărturisi Anne cu un oftat de mulțumire. N-am crezut când am auzit, dar îți meriți reputația din plin. M-am convins de asta pe propria-mi piele.

Michael râse, simțindu-se măgulit, apoi îi căută gura și i-o sărută leneș.

Anne îi adormi în brațe un minut mai târziu, legănată de trăsură și nu se trezi decât atunci când intrară în Londra prin partea de sud a orașului. Și mulțumi cerului când Michael o purtă pe sus până în dormitorul lui, scutind-o de tortura crudă a unui lucru simplu și elementar, ca mersul pe jos.

O așeză cu grijă pe pat și o sărută pe frunte.

— Următoarele două zile, promit să fiu cuminte, șopti el, mângâindu-i obrazul palid cu dosul degetelor, în timp ce ochii lui albaștrii o priveau cu duioșie.

— Așa ai zis și ieri, îi reaminti Anne, strâmbându-se neputincioasă.

— Acum vorbesc serios.

— Sper, își dădu ea ochii peste cap cu un aer comic care-l făcu să râdă.

— Să poruncesc să ți se pregătească baia? o întrebă el

serios.

Anne îl privi fix, clipind de două ori. Ce, acum îi citea și gândurile?! se încruntă ea.

— Mi-ar plăcea.

— Bine. Întinde-te puțin cât verific eu niște chestii, pe urmă o să luăm masa de prânz aici.

— Perfect.

Anne se întinse pe spate, savurând moliciunea saltelei, o adevărată binecuvântare pentru trupul ei îndurerat. Închise ochii cu un zâmbet suav pe buze și adormi instantaneu.

Michael o privi, simțindu-se oarecum vinovat. O lăsase să doarmă foarte puțin în ultimele zile, sacrificând orele de somn pentru... lucruri mult, mult mai interesante.

Se scărpină în cap, continuând să privească chipul lui Anne cu un aer distrat.

Iisuse, nu-i venea să creadă că făcuse ce făcuse cu ea! Că se dăruiseră unul altuia atât de complet, atât de lipsit de egoism sau rețineri.

Englezoaicele beneficiau de o educație puritană în ceea ce privea sexul și cele mai multe dintre ele ar fi țipat îngrozite și ar fi leșinat scandalizate numai și dacă li s-ar fi pomenit de anumite moduri de făcut amor. Anne făcea clar o mare excepție de la regulă. Cu ea totul fusese firesc și... încântător. Primise totul fără să ezite și se bucurase de fiecare experiență în parte. Și, pentru că-i plăcuse totul, îi aplicase și lui același tratament. Iar Michael nu avusese de ce să se plângă.

Însă Anne avea dreptate. Trebuiau să ia o pauză, altfel ar fi fost găsiți morți într-o postură tare caraghioasă și jenantă.

Apucând un colț al cuverturii, o înveli cu grijă, îi sărută tâmpla și ieși pe coridor.

În cabinetul lui găsi biroul plin de rapoarte, ziare, scrisori și invitații la balurile sfârșitului de sezon, care avea să se încheie peste patru zile. Lăsă deoparte cotidienele și rapoartele, începând să trieze invitațiile. Pe unele le respinse din capul locului, după ce citi numele gazdelor, fără a se mai

obosi măcar să le deschidă, pe altele le păstră, urmând s-o consulte și pe Anne asupra căroră aveau să le dea curs în următoarele zile. Apoi se apucă de scrisori.

Erau patru de toate, numărul lor făcându-l să ridice o sprânceană. Lipsise doar o săptămână și deja corespondența se adunase. Două dintre ele erau de peste ocean, de la doi vechi prieteni, unul dintre ei înștiințându-l că avea să ajungă în Anglia la începutul lui septembrie și că dorea să achiziționeze patru cai pursânge, lăsându-i lui mână liberă să-i aleagă din herghelia de la Marcham, celălalt îl informa că se însurase în colonii.

Michael zâmbi, încercând să și-l imagineze pe Adam însurat. Nu-i reuși nicicum figura. Adam Me Kinnon era o namilă cu o jumătate de cap mai înalt ca el, ceea ce era foarte mult, un uriaș cu voce bubuitoare, ochi albaștri și reci, care te băgau în răcori, și un pumn greu și nemilos ca un baros. Femeile leșinau de groază când dădeau cu ochii de el și Michael încerca să-și închipuia cam cum arăta femeia care se-ndurase să-l vindece de burlăcie. Nici asta nu-i reuși dar, oricine ar fi fost ea, fusese o femeie deșteaptă, care avusese curaj și se alesese cu un bărbat vrednic.

— Ei bine, prietene, și eu am o veste grozavă pentru tine, murmură Michael, turnându-și un pahar de coniac. Nu ești singurul care are o nevastă. Dar a mea este, fără niciun dubiu, mult mai frumoasă și mai isteată decât a ta. În cinstea noastră, mai zise, toastând în aer pentru prietenul său și golind jumătate din pahar, după care lectură și celelalte două scrisori, una de la un văr îndepărtat, plecat în Indii, cealaltă de la un american din Boston, cu care făcea ocazional afaceri.

Pe urmă, se apucă să citească rapoartele, făcându-și însemnări pe marginea lor, apoi parcurse ziarele, insistând mai mult asupra paginilor care informau cititorii despre ultimele cotații la bursă și despre rata pariurilor curselor de pe Newmarket.

Se făcuse șase când Anne ciocăni la ușa cabinetului și păși înăuntru, cu un zâmbet moale pe chipul încă îmbujorat de somn, secondată de tăcuta și delicata May-May, căreia îi șopti să-i lase singuri.

— Te deranjez? făcu Anne, înălțându-și sprâncenele fine.

— Nicidecum, îi întoarse Michael zâmbetul, ridicându-se în picioare și ieșindu-i în întâmpinare.

O îmbrățișă, sărutându-i fruntea senină.

— Te-ai odihnit?

— Mhm. De ce nu m-ai trezit să luăm prânzul?

— Erai frântă de oboseală, așa că nu m-am îndurat să te scol. Ți-e foame?

— Sunt lihnită, făcu Anne, aruncând o privire spre biroul lui. Alea de acolo sunt invitații la diverse evenimente sociale?

— Da. Sunt câteva care m-am gândit că s-ar putea să te intereseze.

Anne îl privi lung.

— N-am putea rămâne acasă? întrebă ea cu ochi rugători. Nu prea am chef să ies în seara asta.

— Cum dorești. La drept vorbind, speram să spui asta. Îi mângâie cu vârfurile degetelor liniile exotice ale chipului frumos. În mod absolut egoist, nu vreau să te împart cu nimeni... deocamdată. Îmi hrănești sufletul, Anne, îi mărturisi el pe o voce scăzută. Aproape că mă bucură faptul că peste câteva zile se termină sezonul. De abia aștept să-ți arăt Warwick Castle.

Buzele ei se arcuiră sub un zâmbet șagalnic.

— Nu mi-aș fi închipuit niciodată c-o să ajung să duc o viață de castelană.

— O să-ți placă acolo. Când l-am moștenit de la unchiul Otis, era aproape o ruină. A fost un om avut, dar cu un mare cusur: îi plăceau jocurile de noroc și femeile, pe care toca banii în neștire. Partea proastă a fost că era ghinionist și-ntr-o direcție, și-n ailaltă. A făcut datorii peste datorii, pe care, evident, le pierdea pe jocurile de cărți și pe pariuri

neinspirate, iar domeniul a fost lăsat în paragină. L-am restaurat în întregime iar planul grădinilor l-am proiectat singur.

— De abia aștept să-l văd, murmură Anne visătoare. Cât este de mare?

— Puțin mai mic ca suprafață decât Stoneleigh Park, dar este înconjurat de păduri vechi de stejar englezesc și pajiști însoțite, pe care cresc levănțică, margarete, clopoței, crini sălbatici și măceși. Este un loc frumos și sălbatic, de care o să te îndrăgostești.

— Tu îl iubești foarte mult, rosti ea ca pe o afirmație.

— Este căminul meu acum, recunosc Michael zâmbind, un loc în care îmi găsesc pacea și liniștea sufletului. Îl iubesc pentru că l-am reclădit practic din nimic și-n fiecare centimetru de loc am plantat o parte din mine. Am creat inclusiv un lac artificial pe care l-am umplut cu nuferi, papură, stuf și pești. Acum este și al tău, Anne, sfârși el, privind-o cu tandrețe în ochi.

— Ce culoare au nuferii? întrebă tânăra femeie, privindu-l cu ochii ușor îngustați.

— Galbeni.

Ochii ei se căscară surprinși.

— Oh, Doamne, ești perfect, izbucni ea, aruncându-și capul spre spate într-un hohot de râs plin de încântare și lumină. Nuferii galbeni sunt... pur și simplu mă fac să plâng, de minunați ce-s!

— Pe asta trebuie s-o văd cu ochii mei, murmură el, profitând de unghiul expus al gâtului ei, pe care-l atacă imediat cu mușcături mărunte, ce o înfiorară din creștet până-n tălpi.

— Michael, rosti ea într-un amestec de șoaptă și oftat.

— Da, iubirea mea? făcu Michael, fără să se oprească din ceea ce făcea.

— Nimic... Pur și simplu îți rostesc numele.

Simți forma zâmbetului lui în buzele pricepute care-i

gustau linia gâtului. Un rânjet arogant, care ar fi enervat-o în urmă cu o săptămână. Nu-i venea să creadă că în urmă cu doar o săptămână își refuzase cu încăpățănare toată acea plăcere și extaz!...

Era dumnezeiesc să fie împreună cu el, să știe că o iubea cu fiecare respirație, cu fiecare bătaie a inimii lui...

— Niciodată nu am fost atât de fericită cum sunt acum, cu tine... aici... susură Anne, arcuindu-se spre spate pentru a-i oferi cât mai mult din ea.

— Știu.

Își strecură o mână spre ceafa ei și-i aduse capul într-un unghi din care îi putea savura gura cu buze pline și late. Și o sărută cu o patimă care le aprinse la amândoi sângele în vene și nevoia în adâncul trupurilor.

— Nicicând n-am să mă pot sătura de tine, Anne, murmură el lângă colțul gurii ei. Atât de delicată și subțire, dar atât de puternică!... Ca vița sălbatică. Rădăcini rezistente, înfipite adânc în sol, și brațe subțiri, gingașe, cu care se cațără pe trunchiul copacului ales, pentru a-l împânzi cu lăstarii săi, făcându-l al ei pentru o veșnicie. Ești o femeie periculoasă, amazoano!

— Sunt... doar o femeie... îngână ea, simțind plăcerea inundându-i fiecare ungher al inimii.

— Totuși, una periculoasă! repetă bărbatul, retrăgându-și capul pentru a o putea privi în ochii încețoșați de voluptate. Ce-ai vrea să mănânci acum?

Anne trase încet aer în piept, desprinzându-se din brațele lui ca să se poată gândi. Zece secunde mai târziu își exprima preferințele iar Michael sună după servitori.

Trădătorul stătea rezemat de una dintre cele două coloane groase de marmură care flancau intrarea în Bursa de Mărfuri, trăgând alene din trabucul de proveniență olandeză.

Norocul care-l părăsise în ultimele două luni păruse să-i suradă din nou. Cele câteva acțiuni pe care le achiziționase

acum trei săptămâni la o companie minieră își dublaseră valoarea peste noapte, iar mâine se prevedea o nouă creștere.

Nu putea să fie decât mulțumit.

Și totuși, *senzația* își făcuse simțită din nou prezența în viața lui. N-o mai avusese decât în timpul războiului, de vreo trei patru ori, chiar și după aceea în vreo două rânduri. Și pentru că o ascultase, scăpase ca prin minune din situații îngrozitoare, care-i costase viața pe unii dintre camarazii săi. Și pentru că o ascultase de fiecare dată, supraviețuise tuturor încercărilor.

Vreme de aproape patru ani, n-o mai avusese. Aproape c-ouitase. Iar acum, sentimentul acela apăruse din nou. Sau, mai bine zis, își făcuse simțită prezența în ziua în care citise anunțul acela în *Gazette*, în care Michael Davenport se însura cu fiica lui Stoneleigh, și de atunci nu-l mai părăsise niciodată pe deplin.

Senzația semnifica pericol. Sânge. Durere. De cele mai multe ori, distrugere și moarte. Aproape că-i putea simți mirosul în aer și nu-i plăcea deloc. Ba, mai mult, *senzația* era de această dată mai puternică decât oricând.

Nici acum nu-și putea explica cum de ajunsese Michael Davenport să se însoare cu odrasla lui Stoneleigh. Existau o mie de motive pentru care un bărbat ca el să evite orice angajament cu o femeie aflată în situația lui Anne Stoneleigh.

În primul rând, fata era oarbă ca o cârțiță. Își pierduse vederea într-un accident, la două zile după ce idiotul de taică-său preferase să moară decât să ciripească ceva despre protejatul său, Umbra Noptii, acea lichea otrăvită care-l costase bani grei, prestigiu și încrederea partenerilor săi de afaceri.

N-avea să înțeleagă niciodată prostia asta cu loialitatea și de ce oamenii preferau să moară decât să-și încalce un anumit cod moral. Ce, morții erau mai fericiți? În mod sigur nu! Erau doar niște cretini încăpățânați, care-și vărsau

sângele pentru un vis absurd numit „onoare”. Niște indivizi stupizi și enervanți, care te făceau să-ți pierzi de pomană vremea cu ei, fără niciun rezultat. Iar cine era prost își merita moartea cu prisosință.

Deci, fratele lui Theo și orfana lui Stoneleigh își puseseră pirostriile. Teoretic, situația nu l-ar fi deranjat. Dar evenimentul avusese loc la nicio lună după ce-i trimisese scrisoarea lui Davenport, iar asta îi ridica semne de întrebare.

Ceva era putred la mijloc și lui îi mirosea rău!

De ce un bărbat cu reputația lui Michael Davenport s-ar fi însurat cu o slăbănoagă oarbă, când avea atâtea femei de unde să poată alege? De ce se oprise la fiica celui care, teoretic, îl instruisese pe așa-zisul asasin al fratelui său? Oare fata știa ceva despre bărbatul care fusese discipolul tatălui ei? Și dacă-l știa, dacă într-adevăr cunoștea identitatea Umbrei Noptii, oare își negociase mâna cu Davenport în schimbul acelui secret teribil, un secret pentru care el, personal, ar fi plătit oricât ca să-l afle?

Continuând să rumege acel fir, trădătorul nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva Michael Davenport ajunsese la Umbra Noptii, aflase adevărul-adevărat, iar el se afla deja într-o situație periculoasă, având pe urme un spion de prima clasă și un bărbat trecut printr-un război dur și sângeros, un bărbat prin a cărui vene curgea sângele a zeci de generații de bărbați care nu cunoscuseră frica sau dezonoarea, bărbați pătimași, răzbunători și cruzi, care niciodată nu-și iertau dușmanii și-i urmăreau cu tenacitatea unor lupi flămânzi în plină iarnă, până dincolo de moarte.

Dacă lucrurile stăteau în realitate astfel, atunci situația era dezastruoasă. Umbra Noptii știa că el lucra în serviciul lui Thomas și, presupunând că se aliase cu Michael Davenport, atunci acesta din urmă știa adevărul și la ora asta schimbase deja tabăra.

Desigur, nu era cazul să intre în panică. Niciunul nu știa

în prelungirea cărui braț se afla mâna care-l ucisese pe Linus Stoneleigh și-l trădase pe Theo Davenport. Dar...

Ar fi dat orice ca să privească în față Umbra Noptii, să-i vadă ochii atunci când lama dublă a pumnalului avea să-i alunece peste pielea gâtului, să-i audă murmurul morții gâlgâindu-i în torace, geamătul înăbușit al sufocării cu propriul sânge!

S-ar fi răzbunat pentru umilința pe care o îndurase în urmă cu patru ani la Paris și i-ar fi plătit pentru modul în care-l indusese în eroare, împingându-l să-l ucidă pe Browman, și pentru faptul că din acel moment cei de pe continent tăiaseră orice relație cu el.

Umbra Noptii era o afacere neterminată. Iar el niciodată nu lăsa ceva de izbeliște. Trebuia să încheie conturile cu acel bastard care se ascundea ca un laș în spatele unui nume ridicol, altfel n-ar mai fi putut să aibă nicio clipă de liniște de acum încolo.

Firește, ar fi putut să abandoneze totul și să-și vadă de viață, dar nu era stilul lui.

Un lucru era aproape sigur: Anne Stoneleigh, pardon, acum lady Davenport, știa ceva sau chiar știa cine se ascundea în spatele Umbrei.

Intuiția îl îndemna să urmeze acest fir, să-l scuture și să vadă ce-i pică-n brațe.

CAPITOLUL 16

Warwick Castle era o așezare stranie, dar de un farmec nespus.

Pe jumătate ruină, pe jumătate fortăreață, construcția era înconjurată de grădini superbe, ce-și explodau culorile și miresmele cu o îndrăzneală aristocratică. Mii de metri pătrați de gazon tuns exemplar, brăzdat de alei șerpuitoare, rondouri de flori și fântâni arteziene, care întruchipau personaje mitologice și animale fantastice, arbuști decorativi și chioșcuri acoperite de iederă. De jur împrejur, păduri bătrâne, care vegheau domeniul ca niște străjeri credincioși.

Lacul artificial se afla în mijlocul aceluia parc uriaș, acoperit de un voal de nuferi de un galben luminos. Mici podețe și insule erau răspândite pe suprafața lui, făcând lacul să pară un loc atemporal, înconjurat de magie. Nu s-ar fi mirat să vadă spiriduși și zâne înaripate râzând și agitându-și baghetele magice în cadrul aceluia decor de vis.

Din spatele perdelelor trăsorii elegante, Anne se holba cu gura căscată la toate minunățiile pe lângă care treceau.

— Ce părere ai? o întrebă Michael, înghițindu-și zâmbetul amuzat în fața expresiei uluite de pe chipul ei.

Anne făcu un efort și-și suci gâtul o clipă, cât să-i arunce o privire grăbită.

— Este ireal de frumos! Motiv pentru care o declar reședință permanentă.

— Din când în când tot va trebui s-o părăsim pentru a onora obligațiile sociale din timpul sezoanelor.

— Da, din când în când, admise Anne, continuând să observe proprietatea. Numai pe cel de toamnă.

— De ce numai sezonul scurt? făcu Michael surprins.

— Cum bine ai zis, este scurt, replică Anne sec. Se retrase și se lăsă pe banchetă, aruncându-i o privire strălucitoare. Nu prea mă omor după baluri și dintr-astea, Michael, știi foarte bine. Viața în aer liber, mai ales pe o proprietate ca a

ta este cu mult mai palpitantă. În orice caz, nu poate fi nocivă minții. Discuțiile de salon îmi omoară nervii și răbdarea. Nu sunt chiar pe gustul meu. Dar tu poți să te duci, cu condiția să fii băiat cuminte. Nu mi-ar plăcea să fiu silită să-ți bag mâna pe gât ca să-ți scot mațele pe gură. Este foarte dureros, să știi.

— Ești macabră, scumpa mea, și ai o imaginație bolnavă.

— Așa e, recunosc Anne, ridicând indiferentă din umeri. Și pot fi și al naibii de rea și crudă dacă n-am încotro.

— Numai și gândul îmi încrețește carnea pe trup, mimă el o groază fără margini.

— Nu glumesc, Michael! Am văzut cum te privea lipitoarea aia de Sinclair.

— Iisuse, ai un vocabular imposibil! exclamă bărbatul, undeva între râs, exasperare și reproș. Și care-i necazul cu Margaret? continuă pe un ton nevinovat.

Anne își îngustă ochii vreo doi milimetri.

— Dacă o singură dată îi mai rostești numele în fața mea, o să-mi ies din fire. Și să știi că nu-s oarbă, Michael.

— Toată lumea asta crede, amazoano, replică bărbatul zâmbind.

— Mai aveam puțin și mă trăgea curentul de cât de tare își fâlfâia genele în direcția ta, mormăi ea, simțindu-se stupid spunând toate astea.

— Probabil îi intrase ceva în ochi, făcu Michael cu un aer inocent.

— Mhm, data viitoare o să-i scot ca să-i curăț cu lama cuțitului. După asta, garantez că o să aibă ochii mai curați decât un diamant rusesc.

Michael o privi, împingându-și vârful limbii în obraz ca să nu râdă.

— Ești geloasă, Anne?

Anne pufni disprețuitoare.

— Nu, dar mă enervează să văd cum îți fac ochi dulci unele femei, mai ales cele care ți-au fost amante.

— La tot ce mi-ai înșirat mai devreme nu pot să-ți răspund decât că ai folosit corect timpul verbelor.

— Poftim? se încruntă Anne, nedumerită.

Bărbatul se întinse și o prinse de mână, privind-o serios în ochi.

— Au *fost*, Anne. Ține minte asta și nu mă mai jigni în felul ăsta. Eu am încredere deplină în tine, ar trebui să ai și tu în mine.

— Am, dar cum te-ai simți dacă un bărbat ar flirta cu mine chiar sub nasul tău?

Michael se retrase încet, sprijinindu-și spatele de banchetă în timp ce trăsură se înscria pe un arc larg pentru a trage în fața intrării castelului, și o privi cu un zâmbet calm pe buzele senzuale. Numai expresia ochilor era înghețată, aproape tăioasă.

— L-aș ucide, Anne, numai și pentru gând, rosti pe un ton liniștit.

Anne simți un mic zvâcnet în stomac și-l privi lung. Sub expresia calmă, oarecum senină, Anne știa că vorbea serios.

— Mă cam sperii, dragule! exclamă ea, ducându-și teatral o mână la inimă.

Sprânceană lui se arcui ironică, buzele îi tresăriră sub un zâmbet reținut. Trăsura se opri și, câteva secunde, nu făcură decât să se privească în tăcere. În cele din urmă, Anne începu să râdă.

— Cred că ne merităm unul pe celălalt, Michael Davenport, pentru că suntem amândoi la fel de răi! murmură Anne, întinzându-se să-l sărute delicat și ațățător, chiar lângă colțul gurii, învăluindu-l cu parfumul ei. Hai să-mi arăți castelul, feudal nesuferit și sângeros ce ești! adăugă în șoaptă, retrăgându-se și privind-l cu ochi galeși, seducători.

Michael simți un spasm puternic sub betelia pantalonilor și inspiră aerul încet.

— O să-ți arăt mai târziu cât de nesuferit și sângeros pot să fiu, promise el, deschizând portiera și ieșind primul pentru

a o ajuta să coboare.

Interiorul castelului era splendid, o îmbinare armonioasă între stilul antic, medieval, și cel modern, cu încăperi relativ spațioase, nu foarte înalte, dar luminoase și aerisite datorită ferestrelor pe care Michael îi explicase că le lărgise tocmai în acest scop. Existau patru galerii, dintre care una adăpostea portretele șirului impresionant de conți de Warwick. Existau câteva asemănări între succesorii titlului de stăpâni ai castelului, dar niciunul dintre ei nu se distingea prin noblețea trăsăturilor, ci doar a firii, așa cum reieșea din povestirile soțului ei, care le subliniasse forța, curajul și viclenia cu care își apăraseră de-a lungul sutelor de ani căminul și familia. Îi istorisi despre intrigile care se țesuseră între acele ziduri și despre pasiunile celor mai excentrici strămoși ai săi.

Apoi o duse în cele două turnuri care dominau peisajul înconjurător, de un farmec irezistibil. Ruinele care împrejmuiau castelul erau de fapt rămășițele zidurilor de apărare, iar Michael îi spusese că preferase să le lase așa dintr-un motiv pur romantic. Îi plăceau cum arătau și-i aminteau de istoria aceluia loc, care rezistase de-a lungul secolelor, în ciuda tuturor agresiunilor la care fusese supus.

Anne se trezi fascinată de noul ei cămin și, întorcându-se spre bărbatul înalt și chipeș de lângă ea, îi încercui gâtul cu brațele și se înalță pe vârfuri pentru a-i dăruia un sărut prelung și apăsător.

— Sunt îndrăgostită de locul ăsta, mărturisi ea, retrăgându-se și privindu-l cu un zâmbet larg pe buze. Este minunat.

— Nu mai minunat decât noua lui stăpână, replică Michael galant, privind-o pe sub pleoapele coborâte. Dar o să dai bir cu fugiții când o să afli că este bântuit.

— Zău? făcu Anne ochii mari, părând mai degrabă încântată de acest fapt decât îngrozită. Avem o fantomă personală?

— Îhm, îngână el, zâmbind în colțul gurii.

— Cine a fost?

— O tânără femeie de rang nobil care a fost silită să se mărite cu cel de al treilea sau al patrulea conte de Warwick, nu mai știu exact. Legenda spune că iubea un cavaler sărac, dar familia nu i-a îngăduit să se căsătorească cu el. În noaptea nunții, înnebunită de durere și disperare, s-a aruncat din turnul dinspre miazăzi.

— Un gest trist, făcu Anne, încruntându-se gânditoare. Și, de asemenea, laș. Viața înseamnă luptă, sacrificii plătite adesea cu sânge. Dar trebuie să supraviețuiești oricărei încercări.

— Nu toate femeile au viziunea ta asupra vieții, Anne. Majoritatea cred că iubirea este baza pe care se construiește lumea și visează la prințul din poveste încă din adolescență. Vor romantism, gingășie și prețuire. Vor dragoste. Idealizează acest concept. Cel puțin asta își doreau femeile acelor vremuri, sfârși el, ridicând din umeri absent.

— Și eu vreau dragoste, susură Anne, privindu-l suav pe sub gene, dar sunt destul de rațională încât să nu mă las dusă de curenții periculoși minții.

— Câteodată, nu strică să te lași dusă de val, șopti Michael și privirile albastre i se întunecară primejdios, făcând inima Annei să tresară. Ce-ar fi să încerci acum? sugeră el, coborându-și capul pentru a-i captura gura sub un sărut blând, persuasiv.

Anne oftă, închizând ochii sub voluptatea clipei. Era absolut uimitor modul în care îi dezmiarda gura, cu rafinament și artă, făcând ca fiecare sărut să fie special și unic.

Măinile lui începură să-i cutreiere trupul, modelându-i contururile fine cu apăsări ferme, posesive, aprinzându-i dorința în sânge. Sărutul se intensifică și Anne se trezi la un moment dat întinsă pe patul îngust din turn, cu poalele rochiei ridicate în jurul taliei, cu părul desfăcut din agrafe și

împrăștiat peste cuvertura de lână.

Michael stătea cu un genunchi adâncit în salteaua moale, privind-o arzător în timp ce își scotea jacheta de călărie și-și desfăcea șlițul pantalonilor de piele strâns croiți pe picior. Se lăsă deasupra ei și o privi în ochi, ținându-și respirația în timp ce o pătrundea chinuitor de încet, urmărind cum dorința îi adumbrește privirea.

Anne inspiră aerul sacadat, simțind valuri de excitație spărgându-i-se-n adâncul abdomenului și împrăștiindu-i-se prin tot trupul. Senzația acelei alunecări masive prin trupul ei îi întuneca judecata și-i trudea pulsul, asurzind-o cu bubuitul lui în urechi, tâmples și gât. Respirația i se îngreună iar plăcerea o săgetă până-n moalele capului, inducându-i o stare copleșitoare a simțurilor.

Michael îi simți feminitatea fremătând delicios în jurul lui și strânse din dinți, pentru a nu se lăsa pradă instinctului de a o posedea cu patima ce-i clocotea în vene. Se retrase lent, revenind la fel de încet, făcând-o să geamă înfundat și să se arcuiască plină de nerăbdare sub el. Și repetă mișcarea la infinit, urmărind cum se dezintegra sub el, sorbindu-i strigătele în sărutări pătimase, luptându-se cu sine până când nu mai fu în stare să-și controleze nevoia de a se sfârși. Și se dezlănțui ca un uragan, răzând totul în calea lui, pustiind-o cu adevărat.

Anne își reveni cu greu din acea experiență devastatoare. Leșinase, știuse că la un moment dat își pierduse cunoștința, sau fusese pe aproape. La un moment dat, totul în ea se dilatase, sub o plăcere neomenească, care explodase, orbind-o complet. Nu mai simțise decât climaxul acela cutremurător, desfăcând-o în bucăți și aruncându-i resturile arzânde spre infinit, urmat de un vid alb, strălucitor, în care nu mai fusese conștientă de nimic.

Iar clipa revenirii o surprinse plângând în hohote nestăpânite, în timp ce brațele lui o strângeau cu putere și glasul lui îi picura în urechi vorbe de alint și dragoste.

Niciodată în viața ei nu-și mai pierduse controlul într-atât încât să nu mai știe nimic de ea și niciun alt act de iubire n-o mai lăsase atât de slăbită și neputincioasă, sau atât de împlinită.

Când reuși să se liniștească, își ridică fruntea și-l privi cu ochi mari, nedumeriți.

— Ce-a fost... asta? bolborosi ea cu o voce tremurătoare și răgușită.

Michael o privi și surâse cu tandrețe.

— Asta înseamnă să te lași purtată de curenții primejdioși ai minții, îi explică el cu o voce alterată de pasiune.

Anne tăcu, clipind des și cugetând îndelung la vorbele lui.

— Ești un bărbat periculos, Michael, rosti ea pe o voce stinsă. Și mă înspăimânți.

— De ce?

— Pentru că... pentru că... se bâlbâi tânăra, părând să nu-și găsească cuvintele.

— Pentru că te-am făcut să uiți de tine? se oferă el s-o ajute.

— Da, dar nu e numai asta. Capacitatea de a face asta cuiva este înfricoșătoare.

— Sunt profund flatat, rânji el cu aroganță, trântindu-i un sărut apăsător și lacom peste buzele țuguiate de neînțelegere și șoc. Anne, ești soția mea, singura femeie pe care o iubesc și prima pe care am iubit-o vreodată până acum. Asta, bineînțeles, după maică-mea, adăugă el cu umor.

— Sper asta, pentru binele tău, sublinie Anne, simțindu-se ceva mai bine.

— Atunci de ce te temi?... Ne iubim unul pe celălalt, pronunță el cuvintele rar și răspicat. Și am renunțat amândoi la luptă și la propriile orgolii, Anne. Am încetat să ne mai sfâșiem din dorința de a ne dovedi unul altuia valoarea. Te iubesc, te respect și te admir în cel mai profund mod. Și știi că și tu simți la fel pentru mine, altfel n-ai fi venit până la Brighton ca să mi te dăruiești. Pur și simplu n-ai fi făcut-o

dacă nu ai fi considerat că sunt demn de tine. Ceea ce s-a întâmplat mai devreme este adevărata dimensiune a iubirii noastre, reflectând profunzimea, strălucirea curată și adevărata noastră simțire. Te sperie atâta perfecțiune, iubito?

— Asta, și faptul că am devenit... aproape dependentă de tine, mărturisi Anne, roșind intens.

— Cam târziu s-a întâmplat asta, făcu Michael, chicotind. Eu sunt dependent de tine încă din ziua în care te-am văzut la Stonepark, furioasă și revoltată, agitând sabia aia ridicolă către mine.

— N-o agitam, se bosumflă Anne. Și nu era o sabie ridicolă, ci o piesă rară și veche, deosebit de valoroasă.

— Eram ca o fiară, de draci ce aveam pe mine, dar perfect conștient că te voiam a mea la un nivel absurd, complet illogic, continuă Michael, trecând peste comentariul ei.

— I-auzi! Dacă știam asta atunci, sau măcar aș fi bănuیت, te-aș fi mâncat de viu, cu fulgi cu tot.

— Presupun că da, admise Michael, lăsându-și vanitatea la o parte. Slavă cerului că am știut cum să nu mă dau de goll! Ai un ochi foarte ager și un spirit de observație dat naibii, amazoano...

— Era să fac atac de inimă când am realizat că m-am dat de gol, mărturisi Anne cu o undă de umor în glas, destinzându-se brusc sub amintirea momentului. Nu sunt o fire slabă de inger, Michael, și chiar am un sânge rece demn de toată lauda, dar tu, așa cum stăteai acolo, întunecat la față și tăcut, mușcând din afurisitul ăla de măr și studiindu-mă cu un calm de nezdruccinat, îți spun sincer că mi-ai zbârlit tot părul de pe ceafă și mi-ai făcut stomacul ghem. Dacă n-ar fi fost la mijloc mândria mea, aș fi tulit-o ca un iepure în lanul cu grâu.

— Chiar? rânji el cu gura până la urechi, părând foarte încântat de acest lucru. Iisuse, Anne, ești o mare figură!

— Categorie sunt, îngână ea, zâmbind în timp ce-și lipea gura de a lui.

Următoarele săptămâni au fost o nebunie curată.

Anne nu-și amintea să se fi distrat mai bine vreodată în viața ei sau să fi fost mai împlinită ca acum. Michael o făcea delirant de fericită, transformând fiecare moment în ceva rar și neprețuit. Râdeau tot timpul, tachinându-se reciproc, discutând nimicuri sau lucruri importante, după cum simțeau pe moment, făceau plimbări lungi, luau masa în aer liber și făceau dragoste pe rupte, oriunde apucau și puteau. Când energia lor dădea pe afară, se duceau în pădure, într-o poiană largă și însorită, unde Michael o învăța tehnici noi de a-și învinge adversarul. Anne îi aprecia cunoștințele în acest domeniu, dar cel mai mult îi aprecia faptul că o trata ca pe egalul lui. Niciodată nu-și încrucișase floreta cu a ei pornind de la ideea că ea este femeie, și deci o fire mai slabă sau mai vulnerabilă, ceea ce o mulțumea nespus și-i mărea respectul pentru el.

Era atât de îndrăgostită, că toată urâtenia lumii și a trecutului ei se pierduseră în negurile uitării. Deseori se surprindea visând cu ochii deschiși sau zâmbind prosteste, lucruri care n-o caracterizau defel. Dar n-o mai deranja acest fapt. Avea o scuză a naibii de bună: era absolut topită după soțul ei. Așa că savura fiecare moment împreună, fără a se mai gândi la ziua de mâine. Atât cât avea să dureze această iubire arzătoare, intenționa să profite cât mai mult de ea.

Luna iulie aduse cu ea temperaturi neașteptat de mari și secetă. Era o curată sinucidere să te aventurezi în miezul zilei afară, pe canicula nemiloasă, care usca iarba și pârjolea frunzele copacilor.

În cea de a cincea zi, la vremea amiezii, Michael îi spuse că Thomas Harper îi trimisese o scrisoare prin care îi comunica că avea o treabă pentru el. Anne chiui de bucurie, dar imediat entuziasmul îi păli când Michael o informă că avea să meargă singur în acea misiune.

— Dar nu este drept! șuieră Anne, simțind cum furia și indignarea o înșfacă de gât. Ai spus că o să mergem

împreună în fiecare misiune.

— Nu, o corectă Michael calm și inflexibil, am spus că vom merge împreună doar în misiunile încredințate Umbrei. Misiunea asta mi-a dat-o Harper mie, așa că voi merge singur.

Anne îl privi lung, cu ochii îngustați de supărare și nările fremătând. Brusc, expresia feței i se luminează sub străfulgerarea unei idei.

— Poate dacă... începu ea, dar Michael n-o lăsa să termine.

— Anne, o să rămâi acasă din mai multe motive. Unul este faptul că nemernicul care l-a trădat pe Theo și l-a ucis pe taică-tău o să stea cu ochii pe mine. Asta a și fost ideea când am convenit să intru în Departament, ca acel vierme să mă observe și să se întrebe ce anume urmăresc cu asta. Și doi, misiunea este pe continent, așa că nu mă poți însoți, pentru că am da de bănuț.

Deși argumentele erau logice și de bun simț, Anne se simțea trădată, respinsă, dată deoparte. Începu să patruleze supărată prin încăpere, venindu-i să urle de nervi.

— Pot măcar să vin la Londra cu tine? se opri ea în loc, răsucindu-se să-l privească cu nevinovăție.

— Nu mă lua de prost, Anne, zise Michael aproape cu duritate. Relația dintre mine și Thomas este una foarte deschisă. Dacă aflu că Umbra și-a oferit din nou serviciile pentru guvern, o să mă enervez ca naiba. Și o să aflu, te asigur.

Anne își mușcă buzele, iritată și frustrată de faptul că el îi intuisese intenția la fix, apoi se lăsa păgubașă. Cu o față amărâtă, se apropie de el și-l privi tristă în ochi.

— Promiți că o să ai grijă de tine?

Expresia feței lui se îmblânzi.

— Promit, dacă și tu promiți că o să stai cuminte și o să mă aștepti.

— Ai cuvântul meu, jură Anne serioasă. Să nu faci lucruri prostești, bine?

— Ca, de pildă? își arcui el o sprânceană, amuzat de îngrijorarea ei fără temeii.

— Nu știi! ridică Anne vocea, azvârlindu-și brațele în sus aproape cu exasperare. Acte de eroism stupide, cum ar fi să te arunci în calea unui glonț pentru a salva viața cuiva. Dacă glonțul ăla a pornit spre persoana în cauză, înseamnă că Dumnezeu a decis că ea trebuie să moară, nu tu! îl impunse hotărâtă cu degetul de câteva ori în piept, pentru a-și sublinia punctul de vedere.

— O să țin minte asta, dădu Michael din cap, împingându-și vârful limbii în obraz.

Anne se opri și-l privi cu ochii îngustați primejdios și mâinile proptite-n șolduri.

— Râzi de mine? făcu ea cu un aer bătaios, provocându-l.

— Categorie, îmi lipsește curajul! o asigură Michael foarte sobru. Iubito, am luptat destui ani într-un război dur, căruia i-am făcut față cu bine. Am fost decorat chiar pentru curajul în luptă! se laudă zâmbind larg, dar redeveni imediat serios când îi văzu privirea mahnită. Crezi că dacă nu aș fi fost cu adevărat bun în ceea ce făceam, am mai fi stat noi doi acum de vorbă, Anne?

Anne oftă, își dădu ochii peste cap și-și mușcă buzele din nou.

— Asta n-o să mă facă să fiu nepăsătoare, Michael. O să-mi iasă ochii din cap de atâtea griji!

— O să fac în așa fel încât să termin cât mai repede misiunea asta, spuse Michael, făcând un pas spre ea și luând-o în brațe.

Anne stătu rigidă pentru o clipă, apoi se relaxă și-și sprijini capul de umărul lui.

— O să-mi fie dor de tine! mărturisi pe o voce gătuită.

— Știu, și mie o să-mi fie dor de tine, o consolă el, mângâindu-i spatele îngust.

— Așteptarea o să mă înnebunească. Ce naiba o să mă fac?

— O să citești, o să dormi în fiecare noapte zece ore legate și o să te gândești la cât de minunat o să fie să te țin din nou în brațe.

— Mda, sună tentant, comentă ea sec. De abia aștept să-ți urmez sfaturile!

Michael zâmbi peste creștetul capului ei, cu privirile ațintite-n gol, încercând să-și dea seama în ce consta acea misiune, asupra căreia lordul Harper fusese destul de evaziv.

— Povestește-mi măcar în ce constă treaba asta, îi ceru Anne, ca și cum i-ar fi intuit gândurile, retrăgându-se ca să-l poată privi în ochi.

— Nu știu mai multe decât tine. Harper mi-a cerut să fiu mâine la prima oră în Londra. În scrisoare zice că detaliile o să mi le spună atunci când ne întâlnim.

Anne oftă, încercând să nu se gândească la pustiul pe care avea să-l lase în urma lui.

— Înseamnă că trebuie să pleci în seara asta, cel mai târziu.

— Da.

— Bine, atunci să ne bucurăm de timpul pe care-l mai avem la dispoziție, propuse Anne, luându-l de mână și ademenindu-l în pat.

În cele două ore îngăduite, făcură dragoste aproape cu disperare. Pe urmă, Michael își făcu bagajele și părăsi Warwick Castle în lumina poleită a asfințitului.

Așteptarea se dovedi a fi mai rea de zece ori decât anticipase Anne inițial. Zilele erau îngrozitor de lungi și înfiorător de goale, în care dorul de el îi aducea lacrimi în ochi, pe care și le ștergea furioasă pe sine și pe întreaga situație.

Știa unde plecase și de ce. Și mai știa, în mod instinctiv, că se va întoarce teafăr.

Michael era un bărbat puternic, curajos, cu instincte extraordinar de bune și stofă de supraviețuitor. Orice l-ar fi așteptat acolo, peste canal, Michael avea să se descurce, avea

să-i facă față, pentru că fusese bine antrenat pentru asta. În plus, din ceea ce-i povestise el despre experiențele pe care le trăise în timpul războiului, poseda un simț care percepea pericolul de la o sută de metri, un simț care-l ținuse în viață.

Dar dacă se înșela? Dacă se amăgea singură?

Gândul acela îi îngheța sângele în vene. Perspectiva unei vieți fără el o vlăguia de forțe și o umplea de o teroare neagră, adâncă. Îi venea să sară din pat în mijlocul nopții și să se ducă după el. La naiba cu vigilența! Dacă gestul ei avea să-l facă pe viermele pe care-l vânau să se vâre în adâncul pământului și să rămână acolo pentru totdeauna, n-avea decât! viața lui Michael era mult mai importantă decât orice.

Putea să trăiască cu gândul că, din dorința de a-l păstra viu pe bărbatul iubit, sacrificase șansa de a răzbuna morțile altor doi bărbați pe care-i iubise, dar n-avea să-și poată ierta niciodată dacă, din dorința de a răzbuna moartea lui Theo și a tatălui ei, îl sacrificase pe Michael. Că prețul pentru a face dreptate celor doi însemna viața bărbatului pe care-l iubea mai mult decât orice altceva.

Cel mai rău era că nu știa în ce consta această misiune. Rememorarea propriilor sale misiuni pe care le îndeplinise cu succes de-a lungul anilor în cadrul Departamentului, și a pericolelor care o pândiseră mai la tot pasul îi produceau un gol adânc în stomac. Știa ce înseamnă factorul risc, ce însemna neprevăzutul. Se putea întâmpla orice, de la tot ce era mai bine până la tot ce era mai rău, iar grija aceasta o tortura ceas de ceas, clipă de clipă, provocându-i frământări și angose.

După mai bine de o săptămână, Anne ajunsese la capătul puterilor. Era nedormită, agitată și nervoasă din orice. Mâncarea își pierduse gustul demult, iar de câteva zile o lua greața numai și la simpla ei vedere. Se hrănea prost și anapoda, iar amețelile și arsurile de stomac le puneă atât pe seama acestui fapt, cât și pe seama neodihnei.

Ceea ce o mai scotea din această stare de deprimare erau

antrenamentele zilnice, draconice, pe care le făcea în fiecare dimineață cu May-May în pădure. Energia care se cerea eliberată din străfundurile ființei ei, jalea și disperarea care mocneau înăuntru, izbucneau ca lava atunci când își măsura forțele cu plăpânda ei cameristă. Și o făcea ore întregi, cu o încăpățănare, furie și tenacitate care o storceau de forțe, lăsând-o epuizată.

— Este bine să te gândești la mine ca la dușmanul tău, dar ura nu este o soluție, rosti May-May în dialectul ei natal, o limbă dificilă pe care Anne ajunsese s-o învețe și s-o stăpânească aproape la fel de bine ca și metoda de luptă pe care ea i-o dăruise în ultimii opt ani.

— Mă ajută să nu-mi pierd concentrarea și... mințile, replică Anne în aceeași limbă pe care o foloseau numai când erau singure, parând fulgerător o ploaie de lovituri de pumni pe care May-May îi revărsa metodic asupra ei. Și n-o fac cu ură, ci cu plăcere.

— O să se întoarcă, zise May-May după o clipă de tăcere, zvâcnindu-și trupul prin aer și atacând-o cu labelle picioarelor într-o forfecare năucitoare.

Anne reuși să se eschiveze, flexându-și genunchii și se aruncă într-un contraatac la fel de neîndurător.

— Mă rog oricărui zeu dispus să mă asculte ca lucrul ăsta să se întâmple odată, șuieră tânăra femeie cu o voce poticnită de efort, atunci când avu răgazul s-o facă.

— Mai bine roagă-te aceluiași zeu ca vânățiile să-ți dispară până atunci, replică May-May, profitând de o clipă de neatenție din partea ei pentru a-i aplica o lovitură laterală de picior în umăr, care o trimise de-a berbeleacul prin iarbă. Dacă mai continui așa, o să ajungi ca o sperietoare, iar el o să mă dea afară pentru asta.

Anne se adună de pe jos, înghițindu-și înciudată geamătul de durere și rotindu-și umărul de câteva ori pentru a alunga amorțeala provocată de lovitură.

— De la o zi la alta ești din ce în ce mai afurisită, May-May!

mormăi ea, luând plosca cu apă de pe pătură și bând cu sete din ea.

— Iar tu te descurci tot mai bine, i-o întoarse May-May, luându-i recipientul din mână și servindu-se din el cu delicatețea pe care Anne i-o admira atât de mult. Îți ajunge pe ziua de astăzi?

— Cred că da, murmură Anne, ștergându-și fruntea umezită de transpirație.

— Măine dublăm exercițiile, o anunță May-May cu un surâs drăgălaș.

— Întotdeauna o plăcere, scrâșni Anne, străduindu-se să pară veselă.

Când venea vorba de exercițiu și disciplină, May-May era un adevărat monstru.

După protocolul stabilit încă de la începutul relației lor, cele două femei își împreunară mâinile în dreptul gurii și se închinară ceremonios una în fața celeilalte.

— Doamne, cald poate să mai fie, se plânse Anne, ridicându-și cu o mână coada grea, împletită la spate, pentru a-și răcori ceafa înfierbântată.

— Așa este mereu în perioada asta a verii.

Vocea aceea familiară, atât de iubită, o făcu să tresară și să încremenească în loc. Inima începu să-i bată cu putere și Anne se răsuci încet pe călcâie, neîncrezătoare, pentru a repera silueta înaltă și zveltă a lui Michael, care ședea la câțiva metri de ea, cu umărul sprijinit leneș de trunchiul gros al unui stejar și un zâmbet larg pe buze. Arăta obosit, dar perfect în regulă.

— Michael! nu-și putu stăpâni ea un strigăt, după care zbură direct în brațele lui, cu plânsul de ușurare zvâcnindu-i în gât. Oh, Doamne, te-ai întors!... Ești teafăr?

— Întreg-întreguț, răspunse bărbatul, ridicând-o în aer și învârtind-o de două ori, după care îi trânti un sărut înfocat pe gură. Nu plânge, scumpa mea, se alarmă el, când văzu lacrimi mari șiroindu-i pe obraji. N-am pățit nimic, ți-o jur!

— Am crezut că... că... se bâlbâi ea, luptându-se cu hohotele ce-i gătuiau vocea.

— Nu mă jigni, se încruntă Michael în glumă. Doar ți-am promis că o să am grijă de mine!

— Da, dar... și vocea i se frânse, iar ea-și ascunse fața în umărul lui, lăsându-se pradă descărcării nervoase.

— May-May, du-te înainte și pregătește baia stăpânei tale, îi ceru Michael micuței cameriste, care se înclină respectuoasă în fața lui, își culese uniforma atârnată de crengile unui alun și dispăru în desişul pădurii.

Michael rămase câteva clipe nemișcat, ținând-o pe Anne în brațe și ascultându-i suspinele sfâșietoare. Nu se așteptase la o asemenea reacție din partea ei, iar asta-l făcea să se simtă vinovat. Anne nu plângea fără un motiv serios și hohotele acelea nestăpânite aproape că-l zdrobeau.

— Anne, ai pățit ceva? o întrebă îngrijorat, văzând că nu se liniștea nicicum.

Tânăra făcu un efort, trase adânc aer în piept și se forță să-l privească. Cuvintele ei îi luară prin surprindere pe amândoi.

— Ticălosule ce ești! îl lovi ea cu pumnul în piept, privindu-l furioasă. Cum ai putut să-mi faci așa ceva?... Să mă faci să te iubesc așa și pe urmă să pleci! Și să nu scrii!? scrâșni ea, enervată de-a binelea. Nici măcar un cuvânt, nimic?!... Era să mor de îngrijorare și... și... și... au fost douăsprezece zile oribile...

— Și mie mi-a fost dor de tine, rosti el, apucând-o de încheieturile mâinilor și ținându-i-le strâns, ca să nu-i mai vină vreo idee. Mi-ai lipsit îngrozitor de mult, Anne...

Și, în secunda imediat următoare, se repezică unul la celălalt cu atâta ferocitate, încât li se ciocniră dinții, iar buzele le sângerară. În aerul încins al dimineții se auziră sunetul hainelor sfâșiate și cel al respirațiilor gâfâite. Apoi Anne simți pătura moale pe spatele gol și pe el inundându-i ființa până în cele mai adânci unghere, iar lumea ei își

recăpătă din nou sensul și strălucirea.

Mult timp după aceea, nu făcu decât să zacă prăbușită peste el, fără suflare, cu inima zbuciumându-i-se lângă a lui. Când se liniști, într-un târziu, își ridică fruntea și-l fixă cu ochi strălucitori.

— Îmi pare rău, șopti ea răgușită.

— Pentru ce?

— Pentru că am reacționat așa. Nu-mi stă în fire să mă smiorcăi, dar am avut două săptămâni de coșmar și am fost extrem de nervoasă...

— Îmi închipui.

— Sincer, Michael, nu mi-am imaginat că o să-mi fie atât de greu. Doream să te întâmpin cu zâmbetul pe buze și...

— Data viitoare, o consolă el.

— Dacă-ți mai dă Harper misiuni peste hotare o să-l strâng de gât. Acum, povestește-mi! îi ceru ea, sprijinindu-și bărbia în pumn și privindu-l cu ochi mari, nerăbdătoare.

Michael zâmbi, privind cerul albastru de deasupra lor. Un fluture amiral își încrucișă traiectoria cu cea a unei libelule, un bondar bâzâia nazal prin apropiere.

— N-a fost cine știe ce, făcu el, relaxat. Unul dintre oamenii noștri a fost prins și închis la Paris, iar treaba mea era să-l fac scăpat.

— Să-l faci scăpat? se încruntă Anne, nevenindu-i să creadă ce aude.

— Mda, și să-l aduc înapoi în țară, îi explică Michael calm.

Începu să-i povestească cum decursese acțiunea din Franța. La sfârșit, Anne îl privi fascinată și mândră de succesul lui personal.

— A fost un plan al naibii de riscant, dar foarte ingenios, îl laudă ea, întinzându-se și depunându-i un pupic mic pe maxilar în semn de apreciere.

— Zici? se împăună el, privind-o cu coada ochiului.

— Haide, Michael, știi foarte bine că m-ai impresionat. Pe mine nu m-ar fi dus mintea la asta...

— Nu, pe tine te-ar fi dus mintea la chestii mai grele, mai periculoase și mult mai complicate decât ce-am făcut eu acum, la Paris, replică el caustic.

— Asta pentru că sunt femeie, replică Anne, râzând măgulită. Femeile au o imaginație mai bogată decât bărbații și o gândire mai alambicată.

— Tu, draga mea, n-ai numai o imaginație bolnavă, ci ești pur și simplu nebună, i-o trânti Michael, apucând-o de o șuviță de păr și trăgând-o scurt de ea.

— Au! făcu Anne, încruntându-se fioros la el și ducându-și o mână la cap ca să-și maseze locul dureros. Recunosc că sunt puțin neconvențională... încep diplomată.

— Puțin neconvențională? se miră el sec. Ești necugetată, curajoasă și periculoasă, contesă. D-aia te iubesc!

— Lasă, că nici cu tine nu mi-e rușine, zâmbi Anne, cu ochii strălucindu-i de plăcere. Mi-ar fi plăcut teribil să vin cu tine, adăugă apoi cu o undă de nostalgie în glas.

— Mie-mi spui!? Apropo, ar trebui să am mare grijă cum mă comport cu tine pe viitor.

— De ce?

— Astăzi am avut revelația clară a ceea ce mi s-ar putea întâmpla dac-aș supăra-o vreodată pe May-May.

— Ah! făcu Anne, și începu să râdă cu poftă. N-ai zice când o vezi așa micuță și delicată, mai fragilă decât un porțelan de Dresda.

— Categoric, nu. Și ce era cu tot baletul ăla de mai devreme? o tachină Michael.

Anne se opri din râs și-și îngustă ochii.

— ăla nu-i balet, mormăi ea, dând să se ridice de pe el, simțindu-se jignită.

— Anne, te înțepam doar, o prinse Michael strâns de talia îngustă, priponind-o lângă el. Adevărul gol-goluț este c-am rămas cu gura căscată.

Anne își arcui circumspect o sprânceană.

— Pe cuvânt, o asigură el serios. A fost uimitor. Dacă stau

bine și mă gândesc, se încruntă el, cred că la Kensington Place mi-ai cam menajat... orgoliul.

Anne își mușcă buza de jos, străduindu-se să pară serioasă.

— Nu voiam să-ți fac rău, Michael, ci doar să te determin să mă lași în pace.

Fața lui se întunecă.

— Dar eu nu te-am menajat, Anne, și te-am rănit cu adevărat, îi reaminti bărbatul.

— Uf, ia mai lasă-mă-n pace cu dramele tale! își dădu ea ochii peste cap cu un aer exasperat. Sunt vie, sunt bine, de fapt mă simt cu adevărat minunat și, dacă ăia doi pumni pe care mi i-ai articulat te-au făcut să mă iei de nevastă, atunci s-ar cuveni să-ți mulțumesc pentru ei. Și, că tot veni vorba, ai niște pumni... necomestibili, ca să zic așa.

Michael trase încet aer în piept și nu mai spuse nimic. Se ridică într-un cot și se uită la hainele împrăștiate peste tot în jurul lor, haine ce nu mai puteau fi îmbrăcate.

— Amazoano, cred că o să te duc înapoi înfășurată-n pătură.

Anne îi urmări privirile. Ceea ce mai rămăsese din hainele ei putea constitui doar o rezervă de bandaje pentru răni, asta în cel mai bun caz. Bine cel puțin că el mai avea pantalonii pe el. Ar fi fost ridicol să circule goi prin pădure, ascunzându-și pudorea în spatele unei pături de lână.

— Ai slăbit, remarcă Michael, văzând cum îi ieșeau în relief claviculele, coastele și oasele bazinului. Dumnezeu, Anne, ce naiba ai făcut cât am fost plecat?

— Nu prea mi-a fost foame pe căldurile astea, răspunse ea, aruncându-și o privire critică și strâmbându-se nemulțumită de ceea ce vedea.

— Ești slabă ca un ogar rusesc. Ar trebui să mai pui ceva carne pe tine...

— Nu te amăgi singur. Țsta-i soiul! Semăn cu familia din partea mamei: toți înalți, deșirați, răi, și mâncăm cât trei

persoane la un loc. James spune că suntem o adevărată pagubă la casa omului.

— Înainte să plec, nu erai chiar piele și os! îi reproșă, îngrijorat. Nu ești bolnavă, nu?

— Pentru numele cerului, Michael, n-am nimic! Dacă aș fi fost bolnavă, crezi că aș fi avut destulă putere să-i fac față lui May-May... și apoi și ție? adăugă ea pe un ton mai scăzut, privindu-l gales printre gene și zâmbindu-i cu viclenie.

Michael deschise gura să spună ceva dar se opri brusc și-și ciuli urechile când un tunet se rostogoli undeva în apropiere. O privi pe Anne, care făcuse ochii mari.

— O să plouă? întrebă ea, cu o voce sugrumată de o emoție greu de descifrat.

— S-ar putea. Prin perioada asta a anului, mai ales dacă este caniculă, furtunile sunt ceva oarecum obișnuit. Apar spontan și se termină la fel. Să nu-mi spui că ți-e frică de ele!

— Oh, nu, le ador! rosti Anne, ridicându-se în picioare și adulmecând aerul ce se încălzea de electricitate. Niciodată n-am mai dansat prin ploaie... goală, vreau să zic, preciză ea zâmbind.

Vântul se întetise ușor, răvășindu-i părul lung, care îi învăluia trunchiul îngust, ascunzându-i sânii de privirile lui. Era goală, înaltă și mlădie ca un lujer de floare și părea la fel de fragilă. Picioarele lungi erau superbe, părul des și vălurit lucea într-o nuanță de castană coaptă, pielea albă și netedă era presărată pe ici, pe colo, de mici pete întunecate, urme pe care Michael le bănuia că le căpătase de la drăgălașa de May-May.

O privi cum se întinsese pe vârfuri, cu mâinile ridicate deasupra capului și fața îndreptată spre cer în așteptarea primelor picături de ploaie. Era splendidă, lipsită complet de orice inhibiție, părând o nimfă a pădurii. Forța vie a spiritului ei o înconjură ca o aură nevăzută, plină de magnetism și de acea senzualitate crudă pe care i-o remarcase încă din prima clipă. Era fascinantă în puterea și frumusețea ei, iar Michael

se trezi vrăjit.

— Iu-huu! chiui Anne, când primele picături se abătură asupra ei, calde și repezi. Oh, Michael, nu-i așa că-i minunat?

Făcu câteva piruete, în timp ce ploaia se revărsa asupra ei, udându-i părul, șiroindu-i pe pielea marmoreană, apoi începu să râdă cu gura până la urechi, într-un acces de fericire ne mai întâlnită.

— Tu ești minunată, rășări Michael lângă ea, luând-o în brațe pe sus și învârtind-o până amețiră și căzură în iarbă.

Goi și uzi, privindu-se cu respirațiile tăiate de râs și excitație, se contopiră din nou sub ploaia caldă și îmbălsămată de mirosurile florilor sălbatice și de cel al pământului reavăn.

CAPITOLUL 17

Trei săptămâni mai târziu se aflau la Marcham, la aniversarea de doi ani a lui Marcus Davenport.

Părinții hotărâseră să dea o petrecere cu fast pentru viitorul moștenitor al contelui de Averly, eveniment care avea să cuprindă întregul sfârșit de săptămână și la care fusese invitată aproape toată lumea bună a Londrei.

Pentru această ocazie specială angajaseră o mică trupă de circ, care-și întinsese cortul în grădina din spatele conacului, distrând copiii cu diverse numere de acrobație și dresaj de ponei de Shetland și canişii.

Aveau să se organizeze mese în aer liber, partide de vânătoare și pescuit, jocuri, concursuri și tombole, iar serile aveau să fie încununate de baluri prelungite până-n zori, unde atracția principală aveau s-o constituie jocurile de artificii programate la miezul nopții.

Anne fu uluită de frumusețea vastă a locului în care copilărise Michael. Parcul din fața conacului era o minunăție străbătută de alei șerpuitoare, presărată cu băncuțe joase și elegante de marmură, felinare scunde și chioșcuri de lemn sculptat, care ofereau intimitatea dorită celor care o căutau. Laturile parcului și a grădinilor de pomi fructiferi din spatele conacului erau înconjurată de bariera naturală a pădurii, iar Michael îi povesti cum cerbii veneau să se înfrupte din florile Jessicăi ori de câte ori puteau, fapt care o scotea pe aceasta din minți.

— Jessica este o împătimită a grădinăritului, îi explicase Michael. Acum șase ani, când a sosit la Marcham, grădina și parcul arătau prezentabil. La un an după aceea, totul a fost de nerecunoscut. A transformat totul în paradisul pe care-l vezi astăzi și, sincer, nu știu cum reușește, dar nicio buruiănă nu a mai avut curajul de atunci să se strecoare printre florile ei. Duce o adevărată campanie de exterminare a buruienilor și cred că i s-a dus vestea printre ele.

O duse apoi să vadă și sera, o altă bucățică de rai căzută pe pământ. Soiurile exotice și parfumate din interiorul ei o lăsară pe Anne fără grai.

— Este o persoană cu adevărat bună dacă reușește să facă plantele să se dezvolte atât de armonios, spuse Anne, aplecându-se să miroase un buchet de amaryllis.

Fu dezamăgită să constate că acele cupe de un roșu aprins nu împrăstiau niciun iz.

— Este o femeie cu adevărat remarcabilă, aprobă Michael cu o notă de afecțiune și de admirație atât de evidentă în glas, încât Anne își întoarse capul și-l privi lung.

— Ai fost atras de ea? îl întreabă ea direct, fără niciun menajament.

Michael surâse, având pe chip o expresie nostalgică.

— N-aș zice chiar așa. Nu a fost o atracție fizică, dacă la asta te gândești. Jessica a fost prima și singura femeie cu care am avut o relație de pură prietenie.

— Dacă n-ar fi fost soția fratelui tău, te-ai mai fi gândit la ea în termeni inocenți?

Michael râse.

— Poate, nu știu. De fapt, dacă este să fiu cinstit cu mine, nu cred. Jessica are o groază de calități, este o femeie desăvârșită, o soție minunată și o mamă extraordinară, genul de femeie la care visează toți bărbații, dar este... prea cumsecade pentru gustul meu. Prea timidă, politicoasă și liniștită.

— Pe când eu nu sunt așa, spuse Anne, arcuindu-și o sprânceană cu sarcasm.

Michael se apropie de ea felin și-i luă fața în palme, privind-o adânc în ochi.

— Tu ești femeia pe care o iubesc, femeia care mi se potrivește, femeia cu care m-am însurat, femeia pe care o prețuiesc cel mai mult pe lumea asta. Contează restul?

— Presupun că nu, murmură Anne după o clipă de gândire.

— Perfect. Atunci, hai să te conduc în camera noastră și să-ți arăt prețuirea mea.

— Prețuirea ta este binevenită oricând, milord, făcu Anne pe o voce moale, catifelată, privindu-l pe sub genele-i bogate cu un aer de falsă supușenie.

Michael chicoti, o sărută scurt pe buze și, luând-o de mână, o trase spre ieșirea din seră.

Întârziară la masa de prânz destul de mult, iar expresiile de pe fețele lor fură destul de grăitoare pentru ca toată lumea să se dumirească asupra motivului care-i reținuse pe amândoi să ajungă la timp.

Anne fu stânjenită de zâmbetele reținute pe care le observa discret în jurul ei și se concentră asupra meniului bogat din fața ei. Îi era o foame de lup și-i venea să se repeadă asupra platourilor încărcate cu bunătăți, dar conform rolului pe care și-l asumase public atâția ani, așteptă răbdătoare ca Michael s-o servească, să-i taie carnea în bucăți și să-i pună farfuria în față. După care începu să mănânce încet, tatonând cu grijă cu vârful furculiței suprafața farfuriei de porțelan în căutarea bucățelelor de friptură, mestecând tacticoasă fiecare duminat și ascultând distrată discuțiile din jurul ei.

După-amiaza fu destinată în întregime siestei, o pauză necesară înaintea nopții lungi care-i aștepta, și amândoi profitară de ea ca să recupereze orele nedormite din noaptea precedentă.

La orele nouă seara, Anne se răsucea în fața oglinzii de toaletă, cucerită de croiul fabulos al rochiei pe care Michael i-o cumpărase de la Londra cu două zile în urmă. Era dintr-o mătase moarăată și voaluri transparente de culoarea șampaniei, care-i puneă în evidență nuanța părului și a pielii. Camerista personală a Jessicai îi aranjase părul într-un coc superb pe ceafă, împodobit cu boboci micuți de trandafirași crem, lăsându-i câteva șuvițe să i se onduleze liber în jurul chipului îngust.

Privindu-se în oglindă, Anne se simți cu adevărat frumoasă

și feminină.

— Ce părere ai? se întoarse spre Michael, care-și încheia cămașa albă de mătase, cu ochii ațintiți asupra ei.

— N-am păreri, ci numai dorințe, rânji Michael, apropiindu-se de ea.

O răsuci cu spatele, sprijinind-o de pieptul lui, și amândoi se priviră prin reflexia cristalului venețian.

— Ești răpitoare, contesă, murmură Michael lângă urechea ei, trimițându-i fiori fierbinți prin tot trupul. Totuși, îți lipsește ceva.

— Și anume?

Michael își băgă mâna în buzunarul pantalonilor și scoase la iveală un șuvoi scânteietor de diamante galbene, pe care le puse pe măsuta de toaletă. Răsfirând grăbit cu vârfurile degetelor printre pietrele învăpăiate, pescui un cercel în formă de floare, prevăzut cu șurub, pe care i-l prinse în ureche. Perechea lui își găsi locul după câteva secunde și curând, un colier fabulos, minunat dublat, îi împodobește baza gâtului subțire, strălucind amețitor.

Anne se privi uluită, surprinsă de generozitatea lui. Bijuteriile erau superbe și valoroase... Anne nici măcar nu voia să se gândească cât ajunseseră să-l coste pe Michael acea *mică* extravagantă.

În afara lanțului cu pandantiv stilizat pe care i-l dăruise în chip de inel de logodnă, Michael nu-i mai oferise alte bijuterii, iar Anne nici nu le așteptase. În opinia ei, accesoriile de genul celor primite erau doar... accesorii. Multe femei priveau nestematele ca pe niște necesități, ea le privise întotdeauna ca pe niște obligații impuse de modă. Desigur, era suficient de femeie ca să le sesizeze importanța, dar niciodată nu fuseseră un punct de atracție pentru ea. Dintre ele două, Emma fusese coțofana familiei, fiind atrasă de tot ce avea sclipici și luciuri. Însă în momentul acela, Anne se simți ca o coțofană veritabilă.

— Îți plac? o întrebă Michael încet.

— Sunt... splendide, bolborosi Anne, simțind înțepătura neașteptată a lacrimilor în colțul ochilor.

Clipi repede și trase adânc aer în piept.

— Nu știu ce am de la o vreme, dar sunt îngrozitor de sensibilă, mărturisi ea cu o voce jenată. Sunt unele chestii care mă dau peste cap, chestii care înainte nu aveau niciun efect asupra mea.

— Dragostea poate avea influențe neașteptate asupra simțurilor noastre, zâmbi Michael înduioșat. Cerul devine mai albastru, mâncarea are un gust formidabil, soarele strălucește parcă mai tare. Nu ți se pare și ție?

Anne i se răsuci în brațe și-i cuprinse fața frumoasă între palme.

— Ești un bărbat minunat, Michael, șopti ea emoționată, atingându-i gura cu a ei. Îți mulțumesc.

Michael zâmbi, cu ochii plini de iubire și duioșie, apoi o sărută prelung și tandru. Când mâinile îi coborâră pe șezutul ei, strângând posesiv rotunjimile îmbietoare, Anne se retrase râzând și clătinând vehementă din cap.

— Nici să nu te gândești! Femeia aia a muncit un ceas întreg ca să-mi facă părul să stea frumos, așa că pune-ți pofta-n cui, milord.

Michael făcu o față chinuită, sperând s-o îmbuneze, dar Anne rămase fermă pe poziții.

După zece minute, coborau împreună în sala de bal. Lumea se strânsese deja și notele suave ale unui vals pluteau în acel decor somptuos. Ușile care dădeau spre terase erau larg deschise, lăsând aerul înmiresmat al nopții să pătrundă înăuntru. Câteva cupluri se roteau pe ringul de dans iar murmurul conversațiilor se auzea în fundal. Servitori îmbrăcați în livrele aurite și peruci pudrate se preumblau de colo-colo cu tăvi pline cu aperitive, limonadă și cupe cu șampanie, servind musafirii.

Anne aprecie numărul invitaților ca fiind în jur de două sute, deși foarte bine s-ar fi putut înșela. Oricum, Marcham-

ul era un conac spațios și primitiv, iar Anne abia aștepta să savureze timpul petrecut acolo. Când îi zări într-un colț al sălii de bal pe Emma, Jordan și James, se simți cuprinsă de o bucurie fără margini. Știa cărei persoane îi datora prezența lor acolo și se întoarse spre Michael, strângându-i mâna cu recunoștință.

— Ești dumnezeiesc de bun cu mine, șopti pe o voce răgușită din cauza emoției.

— Asta din cauză că te iubesc.

Mai târziu, în timp ce se plimbau prin parc, în lumina blândă a felinarelor, Emma o întrebă:

— Ești fericită, Anne?

Anne zâmbi.

— Dureros de fericită, mărturisi ea. De ce, nu-ți par a fi?

— Acum da. La început, am avut unele îndoieli.

— Pentru că totul s-a-ntâmplat mult prea repede, spuse Anne, deși știa că Emma îi intuise adevăratele sentimente de atunci pentru Michael.

— Și asta. Doar că erai foarte încordată și...

— Emoțiile de dinaintea nunții, făcu Anne amuzată, spunând de data aceasta un adevăr. O să le ai și tu, Emm.

— Nu vor fi foarte curând, te asigur, replică Emma, cu un oftat.

— N-ai întâlnit încă pe nimeni care să-ți placă?

— Sunt câțiva tineri drăguți, dar... nu știu, aștept să mi se întâmple ceva special. Toți cei care mi-au fost prezentați până acum sunt... doar drăguți. Niciunul nu-mi inspiră ceva deosebit, sau măcar să mă emoționeze în vreun fel.

— O să vină și vremea ta, Emm. Ești atât de tânără, n-ai decât optsprezece ani!

— La vârsta asta, cea mai mare parte a tinerelor sunt deja măritate, mormăi Emma întristată.

— Și cea mai mare parte a celor care au făcut-o sunt nefericite, spuse Anne.

— De unde știi?

— Uită-te în jurul tău, draga mea. Acele tinere, a căror viață se pare că le-o invidiezi, au alături un bărbat care le poate fi, în jumătate din cazuri, bunic. Sunt căsătorii aranjate de familie, care nu au o bază sănătoasă. Crezi că ai fi fericită lângă un bărbat cu triplul vârstei tale, doar pentru că societatea crede că a rămâne nemăritată la optsprezece ani este ceva nefiresc? Sfatul meu este să te bucuri de libertatea pe care o mai ai încă și fii convinsă că atunci când va sosi timpul, va apărea și cel care-ți este ursit. Și atunci vei înțelege ce înseamnă adevărata fericire și cât de importante sunt iubirea și respectul într-o căsnicie.

— Tu ai avut un noroc formidabil, Anne. Michael este un bărbat nemaipomenit.

— Știu, zâmbi Anne. Am fost cu adevărat binecuvântată când soarta mi l-a scos în cale.

— Sper să am și eu același noroc ca tine.

— Ți-l doresc din toată inima, Emm. Este minunat să iubești un om care să te merite cu adevărat. Iar tu ești suficient de inteligentă ca să alegi cum trebuie.

Două ore mai târziu serviră cina, apoi o parte dintre domni se retraseră în salonaș ca să-și fumeze trabucurile, să bea coniac și să discute politică, cealaltă parte rămânând să însoțească doamnele și domnișoarele care doreau să se plimbe prin grădini sub clar de lună.

Noaptea era caldă și aerul plin de parfumul florilor, predominând mai cu seamă cel amețitor al reginei nopții.

Michael o luă pe Anne și porniră singuri pe alei, adâncindu-se în întuneric. Apoi, Michael se întinse pe o bancă, așezând-o pe Anne deasupra lui, și contemplară într-o tăcere relaxată cerul spuzit cu stele, înconjuțați de țârâitul neîntrerupt al greierilor și de parfumul delicat al tufelor de trandafiri, după care începu să-i recite în ureche versuri de Byron, pe o voce joasă, profundă, lăudându-i frumusețea și vrăjind-o.

Din locul în care se aflau au urmărit exploziile artificierilor

de la miezul nopții apoi au hotărât să se întoarcă în dormitor, deoarece Anne nu se mai putea opri din căscat.

— Nu-mi vine să cred, murmură Anne pe o voce somnoroasă. Am dormit patru ore după-amiază, și totuși mă simt terminată, de parcă nici n-aș fi pus capul jos.

Michael aruncă cu coada ochiului o privire spre Anne, întrebându-se cât timp îi va lua până avea să-și dea seama de un adevăr care lui îi era cât se poate de evident. Și cum va reacționa când îl va afla. Pentru o persoană atât de perspicace și intuitivă cum era ea, îl mira faptul că nu percutase încă în fața acelei realități certe.

— Poate că ar trebui să consulți un medic, sugeră el pe un ton neutru.

— Să consult un medic? repetă Anne distrată. Pentru ce? Nu sunt bolnavă, ci doar puțin obosită. Și pentru lucrul ăsta nu există decât un singur leac: un pat confortabil și o pernă moale.

— Nu te contrazic aici, dar în ultima vreme ești mai tot timpul somnoroasă.

— Asta pentru că nu mă lași să dorm suficient peste noapte, îi reproșă ea în glumă.

— Somnul ăsta n-are nicio legătură cu ce facem noi când avem poftă și nevoi.

— Poftele și nevoile tale sunt mai solicitante decât ale mele, Alteța Voastră.

— Doamne, Anne, este chiar atât de greu să privești dincolo de cuvintele mele și să înțelegi ceea ce vreau să-ți spun?

— Dacă ai ceva de spus, spune-o de-a dreptul, Michael, îl invită ea, căscând de-i trosniră fălcile. La ora asta, îmi simt mintea cam amortită.

— O să-ți spun, n-avea grijă, o asigură el, zâmbind. Însă vreau să te prinzi singură. În ultimele două săptămâni, patul a fost atracția ta principală, și nu mă plâng de lucrul ăsta. Dar, pe lângă dormit, ai mai avut și amețeli... Știu că le-ai

avut și încă le mai ai, Anne! sublinie Michael încet când o văzu deschizând gura să protesteze. Am observat în câteva rânduri cum îți dispare culoarea din obraji și devii la față la fel de albă ca varul, mai ales când te ridici brusc de jos.

— Din cauza căldurii, se justifică ea pe un ton iritat. Nu pot să mănânc când afară poți să prăjești ouă pe pietre. Asta explică de ce m-am anemiat. O să-mi treacă de la sine. Și de un lucru poți fi sigur: niciun nenorocit de doctor nu pune mâna pe mine între timp. Ai înțeles? Nu mă poți forța, așa că nu insista, Michael. Urâsc medicii! Nu fac decât să-și umfle pungile și să plescăie din limbă când te consultă. Sunt enervanți și misogini, ca toți bărbații. Și, pe toți sfinții, *nu sunt bolnavă!* ridică ea vocea, exasperată.

— N-am zis că ești bolnavă, Anne, încercă Michael să o tempereze.

— Atunci, de ce vrei să mă vadă un medic? mârâi Anne printre dinți.

— Poate pentru că ești însărcinată? lansă el suav informația.

Anne se împiedică și fu cât pe ce să se lungească într-un rond de trandafiri dacă Michael n-ar fi ținut-o de mână și n-ar fi avut reflexe iuți.

— Sunt însă...

Cuvântul i se blocă în gât și preț de câteva secunde, se holbă la el consternată.

— Eu nu sunt... nu... n-are cum să... își smuci ea mâna dintr-a lui, începând să gesticuleze agitată, în timp ce o gamă de emoții se succedau cu repeziciune pe trăsăturile feței ei.

Se opri și-l privi încordată, parcă așteptându-se ca el să înceapă dintr-o clipă-ntr-alta să izbucnească-n râs și să-i spună că totul n-a fost decât o glumă proastă. Dar Michael stătea serios în lumina aurie a felinarelor, privind-o cu blândețe și răbdare.

— Sunt...? bâigui ea cu o voce mică și speriată.

— Așa cred. Un doctor ne-ar putea confirma treaba asta

cel mai bine.

Amețelile de care pomenise el tocmai găsiseră de cuviință să se manifeste. I se înmuiară genunchii și o luă cu greutate de la stomac.

— Trebuie să mă așez, bolborosi Anne, având o expresie buimăcită pe față.

Michael o luă pe sus și o așeză cu grijă pe o băncuță joasă de marmură. Anne ar fi făcut scandal, dacă ar fi avut energie suficientă. Detesta să fie tratată ca o femeie slabă și neputincioasă, mai ales când nu-și dădea acordul, dar acum pur și simplu i se făcuse rău, îngrozitor de rău. Înghiți de câteva ori în sec, încercând să se dezmeticească și să-și reprime greața care-i urcase în gât.

— Oh, Doamne! gemu ea cu jale, presându-și podul palmelor peste ochi. Doamne Dumnezeu, iisuse și Maică Precistă!

Stătu așa câteva secunde, apoi își coborî mâinile, presându-și degetele peste gură și privindu-l pe Michael peste ele cu o expresie înmărmurită.

— Ți-e mai bine? o întrebă el, privind-o concentrat.

— Da. Nu. Nu știu.

Mâinile îi căzură în poală, de parcă n-ar mai fi avut putere să le țină ridicate.

— Ce simți?

— Groază, rosti ea primul cuvânt care-i veni în minte, cu o voce sugrumată de emoția cu pricina.

Michael, care se lăsase pe vine lângă băncuță, se întinse și-i luă mâinile într-ale lui. Erau reci și tremurau ușor. Îi căută ochii și o privi tăcut pentru o clipă.

— Anne, știu că ți-a venit ciclul săptămâna trecută, dar uneori, prezența lui poate fi amăgitoare. Se întâmplă să mai apară și peste prima lună de sarcină.

— Tu de unde știi asta?! se încruntă Anne, aruncându-i o privire nedumerită și suspicioasă.

— De la Morgan o știu. Jessica a pățit asta la ambii copii.

Anne, făcu Michael serios, privind-o drept în ochi, nu-ți dorești copilul ăsta?

— Firește că-l vreau! exclamă ea indignată. Doar că... doar că nu sunt pregătită să... Nu-mi plac surprizele, asta-il declară cu o voce sufocată.

— Lucrurile astea nu se petrec chiar după voia noastră, iubito.

— Îmi dau seama, murmură Anne, oftând și privind mâinile lor împreunate. Tăcu un moment, apoi își ridică fruntea și-l privi în ochi, mușcându-și buzele îngrijorată. Tu ce simți?

— Fericire, declară Michael simplu. De fapt, sunt beat de fericire.

— Adevărat? făcu ea ochii mari.

— Da. Faptul că nu Țopăi într-un picior nu înseamnă că nu mă bucur.

Pe buzele ei se ivi umbra unui surâs nesigur.

— Băiat sau fată? întrebă ea, înălțându-și sprâncenele subțiri cu un aer curios.

— Fie ce-o vrea Dumnezeu, sănătos să fie. E al nostru, așa c-o să-l iubim indiferent ce iese. Mă atrage ideea unei fete la fel de mult precum cea a unui băiat.

— Sper să fie băiat. Ai nevoie de un moștenitor.

— Asta nu este o urgență, draga mea, o asigură Michael, râzând încântat. O să tot încercăm până o să ni se nască și un băiat. Te simți mai bine acum?

— Mult mai bine, dădu Anne din cap, privindu-și puțin nedumerită abdomenul încă plat, care ascundea în adâncul lui un crâmpeli de viață.

— O să fie bine, Anne, o asigură Michael, sărutându-i apăsat fiecare mână în parte.

Expresia de năuceală și surpriză de pe fața ei era delicioasă. Se ridică și o luă în brațe, așezându-se pe bancă cu ea pe genunchi. O mână și-o puse pe talia ei îngustă, iar cu cealaltă o mângâie cu gingășie pe pântecul neted. Apoi,

pradă unui impuls, se aplecă și o sărută acolo.

— De abia aștept să ți se rotunjească burtica, să miște, să-l simt sub palmă... al meu și al tău... rosti el pe o voce adâncă, răscolitoare și plină de pasiune.

— O să mă îngraș, îngăimă ea, simțind gustul lacrimilor în fundul gâtului.

— Aleluia! Câteva livre-n plus îți vor veni de minune. O să-ți spun un secret, Anne. Găsesc că cele mai frumoase și mai înspăimântătoare femei sunt cele însărcinate. Sunt frumoase pentru că poartă în ele miracolul vieții și înspăimântătoare tocmai din această cauză. Acesta este unul dintre motivele principale pentru care respect atât de mult sexul frumos.

— Oh, Michael! șopti ea cu lacrimi în ochi. Sunt înfricoșată... dar și fericită în același timp. Mă sperie faptul că... se opri și înghiți în sec convulsiv, apoi își umezi buzele nervoasă și-l privi nesigură, sfârșind cu o jumătate de glas: mi-e teamă că s-ar putea să nu fiu o mamă bună.

— Spui prostii, Anne. Vei fi o mamă minunată. Ai instincte bune și ești o femeie cu un suflet blând și generos, suficient de înțeleaptă pentru a-ți da seama la timp și cu precizie de ce anume va avea nevoie puiul tău. O să vezi. Va fi ceva simplu, firesc și ușor. Crede-mă!

— Îți mulțumesc pentru că mă încurajezi, murmură Anne, luându-i fața în palme. Doamne, Michael, nu merit atâta fericire...

— Să nu mai zici asta niciodată! o certă el, privind-o serios în ochi și ștergându-i o lacrimă care-i alunecă la vale pe obraz. Ești singura persoană pe care o cunosc cu cel mai mare drept la fericire, să ții minte asta! Ești o persoană uluitoare, Anne, iar eu te iubesc. Meriți să fii fericită, meriți să fii iubită, meriți raiul în întregime. Iar eu voi fi întotdeauna lângă tine pentru a-ți oferi măcar o părticică din el, dacă nu voi reuși să ți-l ofer pe tot.

— Știu, șopti Anne, lipindu-și gura de a lui. O știu cu fiecare bătaie a inimii mele.

Apoi îl îmbrățișă cu putere, strivindu-i buzele cu ale ei.

Câteva minute mai târziu, simțindu-se încă tulburată după urma incredibilului eveniment, Anne pășea tăcută la brațul lui Michael, încercând să asimileze sentimentele copleșitoare de fericire, neîncredere și uimire care o încercau. Din cauza asta, somnul îi zburase și Anne se pomeni cuprinsă de o stare de neastâmpăr teribilă. Dorea să facă ceva, să scoată acel tumult de emoții care-i umpleau inima până la refuz.

— Tremuri, remarcă Michael, scoțându-și jacheta și petrecându-i-o peste umeri înainte ca Anne să deschidă gura.

— Sunt surescitată, mărturisi Anne, râzând. Adevărul este că tremur din cauza faptului că încerc să-mi stăpânesc anumite porniri.

— Cum ar fi? o întreabă tânărul bărbat, oprindu-se în loc și privindu-i fascinat chipul ce radia de frumusețe și bucurie.

— Să strig, să alerg, să mă tăvălesc pe jos în straturile de flori, râzând până la sughit. Îmi vine în minte orice ar putea fi scandalos, indecent și șocant. Acum, că m-am acomodat cu știrea asta senzațională, mărturisesc că mă simt extraordinar. Am chef să călăresc! declară brusc, cu ochii mari, implorându-l în tăcere să fie de acord cu acest lucru.

— Măine dimineată, la revărsatul zorilor, promise Michael.

— De ce nu acum? păru Anne dezamăgită.

— Pentru că este întuneric și periculos. Dar pot să-ți ofer o altă opțiune, la fel de eliberatoare ca o partidă de călărit... pe cai adevărați.

Anne îi privi ochii și văzu licărul primejdios din ei.

— Tentant, susură ea, arcuindu-și o sprânceană într-un fel malițios. Partidă de călărit pe... cai neadevărați? vru ea să se asigure că a înțeles corect ceea ce el îi sugerase.

— Aici, rosti el, privind-o provocator.

— Aici?

— Chiar acum.

Orice urmă de răs se șterse de pe fața ei și Anne se încruntă, aruncând priviri rapide în jur.

— E riscant, Michael. Oricine poate să dea peste noi...

— Îți place riscul, Anne, la fel de mult ca și mie. Suntem singuri. Amândoi am trăit primejdios. De ce ar trebui să ne schimbăm stilul de viață și gusturile tocmai acum?

Anne își prinse buza de jos între dinți, îngustându-și ochii incandescenti într-o expresie șăgalnică în timp ce reflecta la propunerea lui. Deja simțea dorința clocotindu-i în vene, senzația fiind sporită de cea a faptului că ar fi putut fi prinși dacă se hazarda să dea curs invitației lui.

— A mea, aici, acum, în întregime, repetă el rar, fixându-o cu ochi pătimași.

I se înmuieră genunchii, iar feminitatea i se contractă dureros sub vorbele lui.

— Satană! gemu Anne și i se aruncă în brațe.

Se prăbușiră peste un strat de regina-noptii, râzând și sărutându-se hămesiți. Apoi auziră voci în apropiere și se opriră, ciulind urechile.

Michael înjură în barbă birjărește și o privi distrus.

— Poate mâine noapte? făcu el cu un oftat.

— Poate. Dar n-ar mai avea același farmec din cauză că l-am programat.

— Ai dreptate. O să mă gândesc eu la ceva palpitant între timp. Acum, cum naiba ne ridicăm fără să ne facem de râs?

— Acum două minute nu te preocupa deloc acest aspect al problemei, șopti Anne, înăbușindu-și râsul.

— Acum două minute nu mă gândeam decât la cum să-ți pun fustele-n cap și să te am.

— Am putea să ne târâm până la marginea parcului și de acolo mai departe, până-n camera noastră, sugeră Anne, încercând din răspuțeri să rămână serioasă.

Michael o privi, apoi îi puse un deget pe buze când vocile se auziră la câțiva metri de ei. Îi făcu semn să stea nemișcată, ascultând cu atenție și zâmbi.

— E-n regulă, dulceață, am scăpat ieftin tura asta.

Și, fără niciun preambul, se ridică în picioare, trăgând-o și

pe Anne după el, care fu atât de șocată de gestul lui, încât amuți cu totul.

Contesa de Averly simți o mișcare în stânga ei și se răsucii brusc pe călcăie, scoțând un țipăt găuit și ducându-și îngrozită mâna la piept.

— Jessica, Morgan. Îmi pare rău dacă te-am speriat, i se adresă Michael cumnatei sale, care-i privea uimită, cu inima gata să-i iasă afară.

— De unde Dumnezeu ați apărut? făcu Jessica, aruncând o privire rapidă în jurul ei, încercând să-și dea seama unde stătuseră ascunși cei doi. Nu v-am văzut mai înainte.

— Nici n-aveai cum. Tocmai îmi sărutam nevasta în tufele cu regina-noptii.

Ambele femei roșiră instantaneu, iar Morgan începu să râdă și spuse:

— Îmi cer scuze dacă v-am deranjat.

— Se acceptă, rânji Michael, ignorând ciupitura iute și dureroasă pe care Anne i-o administră între coaste. Anne tocmai a aflat că este însărcinată și încercam să sărbătorim câmpenește.

— Michael! scrâșni Anne, încercând să zâmbească, dar tot ce reuși fu o grimasă.

— Oh, draga mea, felicitări! rosti Jessica cu duioșie în glas, făcând un pas spre ea și luându-i mâna pentru a i-o strânge cu afecțiune. Este o veste minunată!

Anne zâmbi silit, jurându-și că avea să-l strângă de gât pe Michael imediat ce i se ivea prilejul. Ea nici nu apucase să se obișnuiască cu noutatea, iar soțul ei, gură spartă, bătea deja toaca în tot satul.

Apoi veni rândul lui Morgan s-o felicite, care părea extrem de încântat de ideea unui nepot sau a unei nepoate.

Câteva minute, se alăturară celor doi, apoi se întoarseră la conac. Noaptea era caldă și plăcută și mai toate ferestrele încăperilor de la parter pe sub care treceau erau deschise, iar prin ele răzbăteau până la ei sunetul conversațiilor din

interior. Din sala de jocuri se auzeau exclamațiile vesele ale celor care câștigau la mesele de joc, mormăitul dezgustat al celor care pierdeau, și sunetul înfundat al bilelor de biliard care se ciocneau între ele, acompaniate de ce-l făcut de tacurile frecate cu cretă.

Anne se opri sub ferestrele sălii de distracții și se întoarse spre soțul ei.

— Michael, știu că ești fericit pentru ceea ce ni s-a întâmplat, dar până când nu vom fi complet siguri că sunt într-adevăr însărcinată, aș vrea să păstrăm secretul.

— Asta înseamnă că ești de acord să te consulte un medic? o întrebă bărbatul, luându-i mâinile reci într-ale sale și ducându-i-le la gură pentru a i le săruta apăsător.

— Nu-mi place ideea, dar n-am încotro în situația dată, oftă Anne.

Michael zâmbi.

— Va fi un control de rutină, Anne. Doar să ne asigurăm că totul este în ordine cu voi amândoi.

— Sunt în regulă, sublinie Anne, dar mă gândesc că dacă refuz s-o fac, o să mă bați la cap până cedez, așa că te scutesc de un efort în plus, iar eu o să-mi menajez nervii. Dar te previn: dacă începi să mă cocoleșezi și s-o faci pe cloșca cu mine, o să încep să mă enervez, să știi!

— O să încerc să mă abțin, promise Michael, studiindu-i emoționat chipul frumos, pe care îl iubea din tot sufletul.

O cascadă de hohote de râs explodează în sala de jocuri iar zâmbetul lui se șterse când o văzu cum devine albă la față ca hârtia și se clatină pe picioare, icnind.

— Anne, ți-e rău? o întrebă, speriat de expresia goală din ochii ei.

Anne nu putu răspunde. Urechile îi vâjâiau și lumea întreagă se îndepărta de ea, în timp ce un vid imens se căsca sub picioarele ei, sorbind-o înăuntru. I se făcu greață. Privirile i se întunecară pentru o fracțiune de secundă, genunchii i se înmuieră și aproape că se prăbuși în brațele

lui Michael, torturată de sunetul al acelui râs puternic, un râs îngrozitor, pe care-l mai auzise doar o singură dată, un râs ce-și săpase sonoritatea adânc în memoria ei. Făcu un efort supraomenesc să nu se lase târâtă de îmbrățișarea lacomă a ceea ce presimțea a fi un leșin și-și încleștă mâinile de reverele jachetei de gală a lui Michael, luptându-se să se păstreze lucidă.

— Anne! Vorbește cu mine! îi ceru el, panicat, văzând-o cum tremură din toate încheieturile, mușcându-și buzele până la sânge, în timp ce ochii i se roteau în cap într-o expresie șocată, orbită de groază și durere.

— Este... aici... bolborosi Anne, trăgând aerul în plămâni într-un mod sacadat, de parcă s-ar fi sufocat.

— Cine... începu Michael, speriat, apoi simți fiori reci pe șira spinării când înțelese în sfârșit ce anume o făcuse să reacționeze așa. Ești sigură? articulă el încet, de parcă s-ar fi temut să nu fie auzit, privind-o cu tot trupul încordat.

— I-am auzit... râsul... Trebuie să... să mă așez puțin... rosti pe o voce tremurătoare, înghițind convulsiv în sec.

— E-n regulă, sprijină-te de mine, o îndemnă Michael, încercând să-și înfrâneze pornirile ucigăse și să rămână limpede la cap, în timp ce o trăgea după el spre parc, pentru a se asigura că nimeni din interior n-avea să le surprindă discuția, asta în cazul în care s-ar fi aflat prea aproape de ferestre.

Simțea un val de furie nimicitoare văzând-o pe Anne în halul acela de tulburare, însoțit de bucuria macabră de a ști că cel pe care-l căutau se afla undeva, în apropiere, amestecându-se printre musafirii fratelui său. O luă pe Anne în brațe, strângând-o cu grijă la piept și injurând cu ferocitate în sinea lui. Momentul în care soarta se hotărâse să le vină în ajutor era unul prost ales. Anne se afla într-o stare delicată, atât fizic cât și emoțional. Trebuia să aibă grijă de ea, de copilul lor. Nu știa ce să facă, realiză Michael disperat, în timp ce o strângea pe Anne în brațe, înnebunit din cauza

stării ei: Anne tremura ca o ciută rănită de moarte, fără a se putea controla, gemând înăbușit și respirând cu greutate.

— Liniștește-te, scumpa mea, îi șopti el la ureche pe o voce răgușită, începând s-o legene încetișor, lipind-o strâns de el, de parcă în felul ăsta ar fi putut să transfere asupra ei o parte din forța și calmul lui. Individul ăsta nu știe că s-a dat de gol. Nu știe cine ești tu, nu știe că noi am aflat că este aici. Și, din această cauză, n-are niciun motiv să dispară. Va mai rămâne la Marcham încă două zile, așa că o să avem timp berechet la dispoziție să ne dăm seama cine este și să-l atragem într-o cursă.

— Trebuie, Anne făcu o pauză pentru a-și înghiți nodul greu din gât și să se adune, trebuie să mă duc înăuntru.

— Nu în halul ăsta, se împotrivi Michael cu fermitate. Mai întâi, trebuie să-ți revii. Te duc sus ca să te întinzi puțin, iar eu cobor și fac o listă cu toți bărbații care sunt adunați în sala de jocuri.

— Nu pot să stau întinsă știind că... dădu ea să se împotrivească.

— Anne, ai încredere în mine, o îndepărtă el la o lungime de braț pentru a o putea privi în ochi. Dacă intrăm amândoi acolo, în starea în care ești, și ne holbăm la fiecare musafir în parte, o să-i stărnim suspiciunile. Ascută-mă, te rog, și fă-mi pe plac!

Anne închise ochii strâns, încercând să se liniștească. Inspiră și expiră aerul de câteva ori, normalizându-și ritmul respirației. Starea de rău de la stomac i se mai risipi și, treptat, redeveni din nou stăpână pe sine. Atunci când deschise ochii, Michael fu uluit de viteza cu care Anne se mobilizase.

— Acum sunt în regulă, rosti ea pe o voce atât de calculată și distantă, că Michael avu impresia că aude vocea altei persoane. O să intrăm înăuntru amândoi și o să facem ceea ce trebuie.

— Ești sigură? insistă Michael, știind că orice i-ar fi spus

în acel moment, n-ar fi reușit s-o convingă să renunțe.

— Absolut sigură. Aveam o treabă de făcut, Michael, și am stabilit că o s-o facem împreună, îi reaminti Anne pe un ton aspru. Așa că, să nu mai pierdem timpul.

Michael oftă, umflându-și obrazii și expirând aerul încet. Dacă Anne ar fi fost o fire mai cooperantă, ar fi ales s-o lase în afara acestei situații periculoase. Dar ea era cine era, și pe deasupra și o femeie foarte încăpățânată, iar el știa că ar fi irosit clipe prețioase încercând să o convingă să renunțe. Oricum Anne nu l-ar fi ascultat, așa că era mai bine s-o aibă sub observație.

— E-n regulă, atunci, hai să mergem. Dar o să stabilim o regulă de bază înainte de a-i da drumul. Indiferent dacă o să avem succes sau nu în seara asta, nu te îndepărtezi nicio secundă de mine pe toată perioada șederii noastre aici. Vreau să fii tot timpul sub ochii mei, Anne.

— Michael, știi că pot să-mi port și singură de grijă, protestă Anne indignată, dar văzându-i privirea îngrijorată, oftă și dădu din cap resemnată. Bine, îți promit să nu mă dezlipesc de tine atâta timp cât ne aflăm aici. O să fiu ca o umbră, o să te sufoc. Acum, hai odată, până nu-i vine nemernicului ăluia ideea să plece de acolo.

— De acord, dar trebuie să-ți schimbi rochia mai întâi. Ai urme de iarbă și pământ pe spate, iar părul îți stă ca naiba.

Anne mormăi o înjurătură colorată, care-l făcu pe Michael să-și înalțe sprâncenele amuzat, și porni cu pași grăbiți spre conac. Michael făcu doi pași, o luă de mână și o trase spre intrarea servitorilor, urmând o rută ocolitoare până în dormitorul lor, fără să se întâlnească cu nimeni pe drum.

Annei îi luă mai puțin de cinci minute să se schimbe de rochia murdară și să-și pună părul în ordine, spre marea surprindere a lui Michael.

— Ești foarte rapidă, comentă el, în timp ce ieșeau din dormitor.

— Nevoia te învață, replică Anne, încercând să-și

domolească bătăile rapide ale inimii.

CAPITOLUL 18

Zece minute mai târziu, se aflau în sala de jocuri, ținându-se de mână și zâmbind în timp ce se preumblau printre mesele ticsite de lume, Michael povestindu-i pe o voce scăzută cine ce juca și care erau mizele. Pentru oricine i-ar fi privit, pozau în imaginea unui cuplu de îndrăgostiți, în care soțul, grijuliu și dornic să-și distreze soția lipsită de vedere, îi relata amănunte despre jocurile desfășurate, ca ea să-și poată alunga plictiseala.

— Ne-ar fi fost mult mai ușor să știm după cine să ne uităm dacă ai fi avut o listă a oamenilor care lucrează pentru Harper, îi șopti Anne în ureche, încercând să-și stăpânească iritarea în fața sălii mari și aglomerate.

Michael îi duse mâna la gură, aplecându-se spre ea și privind-o cu ochi visători, de bărbat înamorat. Buzele abia i se mișcă când rosti:

— Draga mea, cine s-ar fi așteptat la o asemenea situație îmbucurătoare pentru noi? Ai o anume imagine în cap, așa că încearcă s-o suprapui peste ceea ce ni se oferă și vezi cine se potrivește.

Anne dădu din cap, oftând.

— Am numărat vreo două duzini, dar am putea restrânge lista pe considerente de vârstă, murmură ea cu o voce surdă. Unii sunt prea tineri și alții prea bătrâni. Poate că ar trebui să ne apucăm să ne plimbăm de la o masă la alta, să spunem glume și să provocăm ilaritate printre jucători.

— Nu-mi trece nimic prin minte foarte amuzant, mărturisi Michael, de data asta vorbind pe un ton normal.

— Nici mie, se strâmbă Anne, mușcându-și buzele nemulțumită.

Le era destul de greu să cerceteze perimetrul, din moment ce în jurul fiecărei mese erau strânși și spectatori care stăteau în picioare și urmăreau entuziasmați ori plictisiți jocurile de cărți sau biliard, încurajându-i pe cei care

pierdeau și felicitându-i pe câștigători.

O oră mai târziu, dezamăgirea începu să-și facă loc în sufletul Annei. O parte dintre jucători, cu precădere cei care fuseseră urmăriți de ghinion în acea seară, abandonaseră mesele de joc și părăsiseră încăperea. O altă parte dintre spectatori, învinși de ora înaintată, se duseseră la culcare. Cei care rămăseseră pe loc se încăpățâneau să reziste pe poziții, încercând să golească buzunarele adversarilor de joc.

Anne se simțea obosită, nervoasă și frustrată. În mintea ei avea o listă cu potențiali suspecti, dar nu știa de cine anume să se lege. Peste niciunul dintre acei bărbați nu putea așeza imaginea celui pe care-l văzuse în acea noapte la Henri Browman. Asta și pentru că, în acea noapte de coșmar, trădătorul avusese capul acoperit și stătuse tot timpul cu spatele la ea. Desigur, își amintea câteva detalii despre statura acelui vierme ticălos: era un bărbat relativ înalt, solid, și avea o voce groasă. Pe acest considerent, mintea ei scurtase lista, dar tot mai rămăneau de verificat în jur de cincisprezece indivizi. Asta dacă era să se bazeze pe faptul că cel pe care-l căutau rămăsese în sala de joc tot timpul cât îi luase ei să treacă peste șocul provocat de prezența lui acolo și, mai apoi, de necesitatea de a-și schimba ținuta înainte de a intra acolo. Dacă individul se cărase în acest timp, atunci... Anne refuză să se gândească la această posibilitate.

— Cred că nu mai avem ce face aici, spuse Michael, privindu-i cearcănele de sub ochi. Ai nevoie de somn.

— Ba n-am! îl contrazise Anne aproape cu asprime. Realizând că se rățoise la el, își înmuie vocea. Vreau să mai rămânem puțin. Te rog, adăugă, observându-i buzele strânse de nemulțumire.

Stăteau așezați la o masă goală, în fundul încăperii, cu câte o cupă de șampanie în față.

— Anne, probabil că tipul doarme de mult la ora asta, își exprimă Michael gândurile cu voce tare. Este aproape patru dimineața. Oricum, o să-i cer lui Jessica lista cu toți invitații

de aici și, dacă n-o să-l dibuim pe amicul nostru între timp, atunci o s-o purec împreună cu Harper când ajungem la Londra. În felul ăsta, o să avem date și informații mai clare despre cine ar putea fi vorba. O să restrângem aria căutărilor în mod considerabil. Oricum, am avut un noroc teribil în seara asta, numai și pentru faptul că am descoperit că ticălosul ăla se află aici.

Anne închise ochii, ignorându-și starea de slăbiciune fizică. Încordarea psihică din ultimul ceas o epuizase. Deși trupul își cerea drepturile, mintea îi era încă activă.

Michael avea dreptate. Nu mai era nimic de făcut pe moment. Însă ideea de a-și petrece noaptea sub același acoperiș cu criminalul tatălui ei o umplea de scârbă. Știa că nu avea să aibă parte de un somn bun și liniștit, dar la fel de bine știa că trebuia să se odihnească și să-și refacă energia până a doua zi.

— Bine, dădu ea din cap resemnată, oftând. Hai să mergem să ne băgăm în pat, deși mă îndoiesc sincer că am să pot pune geană pe geană.

— O să am eu grijă s-o faci, promise Michael, privind-o cu un mic surâs în ochi.

Sus, în patul larg, cu baldachin, din dormitorul lor, făcură dragoste nespus de încet, fiecare golindu-și mintea de orice gând și umplându-și inima de prezența celuilalt. Și astfel, Anne adormi buștean înainte ca măcar să realizeze asta, iar Michael îi veghe somnul adânc și se gândi la ceea ce urmau să facă atunci când aveau să se trezească.

A doua zi, la primele ore ale dimineții, începu să plouă torențial.

Anne se trezi cu un tresărit atunci când un tunet se rostogoli din înalturile cerului, prăvălindu-se deasupra conacului și făcându-i geamurile să vibreze în cercevele.

Michael era obișnuit cu schimbările bruște de vreme de la Marcham, așa că nu-l miră deloc dezlănțuirea furioasă a naturii. Se ridică din pat și se duse gol la ferestre, trăgând

draperiile grele și privind cu ochi îngustați bolta mohorâtă a cerului și valurile de ploaie care izbeau în rafale conacul. După estimările sale, ziua asta era compromisă. Aveau să stea cu toții înăuntru, și...

Brusc, îl cuprinse veselia. Se întoarse în pat și se vâri lângă Anne, care încă se lupta să se dezmeticească.

— Vești bune, amazoano, o sărută el pe părul încâlcit. Plouă demential afară.

— Asta este o veste bună, după părerea ta? mormăi Anne indispusă, cu nasul îngropat în perdeaua de păr des de pe pieptul lui, încercând să-și învingă valul de acid care i se ridică din stomac până-n creștetul capului. La naiba, înjură ea, smulgându-se de lângă el și repezindu-se în camera de toaletă, unde icni peste vasul de porțelan.

Rezemându-se vlăguită de perete, Anne închise ochii, blestemând în tăcere. Îl auzi pe Michael agitându-se pe lângă ea și simți pe frunte umezeala rece a unui prosop. Anne gemu, plină de recunoștință, și nici măcar nu se gândi să protesteze când Michael își vâri o mână pe sub genunchii ei și o luă în brațe, ducând-o și așezând-o cu grijă în pat.

— Este prima dimineată în care ai grețuri matinale.

Deși vocea lui suna amuzată, Anne ghici în ea o notă de îngrijorare.

— Dacă deschid ochii și constat că râzi de mine, Michael, îți jur că o să-ți pară foarte rău. Din cauza ta sunt în halul ăsta!... Și să știi că nu este prima dată când mi-e rău dimineata, numai că este pentru prima dată când stomacul s-a dovedit a fi mai tare decât voința mea.

— Atunci, propun să-l felicităm cu câteva felii de pâine prăjită și o cană de ceai.

Anne își ascultă îndemnul propriului corp, care nu părea să se răzvrătească în fața acestei idei de mic dejun.

— Cred că ar merge, oftă ea, luând prosopul ud pe care i-l pusese Michael pe frunte și frecându-și fața cu el.

Aruncând o privire spre geam, văzu prăpădul de afară și se

strâmbă nemulțumită.

— Ce-ți veni să spui că nebunia de afară este un lucru bun? îl întrebă Anne cu o jumătate de gură.

— Păi, toată lumea o să fie forțată să stea astăzi în casă, măcar pentru câteva ore.

— Da, ce să-ți spun, este de-a... Oh! i se rotunjiră ei buzele, când înțelese la ce se referise Michael. Îl privi cu ochi mari, trezindu-se complet. Oh, da, o să stăm în casă cu toții, punctă ea fiecare cuvânt în parte cu o mișcare înceată și aprobatoare a capului, fără a-și lua ochii de la el. Va fi palpitant!

— Absolut. Azi pornim la vânătoare, amazoano.

Anne rânji, cu ochii strălucindu-i de încântare și anticipație. Michael surâse, apoi sună după un servitor și-și luă pe el un halat de mătase neagră. Câteva minute mai târziu, apăru unul din servitorii vechi de la Marcham iar Michael comandă micul dejun în cameră.

Anne nu auzi ce șușoti el în dreptul ușii întredeschise, dar nici n-o interesă. Nu se gândea decât la ceea ce urmau să facă și se ruga fierbinte în sinea ei ca cercetările lor din acea zi să le fie încununare cu succes. Nerăbdarea o umplea de neastâmpăr, așa că se dădu jos din pat, stătu o clipă nemișcată ca să-și dea seama dacă stomacul ei nu mai avea ceva de spus în plus, apoi porni spre camera de baie și-și făcu toaleta. După un sfert de oră se înapoie în dormitor și gura i se umplu de salivă când simți mirosul de pâine prăjită, șuncă proaspătă, friptură și cafea. Tava cu mâncare se afla pe masă și Anne, încurajată de reacția pozitivă a propriului organism, aproape că se năpusti asupra bunătăților frumos aranjate pe platouri.

Michael o urmări cum mănâncă, iar când Anne se sătură și se întinse spre cana cu cafea, Michael fu mai rapid decât ea și i-o suflă de sub nas.

— Cafeaua este contraindicată la viitoarele mămici. Tu ai ceai.

Anne se strâmbă dezgustată.

— Doar o gură și pe urmă îmi beau cuminte ceaiul, promise ea, cu ochii ațintiți cu poftă asupra cării cu cafea.

Michael ezită, apoi îi întinse cana.

— O gură, preciză el serios.

Anne zâmbi dulce, duse cana aburindă la gură și luă o înghițitură, cu ochii lipiți de ai lui. Și pentru că lichidul delicios nu era chiar atât de fierbinte, mai luă o gură zdravănă din el înainte de a-i da cana îndărăt, înfruntând nevinovată privirea lui îngustată.

— Ai zis o gură, Anne!

— Am mințit, declară ea cu un zâmbet larg. Tu n-ai mâncat nimic, observă Anne cu întârziere.

— Aveai pe față o expresie atât de feroce, că n-am avut curajul să mă apropiu, o tachină Michael, rânjind când obrajii ei se colorară intens. Îți mai trebuie ceva?

— N-am poftă din alea, dacă asta mă întrebi, mormăi Anne, dându-și ochii peste cap cu un aer plictisit.

— E-n regulă. Atunci, hai să ne îmbrăcăm civilizat și să ne punem pe treabă.

Oaspeții erau împrăștiați prin toată casa. Din cauza vremii căinoase de afară, o mare parte dintre invitați erau indispuși și nervoși. În acea zi erau programate concursuri în aer liber, cu premii importante, iar modificarea forțată a programului le stricase buna dispoziție. Conversațiile se închegau cu dificultate în saloane, singura încăpere mai animată fiind tot sala de jocuri, unde se retrăseseră majoritatea bărbaților, discutând politică, punând la cale afaceri și cheltuindu-și averile la mesele de joc.

Trădătorul stătea la o masă de patru locuri, studiindu-și plictisit careul de dame din mână. Zeița Fortuna își manifestase constant preferința pentru el în ultimele săptămâni. Era aproape scandalos modul în care-i intrau cărțile de joc. Avusese puține partide în care culoarea,

chintele, careurile sau full-urile să nu-i intre din prima mână. Pur și simplu norocul îl curta asiduu iar suma pe care o câștigase în ultimele douăzeci și patru de ore putea fi considerată drept o mică avere.

Ridicându-și privirea, îi zări pe contele și contesa de Warwick intrând la braț în încăpere. Ceva în măruntaiele sale zvâcni, iar *senzația* își făcu simțită prezența din nou, așa cum se întâmplase și în noaptea care trecuse, când cei doi își făcuseră apariția acolo.

Își plecă ochii asupra cărților din mâinile sale, fără însă să le vadă cu adevărat. Venise aici cu un scop anume, își aminti el, întinzând mâna fără să se uite după paharul cu scotch din care luă o înghițitură mică. Venise să tatoneze terenul, să îi observe pe cei doi porumbei.

Invitația lui lady Jessica la Marcham fusese ca o mană cerească pentru el. I se oferise ocazia pe care o aștepta și profitase de ea fără să ezite.

Cu coada ochiului, îi văzu traversând încăperea și oprindu-se să vorbească cu lady Jessica. Preț de o clipă, îl fixă pe Michael cu insistență, apoi își mută atenția asupra drăgălașei lui soții. Și din nou simți *senzația*, o tresărire puternică, imposibil de ignorat.

Unul dintre parteneri îi atrase atenția asupra jocului și a noii mize iar el plusă dublul sumei, fără ca măcar să se uite.

Anne Stoneleigh... acum lady Daveport.

Ce știa despre ea? Mai nimic, fu nevoit să recunoască, filtrându-i imaginea printre gene în timp ce-și răsflira cărțile pe masă și-și sălta potul cu ambele mâini, spre marea dezamăgire și invidie a celorlalți participanți. Din bârfele de acum patru ani, lady Anne suferise un accident tragic, care o lăsase fără lumina ochilor. Dusese o viață retrasă în tot acest timp. Ca acum, după patru ani de izolare, să-și facă apariția în societate de câteva ori iar Michael Davenport să o ia de nevastă. Eveniment care avusese loc la nicio lună după ce el îi trimisese acea scrisoare, în care-l asmuțise pe urmele

Umbrei Noptii.

Coincidență? Poate, dar el nu credea niciodată în coincidențe. Motiv pentru care se afla aici.

Privind-o cu un ochi critic pe Anne Davenport, ajunsese la concluzia că tânăra nu era deloc lipsită de farmec personal.

Cam prea înaltă și cam prea slabă pentru gustul lui, dar avea ceva elegant și grațios în făptură. O figură cu trăsături exotice, interesant combinate, atrăgătoare fără a fi totuși considerată drept o adevărată frumusețe. Soră-sa era, categoric, mult mai drăguță.

Încerca să-și dea seama ce anume îl atrăsese la ea într-atât pe Michael Davenport încât să-l determine s-o ia de nevastă. El, unul, nu s-ar fi complicat cu o femeie aflată în situația ei, deși poate că acest handicap al tinerei femei avea totuși un avantaj: soțul putea fi convins că nevastei nu i se „scurg ochii” după eventuali amanți, deși se îndoia că vreuna dintre femeile care ajungeau în patul vreunui Davenport ar fi avut motive să-l înșele.

Și totuși, chiar dacă era să ia în calcul faptul că Davenport făcuse într-adevăr o slăbiciune pentru Anne Stoneleigh, îl mira viteza cu care se însurase cu ea. Pentru un burlac cu o reputație ca a lui, se mișcase foarte repede. Și asta îl făcu să revină cu gândurile asupra lucrului care-l frământa: o făcuse la nici trei săptămâni după ce el îi trimisese blestemata aia de scrisoare!

În mod sigur exista ceva la mijloc. Ceva ce era sigur că nu-i plăcea. Mai ales că acum Davenport intrase în serviciul lui Thomas. Și lucrul ăsta se întâmplase tot după ce el îi expediase scrisoarea.

Pentru prima dată în ultimele luni, trădătorul se îndoia că procedase corect atunci când îi scrisese acea scrisoare lui Michael Davenport.

Oricum, *senzația* îl avertiza că lucrurile se legau într-un fel sau altul de fiica lui Linus Stoneleigh. Fata știa ceva, presimțea asta. Trebuia să afle ce știa.

Preț de o clipă, cochetă cu ideea de a o răpi și de a o tortura până când contesa ar fi dat totul pe gură. Însă ideea îi făcea silă. El nu agresa femeii decât atunci când le avea în pat și strict pentru plăcerea proprie. Și apoi, Michael Davenport l-ar fi vânat ca un câine turbat dacă s-ar fi dat la nevastă-sa.

Și ce? se încruntă el, păstrându-și trei ași în mână și aruncând restul pe masă. Dacă avea grijă și nu lăsa nicio urmă când avea s-o salte pe demoazelă, atunci nu avea de ce să se teamă, pentru că nimeni n-ar fi avut cum să lege dispariția contesei de numele lui.

Desigur, dacă punea planul ăsta în practică, ar fi pășit pe un drum fără întoarcere. Chiar și dacă fata nu știa nimic, tot ar fi trebuit s-o omoare. Știa din experiență că cel mai bine te bazai pe tăcerea morților.

Cu acest gând în minte, trădătorul rânji amuzat. Asul și popa de treflă care-i intrară păreau să-l încurajeze să-și pună planul în aplicare.

Michael o privea pe Anne cum se învârtea prin dormitor, furia iradiind din ea în valuri aproape palpabile. Nu înțelegea de unde avea atâta energie. Mai cunoscuse câteva femei active la viața lui, dar Anne le bătea pe toate de departe. Era plină de neastâmpăr, neobosită și mereu gata de acțiune.

Acum o urmărea cum se trambalează de colo-colo, cu o expresie concentrată pe față, reflectând la propunerea lui în timp ce învârtea printre degetele de la mâna stângă un cuțit de deschis corespondența, cu o viteză și o dexteritate care-n prima clipă îl amuțiră.

— Știi să și arunci cu chestia aia? o întrebă Michael curios.

— Ce? se încruntă Anne la el, apoi îi urmări privirea și un zâmbet distrat îi împlânzi trăsăturile încordate. Firește. Tata a insistat ca eu să am parte de... toată educația necesară. Sunt chiar bună la asta, adăugă, fără ca totuși să se laude,

în timp ce studia atentă forma elegantă a obiectului aurit.

— Nu mă-ndoiesc, surâse Michael. La ce nu ești tu bună!? adăugă sec.

— La socializat cu femeile, rânji Anne. Marea majoritate sunt idioate, restul sunt niște târfe lacome și ipocrite. Prea puține au meritul de a fi femei cu adevărat. Nici nu mă miră faptul că cea mai mare parte a bărbaților au despre noi părerea pe care o au.

— Nu ești cam dură cu sexul tău? își arcui Michael o sprânceană.

— Sunt doar cinstită, frumosule. Așa cum cred că a fi bărbat cu adevărat nu înseamnă a purta ceva în pantaloni, a fuma trabucuri scumpe și a bea numai recolte vechi. A fi bărbat înseamnă responsabilitate, curaj, corectitudine și onestitate. E-n regulă, schimbă ea brusc subiectul, revenind la cel pe care i-l propusese Michael în urmă cu un sfert de ceas, sunt de acord să-l băgăm și pe Morgan în afacerea asta. În fond, Theo a fost și fratele lui și are dreptul să știe ce i s-antâmplat atunci. Și-n plus, trei minți la un loc fac mai bine decât două. Dacă tu ai o încredere absolută în el, atunci pot să am și eu.

— Mă copleșești, rânji Michael, întinzându-se și apucând-o de o mână.

O trase în brațele lui și-i vârî după ureche o șuviță de păr care-i venea peste față.

— Te iubesc mai presus de orice, Anne Davenport.

Anne își înălță o sprânceană și zâmbi buclucaș.

— Măi, măi, măi, făcu ea, clătinând din cap cu un aer compătimitor. Cine ar fi crezut că armăsarul Londrei o s-o pățească într-o zi așa de urât?

Michael scoase un soi de râs din fundul gâtului și o sărută scurt și apăsător pe gură. Apoi își puse o mână pe sânul ei în timp ce gura i se muta sub urechea ei. Anne se trase într-o parte și-i dădu mâna în lături, privindu-l cu reproș.

— Numai la asta-ți stă mintea!

— Sunt un bărbat sănătos, cu nevoi sănătoase, replică el cu un zâmbet răutăcios.

— Nevoile tale pot să mai aștepte, Adonis. Acum, mergem la Morgan și-i facem surpriza secolului, spuse Anne, ridicându-se în picioare.

— Mda, de abia aștept să-i văd fața.

O jumătate de oră mai târziu, Anne se gândi că expresia de pe figura cumnatului ei ar fi trebuit pictată pe pânză și imortalizată pentru eternitate. Morgan Davenport își plimba privirile pline de stupoare de la unul la celălalt, insistând cu precădere asupra ei, de parcă ar fi fost un animal preistoric.

Michael se oferise să facă el rezumatul poveștii, iar Morgan îl ascultase perplex.

Apoi se lăsă tăcerea, grea și apăsătoare, în care Morgan încercă să se reculeagă, străduindu-se să asimileze informațiile șocante pe care fratele său i le dezvăluise.

Pur și simplu nu-i venea să creadă că femeia subțire și înaltă din fața ei era cine era, că făcuse ceea ce făcuse, sfidând astfel o groază de reguli nescrise, legi umane și principii etice.

— Deci, tu ai fost ultima persoană care l-a mai văzut pe Theo în viață, rosti el într-un târziu cu o voce răgușită.

Peste ochii lui Anne trecu un nor.

— Teoretic, da, cred că sunt ultima persoană care l-a mai văzut în viață.

— Însă, atunci când ai părăsit acea alee, el încă trăia.

— Las-o baltă, Morgan, interveni Michael cu asprime, aruncându-i o privire prevenitoare. Dacă Theo ar fi supraviețuit acelei ambuscade, ar fi apărut până acum, nu crezi?... Pentru Dumnezeu, au trecut patru ani de atunci!

— Anne a fost acolo! își suci Morgan gâtul ca să-l privească pe Michael cu ochi scâpărători.

— Nu Anne este responsabilă de moartea lui! aproape că strigă Michael, enervat. Pentru Dumnezeu, a fost și ea rănită în acea ambuscadă! Era să-și piardă viața în...

— Domnilor, rosti Anne pe o voce fermă, mutându-și privirea când la unul, când la celălalt, trebuie să vă reamintesc că în acest moment avem o problemă serioasă cu care ne confruntăm.

— Și moartea lui Theo este o problemă serioasă! replică Morgan, simțindu-se încă răscolit de pe urma șocantelor dezvăluiri, în timp ce ochii îi scăpărară cu furie spre Anne.

Tânăra femeie își strânse buzele enervată, făcu doi pași spre biroul elegant și-și trânti palmele cu zgomot pe suprafața lustruită a acestuia. Se aplecă în față și-și privi cumnatul drept în ochi. Buzele abia i se mișcau când vorbi:

— Ceea ce-ți spun acum, milord, i-am spus-o și soțului meu. Mi-aș fi dat viața ca s-o salvez pe a lui Theo!... Era un om minunat și l-am iubit. Chiar l-am iubit! sublinie ea fiecare cuvânt în parte. Nu știu cât ați suferit voi când el s-a dus, dar eu l-am jelit aproape doi ani. Am fost distrusă! Am plâns cât pentru zece vieți. Am plâns după el și după bietul meu tată. Pentru că cel care v-a trădat fratele atunci, mi-a ucis tatăl... și mi-a frânt inima de două ori. Așa că nici măcar să nu îndrăznești să sugerezi că l-aș fi lăsat de izbeliște pe Theo ca să-mi salvez eu pielea! sfârși ea cu o voce gătuită de enervare.

Pentru prima dată în viața lui, Morgan Davenport, temutul și respectatul conte de Averly, se simți intimidat de o femeie. O privi lung pe cea din fața lui, impresionat de furia arzătoare și de durerea inconfundabilă pe care le găsi acolo. Femeia aceea... soția lui Michael, avea ceva fascinant în ființa ei. Cu toate că o scosese din sărite, iradia o anumită forță, un calm de neclintit și o siguranță de sine de invidiat.

Acum înțelegea de ce Michael se îndrăgostise și se însurase cu ea. Iar revelația aceea îi făcu un colț al gurii să tresară.

Zâmbetul lui îi surprinse pe toți trei.

— Ce naiba e așa de nostim? mârâi Michael în asentimentul Annei.

— Nevastă-ta, replică Morgan, rânjind în stilul veritabil

Davenport. Este mult prea bună pentru tine, frățioare. Cum Dumnezeu ai reușit să capturezi o asemenea pasăre rară?

— Am fost isteț și extrem de dibaci, surâse Michael, înfoidu-se ca un păun.

— Îmi închipui, schiță contele de Averly un zâmbet mic în colțul gurii. O privi pe Anne, care-și încrucișase brațele pe piept și-și împinsese bărbia în față cu un aer sfidător. Tu l-ai vrut? o întrebă el, știind deja răspunsul.

— Nu de la început, recunosc tânăra femeie, arcuindu-și o sprânceană fină într-o manieră ironică și totuși amuzată. Dar dacă ești amator de detalii, o să-ți fac un rezumat despre cât de enervant, încăpățânat și pervers poate fi frate-tău când are câte o idee fixă. Acum, chiar ar trebui să ne concentrăm asupra a ceea ce putem face în situația de față.

Morgan dădu din cap și oftă, umflându-și obrazii și expirând aerul încet.

— E-n regulă. O să-i cer lui Jessie lista aia și pe urmă plec spre Londra ca s-o verific cu Thomas...

— Exclus, i-o tăie Michael. Ești gazdă aici și trebuie să rămâi cu invitații. Absența ta o să ridice semne de întrebare. În plus, va trebui să-i explici Jessie căi ce te mână atât de urgent la Londra și n-are niciun rost s-o amestecăm și pe ea în povestea asta. O să plec eu.

Morgan făcu o grimasă, privind-și fratele printre gene cu un aer ursuz.

— Vreau partea mea de acțiune, mormăi el, încruntându-se nemulțumit.

— O s-o ai garantat stând cu ochii pe Anne, promise Michael zâmbind. Este o nesecată sursă de surprize, ai să vezi. Dar n-o scăpa din ochi, te rog.

— Michael, dacă o singură dată mai sugerezi că am nevoie de escortă, o să miroși cu ceafa câțiva ani de acum încolo, ți-o promit. Pot să-mi port și singură de grijă.

— Anne, se răsuci el cu fața spre soția lui, care-l fulgera din priviri, acum te afli într-o situație delicată și dacă nu vrei

să te închid în pod, ai face mai bine să nu te pui cu mine. Ești însărcinată și eu îmi fac griji pentru tine și bebeluș...

— Sunt însărcinată, nu ciuntă sau oloagă! bombăni Anne, încruntându-se la el.

— Amazoano, te rog! Măcar până mă întorc.

Anne își aruncă mâinile spre tavan odată cu ochii într-o expresie exasperată, apoi și le azvârli în lături, într-un gest plictisit, fluturându-le expeditiv în direcția lui.

— Bine, fie. Dar doar de data asta.

— Doar de data asta, repetă Michael, întorcându-se spre Morgan și făcându-i complice cu ochiul.

Morgan tuși, pentru a-și ascunde zâmbetul, și se ridică, ocolind biroul.

— Mă duc s-o caut pe Jessica, anunță el și ieși.

Michael își sui un șold pe muchia biroului, își încrucișă brațele pe piept și o privi pe Anne cum se plimba alene prin fața micuței biblioteci, prefăcându-se absorbită de cărțile frumos orânduite pe rafturi.

— Ești supărată pe mine? făcu el pe un ton nevinovat.

Anne îi aruncă o privire fugitivă cu coada ochiului.

— S-ar putea. Și presimt că, în curând, starea asta se va accentua dezastruos.

— De ce? se încruntă Michael, încercând să-și dea seama unde anume bătea Anne.

Tânăra femeie se răsuci cu fața spre el și-l privi gânditoare câteva momente.

— Michael, noi doi am avut o înțelegere din capul locului.

— Păi, se scărpină Michael în cap cu un aer vag nedumerit, au fost mai multe înțelegeri. La care din ele te referi?

— La cea cu adevărat serioasă și importantă.

— Anne, oftă Michael, unele din datele problemei s-au schimbat de atunci.

— Nu, sunt doar îmbunătățiri, îl contrazise Anne, apropiindu-se de el. Michael, tu știi ce vreau eu.

— Nici măcar să nu te gândești, Anne! o preveni Michael cu duritate, apucând-o strâns de brațe și privind-o serios în ochi. Prioritatea numărul unu este siguranța copilului și a ta. Nu glumesc! Dacă chiar dorești atât de mult, eu o să-l țin și tu îi dai două ca să te răcorești...

— Ar fi nedemn și degradant să lovesc o persoană care nu se poate apăra. M-aș înjosi pe mine, înțelegi? îl privi ea cu ochi mari, adânci. Trebuie să-ți respecti cuvântul dat, Michael.

Michael închise ochii și câteva momente, nu făcu decât să injure spurcat printre dinți. Și-ar fi dorit să aibă puterea de a da timpul înapoi și să nu-i fi făcut acel jurământ. Știa cu o certitudine de nezdruccinat că dacă n-avea să-și respecte făgăduiala, atunci Anne avea să-și piardă respectul și încrederea în el. Ori aceste lucruri erau mult mai importante decât dragostea ei.

— Michael, îți promit că n-o să risc prosteste, șopti Anne, luându-i fața în palme și silindu-l să-și deschidă ochii ca să se uite la ea. O să-mi calculez șansele și dacă o să văd că este ceva ce mă depășește, atunci o să renunț. Este mai bine așa?

Michael tăcu, fiindu-i foarte greu să-și dea consimțământul. Nu putea să aprobe ceva ce respingea cu fiecare bătaie a inimii sale.

— Of, Anne, de ce a trebuit să fii așa cum ești?

— Adică încăpățânată, enervantă și perseverentă?

— Da.

— Dar tocmai de femeia care sunt te-ai îndrăgostit, surâse Anne cu duioșie.

— M-aș fi îndrăgostit de tine oricum, bombăni el, oftând din nou și scuturându-și capul ca pentru a se dezmetici. Când am dat cu ochii de tine la Almack's, nu știam cine ești și ce-ți poate pielea. Și totuși, mi-ai tras covorul de sub picioare.

Anne zâmbi palid și-i înconjură grumazul cu brațele. Îl

sărută blând pe buze și-l privi cu toată inima ei:

— O să fie bine, Michael, o presimt. Trebuie doar să fim atenți, atâta tot...

Se întrerupse când auzi ușa deschizându-se în spatele lor și se desprinsese cu un ușor regret din brațele lui. Morgan intră în cabinet cu un teanc de foi într-o mână și o expresie încruntată pe față.

— Astea sunt listele inițiale cu invitați, mormăi el posac.

— Ce nu-i în regulă? îl întreabă Michael.

— Păi, nu toate numele care sunt trecute pe ele sunt prezente acum la Marcham. Trebuie să facem o revizuire a lor și...

— Eliminăm femeile și bărbații foarte în vârstă, îl întrerupse Anne, preluând rapid inițiativa. Pe urmă, ne concentrăm asupra celor prezenți. Și, ca să meargă mai repede, o să împărțim listele între noi.

Zis și făcut. O oră mai târziu, Anne puse pana jos și toți trei se încruntară la șirul de aproape patruzeci de nume așezate în coloană, unele sub altele.

— E-n regulă, nu trebuie să ne descurajăm, spuse Michael, luând foaia din mâinile lui Anne și vânturând-o ca să se usuce cerneala. Cu ajutorul lui Thomas, lista o să se scurteze considerabil. Anne, nu fă prostii cât lipsesc, i se adresă el tinerei femei, care se strâmbă la el plictisită. Morgan, tu asigură-te că nu intră în vreun bucluc. Poți să mi-l împrumuți pe Thezeu?

— Firește. Mult noroc, amice.

— Să fie, dădu Michael din cap, în timp ce se apleca pentru a fura o sărutare scurtă soției lui.

După ce ușa se închise în urma lui, Morgan se așeză pe fotoliul din fața biroului și o privi pe Anne cu ochi strălucitori.

— Și deci așa, care va să zică, dragălașa mea cumnată, ești spion, făcu el introductiv.

Anne îl privi lung câteva momente.

— Presupun că o să-mi ignori cu ostentație sugestia de a te duce să te ocupi de musafirii tăi, roști ea, o idee amuzată de expresia curioasă și nerăbdătoare de pe fața lui.

— N-o ignor, din moment ce și tu te numeri printre musafirii mei, scumpa mea, replică Morgan cu un zâmbet mucalit. Așa că dă-mi niște motive ca să-l invidiez pe Michael.

Anne nu-și putu reține hohotul spontan de râs.

— N-ai de ce să-l invidiezi, îl asigură tânăra femeie cu un mic zâmbet în colțul gurii. Mă întreb dacă ești la fel de încăpățânat ca Michael, adăugă după o secundă de gândire, privindu-l lung și cântăritor.

— Mai rău. Mult, mult mai rău, făcu el, împletindu-și degetele peste abdomenul plat în timp ce se lăsa pe spate în fotoliul elegant din piele maronie, într-o poziție cât mai comodă pentru ascultat destăinuiri.

CAPITOLUL 19

Patru ore mai târziu, trei perechi de ochi priveau deziluzionați bucata de hârtie pe care Michael o adusese cu el de la Londra.

— Șaisprezece potențiali suspecti! gemu Anne printre dinții înțeleștați. E ca și cum am căuta acul în carul cu fân.

— Îi mai putem reduce dacă ar fi să le aplicăm tiparul pe care-l ai tu în minte, spuse Michael, strângându-i mâna încurajator.

— Ce tipar, Michael!? se rățoi ea, nervoasă. Tipul stătea cu spatele la mine, era așezat și avea o nenorocită de pălărie pe cap! Tot ce-mi amintesc cu precizie era râsul lui.

— Este și asta un avantaj, vorbi Morgan, care până atunci tăcuse, reflectând asupra problemei cu care se confruntau. Anne, încearcă să-ți amintești detalii ale nopții respective. Cum ți s-a părut tipul?

— Solid. Îmi părea un tip înalt, dar asta poate să fie doar o impresie, o realitate denaturată de mintea mea amortită de șocul de atunci. Uneori, teama de un anumit lucru poate conferi acelui lucru proporții fantastice. Uf, Morgan, n-aș vrea să mă fixez pe ideea că era un tip solid și din cauza asta să-l ratăm pe individ.

— Putem să-i scoatem cu totul pe opt dintre ei, spuse Michael pe un ton liniștit.

— De ce? se încruntă Anne la el nedumerită.

— Așa cum ai spus, pe considerente de vârstă. Monteagle, Walsingham, Callifax, Jonson, Hoby, Knox, Prynne și Digby sunt prea tineri pentru a fi suspecti, le citi el numele de pe listă, eliminându-i deja în mintea lui din ecuație. Tipul pe care-l căutăm este un tip trecut prin viață, inteligent și motivat. Cinci dintre pițigoii ăștia sunt niște capete seci, care au intrat în Departament împinși de tăticii lor de la spate. Inclusiv Thomas a spus că nu le dă decât treburi ușoare, și asta din când în când, ca să le țină mintea ocupată și orgoliul

la înălțime. Restul sunt prea tineri pentru astfel de mizerii. Nici măcar n-au împlinit douăzeci și patru de ani...

— Eu am douăzeci și trei, zise Anne, punându-și mâinile în solduri și privindu-l cu bărbia ridicată. Asta îți spune ceva?

— Doar că am parte de o nevastă tânără, curajoasă și isteată foc, o sărută el în joacă pe vârful nasului. Concentrează-te, iubito, redeveni el serios. Chiar îl vezi pe unul dintre puii ăștia cu caș la gură vânzându-l pe Theo francezilor și omorându-l pe tatăl tău?

Anne se încruntă, vârându-și vârful limbii în obraz în timp ce încerca să și-l imagineze pe fiecare dintre cei numiți de Michael în ipostaza respectivă. Michael avea dreptate. Teoretic, erau cu toții niște copii la vremea respectivă.

— Bine, îi tăiem de pe listă, acceptă ea, oftând în timp ce-și masa fruntea. Ne mai rămân opt. Care-s ăia?

Michael începu să-i recite cu voce tare.

— Putem să-l scoatem și pe lordul Hastings din cerc, sugeră Morgan. Are puțin peste un metru și jumătate și este sfrijit ca un pai.

— Șapte, dădu Anne din cap, întru totul de acord cu observația cumnatului ei. Trebuie să stăm cu ochii pe șapte indivizi și să-l demascăm pe cel pe care-l căutăm, și mai avem la dispoziție o noapte întreagă și o jumătate de zi. Ne trebuie un plan și asta repede.

Se făcu liniște. Morgan stătea cu ochii ațintiți asupra focului blând din șemineu, cu o expresie sumbră în privirile albastre. Michael își aprinsese o țigară și o fuma gânditor. Anne se foia prin încăpere, ronțâindu-și preocupată colțul gurii.

Cum puteau să-i întindă o cursă acelui individ, când nici măcar nu știau precis cine este? gândi Anne, încercând să-și sugrume valul de disperare care i se zbuciuma în adâncul inimii. Orbecăiala asta îi costa timp prețios, iar timpul devenise dușmanul lor.

Șapte indivizi, își zise ea, îngustându-și ochii.

Șapte bărbați bine antrenați, inteligenți, capabili de orice, care știau de existența Umbrei. Dar numai unul dintre aceștia îi dorea moartea. Iar dacă se afla aici, venise c-o intenție clară.

Închizând ochii, Anne încercă să-și amintească pe care dintre cei șapte bărbați îi văzuse în sala de jocuri în noaptea care trecuse. Îi văzuse pe lordul Cameron Webster, pe sir Alfred Spencer, pe contele de Bedford, pe Jeremyah Stanley, conte de Stanwick, și pe Jules Birdcage. Nu-și amintea să-i fi văzut pe Jonathan Winfield, viconte de Pembroke, și nici pe lordul Oliver Lambeth.

— Morgan, se răsuci spre cumnatul ei, deschizând ochii și privindu-l concentrată, când am intrat astă noapte în sala de jocuri, tu erai acolo deja, nu?

— Da, recunosc el, privind-o atent.

— Amintește-ți pe care dintre acești domni i-ai văzut acolo, îi ceru Anne pe un ton încordat. Adică încearcă să-ți aduci aminte dacă l-ai văzut pe Winfield sau pe Lambeth, părăsind sala cu cel mult zece minute înainte ca noi să intrăm.

Morgan se încruntă, derulând imaginile orelor petrecute în sala de jocuri.

— Pe Lambeth nu l-am văzut deloc, de asta sunt sigur, rosti el după câteva clipe de tăcere. Iar pe Winfield, poate că la începutul serii, dar mai mult a făcut prezența. Din câte am observat, i se scurg ochii după miss Swan. A dispărut după nicio oră, dar n-aș putea să jur că n-a mai trecut pe acolo mai târziu. Locul s-a aglomerat destul de tare după miezul nopții.

— Deci, concluzionă Anne, unul mai puțin. Șase de toți. E un progres, nu credeți, domnilor?

— Categorie, frumoaso, zâmbi Michael, luând-o pe după talie și trântindu-i un sărut zgomotos pe gură, lucru care o făcu pe Anne să roșească și pe Morgan să hlizească prosteste la ei. Din ăștia șase, numai unul este viermele pe care-l vânam. Problema este cum îl descoperim.

Anne se gândi câteva momente.

— Individul ăsta nu stă prea bine financiar, spuse ea pe un ton absent, de parcă ar fi gândit cu voce tare. L-am auzit la Browman spunând că era cât pe ce să intre în închisoarea datornicilor din cauza afacerii de la Paris. Își ridică ochii spre Michael, privindu-l intens. Care dintre acești domni are o situație materială mai delicată?

— Webster, Stanwick și Birdcage, răspunse el după o clipă de reflecție. Bedford era cât pe ce să ajungă la ruină, dar s-a reechilibrat între timp. Zestrea neveste-sii l-a ajutat să pună bazele unei afaceri care pare să meargă. Lorzii Spencer și Winfield s-au născut ca moștenitori ai unor averi greu de cheltuit și amândoi sunt prudenți în ceea ce privește investițiile personale.

— În cazul ăsta, ne concentrăm atenția asupra lui Stanwick, Birdcage, Webster și Bedford, dădu Morgan formă ideii pe care o aveau în minte toți trei. Îi avem în vedere și pe ceilalți doi, desigur, dar ăștia patru sunt principalii noștri suspecti.

Anne aruncă o privire spre pendula care trona deasupra șemineului. Arăta câteva minute înainte de ora șase după-amiaza. În mai puțin de două ore, avea să se servească cina. Toți musafirii aveau să se strângă în salonul mare și să stea acolo minimum o oră și jumătate!

— Trebuie să le cercetăm camerele la toți, rosti Anne, privindu-l fix pe Michael.

— Cauți ceva anume? o întrebă el grav.

— Încă nu știu ce caut, dar poate că o să-mi dau seama când o să văd.

— E un lucru riscant, spuse Morgan încet, dar s-ar putea ca Anne să aibă dreptate. Însă cineva trebuie să stea de pază cât timp o să... Oh, la naiba! înjură, strâmbându-se când amândoi îl priviră în aceeași clipă într-un fel cât se poate de grăitor.

— Ești gazdă, Morgan! îi reaminti Michael inutil. Trebuie

să fii prezent tot timpul, să-ți întreții oaspeții și să-i faci să se simtă bine.

Fața contelui de Averly se întunecă. Ura din tot sufletul rolul pasiv care-i fusese atribuit și-i aruncă fratelui său o privire încruntată. Nu era drept, gândi el în ciudat, ca ei să savureze cea mai mare parte din această aventură.

Mai ales ea, se mohorî el și mai tare. Era femeie, ar fi trebuit să...

Oftă, știind că era misogin și nedrept cu Anne. Femeia asta îi făcuse dovada unei inteligențe și a unui curaj mult peste limite. Nu că el ar fi subapreciat femeile. Jessica, Dumnezeu s-o țină! era o femeie puternică, plină de curaj și inteligență, blândă și generoasă, iar el, chiar și după cinci ani de căsătorie, o iubea la fel de mistuitor ca la început. Însă Jessica nu se compara cu soția lui Michael. Anne Davenport era... unică. Și, în ciuda admirației și fascinației pe care Anne o revărsase asupra lui, Morgan îl compătimi pe Michael. Probabil că era extrem de greu să conviețuiești cu o astfel de femeie.

— Prea bine, făcu posac, plimbându-și privirile nemulțumite de la unul la celălalt. O să stau eu cu ochii pe nătarăii ăștia. Cum vă anunț dacă-i vine vreunui dintre ei ideea să se retragă în camera lui și n-o să am cum să-l împiedic să urce?

— N-ai cum, făcu Michael, încruntându-se ușor. Va trebui să ne asumăm acest risc și să improvizăm ceva la fața locului în cazul în care suntem surprinși asupra faptului.

Anne dădu din cap aprobator și Morgan oftă, apoi se răsuci pe călcăie și părăsi cabinetul bombănind. Michael rânji și se întoarse spre Anne.

— O să-mi scoată ochii pentru asta toată viața, spuse el cu o notă distrată în glas.

— Îmi pare rău pentru asta, făcu Anne cu un surâs palid. Acum, hai să mergem sus și să ne pregătim.

Trădătorul privea întinderea maiestuoasă a parcului de la Marcham de la fereastra dormitorului său, cu mâinile vârate adânc în buzunarele pantalonilor eleganți de gală și ochii îngustați meditativ.

În după-amiaza aceea, Michael Davenport lipsise aproape cinci ceasuri de la Marcham, iar fratele său își petrecuse tot acest timp în compania drăgălașei contese de Warwick.

Ce urgență îl mânase așa la Londra pe Michael Davenport, făcându-l să lipsească de la Marcham aproape cinci ceasuri? Și ce ar fi putut nevastă-sa să discute atât de interesant cu Morgan Davenport în tot acest timp, de acesta își lăsase baltă toate îndatoririle de gazdă pe care le avea și se închisese în cabinet cu ea?

Senzația apăruse din nou, mult mai pregnantă ca de obicei. Aproape că-l durea stomacul din cauza nervilor și, preț de un moment, se întrebă de ce se simțea atât de agitat. Doar își acoperise urmele atât de bine! Nu exista niciun indiciu care să conducă Umbra Noptii la el, nu exista nicio dovadă care să-l acuze pentru crimele și trădările lui din ultimii opt ani. Atunci, de unde această stare de insecuritate, de neliniște și... teamă?

Strâmbându-se dezgustat, bărbatul întoarse spatele ferestrelor și făcu câțiva pași prin încăperea spațioasă, decorată cu rafinament, în tonuri de albastru, argintiu și bej.

Oscila între vocea rațiunii care-l îndemna să plece cât mai departe de Marcham și de bărbații Davenport ca să se pună la adăpost, și instinctul puternic, imposibil de ignorat, care-i șoptea că se afla foarte aproape de a-l găsi pe cel care ajunsese o adevărată obsesie pentru el în ultimii patru ani.

Fata știa cine se ascundea în spatele Umbrei Noptii, de asta era aproape sigur. Trebuia doar să se convingă dacă avea dreptate sau nu, dacă intuiția îi mai funcționa la fel de bine ca pe vremuri. Și, desigur, era perfect conștient că Marcham-ul nu era locul potrivit pentru a acționa. Nu, pentru a o prinde pe grațioasa libelulă, avea nevoie de ceea ce

Londra și împrejurimile ei îi oferise de atâtea ori: locuri retrase, ascunse, unde nu erai deranjat de nimeni.

Consultându-și ceasul de aur placat cu diamante, descoperi că mai era o jumătate de oră până la servirea cinei. Indecis cum să-și consume timpul rămas liber, trădătorul deschise ușile șifonierului din lemn de nuc și privi la teancul de cămăși albe de mătase sau în olandez pe care le adusese cu el. Cu un gest sigur, apucă primele trei cămăși de deasupra și le ridică cu grijă, zâmbind sardonice la vederea obiectului ascuns între ele.

Mda, cu el, avea să-și răzbune umilința îndurată și să triumfe post-mortem tăcerii încăpățănate a lordului Linus Stoneleight.

Anne își roti ochii de jur împrejurul camerei, clătinând încet din cap.

— Încă un candidat la împărăția cerului, comentă ea cu o notă de dezgust în voce.

— Pentru că este atât de îngrozitor de dezordonat? o întreabă Michael, râzând.

— Da.

Îi verificaseră pe Webster și pe Birdcage, și nu găsiseră nimic suspect în odăile lor. Acum, se aflau în dormitorul lui Bedford, și amândoi gândeau același lucru.

— Ai dreptate. Tipul pe care-l căutăm este un individ meticulos, calculat și, în mod cert, un tip ordonat, spuse Michael. Dar n-ar strica să aruncăm o privire.

— Pierdere de timp, după părerea mea, dar dacă ții morțiș... ridică Anne din umeri, pășind peste o pereche de cizme negre din piele moale, aruncate la nimereală, pentru a se putea apuca de lucru.

Michael o privi cum se mișcă cu grijă, atentă să nu deranjeze nimic și să lase totul în urmă exact cum găsise. Trebuia să admită că era foarte eficientă și rapidă, drept pentru care, în momentul în care ajunseră din nou pe coridor, în siguranță, o lipi cu spatele de perete și-i dăruî un

sărut care o lăsă fără suflu și o idee amețită.

— Asta pentru ce a fost? bâigui ea, privindu-l cu o expresie plină de voluptate.

— Pentru cât de magnifică ești, murmură el lângă colțul gurii ei. Dacă ai ști cât mă excită când te văd cum intri în pielea Umbrei Noptii!

— Șșșt, șopti ea, vârându-și un deget între gurile lor pentru a-i presa buzele. Până și pereții au urechi.

— Țștia n-au. Suntem numai noi doi, amazoano.

— Michael!

— Of, bine, se retrase el, rânjind. După ce-l bifăm și pe Stanwick, o să ne băgăm direct în pat. Am niște idei drăguțe în ceea ce te privește, doamnă Davenport.

— Ești înfiorător de decadent, suspină Anne, încruntându-se la el dojenitoare. Numai la asta-ți stă capul.

— Normal. Numai și când mă gândesc la cât de fină este pielea ta, cât de gingași și delicați îți sunt sânii sub mângâierile mele și...

— Am știut eu! izbucni Anne, exasperată. Eram convinsă că așa o să se întâmple când o să facem echipă împreună. Știam precis c-o să-mi distragi atenția și o să mă scoți din minți cu... cu... își aruncă ea brațele în lături, gesticulând abrupt cu ele.

Michael se retrase și o privi cu o expresie vexată pe față. Reușea cu greu să se mențină serios. Știa că așa trebuia să fie, că aveau ceva important de făcut, dar pur și simplu Anne îl înnebunea. Îl fascina, îl subjugă, îl seducea numai și cu simpla ei prezență.

— Credeam că vrei să te distrezi! își îngustă Michael ochii, pentru a-și domoli micul hohot de râs din gât.

— De data asta, nu mai este o simplă distracție. De data asta miza este uriașă. Și ideea mea de distracție nu coincide clar cu a ta, Michael. Acum nu mai savurez clipa, pentru că nu-mi pot permite asta. Și ar trebui și tu să gândești la fel.

— Theo a fost, înainte de toate, fratele meu, rosti el, de

data asta cu o răceală autentică în glas. Am tot interesul și dorința de a-l prinde pe cel care se face vinovat de moartea lui.

— Oh, Michael, să nu ne certăm acum, îi ceru Anne, oftând și luându-l de mână. Unde este dormitorul lui Stanwick?

— La etaj, al treilea pe stânga.

Mână-n mână, se strecurară neauziți până la scări și se furișară pe trepte în sus, spre cel de-al doilea nivel. Ușa de la camera lui Stanwick era încuiată.

— Trebuie să fac rost de cheie, spuse Michael, încruntându-se nemulțumit, în timp ce inima-i bătea neregulat sub imperiul întrebării rămase mute dar pe care amândoi o gândeau în acea clipă: de ce Stanwick își încuiase ușa? Era oare el individul pe care-l căutau?

— Morgan are dubluri la chei? vru ea să știe, aruncând o privire de-a lungul coridorului.

— Nu știu. Mă duc să-l întreb.

— Avem nevoie de o funie, spuse Anne, închizând ochii și rememorând structura conacului.

— De ce?

— Păi, făcu Anne suav, dacă nu mai există un alt rând de chei, avem două variante la dispoziție: ori îl buzunărim pe Stanwick și-i săltăm cheia, ori ne dăm drumul de pe acoperiș în camera lui.

Michael păli.

— Nici măcar să nu te gândești la asta! Ai rău de înălțime, ai uitat?! aproape că-și pierdu el cumpătul.

— Și ce? se încruntă Anne, aruncându-și sfidătoare bărbia în față. Secretul este să nu privești în jos. Stai liniștit, iubitul, nu este prima dată când procedez așa.

— Dar este prima dată când porți încă o viață-n tine, îi reaminti el pe un ton dur, care nu admitea comentarii și împotriviri.

— Minunat! se strâmbă Anne, deși era conștientă în sinea

ei că Michael avea o perfectă dreptate.

— Cooperează cu mine, dulceață, și fii fetiță cuminte de data asta, o bătu el ușor pe obraz, știind că gestul lui avea să o enerveze.

— Ori? Iși arcui ea o sprânceană, provocatoare.

— Ori te leg de pat și bat ușa dormitorului în cuie, susură el amuzat, iar Anne îl privi ofensată. Așa că alege.

Deși expresia lui era relaxată, Anne știa că nu glumea. Chiar ar fi pus în practică acea idee, fără pic de remușcări și fără să-i pese de consecințe. O voia în siguranță, pusă la adăpost de orice primejdie, iar asta o înduioșă până la lacrimi.

— Bine, se lăsă ea păgubașă, clipind des ca să-și usuce ochii umezi. Tura asta facem ca tine.

Michael îi duse o mână la gură și i-o sărută ceremonios.

— Sunt de-a dreptul șocat de concesia făcută, scumpa mea. Hai! o trase după el pe scări în jos.

— Ești fenomenală! rosti Michael, privind-o cu o fascinație și o admirație care o făcură pe Anne să-i dăruiască un zâmbet larg, plin de încântare, în timp ce răsucea în broasca ușii cheia pe care i-o șterpelise lui Stanwick în timpul valsului, înlocuind-o cu cea de la dormitorul lor. Sper numai să nu-i vină ideea să urce până nu terminăm noi treaba.

— Într-adevăr, ar fi jenant să mă surprindă în dormitorul lui, dădu Anne din cap.

— Să te surprindă? se încruntă Michael la ea, sesizând bine pronumele folosit.

— Păi, tu n-o să fii de față, îi aruncă peste umăr, în timp ce deschidea ușa și pășea peste prag.

— Zău? Și unde o să fiu? se interesă el mirat.

— Of, Michael, concentrează-te, ce Dumnezeu? Dacă tipul vine-ncoace, tu te vâri pe undeva iar eu fac cumva și-l scot din cameră.

— Sunt curios, Anne, ce naiba o să-i spui individului dacă se întâmplă asta?

— Cine stă alături?

— Lady Lantham în stânga și soții Blakemoore în dreapta, își îngustă el ochii ca să-și amintească.

— Și în față?

— Ducele de Strafford, în stânga lui-soții Ridley, iar în dreapta...

Se opri brusc, privind-o pe Anne cu o expresie comică pe față.

— În dreapta? repetă ea, privindu-l curioasă.

— În dreapta este camera Emmei și, alături, cea în care stau Jordan și James.

— Oh, perfect! Minunată coincidență. Deci, am greșit ușa iar... cheia s-a potrivit. Ce straniu, nu-i așa? zâmbi ea dulce, lărgindu-și ochii teatral. Și știi, doar, că voiam să-i fac un cadou surpriză Emmei! adăugă legănat și-i făcu cu ochiul, în timp ce-și scotea de la gât colierul dublu cu perle.

— Bine, dar se presupune că ești oarbă.

— Păi, să zicem că m-ai condus până aici, spuse ea în timp ce studia camera ordonată cu ochi atenți, și... nu știu, mi-am amintit că mai aveam o brățară asortată colierului și că te-am trimis să mi-o aduci, gesticulă ea indiferentă. Între timp, m-am gândit să intru în dormitor, pentru că mi-era sete. Dacă tipul apare, o să joc un mic act de slăbiciune, isterie și jenă, și o să-i cer imperios să mă conducă până-n fața odăii mele, până nu mă compromit singură și iese vreun scandal în care victima va fi, mai mult ca sigur, el. O să-i spun cât de gelos și nebun ești și că o să-l provoci la duel ca să-mi salvezi onoarea și... alte chestii dintr-astea. Asta ar trebui să aibă efect asupra lui. Eticheta sau frica o să-l oblige să mă asculte, așa că o să-mi facă pe plac, iar tu te streкори pe scările servitorilor și ne ieși în față, foarte iritat de faptul că nu-mi găsești nenorocita aia de brățară, pe care bănuiești că am uitat-o la Londra. Acum, iubitule, se ridică ea pe vârfuri pentru a-i cuprinde în palme figura încremenită de uluirea cauzată de modul rapid în care ea improviza totul, cred că

trebuie să ne apucăm de treabă.

Michael mormăi ceva sub gura ei, întrebându-se în sinea lui cum reușise să prindă în laț o asemenea creatură fermecătoare și incredibil de inteligentă. Avusese noroc. Pur și simplu noroc. Dacă Stanwick era criminalul pe care-l căutau, atunci avea să-i cruțe viața, numai și pentru simplul motiv că, în mod inconștient și deloc premeditat, o adusese în viața lui pe Anne.

În timp ce Anne se îndrepta spre dulapul masiv din lemn de nuc ce ocupa întreg peretele din stânga intrării, Michael se apucă să cerceteze scrinul, cufărul de lângă pat și așternuturile de mătase de culoarea untului.

— Pe lângă ăilalți trei, Stanwick este un monument de ordine și disciplină, zise Michael în timp ce-și strecura cu grijă mâinile mari pe sub fiecare pernă în parte, atent să nu le deranjeze.

Anne îl asculta încremenită, întoarsă cu spatele la el, simțindu-și inima bătându-i cu putere în piept și tâmples, gura uscată și palmele asudate. Clipi des, dezmeticindu-se și revenind în prezent. La vederea teancului de lenjerie impecabil împăturită și aranjată în teanc, mintea ei îi proiectase o altă imagine, cea a unui dulap la fel de ordonat, pe care-l cercetase într-o noapte îngrozitoare, o noapte ce avea să-i rămână imprimată în memorie pentru eternitate.

„Nu sunt la Browman!” își zise ea cu hotărâre, inspirând și expirând aerul cu lentoare, încercând să-și liniștească bubuitul inimii.

— Ai zis ceva?

Anne tresări, auzind vocea soțului ei. Nu-și dăduse seama că vorbise cu voce tare.

— Nu chiar. Mă minunam de tipul ăsta. Este nefiresc de atent și ordonat cu lucrurile sale. Pentru un bărbat, vreau să zic. Și Browman era la fel.

— Anne, te simți bine?

„Nu!” ar fi vrut să strige. Îi era greață și tremura. Și avea

un presentiment ciudat în legătură cu toată povestea asta. Privirea îi rămăsese pironită asupra vrafului de cămăși, de parcă ar fi fost hipnotizată, și se simți străbătută de un fior de gheață la gândul de a cerceta acel loc atât de... dezgustător de curat și bine orânduit.

— Anne?

— N-am nimic, îi zise, înghițindu-și nodul de panică din gât. Ai găsit ceva? îi aruncă peste umăr, străduindu-se ca vocea să-i sune cât mai normală, în timp ce se încuraja de una singură.

Se apucă să caute între cămășile de mătase, ridicându-le încet, una câte una.

— Trei perechi de cizme negre atât de lustruite, că pot să mă rad în oglinda lor. Sunt aliniate la dungă, poți să crezi? Individului ăstuia îi lipsește o doagă.

Anne surâse amar. Același lucru îl gândise și ea despre Browman în acea noapte. Oare era adevărat că cei care se aseamănă se adună? Ideea o cutremură. Gândul că s-ar fi putut să caute în lucrurile individului care-l vânduse pe Theo dușmanului și care-l omorâse pe tatăl ei îi dădea dureri de stomac.

În mod obișnuit, ori de câte ori se afla într-o misiune, se detașa emoțional de ceea ce făcea. Oare faptul că trupul ei rodea un prunc o făcea atât de emotivă și vulnerabilă?

— Poate că are pur și simplu mania ordinii și curățeniei, aruncă ea în glumă, dorindu-și brusc ca totul să se termine și... îngheță!

Îngheță complet, fizic, mental, afectiv. Se preschimbă într-un sloi de gheață, din care singurul lucru în care mai pulsa viața păreau să fie ochii. Ochi ce absorbeau nemișcați văpăile rubinelor și diamantelor ce împodobeau cu rafinament mânerul delicat al pumnalului.

Era o piesă veche și rară, de origine italiană, cu lama îngustă și tăiș dublu, cu prăselele din aur pur, lucrat în filigran și împodobit cu nestemate. Valoarea lui din punct de

vedere financiar era considerabilă. Din punct de vedere sentimental, era inestimabilă.

Fără să-și conștientizeze mișcarea, Anne ridică o mână nesigură și rece spre el, iar degetele i se încleștară în jurul mânerului superb. Simți răceala metalului în palmă, și-n inimă se învăpăie focul mistuitor al mâniei, al durerii și al pierderii iremediabile suferite.

Se clătină amețită, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi și durerea agonizantă își înălța urletul sălbatic din adâncul ființei ei. O mână mare, bronzată, i se închise peste mână în care ținea pumnalul și vocea lui Michael ajunse până la ea:

— El este, nu-i așa?... Țsta a fost al tatălui tău?

— Da, gemu Anne, răspunzându-i la ambele întrebări, în timp ce se răsucea încet spre el.

Michael simți un val distrugător de furie când îi privi fața descompusă de șoc și suferință, și ochii dilatați într-o expresie chinuită, aproape sălbatică.

— Oh, draga mea, șopti el, zdruncinat de agonia de pe chipul ei, în timp ce o trăgea în brațele lui.

O ținut strâns câteva clipe, înjurând în sinea lui cu ferocitate. În minte i se perindau mai multe gânduri, care parcă strigau.

Trebuia s-o scoată pe Anne de acolo, s-o ducă într-un loc sigur și să stea cu ochii pe ea. Starea în care se afla era periculoasă și la cât de imprevizibilă era uneori, se temea să nu facă vreo prostie. Pumnalul ăla trebuia pus la locul lui și cheia trebuia să ajungă îndărăt la Stanwick, iar ei trebuiau să o recupereze pe cea de la camera lor. Nu trebuiau să-i trezească bănuielile lui Stanwick sub nicio formă! Individul trebuia lucrat în mod ingenios și... lăsat în viață. Moartea ar fi fost o pedeapsă mult prea ușoară pentru ceea ce făcuse, pentru ceea ce-i făcuse lui Anne și lui. Aveau să se gândească la cursa perfectă, la răzbunarea perfectă.

Dar, deocamdată, avea nevoie de abilitățile Annei, iar ea părea incapabilă să-și revină din șocul descoperirii.

— Anne?... Scumpa mea, uită-te la mine!

Anne se desprinsese din brațele lui și-și ridică față udă, privindu-l năucită.

— Am nevoie de ajutorul tău, rosti el cuvintele încet, privind-o stăruior.

— Ce... vrei să fac?

— Trebuie să pui pumnalul la loc și să...

— NU! se smuci ea, făcând un pas în spate și fixându-l furioasă. Țsta e al meu! A aparținut tatii și deci este al meu acum!...

— Iubito, fii rațională, insistă Michael cu o voce blândă, încercând s-o liniștească și s-o forțeze să-i urmeze logica, în timp ce continua s-o țină de mână înarmată. Acum știm cu cine avem de a face și noi nu suntem niște amatori. Îl vom atrage într-o capcană strălucită, ți-o promit. Trebuie să-l facem să-și mărturisească crimele iar Harper să fie de față, ca să-l închidem în Newgate pentru tot restul zilelor lui. Numai așa îi vom da ce merită cu adevărat. Moartea nu va fi o pedeapsă pentru el ci o eliberare. Așa că va trebui să-l lăsăm în viață, să-și amintească în fiecare secundă cine l-a înșuncheat, l-a umilit și la condamnat la acea existență mizeră: o femeie minunată, curajoasă și isteță.

— Vreau satisfacție, Michael! scrâșni Anne printre dinți, respirând cu dificultate și privindu-l cu ochi febrili. Îl vreau pe animalul ăsta!

— O să-l ai! îi făgădui el. O să te las să-l faci una cu pământul. Tu o să-mi spui când te-ai eliberat de el cu adevărat și până atunci nu mă voi amesteca.

— Promiți? scânci ea, în timp ce lacrimi mari îi curgeau la vale pe obraji palizi.

— Promit! surâse Michael, ștergându-i fața cu duioșie. Îți mai amintești cum l-ai găsit?

Anne privi la pumnalul elegant din mână ei, de care-i venea atât de greu să se despartă, apoi închise ochii și rememora scena găsirii lui. Mușcându-și nefericită buzele, se

întoarce spre dulap și, ridicând primele trei cămăși, îl așează cu precizie pe materialul răcoros al veșmintelor. Ezită o clipă, apoi lăsa teancul să cadă deasupra, netezindu-le marginile cu atenție, după care închise încet ușile dulapului.

— Și-acum? făcu ea calm.

— Trebuie să înlocuiești cheile și s-o recuperezi pe a noastră.

Anne păli și mai mult, greața răzvrătindu-i stomacul. Trebuia să se apropie de Stanwick, nenorocitul care-i distrusese viața în urmă cu patru ani, să fie dulce, amabilă și zâmbitoare cu el și nu era sigură că se putea stăpâni suficient ca să nu-i sară la beregată. Ar fi vrut să-i scoată ochii, să-l jupoaie de viu și să-i presare pe răni sare și oțet!... În loc de asta, *trebuia* să fie politicoasă, fermecătoare și... să aibă degetele iuți și sigure.

Trăgând încet aer în piept, Anne închise ochii și se reculese. Michael avea dreptate și-i mulțumea cerului că se afla acum lângă ea, s-o susțină, s-o protejeze și s-o ajute să depășească momentul acela îngrozitor, că era atât de calm, de lucid și de sigur pe el.

Dacă n-ar fi fost Michael, probabil că ar fi scris pe o foaie de hârtie „ești mort, fiu de cățea!” și i-ar fi priponit mesajul pe ușa dulapului cu pumnalului lui Linus. Și l-ar fi hăituit ca pe o sălbăticiune ce era!

Avea o mare poftă să facă asta, dar Michael era aici s-o apere de propria-i impulsivitate și, pe Dumnezeu, n-avea să strice totul dintr-o prostie, indiferent cât de îngrozitor de greu îi venea în acel moment. Aveau să-i ofere tipului exact ceea ce merita.

— Bine, dădu ea din cap, fortificându-și mintea și sufletul. Să-i dăm drumul!

CAPITOLUL 20

Aerul era îmbălsămat de miresme și plin de rapsodia greierilor și a păsărilor nocturne. Deși soarele apusese de mai bine de două ceasuri, căldura zilei caniculare de august încă mai persista, transformând noaptea cu lună plină în ceva plăcut, aproape magic.

Îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de culoarea prunelor și o cămașă albă pe sub mantia de mătase neagră, Anne scruta încordată aleile tăcute din Hyde Park.

Pentru oricine s-ar fi aventurat la acea oră târzie pe aleile șerpuitoare ale parcului, părea silueta unui tânăr misterios, așteptându-și probabil iubita la o întâlnire tainică.

Și, cu toată căldura care emana în valuri din iarba arsă de soarele nemilos al zilei, Anne tremura. Știa că nu era singură. La câțiva metri în stânga ei, ascuns în spatele unui stejar bătrân cu trunchiul gros, Michael o supraveghea cu atenție, la fel cum făcea și Thomas și alți patru agenți de ai săi.

Aproape că zâmbi când își aminti șocul și stupoarea de pe fața lordului Harper, atunci când se întorseseră de la Marcham și-i mărturisiseră adevărul, solicitându-i ajutorul în acea capcană perfectă.

Morgan se implicase și el, dar misiunea lui consta în a-l urmări discret pe contele de Stanwick în acea seară și de a se asigura că ajunge la locul de întâlnire, de preferință neînsoțit.

Planul era simplu. Anne trebuia să-l provoace pe Stanwick să-și mărturisească crimele și trădarea, iar de restul urma să se ocupe Thomas Harper. Teoretic, Anne avea să fie în siguranță tot timpul. Desigur, fiecare dintre cei care luau parte la acea cursă era înarmat până-n dinți și pregătit pentru orice.

Dacă Stanwick avea să aibă complici, atunci Morgan trebuia să le dea de știre iar planul se schimba. Anne spera ca nenorocitulului ăluia să nu-i fi venit această idee. Și și-ar

fi dorit să nu fi fost obligată să-i promită lui Thomas că rolul ei să fie acela de simplă momeală.

Mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt, Anne aruncă o privire încruntată spre cer. Arșița din ultimele zile făcea pământul să cerșească după o ploaie zdravănă. Vara aceea fusese lungă și secetoasă iar în Londra nu mai plouase de aproape două săptămâni încheiate, un adevărat record. Acum, peste cerul ca cerneala se insinuau umbrele unor nori firavi, iar Anne se ruga ca mult așteptata ploaie să nu-și facă simțită prezența tocmai atunci ca să strice totul.

Așteptarea deveni lungă și frustrantă. Nervii păreau să-i zbârnâie pe sub piele iar emoțiile din acea seară o împiedicaseră să mănânce cum trebuie, drept pentru care stomacul începuse să-i facă figuri. Starea de greață, care-i îngreunase primele trei luni de sarcină, dispăruse de trei săptămâni, lăsând în urmă o senzație de foame permanentă, care o chinuia în cele mai nepotrivite momente. La asta se adăuga și zăpușeala nopții, care o făcea să asude, chiar dacă se îmbrăcase cu haine ușoare și comode. Își dorea ca totul să se termine, își dorea o baie fierbinte, un ceai și o masă bogată, își dorea senzația aceea minunată pe care știa că avea s-o simtă când totul se va fi sfârșit.

O bufniță țipă prelung în noapte și pe Anne o străbătu un fior adânc, care o făcu să se încordeze toată. Semnalul lui Morgan o avertiza că prada se apropia și Anne se trezi cuprinsă de un soi de agitație rău prevestitoare. Își ascuți privirea, uitând pentru o clipă să respire, cu inima lovindu-i puternic în coaste. Așteptase acest moment patru ani, patru ani lungi, în care rareori reușise să-și găsească tihna. Acum sosise clipa, dar, în mod straniu, parcă nu se simțea pregătită pentru ceea ce avea să urmeze.

În capătul aleii, apăru silueta înaltă a unui bărbat care șovăi o clipă înainte de a se îndrepta spre ea. Deși nu-i distingea încă trăsăturile, știa precis cine era: lordul Jeremyah Stanley, conte de Stanwick, șarpele care-l trădase

pe Theo, care-i ucisese tatăl și care-i dorea ei moartea!

Înțepenindu-se pe picioare, Anne își înghiți nodul de emoții din gât și-și încheștă pumnii pe sub manșetele de dantelă a cămășii.

— Bună seara.

Vocea bărbatului, plăcută și clară, străbătu întunericul, provocându-i un spasm puternic în stomac. Anne trase încet aer în piept, încercând să se detașeze de furtuna de trăiri care o asaltau și să rămână calmă, perfect lucidă. Doar nu era să vomite tocmai acum! gândi cu o grimasă, presându-și stomacul rebel cu o mână și încercând să-l liniștească.

— Am primit mesajul tău, rosti Stanwick pe o voce scăzută, apropiindu-se din ce în ce mai mult și oprindu-se la câțiva metri de ea. Nu pot spune că nu m-a surprins. Omul cu care lordul Harper se mândrește atât de mult, omul a cărui identitate n-o știe nimeni, să-mi facă personal o asemenea cinste!

— Îți doreai de prea mult timp să mă întâlnești ca să nu-ți fac plăcerea asta, rosti Anne cu o voce calmă, pe care aproape că nu și-o recunosc.

— O femeie! bolborosi bărbatul, în glasul lui uimirea și consternarea fiind evidente.

— Surprins? râse Anne strepezit. Probabil că da, din moment ce nu te așteptai ca o femeie să fie cea care și-a bătut joc de tine și ți-a încurcat socotelile în două rânduri.

Bărbatul schiță un gest, făcând un pas spre ea. Anne se încordă, gata să riposteze dacă individul avea s-o atace. Într-un mod pervers, chiar își dorea asta. Ar fi avut astfel ocazia să-și verse toată frustrarea și furia care mocriseră în ea atâtea ani...

— Despre ce naiba vorbești?! zise Stanwick. Cine dracu' ești?!

— Haideți, șir, să nu ne mai jucăm cu vorbele! Știi cine sunt, așa cum bine știi cine ești și de ce ești aici. A venit timpul să ne încheiem socotelile. Noaptea asta este noaptea

scadenței, iar tu vei plăti pentru crimele și trădările tale.

— Crimele și... Pentru Dumnezeu, femeie, întoarce-te acasă și vezi-ți de cusut! Nu înțeleg nimic din ce vorbești și m-ai și făcut să-mi pierd timpul degeaba...

Restul cuvintelor se pierdură într-o înjurătură colorată, în timp ce individul își trecu mâinile prin păr într-un gest nervos.

— Sunt Umbra Noptii, articulă Anne cuvintele, clar și răspicat.

Bărbatul o privi, apoi începu să râdă.

— Faci glume cu mine? Umbra Noptii este bărbat. Am primit mesajul lui, dar nu credeam că este un individ atât de ciudat și excentric, încât să-mi trimită o femeie în locul lui. Este cumva vreun test?

— Sunt Anne Stoneleigh, fiica lordului Linus Stoneleigh, rosti Anne apăsător. Asta ar trebui să-ți explice de ce tatăl meu a refuzat să-ți divulge identitatea Umbrei înainte ca tu să-l ucizi!

— Să-lucid?! făcu contele pe un ton perplex.

— N-are rost să negi! scrâșni Anne, înfuriată. Dovezile te incriminează!

— Ce dovezi? strigă bărbatul, părând să se enerveze. Ești nebună, femeie!... Doamne, este o farsă sinistră! Cine naiba a pus la cale trădarea asta?

Anne îl privi, simțind că ceva nu este în regulă. Ori individul intuise capcana și refuza să vorbească, ori era într-adevăr nevinovat. Și totuși, între hainele lui găsisese pumnalul tatălui ei...

Trebuia să-l facă să-și recunoască crimele, altfel se ducea totul de răpă.

— N-are rost să te prefaci, domnule. Suntem numai noi doi și a venit vremea să ne reglăm socotelile.

Bărbatul tăcu câteva clipe, iar Anne îi simți privirea cercetând-o.

— Chiar ești fiica lui Stoneleigh?

Lui Anne îi veni să urle. Tipul era chiar așa bătut în cap sau doar se juca cu ea?

— M-ai auzit foarte bine.

— Dar tu ești... oarbă!

— Toți au crezut asta. A fost acoperirea perfectă, nu crezi?

— Și vrei să iau de bun faptul că ești cine pretinzi că ești?

Tonul lui devenise ironic și amuzat. Anne strânse din dinți. Se întreba dacă Michael și ceilalți gândeau același lucru ca și ea.

— Dacă dorești, îți voi da amănunte despre noaptea în care l-ai ucis pe Browman, se oferi Anne pe un ton ce se dorea batjocoritor.

— Nu eu l-am ucis pe Browman! Iisuse Cristoase, femeie, mă sperii!

Negarea lui vehementă făcură ca semnalele de alarmă din capul lui Anne să sune cu putere. Individul pe care-l așteptau s-ar fi repezit demult asupra ei. Dacă Stanwick ar fi fost adevăratul criminal, ar fi înțeles până acum realitatea și ar fi făcut vreun pas greșit, care să-l înfunde pentru toată viața. Or bărbatul din fața ei părea consternat, șocat și mânios de acuzațiile pe care ea i le aruncase în față. În plus, acum realizează un alt amănunt: vocea lordului Stanwick nu semăna cu vocea trădătorului, care era mai joasă decât a lui.

— Oh, la naiba, la naiba, la naiba! rosti ea printre dinți, izbind furioasă cu piciorul în pământ, în timp ce-și presa tâmpilele cu podul palmelor, de parcă și-ar fi împiedicat astfel capul să-i explodeze. Michael, Thomas, nu este el, fir-ar să fie de treabă!

— Ce... începu bărbatul nedumerit, dar se opri brusc când văzu mai multe umbre desprinzându-se din întuneric și încercuindu-l ca niște spectre ale morții. Iisuse, ce naiba se petrece aici?! bolborosi el, șocat.

— O încurcătură îngrozitoare pentru toată lumea, Jerry, îl informă Thomas, apărând lângă el și punând o mână pe umărul lui. Ne cerem scuze pentru neplăcerea suferită.

Băieți, cercetați zona rapid și rețineți pe oricine întâlniți în cale, le porunci el celor patru subalterni care-l însoțeau. S-ar putea să avem totuși noroc și să-l prindem pe nemernicul ăla.

Cei patru zdrahoni se pierdură în noapte, iar Morgan li se alătură.

— Sir, pentru numele înduratului de sus, îmi explicați și mie ce a fost asta?!...

Vocea contelui suna exasperată. Thomas îl trase deoparte, în timp ce restul bombăneau și injurau în surdină.

— Avem un trădător în Departament, Jerry. Unul al naibii de isteț, care și-a bătut joc de noi în noaptea asta, iar tu ai fost una dintre victimele complotului său. Tipul l-a vândut pe Theo Davenport francezilor acum patru ani, în misiunea aceea de la Paris, l-a ucis pe Linus Stoneleigh și a fost suficient de deștept încât să ne îndrepte suspiciunile asupra ta.

— Pentru Dumnezeu, credeam că mă cunoști! izbucni contele pe un ton jignit. Doar nu credeai că sunt în stare de o asemenea mârșăvie!

— Îmi cer scuze, Jerry, dar, până la proba contrarie, toată lumea este suspectă.

Duritatea din glasul căpitanului îl reduse pe Stanwick la tăcere preț de câteva momente.

— Înțeleg, făcu el sec. Acum, sunt scos în afara oricăror bănuieli?

— Da, dar va trebui mai întâi să lămurim câteva lucruri. Ce-ar fi să mergi cu mine într-un loc ferit și să stăm puțin de vorbă? îi propuse, luându-l de braț și conducându-l spre capătul aleii, pentru a se îndrepta spre ieșirea din parc.

Anne privi lung în urma lor, mușcându-și buzele nervoasă, simțindu-se frustrată, nefericită și speriată. Se cuibări și mai bine în brațele lui Michael.

— Realizezi ce înseamnă asta? murmură Anne, cu nasul vârât în pieptul soțului ei.

— Da, șopti el, cu bărbia sprijinită de creștetul ei, în timp ce ochii lui scrutau întunericul nopții, atenți la orice mișcare, gata să acționeze dacă era necesar.

— Tipul a fost mai deștept decât noi. Ne-a pus pe o pistă greșită.

— Nu trebuie să te temi, Anne, șopti el, sărutându-i părul. Ești în siguranță cu mine și te voi apăra cu prețul vieții mele, dacă este nevoie. O să fim atenți, o să dublăm paza, o să...

— Nu, se împotrivi Anne, ridicându-și fruntea ca să-l privească. Individul ăsta este în avantaj acum. Să-l lăsăm să și-l folosească, să-și joace cartea.

— Anne, n-o să te mai expun încă odată primejdiei! rosti Michael condescendent. Am îmbătrânit cu douăzeci de ani în noaptea asta. Mintea îmi proiecta tot felul de scene de coșmar, în care individul scotea pistolul și te împușca, asta înainte ca eu să apuc să ajung la tine.

— Nu-l putem lăsa să scape, Michael!

— Da, știu. O să-l prindem, Anne, își repetă el făgăduiala.

— Și dacă n-o să se întâmple asta? murmură ea cu o voce sugrumată, privindu-l chinuită.

— O să-l găsim, Anne, o asigură el zâmbind, mângâindu-i obrazul cu nodurile degetelor. Ne urăște la fel de mult pe cât îl urâm noi și este mult prea vanitos pentru a renunța. Cum te simți? o întrebă apoi, fixând-o îngrijorat.

Anne trase adânc aerul nopții în piept și-l expiră, umflându-și obrajii.

— Am un gol imens în stomac, mărturisi ea. Presupun că din cauza foamei, deși sunt prea răscolită pentru a mânca ceva fără riscul de a da la rațe. Asta, fizic vorbind. Cât despre ceea ce se întâmplă în sufletul meu, ei bine, îmi vine să-mi smulg părul din cap și să mă dau cu el de toți copacii. Sunt frustrată, furioasă, și mă simt... neputincioasă. Îmi vine să urlu de draci. Nu-mi vine să cred că m-am lăsat orbită de aparențe, că am fost atât de idioată încât să mă încred în ele!...

— Toți am făcut-o, Anne.

— Probabil că Stanwick mă consideră țicnită.

— Probabil, dar sunt convins că Thomas va face absolut tot ce-i stă în puteri ca să-i schimbe părerea.

Se încordă când simți prezența cuiva în spatele său și deja era pregătit să se întoarcă și să tragă când auzi vocea lui Morgan:

— Nicio urmă din secătura aia! mârâi contele de Averly cu o voce frustrată. În mod sigur era deja aici când a ajuns Stanwick, pentru că m-am asigurat și nu ne-a urmărit nimeni. Și cred că nu a stat decât puțin, cât să afle ce-l interesa, și după aia s-a cărat.

Michael, care se relaxase pe jumătate, se crispă din nou. Realiză că s-ar fi putut ca Anne să fi fost moartă în acea clipă. Individul fusese undeva prin apropiere, o avusese în colimator și ar fi putut s-o ucidă foarte lesne. Brațele i se strânseseră reflex în jurul femeii pe care o iubea și ea icni surprinsă de intensitatea acelei îmbrățișări. Nemernicul ăla ar fi putut s-o împuște și să dispară la fel de ușor pe cât se infiltrase în mijlocul lor, lăsând în urmă doar haos, disperare și jale.

Michael se cutremură, simțind cum furia și spaima îi umbresc judecata pentru o clipă. Ticălosul ăla era un pervers sadic și nenorocit, care dorise să le demonstreze că era mai inteligent decât ei, că el era cel care făcea jocurile acum și stabilea miza. Dorise să le arate cât de vulnerabili și neputincioși erau cu toții în fața lui. Cât de relativ era sentimentul de siguranță cu care se înconjuraseră.

— Vierme îpuțit! scuipă el printre dinți, respirând sacadat.

— Ar fi putut să mă omoare, dar n-a făcut-o, își mișcă Anne buzele pe gâtul lui. De ce?

— Nu știi! îi răspunse Michael cu toată sinceritatea, din glasul lui răzbătând furia ucigătoare.

— Se joacă cu noi, asta e, dădu ea glas temerilor cele mai

adânci ale lui Michael. Nemernicul ăsta se joacă cu noi!

Michael își încleștă maxilarul și o venă zvâcni amenințător pe tâmpla lui. Nu aveau să fie niciodată în siguranță, realiză el sumbru. Atâta vreme cât individul ăla pândea din umbră, Anne nu avea să fie niciodată la adăpost deplin. Iar asta îl scotea din minți.

Insecuritate. Teamă. Haos.

Asta era ceea ce urmărea acea hienă. Și-i reușea atât de bine!

— Să mergem acasă, rosti el într-un târziu, desprinzându-se de ea și cercetându-i chipul palid. Aici nu mai este nimic de făcut.

Anne aprobă din cap și-i căută mâna. Morgan li se alătură. Știa din proprie experiență ce înseamnă ca femeia iubită să-ți fie amenințată și în pericol. Și se ruga ca Michael să nu treacă prin același coșmar prin care trecuse și el în urmă cu aproape patru ani.

Părăsiră Hyde Park într-o tăcere încordată, cu toate simțurile în alertă, și o jumătate de oră mai târziu, pășeau pragul la Warwick Hall, oboseala și încordarea nervoasă spunându-și cuvântul.

La insistențele lui Michael, Anne mănă ceva, apoi făcu o baie și se vâri în pat, unde adormi aproape imediat. Michael o privi cu se adâncește în lumea viselor și o înveli cu grijă. Îi mai privi un moment chipul atât de drag, apoi ieși din dormitor și închise ușa încet în urma lui.

Jos, în cabinetul lui de lucru, Morgan îl aștepta.

Criminalul jubila. Secretele trecutului își dezvăluiseră taina în acea noapte și, deși în prima clipă fusese absolut șocat și furios de ceea ce descoperise, până la urmă sfârșise prin a savura gustul glorios al triumfului personal.

Fusese mai deștept și mai ingenios decât ei. Le întinsese cursa cu dibăcie iar ei mușcaseră momeala și o înghițiseră pe nemestecate.

Cercul se închisese acum. Pozițiile de luptă se inversaseră. Pentru o clipă fusese pradă, dar acum redevenise vânător, ținând în mână frâiele evenimentelor, frâie care-i scăpaseră la un moment dat. Pentru el se luminase de ziuă. Pentru ceilalți, noaptea se întindea la nesfârșit, iar ei orbecăiau, nutrind speranța absurdă că aveau să-l prindă.

Nimic mai eronat. Apreciaseră greșit întreaga situație, îi subestimaseră inteligența și se crezuseră invincibili. Își imaginaseră că-l puteau învinge, că-l puteau zdrobi, dar cât de amarnic se înșelaseră cu toții!

Era adevărat că la Marcham fuseseră extrem de aproape de el, dar fusese cu cinci minute mai isteț. Le intuise intenția și le făcuse jocul.

Strecurarea pumnalului lui Stoneleight între rufele lui Stanwick fusese, fără nicio îndoială, o mișcare foarte inteligentă din partea sa. Păstrase acel cuțit ca pe un suvenir după ce-l ucisese pe posesor. Pe de o parte pentru că-i plăcea designul minunat al pumnalului, pe de altă parte pentru că dorea să ucidă Umbra Noptii cu el. Așa i se părea just: ca discipolul să moară de pe urma armei mentorului său.

Nu-i trecuse niciodată prin cap că Umbra Noptii ar fi putut fi o femeie. O femeie tânără, aparent vulnerabilă, extrem de senzuală, dar la fel de periculoasă ca un sac plin de cobre furioase. Și nu orice femeie, ci chiar odrasla lui!

Acum înțelegea perfect de ce lordul Linus preferase să moară decât să-i divulge identitatea elevului său. Acum înțelegea și cum de fusese posibil ca scrisorile dintre Davoult și Bonaparte să ajungă în Anglia. Nimeni nu s-ar fi gândit că purtătorul lor era, de fapt și de drept, o femeie. O tânără frumoasă, care părea inocentă, fragilă, în afara oricăror suspiciuni.

Dusese de nas pe toată lumea, inclusiv pe Harper și oamenii lui.

Era curios să afle cum o descoperise Michael Davenport. În mod sigur că-l fascinasese cu chipul ei frumos, cu limba ei

dulce și atât de mincinoasă. El unul, s-ar fi lăsat sedus probabil de farmecele ei, deși se îndoia că ar fi apreciat ceea ce ea era. O asemenea femeie era o rușine, o dizgrație, o umilință adresată sexului tare, și i-ar fi trebuit un bărbat adevărat care să-i arate unde-i era locul. Un bărbat ca el.

Considera jignitor faptul că o muierușcă fusese cauza eșecului său. Era de neacceptat faptul că din cauza acelei târfe el își stricase de două ori relațiile cu cei de pe continent, prima dată fiindu-i foarte greu să-și redobândească respectul și încrederea în fața lor, iar a doua oară orice intenție de reconciliere fiindu-i respinsă cu vehemență.

Jocurile pe care le făcuse cu inamicii țării sale fuseseră periculoase, dar îi aduseseră de-a lungul anilor o mică avere. Acum, lipsa lor avea să fie resimțită acut. Otreapa lui Stoneleigh era cauza directă a ruinării sale iar pentru asta avea s-o facă să plătească scump.

Oh, da, răzbunarea lui avea să fie monstruoasă și crudă, putea să fie sigură de asta.

Anne Stoneleigh avea să-i plătească pentru umilința îndurată, iar Davenport la fel, pentru că-i trădase încrederea.

Și avea să savureze fiecare moment în parte. Urma să-i hăituiască ca pe niște animale sălbatice, să-i înnebunească, să-i facă să cunoască otrava negrei disperări. Avea să le răpească liniștea, să le distrugă mințile și să le facă viața un iad curat.

Oh, da, jocul începuse!

CAPITOLUL 21

Zilele se târau una după alta ca niște melci, aducând cu ele din ce în ce mai multă neliniște și încordare la Warwick Castle.

Anne se privi în oglindă, trecându-și mâinile ușor peste abdomenul ce începuse să se rotunjească. Și ea se mai împlinise, spre marea mulțumire a lui Michael, care o trata cu o grijă și o afecțiune care de cele mai multe ori o înnebuneau.

Știa că încerca să-i alunge grijile, s-o facă să uite de eșecul acelei nopți din Hyde Park, și îi era recunoscătoare pentru că de cele mai multe ori chiar îi reușea asta. Dar întâmplările acelea veneau s-o bântuie în cele mai nepotrivite momente, alungându-i liniștea.

Devenise nervoasă și capricioasă, sâcâitoare și nesuferită cu Michael și, deși era conștientă că se comporta absurd, existau momente când chiar nu se putea controla. Iar faptul că soțul ei îi suporta toanele fără să se plângă o făcea să-l iubească și mai mult.

Era atât de înțeleghător, de bun cu ea, că nu avea cuvinte să mulțumească cerului pentru cât de binecuvântată se simțea în brațele lui. Michael își respectase promisiunea pe care i-o făcuse în ziua nunții lor. O făcuse fericită, cu adevărat fericită. Și totuși, oricâtă bucurie și împlinire îi oferea Michael în fiecare secundă a vieții ei, spectrul acelei nopți, cel al pericolului, al nenorocirii, plana asupra lor, umbrindu-le zilele, chiar dacă de cele mai multe ori evitau să aducă vorba despre asta.

Amândoi conveniseră asupra faptului că trădătorul nu avea să se apropie de Warwick Castle ci avea să aștepte începerea sezonului scurt pentru a acționa. I-ar fi fost mai ușor să se piardă în mulțime, să se amestece printre invitații petrecerilor grandioase care aveau să urmeze și să aștepte momentul prielnic pentru a putea lovi. Așa că la Warwick

Castle se aflau oarecum în siguranță.

Luna august era pe sfârșite și în trei săptămâni Londra avea să-și deschidă porțile pentru un nou sezon. Datorită celor trei kilograme în plus pe care le câștigase cu sarcina, Anne fu nevoită să-și modifice toată garderoba. Încă nu se vedea că purta un prunc în pântec, dar în scurt timp știa că acest lucru va deveni evident pentru toată lumea.

În acele trei săptămâni care o mai separau de începerea sezonului, îi avură pe Jordan și pe Emma în ospetie la castel. Fu o perioadă minunată, deși Anne o bombănea în fiecare dimineață pe May-May pentru că o obliga să se trezească în zori pentru a-și face antrenamentele zilnice care o ajutau să se mențină în formă, înainte ca frații ei să se trezească și să se prindă de unele lucruri în legătură cu ea. Michael încercase să se opună efortului ei fizic, dar se izbise de un zid de încăpățănare.

— Michael, încă nu știm ce ne rezervă viitorul, îi replicase ea cu îndărătnicie. Totul este imprevizibil și vreau ca, orice s-ar întâmpla, să fiu pregătită să fac față circumstanțelor. Și toate aceste exerciții pe care le fac cu May-May mă ajută să-mi liniștesc mintea și să-mi fortific trupul. Înțelege că-mi face plăcere și nu obosesc mai deloc.

— Atunci vreau să le fac împreună cu tine.

— Serios? făcu ea ochii mari, surprinsă. Ești de acord s-o lași pe May-May să te învețe asta?

— Mi se par niște exerciții bune, iar dacă pentru tine sunt benefice, atunci îmi vor fi și mie.

O nouă punte se deschise între ei, consolidându-le dragostea și mai mult. Ceea ce făceau împreună avea un anumit grad de intimitate și le oferea o mai bună cunoaștere reciprocă.

Michael descoperi astfel ce înseamnă rafinamentul și arta într-o luptă corp la corp. La început, i s-a părut ciudat și comic să-și măsoare forțele cu o femeie pe jumătate cât el, dar își dădu repede seama ce diavol era în realitate și May-

May. Mai întâi, descoperi gustul amar al umilinței, apoi învătă ce înseamnă adevărata putere. Era puțin cam straniu ca el, un bărbat trecut printr-un război teribil și greu încercat pe front, să fie atât de nevolnic în fața unui pumn cât piersica și a unor picioare puțin mai scurte decât lungimea brațelor lui. Și rămăsese impresionat de înțelepciunea tinerei chinezoaice.

Mai târziu, pe când împărțea baia cu Anne, aceasta îi destăinui faptul că May-May provenea dintr-o familie săracă și că fusese crescută și educată pentru a deveni metresă. Toate economiile părinților ei fuseseră înghițite de profesori care să-i cizeleze mintea și trupul, pentru că în China, în familiile păturilor de jos, șansa supraviețuirii copiilor de sex feminin era aceea de a deveni curtezane pentru cei bogați. Din vânzarea unei asemenea femei, familia putea să-și asigure traiul și bunăstarea pentru mulți ani. Iar tinerelor cărora li se dăruia o asemenea șansă se simțeau onorate și binecuvântate de zei.

— Tata a cumpărat-o pe May-May de la un negustor bogat din Macao, îi zise Anne, în timp ce mâinile lui i se mișcau ușor pe abdomen, vrăjindu-i mușchii într-un masaj care o relaxa și o excita în același timp. May-May mi-a povestit că, în timp ce era amanta acelui individ bătrân și dezgustător de desfrânat, asta din spusele ei, s-a îndrăgostit de un tânăr ucenic al acestuia. Pasiunea a fost reciprocă și, într-o bună zi, băiatul și-a luat inima în dinți și s-a dus în fața stăpânului, cu intenția clară de a o răscumpăra pe May-May. Pusese ceva bani deoparte și dorea să se căsătorească cu ea, dar individul s-a simțit insultat. Tânărul a murit în lovături de bici pentru cutezanța lui, iar May-May, drept pedeapsă, a fost băgată goală într-o cușcă și plimbată ziua în amiaza mare prin tot orașul ca un animal periculos. Așa a găsit-o tatăl meu. A negociat cu viermele ăla prețul libertății ei și a luat-o la bordul vasului. Cum reputația și viața ei în China erau complet distruse, tata i-a propus să-l însoțească în

Anglia. Și așa, ne-am întâlnit noi două.

— Un gest admirabil, zise Michael.

— Tata era un bărbat plin de noblețe și generozitate. I-a oferit un cămin și o nouă viață. Iar mie, o șansă extraordinară.

— May-May te iubește foarte mult.

— Suntem devotate una celeilalte. Singurul lucru pe care-l regret sincer este acela că nu va putea niciodată să-și întemeieze o familie aici.

— S-ar putea să te înșeli, îi șopti el în ureche, ronțându-i lobul cu delicatețe și propagându-i fiori de excitație prin tot corpul. Lui James i se scurg ochii după ea.

— Lui James?! strigă Anne, sucindu-și gâtul ca să-l privească șocată.

— Mhm, lui James, ajutorul de grădinar, nu James, scumpul tău frate. Și cred că și May-May l-ar plăcea, dacă n-ar fi atât de închistată.

Anne se relaxă și zâmbi.

— Poate n-ar strica să-i arunc vreo vorbă, două, s-o fac atentă. Cine știe, poate se prinde ceva.

— Mda, n-ar strica. Până atunci, lasă-mă să-mi hrănesc inima și trupul cu tine.

— Da, chiar așa, șopti Anne, cutremurându-se sub fiorul de dorință și anticipare.

Michael se ridică cu ea în brațe și păși cu grijă peste marginea căzii, ducând-o așa udă cum era în așternuturile parfumate. Anne își încolăci brațele în jurul lui, îngropându-și fața în scobitura gâtului lui.

Niciodată nu știa cum avea să fie dragostea lui. Michael o lua întotdeauna prin surprindere și-i dăruia momente de plăcere și extaz ne mai întâlnite. Putea fi blând, delicat și încet, sau înflăcărat, nestăpânit și devorator. Însă indiferent cum o iubea, Anne murea pentru a se naște din nou.

Reîntoarcerea la Londra fu încordată și obositoare pentru toți.

Michael discutase cu May-May și cu Anne înainte de călătorie și toți trei căzuseră de acord ca ea să fie însoțitorul permanent al Annei pe toată perioada sezonului, asta în cazul în care s-ar fi ivit situații neprevăzute care să-l silească să plece de lângă ea.

Desigur, ar fi pozat într-un cuplu de excentrici, făcându-și apariția în societate cu May-May alături, a cărei înfățișare exotică îți era imposibil s-o treci cu vederea, și erau convinși că trioul lor avea să nască bârfe și speculații, dar era cel mai bine așa.

Desigur, cea mai picantă bârfă era aceea că May-May era amanta lui Michael și că ei doi erau o pereche de perversi, iar lucrul ăsta ajunsese la urechile lui Anne prin intermediul Emmei.

— Oamenii ăștia sunt îngrozitor de meschini și cruzi! se plânse Emma, agitându-și evantaiul în dreptul feței îmbujorate de furie. Întrebarea generală era dacă împărțiți toți trei același pat. Iartă-mă, Anne, că-ți spun toate astea, dar pur și simplu nu suport ceea ce se întâmplă.

Anne își ridică privirea opacă spre gura frumoasă a surorii ei, bosumflată într-o expresie profund scandalizată, și abia-și putu înfrâna hohotul de râs ce-i tremura în gât. Situația în sine o amuza teribil. Abia aștepta să-i spună lui Michael ce auzise și să se distreze amândoi.

— Nu că aș avea ceva cu May-May, continuă Emma pe același ton opărit, dar trebuie să renunțați la compania ei. Ajungeți de râsul târgului, ce naiba!

Anne își arcui o sprânceană, uimită să-și audă sora înjurând.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar am nevoie de ajutorul lui May-May. Fără ea nu mă pot descurca singură, o știi foarte bine.

— Îl ai pe Michael pentru asta, Anne. Omul ăsta parcă-i cusut de tine. Și, când nu este el, știi la fel de bine că poți conta pe mine.

— Draga mea, dar tu nu trebuie să ai grija mea. Michael mi-a povestit că ești regina balului oriunde te duci.

Și nu mințea. În ultimele luni, Emma înflorise. Bobocul timid care fusese în sezonul lung din primăvară își deschisese petalele și radia de o frumusețe care-ți tăia efectiv respirația. Primise atâtea cereri în căsătorie, că James se plângea că trebuie să-i alunge pe admiratori cu pușca de la ușa lui. Primise răvașe de dragoste mistuitoare de la curtezanii mai înfocați și unul dintre ei chiar încercase s-o răpească. Dacă n-ar fi fost Jordan pe fază, la ora asta Emma ar fi fost contesă de Dysart. Iar Emma părea să savureze din plin întreaga situație.

— Michael este un drăguț, spuse Emma, îmbujorându-se din nou, de data aceasta de o reală plăcere. Ce mi-aș dori să găsesc și eu un bărbat ca el!

— Nu-l căuta prea mult. Te va găsi el pe tine, o povățui Anne, înduioșată de aerul visător, aproape melancolic, de pe fața surorii ei.

— Crezi?

— Cu Michael așa s-a întâmplat.

— Dar Michael este unul la un milion!

— Sunt sigură că pe planeta asta sunt mai mult de un milion de bărbați, rosti Anne amuzată.

Emma făcu o grimasă de parcă ar fi spus că nu credea să i se întâmple asta tocmai ei, iar Anne își ascunse zâmbetul în spatele unei guri de șampanie.

Mai târziu, unduindu-se în brațele soțului ei într-un vals lent, sub clar de lună, îi povesti ce auzise de la Emma. Michael își aruncă capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs zgomotos, atrăgând atenția celor câtorva cupluri care ieșiseră să ia o gură de aer.

— Poate că ar trebui să le dăm apă la moară și s-o invit pe May-May la un vals.

— O să te refuze, chicoti Anne. Nu știe să danseze vals.

— Mă ofer s-o învăț.

— N-ar accepta. Își cunoaște statutul foarte bine. Știi, și-a dat seama înaintea mea că ești îndrăgostit de mine, roști ea ca pe un fapt divers.

— Zău?... A avut cumva vreun merit în legătură cu venirea ta la Brighton?

— Poate. Mi-a deschis ochii în privința ta.

— Atunci, neapărat trebuie să o răsplătesc pentru că a fost mai rapidă decât tine.

Și o luă prin surprindere cu un sărut înfocat, ignorând asistența.

Trădătorul stătea în umbra unei terase, fumând în tăcere și urmărindu-i furios cum se legăneau sub notele suave ale valsului.

Păreau relaxați, fericiți, lipsiți de orice grijă.

Nu asta trebuia să se întâmple. Trebuiau să fie încordați, nervoși, atenți în jurul lor, pândindu-i prezența, încercând să-i anticipeze mișcările, să-i intuiască următorul pas.

În loc de asta dansau și se distrau, de parcă soarele răsărise plin de strălucire în mica lor lume.

Femeia! Ea era cea pe care o voia. Bărbatul avea să fie o victimă colaterală dar necesară. Moartea lui era necesară.

Bărbații Davenport își apărau proprietățile cu ferocitate, mai ales când era vorba de femeile lor. Și toți erau ca lupii: își alegeau perechea pe viață și doar o singură dată. Din cauza asta se însurau cu toții târziu. Pentru că alegeau cu grijă și o făceau și cu capul, și cu inima.

Din cauza asta știa că, dacă avea să-i ia femeia, avea să-l tragă și pe el în capcană.

Motivele pentru care se ajunsese aici erau unele stupide, știa asta. Slăbiciunea lui pentru bani și vanitatea îl mănaseră din spate toată viața. Își dorise avere, prestigiu, respect.

Avusese o copilărie frustrantă și neagră. Se zbatuse în sărăcie, umilință și rușine. Și-și dorise să fie cel mai bun. În orice, în tot. Dorise femei frumoase, dorise ca bărbații să-l

respecte și să se teamă de el, să fie bogat. Într-un fel, reușise. Asta până când Theodor Magnus Stewart Davenport îi dăduse peste nas și i-o suflase pe Vanessa Bryde.

Vanessa fusese singura femeie pe care o iubise și care-l trădase. Îl trădase cu o cruzime nemeritată, când știa cât de importantă era pentru el, cât de mult o iubea...

Davenport o sedusese fără ca măcar să facă vreun efort deosebit, iar ea îl părăsise fără remușcări.

Și atunci se hotărâse să se răzbune pe amândoi pentru crima lor. Pe el îl vânduse francezilor, iar de ea își bătuse joc în cele mai degradante moduri, o strangulase și-i aruncase trupul mutilat în Tamisa.

Nu-și regretase faptele niciun pic. În opinia lui, fiecare primise ce meritase.

Asta până când apăruse Umbra Noptii, o complicație neprevăzută, ce-i încurcase toate socotelile.

Tot o femeie, gândi el, zâmbind subțire. Se părea că viața lui se afla sub influența nefastă a femeilor.

Cu mintea cufundată în trecut, i se păru că-l vede din nou pe Theo Davenport, dansând cu Vanessa într-un colț ferit al grădinilor de la Vauxhall. Vanessa lui cea dulce, pură, subțire și grațioasă, ținându-și mâinile albe înlănțuite în jurul gâtului lui și oferindu-i gura ca să i-o dezmierde. Stomacul i se contractă sub un val de greață. Trase cu sete din țigara aproape consumată și înjură furios când jarul îi fripse degetele. O aruncă și clipi des, ca să-și alunge lacrimile pe care arsura i le adusese în ochi.

Detesta orice îi producea durere. Avusese parte de destulă durere la viața lui. Din cauza asta evita pe cât putea confruntările de genul luptă corp la corp, deși știa cum să-și pună adversarul la pământ. Fusese antrenat să ucidă. O făcea ușor, detașat, lipsit de emoții. Metoda lui preferată era cea a strangulării. Era curată, practică și la îndemână. Nu făcea mizerie și nu trebuia să-ți cureți mâinile după ea. Deși, câteodată, simțea nevoia să vadă sângele curgând.

Iar în seara asta, nevoia devenise aproape fizică. Voia să vadă sânge, și nu orice sânge, ci sângele ei.

Michael zări cu coada ochiului un licăr roșiatic săgetând întunericul dintr-un colț al terasei. Știa că era restul unei țigări și, în mod obișnuit, acest lucru nu i-ar fi atras atenția. Dar de data asta ceva îl făcu să se încordeze.

— Așteaptă-mă puțin aici, îi ceru el Annei. Vreau să verific ceva.

— Ce este? îl întrebă ea, privindu-l atentă.

— Probabil nimic, dar vreau să mă asigur.

Cât timp dansase cu Anne, se simțise privit. Ochii lui cercetaseră fiecare bucățică din grădină, dar nu văzuse nimic suspect. Până la acel punct de jăratic.

— Vin cu tine, spuse Anne pe un ton pe care el ajunsese să i-l cunoască prea bine ca să știe că n-avea rost să încerce să-i mute gândul în altă parte.

— Bine.

Porniră mână-n mână spre terasa largă, strecurându-se pe lângă perechile lipite de balustradă, care conversau nestingherite despre totul și despre nimic. Colțul întunecos din care zărise mai devreme zburând țigara era pustiu. Michael se încruntă. Se răsuci spre cuplul aflat în imediata apropiere și se adresă direct bărbatului.

— Bună seara, Thatcher. Nu cumva ai văzut cine era bărbatul care stătea mai devreme aici?

Benjamin Thatcher, uluit de faptul că respectatul conte de Warwick îi făcea pentru prima dată în viață cinstea de a i se adresa în mod direct, clipi uluit, uitând pe moment ce-l întrebase.

— A fost lordul Webster, se amestecă în discuție femeia mărunțică și îmbrăcată strident de lângă el, toată numai diamante și pene colorate. Dacă-mi îngăduiți, Alteță... făcu ea o reverență elaborată, plecându-și ochii cu un aer ce se dorea grațios și timid.

— Vă mulțumesc, doamnă, surâse Michael, luându-i mâna și sărutându-i-o cu un aer profund recunoscător.

Femeia se pierdu cu totul și se holbă perplexă la el, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ceea ce tocmai i se întâmplase. Michael se înclină ceremonios în fața ei, sporindu-i confuzia și mai mult, asta spre amuzamentul Annei, dădu din cap solemn spre domnul Thatcher, apoi își trase soția după el.

— Webster? se încruntă ea, când ajunseră din nou în grădină, într-un loc unde beneficiau de o relativă discreție.

— Nu-i ciudat? își îngustă Michael ochii. Era și el pe lista de la Marcham și corespunde tiparului nostru. Are vârsta potrivită, nici prea tânăr dar nici prea bătrân, semnalmente fizice și, probabil, motivațiile pe care le-am gândit. Iar eu i-am simțit privirea ațintită asupra noastră încă de când am ieșit în grădină.

— Și acum, ce facem? șopti Anne, cu ochii strălucindu-i în noapte.

— Păi, el o să stea cu ochii pe noi, noi vom sta cu ochii pe el, și așteptăm să vedem ce iese.

— Oare nu ne pripim, Michael? Nu vreau să repetăm aceeași greșeală...

— Nu și de data asta. O simt. Haide.

— Mergem acasă?

— Nu, râse el, ridicându-i mâna la gură și sărutându-i apăsător monturile delicate. Mergem să ne convingem dacă avem dreptate, amazoano, și-i făcu cu ochiul în timp ce o conducea spre sala de bal.

Dar, spre marea lor dezamăgire, nu-l mai văzură pe Cameron Webster nicăieri.

O oră mai târziu, Michael își chemă trăsura, îi deschise ușile și o ajută pe Anne să se instaleze confortabil între pernele luxoase de satin azuriu.

— Unde este May-May? îl întreabă Anne, abia stăpânindu-și un căscat în timp ce-și lungea gâtul peste umărul lui ca să

poată privi afară.

— Era în spatele nostru, făcu Michael, încruntându-se nedumerit. Hai îndărăt s-o recuperăm.

— Du-te tu, eu te aștept aici.

— Regret, frumoaso, dar nu te las singură.

— Haide, Michael, suntem în mijlocul Londrei. Sunt atâția oameni în fața casei. Doar nu-ți imaginezi că individul este atât de prost încât să-și asume un asemenea risc!?

Michael ezită. Teoretic, n-ar fi avut de ce să-și facă griji. Se întoarse cu spatele la trăsură și scrută mulțimea împrăștiată pe treptele și pe aleea lată de la Burlington House.

Prin ușile deschise, acordurile unei simfonii de Vivaldi ajungeau până-n stradă. O văzu pe May-May postată lângă ușile duble de la ieșire. Cum stătea cu privirile în pământ, Michael știa că nu avea cum să-i facă semn să vină la trăsură. Nici nu se cădea să strige la ea și, pe urmă, nici nu era sigur că l-ar fi auzit. Așa că se întoarse spre Anne și îi spuse:

— Lasă-mi o jumătate de minut și sunt înapoi.

Anne dădu ușor din cap și se lăsă cu spatele de bancheta capitonată a trăsurii, înăbușindu-și un alt căscat.

O secundă mai târziu, portiera din stânga ei se deschise brusc și înăuntrul silueta unui bărbat care se așeză pe bancheta din fața ei. Luminile felinarelor din stradă luciră pe țeava unui pistol îndreptat asupra ei. Inima lui Anne rată o bătaie, în timp ce o voce groasă, cu un accent aspru, i se adresă într-o engleză măcelărită:

— Închide ușa și să nu urlî cumva, cucoană. Dacă o faci, te împușc. Am poruncă s-o faci!

Anne îl privi cu o expresie îngrozită. Se întinse și făcu cum i se spusese, iar o secundă mai târziu, trăsura elegantă a soțului ei se desprindea de bordură și se pierdu în noapte.

Era răpită, nici vorbă. Ideea în sine, în loc s-o sperie, o însufleți.

Vehiculul ajunsese acum să gonească pe străzile pietruite,

zdruncinându-se din toate încheieturile. Anne fu nevoită să se agațe de portieră și se ruga cerului ca tâmpitul din fața ei să nu facă vreo prostie și să apese pe trăgaci din greșeală. Zgâlțâiturile trăsorii erau puternice, iar individul părea îngrijorător de nervos. Luminile de pe străzi se răriseră și Anne bănuia că părăseau Londra.

— Unde mă duci? Cine ești?

Avu grijă să-și strecoare isteria în glas.

— Nu fac decât ce-s plătit să fac, îi răspunse bărbatul, atras de strălucirea hipnotică a diamantelor de la gâtul ei. Scoate-ți-le! îi ceru el. Unde mergi, nu crez să ai nevoie de ele. Și cerceii. Și inelele.

Anne îl privi, calculându-și șansele. Bărbatul din fața ei era unul tânăr, probabil că nici nu trecuse de douăzeci de ani. Era îmbrăcat sărăcăcios și putea de-ți muta nasul din loc. Individul nu era certat doar cu legea, ci și cu apa și săpunul.

— Mi-e rău, rosti în schimb Anne pe o voce ascuțită, presându-și cu o mână abdomenul. Cred că o să vărs.

— Să nu-mi borăști! se alarmă individul, privind-o cu ochi furioși și speriați.

— Da-mi vine...

Anne se aplecă în față, icni ca și cum i-ar fi fost cu adevărat rău... și se mișcă ca fulgerul. Îl dezarmă atât de ușor, încât nici ei nu-i veni să creadă.

— Câți sunteți de toți? se interesă ea cu o voce rece, sarcastică.

— D... doi, se bâlbâi tânărul, șocat de ceea ce i se întâmplase.

— Dacă dă dracu' să mă minți, o să-ți pară grozav de rău, pricepi asta? Acum, ascultă-mă cu atenție! rosti ea calmă, ținându-l cu o privire rece, lipsită de emoții, în timp ce îl împunse cu țeava armei în frunte. Dacă scoți vreun sunet, îți zbor creierii. Dacă faci vreo mișcare, îți iei adio de la viață. Dacă sufli măcar, tot aia pățești, și nu glumesc. Sunt foarte

furioasă, dar n-ai vrea să afli cât de rea pot să fiu când sunt scoasă din sărite. Am fost suficient de explicită până acum?

Bărbatul o privi prosteste și se grăbi să dea de câteva ori din cap. Femeia din fața lui îl băga în sperieți. Groaza îi uscaseră gâtul. Fusesse avertizat că femeia e periculoasă, dar se gândise că angajatorul lui glumea...

Zgomotul nodului pe care-l înghiți în sec, cu greutate, o făcu pe Anne aproape să zâmbească.

— Bine. Stai nemișcat și s-ar putea să te bucuri de multe zile frumoase de acum înainte.

Proptindu-i țeava pistolului sub bărbie, își ridică fustele și începu să-și scoată ciorapii lungi de mătase, fără să-l slăbească din ochi. Când termină, îl percheziționează rapid, îl ușură de încă un pistol și două cuțite pe care le avea vârate în ghețe și pe care le aruncă prin geamul portierei, apoi se răsuci complet spre el și-i zâmbi subțire.

— Uite cum o să facem în continuare, îi propuse ea pe un ton dulce, dar sub care se simțea tăișul aspru al neînduplecării. O să strigi amicului tău că mi s-a făcut rău, că am borât pe tine, ca să te citez, și că trebuie neapărat să oprească trăsura, m-ai înțeles? O să folosești exact cuvintele mele și asta fără acte de vitejie. Dacă muți fie și numai o virgulă din ce-ți spun, o să ai o întrevvedere directă cu Sfântul Patrick al vostru. Ești irlandez, nu-i așa?

Bărbatul confirmă mutește, vizibil înspăimântat de ea.

— Deci ne-am înțeles.

— Cec... ce aia o virgulă? se bâlbâi individul, dornic să-i facă pe plac.

În mod absurd, lui Anne îi veni să râdă.

— N-ai prea dat pe la școală, așa-i? N-are a face. Acum, dă-i drumul!

Bărbatul mai înghiți de câteva ori în sec, de parcă nu și-ar mai fi găsit vocea. În cele din urmă, o privi speriat.

— Cum să-i zic?

— C-am borât pe tine, să oprească dracului trăsura și să

vină să te ajute! îi repetă Anne cu răbdare. Și repede, că n-avem tot timpul din lume la dispoziție.

— Liam, strigă el răgușit, oprește trăsura că doamna...

— Fără doamna! i-o tăie Anne scurt. Încearcă târfa, cățeaua, nenorocita naibii...

— Târfa asta a borât pe mine! zbieră el disperat.

— Ești un dulce, îl complimentă Anne. Cum te cheamă?

— Neil, domniță...

Trăsura se opri cu o smucitură și Anne îl auzi pe vizitiu înjurând temeinic.

— Ce mama naibii... bombăni el nemulțumit, vârând capul pe portieră ca să se dumirească care era păsul, dar cuvintele îi fură retezate când se trezi cu țeava unui pistol băgată pe jumătate în propria-i gură.

Ochii i se făcură cât cepele și, la fel ca și complicele lui în tâlhării, clipi des din cauza șocului. Privirile buimăcite cu greu puteau să-i alunece spre țeava pistolului care-i rănea cerul gurii, apoi la femeia a cărei față de abia dacă o distingea în întunericul trăsurii și care ținea patul armei cu o mână sigură, după care se zgâi la Neil, care avea la rândul său vârât sub bărbie un pistol.

— Liam, fără să faci mișcări bruște, îți scoți toate armele și le lași să cadă pe drum. După care vii sus. Fii băiat cuminte și ascultător și îți promit să te las în viață, e clar?

Bărbatul mormăi ceva, dar Anne nu înțelese mare lucru din cauza metalului pe care i-l băgase în gură. Totuși, Liam se dovedi la fel de cooperant ca și tovarășul lui. Când se sui în trăsură, Anne simți un miros ciudat venind dinspre Neil: tânărul își dăduse drumul în nădragi.

— Minunat, se strâmbă ea, alungându-și sila. Lui Michael n-o să-i placă asta deloc. Soțul meu ține foarte mult la trăsura asta, le explică ea celor doi. Nu contează. Tu, îi făcu semn lui Liam, în genunchi. Iar tu, își răsuci fața spre celălalt, îl legi fedeleș. Și fă treabă bună, că de nu, te-am ars!

Un minut mai târziu, ținându-l la respect cu pistolul pe

Neil, verifică legăturile și se declară satisfăcută. Apoi, fără niciun avertisment, îl pocni pe Neil cu patul pistolului drept în mijlocul frunții. Tânărul icni surprins și se prăbuși inconștient pe banchetă, lângă ea.

— Ce mama naibii... făcu celălalt, înmărmurit.

— Gura, Liam! Noi doi o să coborâm acum.

Se întinse și deschise portiera din dreptul lui, apoi îl îmbrânci în drum. Bărbatul ateriză în genunchi și gemu de durere. Anne cercetă cu o privire rapidă împrejurimile și se lămuri că ieșiseră deja din Londra și se aflau, probabil, pe un drum lăturalnic de țară.

Anne nu mai pierdu vremea și începu să-l percheziționeze rapid. Dădu peste un cuțit de vânătoare, vârât la spate, în betelia pantalonilor.

— Am zis toate armele! rosti ea, apucându-l de păr și smucindu-i capul pe spate pentru a-l putea privi în ochii umpluți de lacrimi de durere. M-ai dezamăgit și asta-i de rău. Dar poate că am să te iert dacă-mi spui unde trebuia să mă duci.

— În apropiere de Croydon, într-o căsuță părăsită, gâfâi bărbatul speriat.

— Să nu dea naiba să mă minți, că mă întorc după tine și-ți scot mațele pe gură, m-ai înțeles?... Acum, spune-mi cum ajung acolo, îi ceru ea cu asprime.

Liam îi dădu toate informațiile de care avea nevoie, pe care Anne îl puse să le repete de mai multe ori pentru a fi sigură că n-o trage pe sfoară, și-l lăsă să împărtășească aceeași soartă cu Neil.

Îi mai verifică odată legăturile, apoi culese armele de pe jos și le aruncă cât putu de departe, în noapte. După care își rupse fâșii late de dantelă din jupon, îl legă și de picioare și îi astupă gura cu un căluș, ca să nu poată țipa după ajutor. Se sui în trăsură și-l imobiliză și pe nefericitul Neil.

Nu păstră decât pistoalele, pe care și le vârî în talie, sub cordonul lat al rochiei.

Deshămatul unuia dintre caii de la atelaj îi luă foarte puțin. Îl încălecă fără șa și se avântă înapoi spre Londra.

Disparația contesei de Warwick produse o agitație de nedescris la Burlington House.

Michael era la un pas de a-și pierde mințile. Nimeni nu văzuse nimic suspect.

O lăsase singură doar câteva secunde și o pierduse. Ar fi trebuit să-și asculte instinctul și s-o ia cu el, dar n-o făcuse. Iar acum plătea.

Disperarea îi întorcea stomacul pe dos. Fusesse răpită iar ticăloșii care i-o luaseră ar fi putut-o duce oriunde. Londra era un oraș mare, plin de locuri în care o femeie ar fi putut fi sechestrată... torturată și ucisă.

Își aminti brusc de o situație similară, cea a fratelui său, din urmă cu patru ani. Și Jessica fusese în aceeași situație cu a lui Anne: însărcinată și răpită.

Stomacul i se chirci când își aminti prin ce coșmaruri trecuse Morgan atunci și cât de oribile fuseseră urmările. Jessica pierduse sarcina și fusese la un pas de moarte.

Gândul la Anne și la pruncul pe care-l purta în pântec îl zdrobea. Nu știa ce să facă, încotro să se îndrepte. Câțiva polițiști de pe Bow Street se aflau deja la fața locului, luând declarații tuturor.

May-May își frângea mâinile, plângând în tăcere. Din cauza ei, din cauza prostiei ei, Anne se afla într-un mare pericol. Doar o clipă de neatenție din partea-i, când pur și simplu îi pierduse din ochi în drum spre ieșirea aglomerată de la Burlington House, și trăsura dispăruse cu tot cu Anne. Dacă n-ar fi fost individul acela care îi tăiasse calea și-o întrebase ceva într-o limbă pe care n-o înțelegea, în clipa asta stăpâna ei s-ar fi aflat în siguranță...

Morgan și Jessica stăteau lângă Michael, încercând să-l încurajeze, alături de alți câțiva prieteni apropiați. Contesa de Averly era lividă și tremura, amintindu-și prin ceea ce trecuse ea cu câțiva ani în urmă și cât de cumplit fusese totul. Emma

Stoneleigh hohotea îngrozită în brațele lui Jordan.

Thomas Harper apăru lângă ei. Era la fel de speriat ca toată lumea, dar reușise să-și păstreze totuși calmul și sângele rece. Puse o mână pe umărul lui Michael și spuse încet:

— Am trimis vorbă la toți oamenii mei să vină aici. O să răscolim orașul și o să-l întoarcem cu susul în jos. O să căutăm în fiecare casă și nu va rămâne palmă de loc necercetată. O s-o găsim, Michael...

— Și dacă a scos-o din oraș?

— Vom cerceta fiecare loc, repetă Thomas, strângându-i umărul încurajator.

Câteva clipe mai târziu, se auziră exclamații în jurul lor și zgomotul răsunător al unui cal care venea în galop. Michael se răsuci pe călcâie și privi în lungul străzii.

Era cea mai frumoasă imagine pe care o văzuse vreodată și avea să-și aducă aminte de ea întreaga viață.

Anne, călare pe un bidiviu rotat, călărindu-l bărbătește, cu părul fluturându-i liber pe spate și poalele rochiei involburate în jurul picioarelor suple și goale, care strângeau coastele calului cu putere. Ajungând la trei metri de Michael, care o privea încremenit, trase puternic de hățuri, făcând armăsarul să se cabreze și să necheze prelung. Apoi își aruncă picioarele peste el și sări jos, alergând drept în brațele lui, care se strânseră convulsiv în jurul ei, tăindu-i respirația.

— Oh, Anne! gemu el, neîndurându-se să-i mai dea drumul.

— N-avem timp, șopti ea, respirând precipitat. Îți povestesc mai târziu, acum trebuie să mergem.

Se desprinse din brațele lui și-l privi fericită. Apoi zări perechile de ochi din jurul lor, care se holbau la ea. Realiza cum trebuie să le fi părut, apărând așa, dar n-avea vreme de explicații.

— Oh, Thomas, ce ușurare să te văd! Trebuie să ne grăbim. Câți oameni poți să aduni?

— Nu știu, Anne. Am trimis vorbă să vină toți aici.

— N-avem timp, repetă ea. Vom merge atâți câți suntem.

Trei minute mai târziu, Anne, Michael, Thomas, Jordan, ducele de Roxburgh, contele de Stanwick și alți patru bărbați galopau spre ieșirea din Londra.

Trădătorul scruta prin geamul spart drumul care ducea spre căsuța părăsită. O cumpăraseră în urmă cu cinci ani, dintr-un capriciu, la un preț de nimic. O descoperise întâmplător și-i plăcuse faptul că era retrasă, ascunsă în umbra pădurii. Intenționase s-o repare și s-o transforme într-o casă de vacanță, confortabilă și plăcută. Nu avusese timp și nici bani de investit în ea, drept pentru care construcția se deteriorase și mai mult în cursul anilor.

Cu câteva luni în urmă, când situația lui financiară se înrăutățise alarmant, cochetase cu ideea de a o vinde. N-ar fi avut cum să ia prea mult pe ea, dar suma obținută l-ar fi scos din impas. Acum se bucură că n-o făcuse.

Zgomotul îndepărtat care se auzea îl făcu să ciulească urechile. Inima îi bătea în coaste și un rânjet încântat i se întinse pe toată fața când trăsura lui Davenport apărură de după o cotitură. Liam se afla pe capră, mânănd-o ghemuit.

Webster oftă. Știa că în noaptea aia nu avea să ucidă doar o singură dată. Tăcerea morților era sfântă. Scoțându-și pistolul de la brâu, ieși în noapte, chiar când trăsura se opri în fața căsuței dărăpănate.

— De ce naiba ați întârziat atât?! se răsti el la vizitiu, smulgând portiera, dornic să se convingă că prada să se afla acolo, că era a lui.

O văzu pe Anne Davenport ținându-l cu ochi mari, îngroziți, înghesuită într-un colț al trăsurii și râse fericit, în timp ce Liam cobora de pe capră.

— Vino, scumpa mea. Va fi o seară lungă...

Cuvintele i se poticniră în gât când simți țeava rece a unui pistol lipită de tâmpla lui. O mână apărură din spatele lui și pistolul îi fu luat.

— Surpriză! ciripi Anne, deschizând portiera din partea ei și coborând sprintenă din trăsură.

— Ține labela la vedere, Webster, îi spuse o voce tăioasă și amenințătoare din spatele lui.

Webster simți primul spasm de groază când văzu mai multe siluete apărând din umbra pădurii. Nu-i venea să creadă. Nu așa trebuia să se întâmple totul. Doar plănuise fiecare pas cu multă grijă...

— Webster, nu cred că trebuie să-ți mai spun cât de dezamăgit sunt de tine, se auzi vocea înghețată a lui Thomas. Ai două variante la dispoziție, tu o alegi pe cea care-ți convine: ori mărturisești totul, ori taci. Indiferent pe care o preferi, rezultatul este același. Va fi foarte greu să-ți justifici mârșăvia în Camera Lorzilor, să le explici din ce cauză ai vrut s-o răpești pe soția lui Davenport. Numai și pentru asta și o să înfunzi pușcăria pe viață, ți-o garantez.

Lui Webster i se uscă gura. Se simți percheziționat cu brutalitate și aruncă o privire scurtă peste umăr pentru a întâlni expresia feroce, înspăimântătoare, de pe fața lui Michael Davenport. Înghiți convulsiv în sec și-și umezi buzele nervos, conștient că pierduse. Cel pe care-l bănuise a fi Liam era de fapt ducele de Roxburgh. Din trăsură, coborî un alt bărbat și el îl recunoscuse pe contele de Stanwick, care-l privea cu dezgust. Toți erau înarmați cu pistoale. Nu mai avea nicio șansă, decât poate dacă...

— Nu am nimic să vă spun, rosti el cu o voce răgușită.

— Ba fii sigur că ai, îl auzi pe contele de Warwick mârâindu-i în ureche. O să ne povestești până și ce gust a avut laptele maică-tii. Dar până una alta, soția mea are să-ți transmită ceva.

Anne Davenport păși în fața lui, suavă și surâzătoare. Pumnul pe care tânăra i-l vârî în stomac îi tăie respirația și-l îndoi de mijloc, făcându-l să icnească. Văzu negru în fața ochilor și i se făcu greață. Dar nu avu timp să tragă aer în piept. Un alt pumn îl aruncă pe spate, drept în brațele lui

Davenport, care-l înșfăcă de guler și-l ținu în poziție verticală.

Anne îl apucă de bărbie și-i ridică capul, forțându-l s-o privească în față.

— Privește-mă în ochi, șarpe scârbos ce ești! Privește în ochii femeii care te va distruge!... Ai un noroc extraordinar, Webster, că te afli aici, înconjurat de atâția bărbați de onoare, murmură ea printre dinți, apropiindu-și și mai mult fața de a lui. Nu asta era ceea ce plănuiam să fac cu tine. Viermii ca tine merită să fie striviți. Merită moartea și iadul. Dar tu, în pofida dorinței mele, vei trăi. Îți vei trăi propriul iad aici, în lumea asta. Vei trăi pentru tot restul zilelor tale cu umilința faptului că o femeie te-a îngenuncheat și te-a învins. Ura îți va devora mintea, la fel și neputința de a ști că eu o să mă trezesc de acum încolo în fiecare dimineață, fericită că ești acolo unde ești și că trăiești cu gustul amar al eșecului, al propriei degradări. Și voi veni să-ți privesc descompunerea. În fiecare zi. Nu te voi lăsa să uiți niciodată cât de mărunț și de nevolnic ești, că eu sunt cea care te-a îngropat de viu. Aceasta este răzbunarea mea.

— Târfă împuți...

Glasul i se frânse când un alt pumn îi reteză respirația, făcându-l să se chircească. Anne se aplecă și-l apucă de păr, smucindu-l în sus. Și îngheță, în timp ce-i privi fața desfigurată într-un rânjet grotesc. Nu îndrăzni nici măcar să clipească. Vârful ascuțit al pumnalului tatălui ei îi înțepa pielea gâtului, și Anne simți prima picătură de sânge alunecându-i la vale și pierzându-se în decolteul rochiei.

— Înapoi! răcni Webster, făcând un pas lateral și înșfăcând-o pe tânăra femeie pentru a o aduce în fața lui, ca pe un scut viu. Înapoi! repetă el, cu mai multă tărie, lipindu-și spatele de trăsura pentru a evita orice atac surpriză, în timp ce o dezarma cu repeziciune pe Anne de pistoalele pe care le avusese vârate în cordonul lat al rochiei, păstrând doar unul. Toată lumea să arunce armele, altfel îi iau gâtul!

— Ascultă-mă bine, Webster, rosti Michael pe un ton

înfricoșător de calm. Dacă verși o singură picătură din sângele ei, o să te jupoi de viu și o să-ți savurez fiecare strigăt de durere. O să-ți zdrobesc pe rând fiecare os din corp, centimetru cu centimetru, până când n-o să mai rămână din tine decât pielea care să le țină laolaltă. Dă-i drumul acum, și-ți promit că o să trăiești.

Webster izbucni într-un râs oribil.

— Nu-s chiar atât de prost precum crezi tu, Davenport. Știu precis ce mă așteaptă. Ea este acum a mea. Eu și cu drăguța ta soție avem niște afaceri vechi de încheiat. Și în seara asta o să ne reglăm conturile. Așa că, dacă vrei să-i mai prelungești viața cu încă o oră sau două, mă vei lăsa să plec cu ea.

Lui Anne se făcu greață când îl simți pe Webster presându-i pe abdomen țeava rece a pistolului.

Copilul ei! Panica, disperarea, groaza, o lovire simultan, înmuindu-i genunchii.

Era de neconceput să moară, fără a da o șansă propriului ei copil. Copilul ei și al lui Michael. Rodul dragostei lor...

Instinctul matern erupse în ea ca lava unui vulcan, limpezindu-i mintea cuprinsă de spaimă. Va trăi! Trebuia să-și protejeze pruncul!

— Nu, Michael, a câștigat! rosti ea, mirându-se cât de tare, de calmă și de limpede îi suna vocea. Să-i dăm Cezarului ce e al Cezarului!

Și se lipi de individul acela libidinos, dându-i senzația înșelătoare că renunță la luptă și se abandonează lui, făcând astfel suficient loc încât să-și strecoare mâna între pumnul care-i ținea cuțitul la gât și trupul ei. Cu un răcnet de animal rănit, se opinti din toate puterile și îi împinse mâna în exterior, trântindu-i în același timp un cot năprasnic în față. Auzi un trosnet sec, iar strânsoarea lui cedă. Anne i se scurse din brațe, răsucindu-se ca a un vârtej, intenționând să-i smulgă arma cu o lovitură rapidă în încheietură, așa cum o învățase May-May, însă fu prea târziu...

Văzu țeava pistolului ațintită în dreptul inimii ei și rânjetul morbid de pe fața lui. Împușcătura reverberă în aer cu putere și Anne auzi un urlet cumplit, în timp ce corpul îi zvâcni scurt, sub impactul glonțului care îi pătrunse în inimă.

În clipa următoare, fu înghițită de un abis fără sfârșit, în timp ce ultimul ei gând fu: copilul meu... Michael... dragostea mea...

EPILOG

Anne stătea lungită între perne, privindu-și soțul cu un zâmbet timid.

Fiul lor i se odihnea în brațe, privindu-și tatăl cu o pereche de ochi de culoarea castanelor coapte.

— Este uluitor!... Tu ești uluitoare, șopti Michael cu o voce sugrumată de emoții, privind-o cu ochii plini de dragoste.

— Să zicem că toți trei suntem uluitori, propuse Anne, zâmbind sleit, simțindu-se epuizată de pe urma travaliului lung și chinuitor.

Lăsându-și capul pe pernă, închise ochii pentru o clipă.

În urmă cu cinci luni, fusese la un pas de moarte. Singurul lucru care o salvase fusese dragostea soțului ei. Glonțul care ar fi putut să-i curme viața într-un mod atât de brutal și nedrept fusese oprit de bijuteria pe care Michael i-o dăruise în locul tradiționalului inel de logodnă.

Desigur, fusese rănită. Dar rana aceea fusese superficială, mai mult provocată de metalul care se contorsionase în jurul plumbului ucigaș și a fragmentelor ce se rupseseră din el și-i pătrunseseră sub piele. Webster, însă, nu fusese la fel de norocos ca ea. Opt pistoale se descărcaseră simultan asupra lui, desfigurându-l și trimițându-l direct în iad.

La o zi după acel eveniment care zdruncinase Londra, Michael se oferise să-i facă un nou medalion, identic cu cel care-i salvase viața, dar Anne refuzase pe motiv că nu mai era cazul să ispitească soarta încă o dată. I se dăduse o nouă șansă să trăiască și intenționa să se bucure de ea până la adânci bătrâneți.

Umbra Noptii își împlinise destinul și murise în acea noapte de coșmar. În locul ei se ridicase Anne Marie Victoria Davenport, o femeie puternică, iubită și împlinită.

— Așa că fără misiuni de acum încolo, rostise Anne cu o voce limpede și gravă, în timp ce-și privea soțul în ochi. Cu tine am parte de toată aventura de care am nevoie și vreau să

mă bucur în următorii șaizeci de ani de ceea ce viața mai are să ne ofere. Vreau cinci sau șase copii și să împart lumea cu tine. Vreau... totul!

— În acest caz, mulțumescu-ți ție Doamne! șopti Michael ușurat, cu ochii ațintiți spre cer.

Apoi se aplecă asupra ei și o sărută cu toată dragostea lui.

— Atunci, am să-ți ofer totul, amazoano, spuse bărbatul, privind-o adânc în ochi, fermecat de frumusețea senină a chipului ei. Ți-o promit!

Anne avea să constate în timp că soțul ei își respecta întotdeauna făgăduielile.

SFÂRȘIT